COLECȚIA

Iubiri de poveste

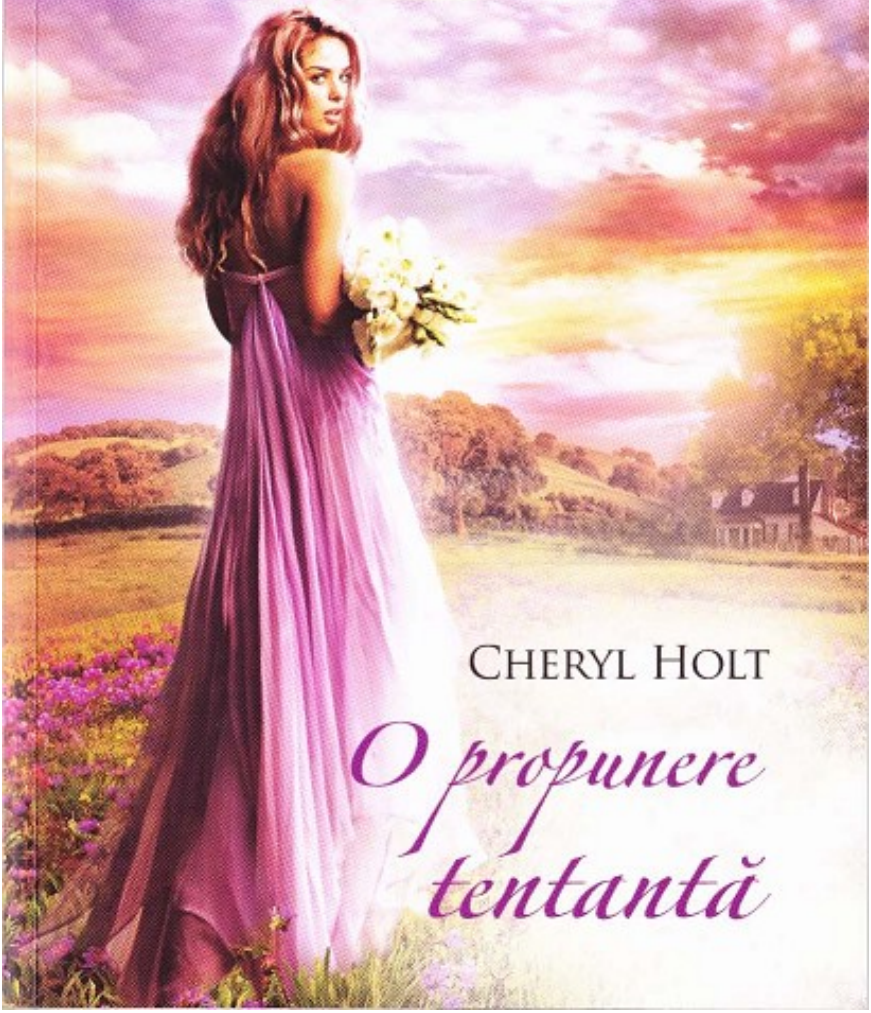

CHERYL HOLT

O propunere tentantă

CHERYL HOLT
O PROPUNERE TENTANTĂ

***Complete Abandon by* Cheryl Hoit**

Copyright © 2003 Cheryl Hoit
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin’s Press, LLC.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Cristina Barbu

Capitolul 1

Wakefield, Anglia, 1813

Emma Fitzgerald ieşi de pe poteca îngrijită care delimita moşia Wakefield. Se ridică pe vârfuri şi privi printr-o fereastră deschisă într-unul dintre saloanele luxoase. Şi de ce privelişte avu parte! La zece dimineaţa!

Înăuntru, o femeie se odihnea în mijlocul camerei, stând întinsă într-un mod artistic pe o canapea. Era durdulie, iar părul roşcat şi lucios îi era prins în creştetul capului. Îmbrăcată doar într-un halat alb şi subţire, care îi era destul de lejer legat în talie, un sân îi era complet expus, cu sfârcul mare şi decolorat. Sorbea dintr-un pahar cu vin – atât de devreme, dimineaţa! — strângând piciorul pocalului împodobit şi studiind încăperea.

Când se rostogoli pe o parte, halatul se depărtă şi mai tare, lăsând vederii abdomenul curbat, coapsele frumos conturate ale picioarelor ei lungi… şi zona intimă. În mod surprinzător, nu avea deloc păr acolo jos, iar zona aceea îi era la fel de netedă ca fundul de bebeluş.

— O, Dumnezeule, şopti Emma, privind scena desfrânată.

Cum – şi de ce – şi-ar face o femeie aşa ceva?

Având în vedere poveştile care circulau despre John Wakefield, vicontele Wakefield, şi asociaţii lui dubioşi care se retrăgeau sau se ascundeau pe proprietatea lui, comportamentul extravagantei femei nu mai era atât de surprinzător. Dar să expui o scenă atât de riscantă într-un mod atât de revoltător era reprobabil. Oricine putea trece pe acolo.

Degenerarea părea să fi depăşit orice limită, chiar şi pentru faimosul aristocrat.

Seducătoarea femeie râse, râsetul ei feminin şi

opulent răsunând în încăpere, iar Emmei îi plăcu sunetul. Rămase locului o clipă, curioasă cu privire la ceea ce făcuse ca starea femeii să devină aşa jucăuşă. După bârfele care vuiau în sat, ea se aşteptase ca acel conac să fie locuit de snobi poruncitori şi certăreţi, aşa că izbucnirea de veselie păru stranie.

Emma privi în stânga şi în dreapta, dându-şi seama că era adăpostită de cotitura pe care o făcea aleea şi de tufişuri. Dacă se dădea puţin mai într-o parte, nimeni nu avea să o observe. Riscul de a fi descoperită era redus, şi probabil că vreun drăcuşor viclean o tot tachina, pentru că Emma continuă să privească, studiind cu atenţie fiecare aspect al indecentei expuneri.

Un bărbat apăru în raza ei vizuală. Îmbrăcat doar parţial, nu purta cămaşă, dar partea de jos a corpului îi era acoperită de pantaloni deschişi la culoare şi era încălţat cu cizme negre de călărie. Stătea cu spatele la ea, şi, fascinată, Emma îi studie anatomia.

Era înalt – avea cel puţin un metru optzeci – şi lat în umeri, dar avea talia şi şoldurile înguste. Braţele îi erau musculoase şi bine definite şi avea postura unui gentleman care practica scrima sau boxul pentru a se menţine într-o condiţie adecvată.

Oricare ar fi fost sportul pe care îl practica pentru a se întreţine, dădea roade. Avea un fizic uimitor de masculin, care îi conferea un aer elegant.

Merse spre bufet, apropiindu-se de locul unde era ea ascunsă, iar Emma se lăsă şi mai jos între tufişuri. Avantajată de umbre şi de modul în care cădeau razele soarelui, nu putea fi descoperită. Nu că el s-ar fi uitat într-acolo. Era prea preocupat de băutură, şi se întinse după o carafă din cristal, din care îşi turnă un lichid auriu în pahar, dându-l peste cap dintr-o înghiţitură, apoi îşi mai turnă un pahar şi îl bău şi pe acesta.

Întorcându-se spre fereastră, privi spre peluză.

Postura şi apropierea lui îi oferiră Emmei scuza ideală pentru a spiona în continuare, ceea ce şi făcu. Era absorbită.

Bărbatul era superb. Nu, mai mult decât superb. Părea coborât din tărâmul zeilor.

Ca şi cum o zeitate se ocupase în mod special de formarea lui, trăsăturile îi erau perfect construite, fiecare os şi întindere a pielii fiind aşezate în mod ideal pentru un efect maxim. Părul îi era lucios, blond, de culoarea grâului copt, probabil făcând orice femeie să îşi dorească să îşi plimbe degetele prin el.

Câteva şuviţe rebele se legănau leneşe pe fruntea lui elegantă, şi, ca şi cum ar fi fost mult prea ocupat ca să îi ceară valetului să-l tundă, căci ar cam fi fost cazul, la spate părul era lung şi buclat într-un mod minunat.

Ochii îi erau albaştri şi învolburaţi precum se spunea că erau apele Mării Mediterane. Nu că ea fusese vreodată la Mediterană sau că avea să meargă, dar îşi închipui că nuanţa era exact aceeaşi.

Un petic atrăgător de păr îi acoperea pieptul masiv. Era o nuanţă mai închis decât părul auriu de pe cap şi era strâns într-o grămăjoară densă pe pieptul lui, apoi forma o linie subţire ce dispărea dincolo de betelia pantalonii.

Îşi puse ambele mâini după ceafă şi se întinse, iar Emma avu parte de o privire fugară şi uimitoare asupra smocurilor de păr de la subsuorile lui şi asupra coastelor lui.

Pe măsură ce bărbatul se întindea şi se arcuia, pantalonii îi deveniră mai strâmţi, scoţându-i în evidenţă coapsele puternice şi splendid lucrate, zona lui intimă fiind în mod explicit expusă. Emma putea distinge fiecare muşchi şi contur – şi avea destul de multe de văzut.

Bărbatul se întoarse într-o parte, oferindu-i o vedere din profil a lui John Thomas[1] al lui. Acum era mai mare, crescând în lungime probabil din pricina contemplării

1 Eufemism pentru penis folosit în Anglia (n.tr.)

frumuseţii nude din spatele lui. Vizibil incomodat, îşi împinse erecţia cu podul palmei, încercând să o domolească.

„Înfierbântat ca un cal de curse.”

Cuvintele îi răsunară în minte, iar Emma se înroşi până în vârful degetelor de la picioare.

Ce făcea ea acolo, furişându-se şi băgându-şi nasul în treburile altora, în timp ce medita asupra dimensiunii mădularului acestui desfrânat? Fără îndoială, se pregătea de o întâlnire amoroasă cu femeia de pe canapea, iar Emma refuza să privească.

Furioasă, îşi reaminti motivul pentru care venise, misiunea ei justiţiară. Nu avea nimic de-a face cu ticălosul viril, iar ea nu avea să se lase distrasă de spectacolul sordid care era pe cale să se desfăşoare.

Mânioasă pe sine, făcu un pas în spate, de unde putea vedea deasupra ei obloanele albe şi cărămizile cenuşii ale conacului maiestuos. Era cocoţat pe un deal, pentru ca ocupanţii lui bogaţi să îşi poată privi în voie pământurile şi pe bieţii locuitori de jos. În lumina soarelui de iulie, geamurile ferestrelor lustruite sclipeau asemenea diamantelor.

Emma privi întinderea curţii din spate. În ciuda stării jalnice a economiei locale, pământurile proprietăţii nu arătau deloc rău. Peluzele de un verde crud erau meticulos îngrijite, grădinile la fel, tufişurile şi gardurile vii fiind tunse la milimetru, iar straturile cu flori erau aranjate în modele care îţi luau ochii.

Expunerea unei asemenea opulenţe acum, când oamenii din satele din jur se luptau din răsputeri să subziste, o făcu să fiarbă de furie.

Strânse în pumn înştiinţările de evacuare care fuseseră trimise de către viconte cu o zi în urmă câtorva cunoştinţe de-ale ei. Scrisorile nemiloase fuseseră destinate văduvelor şi celor în vârstă, celor mai nevoiaşi şi, în câteva

cazuri periculoase, celor care erau datori pe viaţă familiei Clayton.

Cei mai mulţi dintre destinatarii misivelor nu putură să citească groaznicele veşti. Agitaţi şi speriaţi, se grăbiseră să ajungă la căsuţa dărăpănată unde se mutase ea – împreună cu mama ei invalidă şi cu sora ei mai mică – după ce tatăl ei murise şi veniturile lui se terminaseră.

Implorând-o să le ofere informaţii şi încurajări, veniseră la ea, aşa cum făcuseră întotdeauna în trecut, cerşindu-i o asigurare pe care nu le-o putea da.

Căci primise şi ea unul dintre nemiloasele ordine de evacuare… După ce tatăl ei se dedicase vreme de aproape o jumătate de secol comitatului Wakefield!

Vicontele nu avea pic de ruşine? Niciun simţ al loialităţii?

Ei bine, Emma nu avea să tolereze supusă o asemenea absurditate, îndeosebi când venea din partea unui răsfăţat bogat ca John Clayton, care nu ştia ce înseamnă facerea de bine. Îşi mai pierduse o dată acoperişul de deasupra capului fără să protesteze şi nu avea de gând să permită să se întâmple şi a doua oară. Dacă vicontele era hotărât să continue procesul, atunci decretele lui nu aveau să fie atât de uşor sau de paşnic puse în aplicare.

Nu şi dacă Emma Fitzgerald avea un cuvânt de spus în această privinţă.

Străbătută de un nou val de furie, încercă să şi-l închipuie. Cum o arăta un asemenea bădăran vrednic de dispreţ?

„Maiestuos ca un înger pictat pe pereţii unei biserici”, spusese sora menajerei.

„Un diavol cu limba ascuţită, care l-ar putea păcăli şi pe şarpele Edenului”, fusese părerea soţiei grădinarului.

„De obicei, bea lichior tare după-amiaza”, venise concluzia grădinarului însuşi.

Din câte ştia ea, ticălosul fără milă nu îşi făcuse până atunci apariţia pe moşie. În vârstă de treizeci de ani, îşi asumase titlul toamna trecută, după ce tatăl lui, Douglas Clayton, murise. Fusese viconte timp de aproape un an, iar lepădarea lui totală de orice responsabilitate îl lăsase cu un venit semnificativ şi constant, la care se adăugau numeroase modalităţi prin care îşi putea risipi averea dând curs ţelurilor lui desfrânate.

Conform zvonurilor – şi circulau o mulţime –, printre preocupările lui se numărau pariurile nesăbuite, femeile desfrânate şi băutura. Era un bărbat de oraş, un libertin chipeş şi dezmăţat, care se îmbogăţea din activităţi degradante. Povestea lui era un şir lung de depravări, imoralitate şi vicii, întreruptă rareori de vreo scăpare etică sau exemplară.

Nu exista escapadă la care să nu marşeze, nici vreo bufonerie prea neruşinată, nici vreo indiscreţie prea scandaloasă, nici vreun lucru dezgustător prea ruşinos.

Cum îndrăznea să apară acum, cerând mai mult decât puteau oferi arendaşii lui credincioşi? Doar ca să dea apoi fuga înapoi în Londra şi să risipească banii lor munciţi cu greu la jocurile de cărţi.

Călătorise din Londra la moşie cu un alai, din care făcuseră parte femei frumoase lipsite de însoţitoare şi un grup de bărbaţi obsceni şi impertinenţi – cuplul la care se uita cu gura căscată era un exemplu relevant pentru grupul desfrânat. Clandestinii se stabiliseră aici, purtându-se grosolan cu servitorii şi dispreţuindu-i cu cerinţele şi ordinele lor.

Benchetuiau şi chefuiau, stând treji până în zori. Un joc de cărţi era în desfăşurare continuă, cu pariuri pe mize mari. Beţia era desfrânată, aşa cum era şi expunerea ostentativă a nudităţii, şi existau indicii clare că însoţitorii lui Wakefield erau predispuşi la preacurvii libidinoase, angajându-se în mod sistematic în raporturi sexuale cu

parteneri diverşi.

Vicontele sosise de o săptămână şi reuşise să transforme liniştitul conac într-un cuib al păcatului şi al fărădelegii.

Bietul ei tată, preaiubitul vicar Fitzgerald, se răsucea probabil în mormânt.

Emma era hotărâtă să plece, când femeia de pe canapea vorbi:

— Este o zi plăcută?

Vocea îi era răguşită, ispititoare, iar Emma se întrebă dacă era vocea ei naturală sau un truc exersat.

Bărbatul părea distras, dar răspunse:

— Este destul de plăcut.

— Oare am putea merge să călărim?

— Poate, spuse el cu indiferenţă.

— Dacă tot te-ai ridicat, dragule, vrei să îmi reumpli paharul?

Din cine ştie ce motiv, simpla cerinţă îl făcu pe bărbat să o privească încruntat peste umăr. Era ţâfnos, iritat.

— Nu sunt *dragul* tău şi nici blestematul tău de sclav. Umpleţi-l singură!

Cearta unor amanţi. Câtă indiscreţie! Câtă lipsă de maniere să stai să tragi cu urechea! Totuşi, Emma nu se putea abţine.

Femeia se bosumflă.

— Nu-mi spune că încă mai eşti supărat din cauza incidentului cu servitoarea aia insipidă. Merita să fie plesnită.

Emma ridică uimită din sprâncene, gândindu-se care fată ajunsese ţinta furiei scorpiei. De-abia aştepta să treacă pe la ea unul dintre vecini şi să stea la taclale, să afle toate detaliile.

Bărbatul se încruntă, iar privirea lui aspră o făcu pe femeie să se foiască pe canapea. El dădu să facă o remarcă tăioasă, dar apoi, în secunda următoare, furia lui se stinse,

de parcă s-ar fi gândit că acea chestiune nu merita osteneala şi cearta.

— Oamenii ăştia sunt nişte ţărănoi, spuse el.

Era atât de serios, iar Emma se simţi jignită, întrebându-se cum de putuse să îl considere atrăgător. Evident, era chipeş doar până în momentul în care deschidea gura şi vorbea.

— Ei nu înţeleg conceptul de servicii adecvate, continuă el, şi nu gândesc atât de mult încât să înţeleagă unde greşesc. Te-am avertizat înainte să venim aici că va trebui să faci faţă acestui fapt.

— Ai uitat să menţionezi că personalul casnic este compus din barbari neinstruiţi.

— Vei supravieţui.

— Da, bine, pufni ea, cu dezordinea care domneşte aici, am putea la fel de bine să locuim într-o peşteră.

— Uneori poţi să fii tare nesuferită.

El privi pe fereastră, dându-şi dezgustat ochii peste cap – sau poate exasperat –, iar Emma rămase cu impresia că femeia îl cam scotea din sărite, dar era mult prea sigură pe sine ca să îşi dea seama.

— Mă mândresc cu asta, răspunse ea cu îndrăzneală, ţuguindu-şi buzele. Dar asta iubeşti la mine.

— Nici pe departe.

Replica bărbatului fu rostită atât de încet, încât doar Emma îl auzi. Ridică un braţ, sprijinindu-l de toc, postura lungindu-i silueta înaltă. Emma încremeni. Era atât de aproape de el, încât îi putea distinge fiecare fir de păr de la subsuoară, proeminenţele de pe inelul maroniu al sfârcului; putea chiar să jure că îi simţea mirosul pielii.

— Georgina – i se adresă femeii pe nume –, ţi-am permis să mă însoţeşti doar cu gândul la distracţie. Dacă nu eşti pregătită pentru acest lucru, aş fi mai mult decât fericit să te trimit înapoi în oraş.

Evident, comentariul lui veni ca o ameninţare – şi avu

un rezultat fascinant. Georgina se încruntă la el îngrijorată şi speriată, dar mască imediat acest lucru cu o tentativă de zâmbet sincer.

— Hai să nu ne certăm dis-de-dimineaţă. Vorbind mieros, glasul îi era plin de promisiuni sexuale. Nu am vrut să te supăr, dragu... Se opri înainte să termine detestatul apelativ. Te-ar face să te simţi mai bine dacă i-aş cere scuze femeiuştii?

El chicoti.

— Nu ai nici cea mai vagă idee cât de bine.

— Aş putea să o fac. Pentru tine.

El chicoti din nou, iar sentimentul de uşurare al Georginei deveni palpabil – o catastrofă evitată deşi Emma nu putea înţelege la ce calamitate fusese pe punctul să asiste.

Georgina se ridică de pe canapea, mergând aţâţător spre el şi dezlegându-şi cordonul halatului pe măsură ce se apropia.

Urmau să îşi înceapă actul intim. Dezgustată, Emma nu se putea convinge să plece de acolo.

Era ţintuită locului, dornică să aibă în sfârşit şansa de a afla secrete la care se gândise neîncetat. Misterele incitante ale comportamentului desfrânat erau pe cale de a-i fi dezvăluite.

Pulsul i se acceleră, respiraţia îi deveni sacadată, iar palmele o furnicau.

În adâncul sufletului, era o depravată. Cine ar fi ghicit că, sub aparenţa îngrijită şi cuviincioasă a fiicei unui vicar, ea ascundea asemenea tendinţe primitive şi un caracter depravat? În adâncul sufletului, moralitatea îi era îndoielnică. Cât de înjositor!

Georgina era în spatele lui, şi îşi desfăcu halatul, astfel că ambii sâni îi erau dezgoliţi, şi se frecă uşor de spatele lui, cuprinzându-i talia cu braţele, mângâindu-i abdomenul şi pieptul.

— Eşti încordat tot, spuse ea mieros. O să te fac să te relaxezi.

— Pentru asta eşti plătită. Era şi timpul să îţi aminteşti.

Ibovnica lui! Cât de înjositor. Emma nu mai întâlnise pe nimeni cu o reputaţie atât de proastă.

Georgina se opri din dezmierdări.

— Nu fi meschin. Am spus că îmi pare rău.

Stăteau, aproape paralizaţi, la un pas de o ceartă mai aprinsă, dar bărbatul se potoli, luându-i o mână şi ghidându-i-o mai jos. Emma nu îşi putea da seama dacă îi dădea permisiunea sau o obliga, dar Georgina se supuse cu înflăcărare.

Cu o dexteritate incredibilă, femeia îl mângâia, apăsându-i şi strângându-i penisul, jucându-se cu materialul care îi acoperea culmea proeminentă. El îşi mişca uşor şoldurile, iar ea îl tachina şi se juca, în timp ce îi descheia leneş nasturii pantalonilor. Trase de ei, expunându-l, astfel că acum îi ţinea penisul în mână, pumnul ei formând un cerc strâns, în care el putea să împingă în voie.

Emma privi absorbită, apoi se holbă de-a dreptul. Nu îşi putea lua ochii de la el.

Era atât de frumos. Atât de masculin.

Ca urmare a responsabilităţii ei de îngrijire a bolnavilor, Emma nu era străină de nuditate şi avusese parte de porţia ei de zone masculine private, dar niciodată ca acum. Văzuse organul masculin – de obicei mic şi ofilit – la bătrâni pe patul de moarte sau la băieţei bolnavi.

Mădularul lui era tare, ţâşnind mândru din pantaloni. Părea atât de viril, de potent. Atât de… de… uriaş.

„Pleacă. Pleacă. Pleacă de aici”, o certa o voce blândă, dar Emma era incapabilă să se mişte, aşa cum era incapabilă să mute soarele de pe cer. Ruşinată, dar profund excitată, urmărea fiecare secundă din scena desfrânată.

Fără îndoială, Georgina făcuse des dragoste cu el, pentru că ştia exact ce şi când dorea el. Veni apoi în faţa lui, după care îşi scoase halatul şi îl lăsă să cadă pe podea.

Emma o cercetă pe femeie ca şi cum ar fi fost un specimen de laborator. Avea sâni voluptuoşi şi şolduri late, graţioase. În comparaţie cu ea, Emma se simţea de-a dreptul scheletică. Deşi mereu considerase că avea o siluetă armonioasă şi plăcută, prin comparaţie cu această femeie sculpturală şi generos proporţionată se simţea insuficientă, sfrijită şi banală.

În mod uimitor, nu doar părul de pe zona ei intimă lipsea, ci şi cel de la subsuori şi de pe picioare. Femeia era lucioasă, atrăgătoare, iar pielea îi era peste tot fină. Corpul ei neted îl aţâţă pe bărbat, încordarea lui crescând în mod spectaculos.

Punându-şi mâinile pe şoldurile ei, o răsuci şi o lipi de perete, iar ea fu nevoită să se sprijine cu mâinile de el pentru a se echilibra. El îi depărtă coapsele, o ridică, apoi, fără nicio reţinere sau vreo grijă pentru confortul ei, o pătrunse brusc şi adânc şi începu să împingă într-un ritm lent, oferindu-i Emmei o demonstraţie amănunţită şi educativă.

Când el o pătrunse, Georgina trase scurt aer în piept, dar, ca şi cum ar fi fost obişnuită cu acest tratament dur, nu protestă. Plictisită, se sprijinea de perete, cu privirea aţintită drept înainte. Evident, de-abia aştepta să se termine totul, ceea ce o nedumerea pe Emma.

Cum putea o femeie să fie încălecată de un asemenea ticălos năvalnic şi să rămână atât de detaşată?

Nu dură mult până când bărbatul ajunse la orgasm. Când îşi dădu drumul, picioarele îi tremurară pentru câteva clipe, dar, în afară de acel tremur scurt, bărbatul nu avu nicio reacţie. Era atât de apatic, de parcă şi-ar fi băut ceaiul la micul dejun.

Apoi, fără să schimbe vreun cuvânt, se retrase din ea,

îşi ridică pantalonii şi se încheie la nasturi.

Simţindu-se trădată, Emma se încruntă. Deşi cu siguranţă nu era o expertă în treburile carnale, nu era nicio domnişoară prostuţă. Virgină convinsă, nu făcuse sex niciodată, dar adusese sute de copii pe lume în cei douăzeci şi opt de ani ai ei şi auzise la fel de multe poveşti despre cum fusese fiecare conceput.

A face dragoste presupunea o pasiune arzătoare, o dăruire profundă plăcerii, şi totuşi această împreunare fusese atât de lipsită de emoţie, încât Emma mai că se simţea dezamăgită pentru că rămăsese să privească marele final.

Cel mai mult o surprinse comportamentul nepăsător al bărbatului. Era un crai desfrânat, energic şi viguros în toate felurile care contau. Ea se aşteptase să fie un expert. Cu siguranţă, ştia toate metodele potrivite de a satisface o femeie.

Oare el nu spera la mai mult? Nu căuta mai mult? Nu aspira la mai mult?

Dacă ei i s-ar oferi vreodată ocazia să dezlănţuie instinctele primare ale acestui bărbat, Emma nu ar renunţa atât de uşor la acea şansă. Ce n-ar da ca să îşi plimbe mâinile peste acea anatomie impresionantă. I-ar arăta câte ceva despre ce înseamnă dorinţa.

Tresărind, Emma observă unde o purtaseră gândurile ridicole. Pe măsură ce timpul trecea, cugetările ei deveneau tot mai exagerate şi mai bizare. Condiţia de fată mare o înnebunea treptat.

Scuturând din cap la propria absurditate şi prostie, se strecură pe furiş de acolo, în timp ce Georgina se întoarse spre bărbat. Prostituata plătită încerca să îşi adune puterile, să pară satisfăcută şi vioaie, nevrând ca el să observe cât de impasibilă fusese.

Bătu uşor, cu impertinenţă, partea din faţă a pantalonilor lui, peste proeminenţa ce confirma dominaţia

ei asupra lui.

— Te simţi mai bine?

Indiferent, el ridică din umeri.

— Nu.

— Eşti o bestie, Wakefield. Nu ştiu de ce te suport.

Wakefield! Aristocratul odios în persoană. Ar fi trebuit să îşi dea seama că el era. Cum de nu intuise asta? Şi când te gândeşti că îşi pierduse vremea prin tufişuri, admirându-l şi spionându-l. Cât de jenant.

Îngrozită şi furioasă, se retrase pe dată, fără să privească înapoi, nedorind să mai vadă sau să mai audă ceva dinspre acel cuplu demn de dispreţ.

Wakefield şi ibovnica lui.

Emma se simţea murdărită de depravarea lor. Ce pereche detestabilă. Cum putuse să se lase fermecată de acea scenă?

Deci aşa îşi petrecea vicontele dimineţile. Semna câteva ordine de evacuare pentru văduve şi invalizi, apoi trândăvea, bea lichior şi făcea sex cu târfe plătite.

O, avea să îi vină şi lui rândul!

Bombănind cu voce tare, mergea pe lângă conac, ocolindu-l, şi fu uşurată să constate că nu erau oaspeţi pe terasa sofisticată, dar apoi se gândi că acei pierde-vară încă dormeau, cel mai probabil.

Mânată de obişnuinţă, porni spre uşa servitorilor, apoi se opri. Venise aici cu treburi oficiale şi nu avea să se înjosească strecurându-se pe uşa din spate, ca un petiţionar umil.

Avea să meargă la uşa din faţă. Dacă vicontele nu era de acord cu asta, n-avea decât.

Un sentiment just de indignare pusese stăpânire pe ea, iar Emma merse apăsat în susul aleii pietruite, urcă scările şi ciocăni ferm în uşă de trei ori.

Un majordom sfrijit, purtând un costum negru destul de scump, îi deschise. Nu era vreun localnic pe care să-l fi

ştiut – cel mai probabil, era un angajat adus de Wakefield din Londra.

— Am venit să vorbesc cu vicontele Wakefield, anunţă ea, înainte ca servitorul să spună ceva.

Acesta o privi din cap până în picioare cu un aer de superioritate.

— Iar dumneavoastră sunteţi...?

— Emma Fitzgerald. Din sat. Nu avea să se lase intimidată de un lacheu pompos. Cu o petiţie, continuă ea. Cer o audienţă imediată.

— Sunt destul de convins că este prea ocupat să vă primească.

— Când va fi disponibil?

— Nu va fi, zise bărbatul şi începu să îi închidă uşa în nas.

Ignorându-l, Emma împinse uşa cu toată puterea, apoi trecu pragul şi intră în hol. Aparent, oamenii erau mai politicoşi la oraş – sau poate că el avea mai multă autoritate acolo –, pentru că acum părea extrem de uimit de o asemenea încălcare a etichetei, în timp ce se gândea cum să reacţioneze, deschise gura, apoi o închise la loc, asemenea unui peşte aruncat pe malul unui râu.

Emma se aşeză pe un scaun.

— Voi aştepta.

— Cu siguranţă nu o veţi face. Voi cere lacheilor să fiţi condusă afară.

Emma îi aruncă o încruntătură malefică, iar bărbatul tresări.

— Chiar crezi că ar putea?

Majordomul mormăi ceva, apoi spuse:

— Ar putea dura ore până când vicontele se va elibera.

Ridicându-se, Emma îndreptă furioasă un deget spre pieptul lui.

— Spune-i ticălosului ăluia că, dacă nu trimite după

mine în cincisprezece minute, merg eu la el. Apoi rânji răutăcios. Şi să-l ferească Dumnezeu pe cel care încearcă să mă oprească.

Slujitorul plecă grăbit în căutarea stăpânului său, cu teribila veste a sosirii ei.

Capitolul 2

John Clayton, vicontele Wakefield, stătea în fotoliul lui şi se încrunta la Rutherford, majordomul pe care îl adusese cu el din Londra, convins fiind că niciunul dintre membrii personalului din provincie nu era capabil să îi tolereze înclinaţiile. Rutherford nu era şocat de obiceiurile lui proaste. Sau, dacă era, o ascundea destul de bine.

— Ai spus că este o femeie din sat aici? Cu o petiţie?

— Da, milord.

— Eşti convins că ai auzit bine?

— Absolut. Rutherford pufni, jignit. Cere fără întârziere o întrevedere cu dumneavoastră.

— La naiba!

Sprijinindu-şi coatele pe birou, îşi îngropă faţa în mâini. După o săptămână întreagă de orgii exagerate, era obosit, mahmur şi morocănos. Capul îi bubuia fără milă, durerea trimiţându-i un junghi vibrant chiar în spatele ochilor, iar stomacul îl durea, protestând ca urmare a tentativei abandonate de a mânca. Era al naibii de norocos dacă nu leşina din pricina epuizării şi a mahmurelii.

Şi acum asta. De parcă el ar avea chef de o confruntare cu o... o... femeie. Deja avusese câteva runde cu Georgina, şi nu era nici măcar amiază. Nu avea de gând să se enerveze şi mai mult, stând la discuţii aprinse cu o ţărancă băgăreaţă şi hotărâtă.

— Spune-i că nu pot, Rutherford. Trimite-o la

plimbare.

— Am încercat, domnule. Nu vrea să plece.

— Cum adică nu vrea să plece?

— Păi, am informat-o că sunteţi prea ocupat, dar a dat buzna în casă.

Cât de bizar.

— Pune să fie dată afară cu forţa.

Două pete roşietice colorară obrajii servitorului.

— Nu aş recomanda asta, domnule.

— De ce nu? John râse. Este prea grasă? Are vreo armă?

— Nu, răspunse ezitant Rutherford, dar pare destul de îndurerată. Şi puţin supărată. Cred că ar fi capabilă să rănească pe cineva dacă ar fi provocată.

Dintr-un colţ al camerei, fratele lui vitreg, Ian MacDonald Clayton, râse zgomotos.

— Ei, asta e o femeie pe care aş vrea să o cunosc.

— Taci din gură, Ian, bombăni morocănos John. Un alt junghi de durere îi străpunse capul, atât de puternic, încât John începu să se îngrijoreze ca nu cumva să îi zboare creştetul capului.

— Of, vorbeşte cu ea, Wakefield, spuse Georgina din celălalt colţ. Ar putea fi amuzant. Ne-ar prinde bine ceva distractiv în casa asta tristă.

John se uită încruntat în stânga şi în dreapta, la singurul lui frate şi la ibovnica lui, întrebându-se dacă exista vreo cale prin care să poată dispărea ca prin magie. Oare ar observa vreunul din ei dacă s-ar face pur şi simplu nevăzut? Nu ar fi amuzant să vadă unde ar ajunge?

Oriunde în altă parte numai nu aici ar fi o îmbunătăţire remarcabilă.

— Ce crezi că vrea? îl întrebă pe Ian.

Fratele lui avea un mod unic de a înţelege clasele de jos, fiind el însuşi membru al acestora, motiv pentru care se distra de multe împroşcând cu noroi în John. De parcă

clasele sociale erau un avantaj demn de luat în seamă.

— Ajutorul tău. Ce crezi?

— Ştiam asta, mormăi el. Dar în ce privinţă?

— Evident, s-a petrecut o nedreptate pe care ea simte că doar tu – ca lord – o poţi remedia.

John se încruntă la auzul cuvântului *lord* subliniat cu sarcasm de Ian. Fratele său adora să îi aducă aminte cu ironie lui John de poziţia sa solemnă, poziţie care într-o lume mai dreaptă i-ar fi aparţinut lui Ian şi pe care John nu şi-o dorise niciodată. Chestiunea reprezenta un motiv implicit de tensiune între ei, iar Ian putea să fie tare ironic şi batjocoritor.

John nu avea puterea să schimbe legile britanice cu privire la moştenire.

Pe parcursul a numeroase certuri, îi spusese lui Ian şi nemernicului lor de tată că, dacă ar fi fost posibil, i-ar fi lăsat totul lui Ian. L-ar fi cedat bucuros toată bătaia aia de cap.

Dacă Ian ar fi deţinut titlul, John s-ar fi putut afla acum în Londra, jucând cărţi şi umblând după femei superbe. În schimb, era captiv în provincie, făcând curăţenie în arhivele proprietăţii după ce fuseseră neglijate ani întregi de către dragul lor tată, şi era pe punctul de a fi luat la rost de o femeie isterică şi nervoasă.

— Nu cred că va pleca fără să facă o scenă, spuse Ian raţional, întotdeauna raţional. Întotdeauna rezonabil. Acesta era Ian. Ai putea la fel de bine să o primeşti.

Puşlamaua afurisită rânjea, nerăbdător să asiste la o ceartă zgomotoasă şi la o scenă în care John să îşi piardă cumpătul, iar acesta chiar se gândi serios să îl strângă de gât. Ar fi de-ajuns să sară peste birou, să îl înşface de gât şi…

— O, haide, Wakefield, adăugă Georgina, tonul ei rugător măcinându-i nervii deja zdrenţuiţi.

Se încruntă de la unul la altul, oftă adânc, apoi îi

spuse lui Rutherford:

— Pofteşte-o înăuntru. Dar avertizeaz-o că, dacă face o criză, eu personal o iau pe sus şi arunc afară, pe peluză.

— Prea bine, domnule, spuse Rutherford, retrăgându-se respectuos.

— Iar tu! John se răsti la Georgina. Taci din gură. Nu vreau să aud niciun cuvânt de la tine.

— Dar asta ne va distruge toată distracţia…

— Niciun cuvânt, repetă el cu fermitate.

În scurt timp, paşi se auziră răsunând pe coridor, iar Rutherford se opri în uşa bibliotecii, anunţând:

— Milord, v-o prezint pe domnişoara Emma Fitzgerald, fiica recentului decedat vicar Edward Fitzgerald, pastor vreme de mulţi ani al parohiei Wakefield.

Fiica unui vicar? John de-abia îşi putu ascunde nemulţumirea. Se putea ca dimineaţa asta să devină şi mai rea? Oare amiaza nu avea de gând să mai vină odată?

O femeie micuţă, care nu putea avea mai mult de un metru şaizeci, trecu pragul uşii, iar el se abţinu să nu izbucnească în râs din pricina temerii lui Rutherford faţă de micuţa femeie. Din descrierea servitorului, John se pregătise pentru o amazoană înarmată, gata să se lupte pentru drepturile ei.

În realitate, arăta de parcă un vânt mai puternic o putea lua pe sus.

Era mult prea slabă, ca şi cum nu ar fi avut niciodată suficientă mâncare. Lui John nu îi plăceau femeile slabe, le prefera voluptuoase şi durdulii, deşi fu nevoit să recunoască faptul că sânii ei erau armonioşi, rotofei şi atractivi, tocmai buni să umple mâna unui flăcău. Talia ei subţire îi scotea în evidenţă pieptul, făcând-o să pară mai voluptuoasă decât era de fapt.

O făptură drăguţă, avea aerul unei fecioare pure de la ţară: obraji rozalii, buze rubinii, ochii căprui şi luminoşi, ten imaculat, dinţi albi. Probabil că părul ei era minunat, dar

era greu să îţi dai seama. Foarte ondulat şi dezordonat, părea brunet, cu şuviţe roşcate, dar ea îl ridicase sus, într-un coc strâns, şi prinsese şuviţele rebele cu o panglică.

Rochia nu se străduia îi accentueze drăgălăşenia naturală. Neagră şi monotonă – haine de doliu? Îi umbrea licărul din ochi şi era închisă cu nasturi până în gât, cu mânecile lungi şi încheiate la încheieturile mâinilor, ca şi cum nu ar fi îndrăznit să îşi expună niciun milimetru de piele.

Fiica unui vicar, desigur. Se îmbrăca adecvat. Arăta ca atare. Avea să se dovedească o scorpie evlavioasă? O plângăcioasă?

John ura femeile năzuroase. Erau blestemul existenţei lui, Georgina şi presupusa lui logodnică, Caroline, fiind două dintre cele mai relevante exemple.

John o analiză mult mai nepoliticos decât era nevoie şi, pe măsură ce o făcea, îşi dădu seama că majordomul lui avea motive întemeiate să fie precaut. Deşi era micuţă, emana o aroganţă de-a dreptul tulburătoare. Postura şi încrederea ei o făceau să pară mai înaltă decât era cu adevărat, o femeie etică şi cinstită, cu dreptatea şi echitatea drept stindard, iar el o detestă pe loc.

— Domnişoară Fitzgerald. John încuviinţă din cap şi se ridică, aruncându-i cel mai fermecător zâmbet, despre care ştia că poate topi orice rezistenţă feminină şi care nu eşuase niciodată în a convinge o amantă ezitantă să rămână fără haine.

Spre marea lui uimire, nu avu absolut niciun efect.

— Viconte Wakefield.

Avea o voce seducătoare, care era în dezacord cu silueta ei micuţă. Era genul acela de voce care îl făcea pe un bărbat să viseze la aşternuturi din mătase şi la saltele moi, la dormitoare luminate de lumânări şi la relaţii intime pasionale, dar efectul excitant fu distrus de modul obraznic şi superior în care ea îl privea – ca şi cum el ar fi fost o

insectă scârboasă.

Încercând să recapete controlul, John începu în mod stupid cu replica:

— Cât de drăguţ din partea dumitale să mă vizitezi. Cu ce te pot ajuta?

Cu un dispreţ mai mult decât evident, ea îl studie, iar intensitatea privirii ei nu era deloc confortabilă. Scrutătoare şi perspicace, ea părea să cotrobăie printr-o zonă izolată aproape de centrul inimii lui, unde caracterul lui imoral şi corupt zăcea ferit de ochii lumii.

Femeia văzu mai mult decât ar fi trebuit, ca şi cum ar fi fost prevenită de fiecare defect al firii lui, iar el nu putea spune şi nu putea face nimic care să o surprindă.

Deodată agitat şi simţind nevoia să îşi ocupe mâinile cu ceva, îşi ocoli biroul şi merse la bufet, turnându-şi în pahar trei degete de whisky scoţian, cu care rudele lui Ian erau îndeajuns de amabile să îl aprovizioneze. Ducea paharul la buze când ea vorbi brusc:

— Nu voi discuta despre afaceri cu un bărbat care este atras de băuturile tari în toiul zilei. Insist să aveţi mintea limpede.

— Ei bine, eu… eu…

John rămăsese complet fără cuvinte. În toţi cei treizeci de ani ai lui, nimeni nu îi spusese să nu bea – nimeni, cu excepţia tatălui său, dar el nu conta.

Şocat şi confuz, rămase cu paharul în mână, neştiind ce să facă cu el. Deodată, îl simţi greoi, ca şi cum ar fi cântărit cincizeci de kilograme. Nu avea de gând să abandoneze bine-venita băutură doar pentru că aşa îi sugerase ea, dar femeia îl studia într-un mod arogant, care îl făcea incapabil să poată înghiţi vreun strop.

Afişând o atitudine indiferentă, merse înapoi la biroul lui şi puse paharul într-un colţ, ca şi cum asta ar fi vrut să facă de la bun început. Ian, nenorocitul, râdea pe înfundate din pricina acuzaţiei ei despotice, cu o mână la gură, pentru

a evita să-i scape vreun chicot.

— Domnişoară Fitzgerald! izbucni Georgina. Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu vicontele?! Nu uita care îţi e locul!

Domnişoara Fitzgerald nu se deranjă să se uite la Georgina, ci îşi menţinu privirea scrutătoare aţintită asupra lui John, apoi spuse:

— Şi nici nu voi accepta compania târfelor dumneavoastră din Londra.

Georgina icni jignită, iar Ian râse isteric. John însăşi era uimit şi impresionat. Doar o persoană foarte curajoasă – sau foarte proastă – se lua la ceartă cu o tigroaică precum Georgina. Domnişoara Fitzgerald nu era proastă, aşa că era probabil făcută din oţel.

— Te-a prins, nu-i aşa, Georgie? o înţepă Ian.

Duşmănia lor era legendară, iar el o îmboldea în mod intenţionat, folosind porecla pe care ea o ura.

— Taci din gură, şuieră Georgina. Wakefield, nu ai de gând să îi permiţi să mă insulte astfel, nu-i aşa? Vreau să fie biciuită – apoi dată afară.

Ca şi cum nici Georgina, nici Ian nu ar fi spus nimic, domnişoara Fitzgerald proclamă cu modestie:

— Sunt o femeie respectată în această comunitate. Nu ar trebui să fiu obligată să socializez cu niciuna dintre târfele Domniei Tale.

— Cât tupeu! Georgina sări în picioare. Ascultă aici, hoaşcă pioasă şi făţarnică…

John le privi pe cele două combatante – domnişoara Fitzgerald, calmă şi liniştită, Georgina, gata să explodeze –, apoi se uită la Ian, care râdea pe înfundate, şi îşi dori să fie într-un salon plin cu bărbaţi întregi la minte, să se bucure de o ţigară de foi şi de un joc prietenos de cărţi.

Cât de mult detesta scandalurile! Totuşi, Georgina era atât de supărată, încât i-ar putea scăpa o palmă, lucru pe care el nu îl putea permite.

— Destul! strigă John. Strigătul lui fu ca un fulger care îi străpunse capul atât de puternic, încât îl orbi preţ de o clipă. Se prinse înnebunit cu mâinile de cap, ca şi cum l-ar fi putut împiedica să explodeze.

Când vederea îi redeveni limpede, observă uşurat că Georgina îi ascultase ordinul. Ian rămăsese fără cuvinte. John nu ridicase niciodată glasul, pentru că, în mod normal, nu îi păsa suficient cât să se lase deranjat, dar de data asta îi speriase pe amândoi.

— Georgina, decretă el, atenţia fiindu-i fixată pe inamic, poţi pleca.

Ea se bosumflă, dornică să îi dea o replică, apoi se gândi mai bine şi îşi făcu o ieşire dramatică.

— Şi tu, Ian... Când bărbatul nu se mişcă, John se încruntă la el. Pleacă!

— Ai nevoie de mine, spuse Ian, ca să îţi pot aminti ce se va discuta.

După acea aluzie subtilă la tendinţa lui John de a trage la măsea, el încercă să îşi aducă aminte de ce el şi Ian deveniseră prieteni. Idiotul îngâmfat putea fi destul de enervant şi de sâcâitor, mai ales în cazurile în care comportamentul nesăbuit al lui John se lovea de sobrietatea supărătoare şi de calmul lui Ian.

Ian apăruse întâmplător în calea lui, ca un sfânt, în timp ce John era perceput ca un păcătos.

John îl cunoscuse la frageda vârstă de optsprezece ani şi fusese încântat să dea peste un frate neştiut, pentru că presupusese că o relaţie de prietenie avea să îl exaspereze pe tatăl lor.

Cu doi ani mai mare, Ian era copilul din flori, secretul murdar al ilustrului Douglas Clayton. Drept urmare, Ian fusese o tentaţie căruia John nu îi putuse rezista. De îndată ce devenise un adult independent – o teroare constantă năvălind prin Londra –, se împrietenise cu bărbatul care avea acelaşi tată şi acelaşi nume ca el – deşi o versiune

uşor străină a lui.

Legase acea prietenie doar ca să îl înfurie pe tatăl lor, dar, din moment ce atât soţia, cât şi ibovnica implicate în naşterea celor doi fii muriseră, pe Douglas nu îl deranjase, iar John câştigase singurul prieten adevărat pe care îl avusese vreodată.

Halal răzbunare.

— Bine, lătră el la Ian. Rămâi, dacă eşti atât de al dracului de interesat.

— Nu înjuraţi în prezenţa mea, îi ordonă domnişoara pioasă.

— Domnişoară Fitzgerald… John se strădui să fie calm. Ai dat buzna în casa mea, mi-ai insultat oaspeţii, eşti o adevărată pacoste – şi nu au trecut nici zece minute de când eşti aici. Înjur în casa mea blestemată dacă am chef.

Poftim! Să se înveţe minte! Dar cicălitoarea femeie nu era înzestrată cu înţelepciunea de a-şi ţine gura.

— Dumneavoastră, domnule, sunteţi un barbar.

— Aşa mi s-a spus. De nenumărate ori.

John încercă să se încrunte la fel ca ea, dar nu putu. Femeia avea o abilitate exasperantă de a se concentra, fapt ce îl făcea să fie agitat ca un infractor. Sub privirea ei austeră, John se simţea ca un băieţel pe cale să fie bătut de tutorele lui – o situaţie care îi era foarte cunoscută de pe vremea când era copil.

— Nu voi tolera aşa ceva, spuse ea ferm. Purtaţi-vă cuviincios. Chiar acum.

Doamne! Dacă ar fi mânuit o nuia, poate că i-ar fi rupt degetele cu ea.

— Nu-mi spune cum să mă port.

— Cineva ar trebui să o facă. Câţi ani aveţi? Şapte? Opt? Vă purtaţi ca un copil. Femeia se întoarse brusc spre Ian. Dumneata cine eşti?

— Sunt oaia neagră a familiei, răspunse obraznic Ian.

— Văd asta, răspunse ea, fără să se lase mai prejos.

Mama dumitale nu te-a învăţat să te ridici atunci când o doamnă intră în încăpere? Unde îţi sunt manierele?

Imperturbabilul Ian fu luat prin surprindere de criticile ei aspre, şi, în mod uimitor, ocara ei avu efect. Mâhnit, Ian se ridică.

— Se pare că le-am rătăcit pe undeva, domnişoară Fitzgerald. Îmi cer iertare pentru greşeala mea. Merse înaintea ei şi făcu o plecăciune, care, în mod normal, le făcea pe femei să leşine la picioarele diavolului cu ochi albaştri şi păr negru. Ian Clayton, la dispoziţia dumitale.

— Dumneata eşti scoţianul, nu-i aşa? întrebă ea. Un fel de… frate mai mare?

— Păi… da, confirmă el în cele din urmă, alegând să nu intre în detalii privind legăturile lor întortocheate de familie, căci oricum nu ar fi fost o poveste potrivită pentru urechile ei.

— Cum te aştepţi ca acest ticălos – gesticulă spre John – să se comporte cum se cuvine, dacă dumneata nu îi dai un exemplu adecvat?

— Din nou, ai dreptate. Îmi voi da şi mai mult silinţa.

— Aş aprecia dacă ai face asta.

Femeia îi oferi lui Ian un zâmbet luminos, iar John privea uluit cât de încântătoare părea. Dacă ar fi avut o ţinută stilată şi o coafură pe măsură, ar fi fost de-a dreptul frumoasă.

Păcat ca o asemenea frumuseţe să fie irosită, deşi, la cât de tăioasă îi era limba, nicio haină din lume nu o putea face mai atrăgătoare.

Ian îi întorcea zâmbetul femeii, iar John ştia prea bine cum funcţiona mintea prefăcută a fratelui său. Din moment ce orice intervenţie a domnişoarei Fitzgerald îl enerva pe John, Ian se gândea să înceapă o conversaţie cu ea, ca să îi întârzie plecarea.

Ca nu cumva Ian să aibă ocazia să îşi activeze robinetul îngreţoşător de şarm, John îi întrerupse:

— Domnişoară Fitzgerald, sunt extrem de ocupat, minţi el. De fapt, nu avea niciun plan pentru restul zilei, în afară de a cotrobăi prin registrele proprietăţii. Ai putea, te rog, să-mi spui ce te supără? De ce eşti aici?

— Am venit pentru evacuări.

— Ce evacuări?

— Cele pe care le-aţi impus ieri.

Supărată din pricina incapacităţii lui de a-şi aminti, femeia flutură nişte hârtii.

— A, acele evacuări.

Situaţia economică a moşiei era fragilă, iar alungarea acelor bolnavi prefăcuţi, care nu plătiseră chirie de secole, părea un punct de pornire potrivit pentru a recăpăta din puterea financiară. Semnase acele ordine fără să stea pe gânduri. În plus, erau doar vreo duzină de arendaşi. De ce protesta femeia?

— Ce e cu ele? mârâi el ţâfnos.

— Cum ai putut să faci aşa ceva?

Devotamentul ei faţă de cauza pe care o susţinea era atât de profund, încât ochii îi erau scăldaţi în lacrimi.

— Ei bine, eu… eu… se bâlbâi el din nou.

Femeia îl transforma într-un clovn bâlbâit. Încruntându-se spre Ian, îi ceru din priviri ajutorul, dar, cum era de aşteptat, nu îl primi.

Nu putea suporta istericalele feminine şi nu avea de gând să tolereze o criză de plâns. Ridicându-se, o privi de sus în cel mai arogant mod.

— Nu voi fi interogat – sau criticat – cu privire la deciziile pe care le iau în legătură cu proprietatea. Şi în mod sigur nu am de gând să dau socoteală celor ca dumneata.

— Nu sunteţi marele şi atotputernicul lord?

Femeia îi pronunţă titlul cu acelaşi dispreţ la care apela adesea Ian, insuflându-i atâta batjocură, încât John sfârşi prin a se simţi ca şi cum ar fi comis o crimă

îngrozitoare doar prin simplul fapt că exista.

— Asta sunt, domnişoară Fitzgerald. Lord. Şi stăpân, ţi-aş putea reaminti.

Nu avea de gând să se lase intimidat de zgripţuroaică. Acea decizie de evacuare fusese prima pe care o luase în privinţa moşiei – o proprietate de care nu voise niciodată să fie legat – şi nu avea de gând să accepte să i se ceară socoteală de către un sătean tiranic.

— Ei bine, poate că sunteţi lord aici, dar aţi încurcat rău treburile. Şi de-abia aţi ajuns. Pot doar să îmi imaginez ce decizii idioate veţi mai lua dacă veţi sta aici o lună întreagă.

Cum îndrăznea? Micuţa tirană.

— Voi ţine cont de părerea dumitale. Sarcastic, John îi arătă uşa, insinuând că timpul ei se terminase, dar ea nu plecă.

Cum putea să fie mai explicit de atât?

— Dar mulţi dintre oamenii ăştia v-au servit cu loialitate familia timp de generaţii întregi. Domnul Gladstone s-a îngrijit de grajduri vreme de şaptezeci şi nouă de ani. Nu este vina lui că reumatismul i s-a agravat atât de mult încât nu mai poate continua. Iar doamna Wilson este văduvă. Cu doisprezece copii! Unde vor merge? Ce vor face?

O văduvă? Cu copii? Un bătrân bolnav? Era posibil să fi…?

Nu. Nu avea de gând să o ia pe drumul acela chinuitor, să dea curs acelui gând.

— Problemele lor nu mă privesc, declară el cu aroganţă, propriul glas sunându-i chiar şi lui mândru şi îngâmfat.

— Nu e asta o bună atitudine creştină?

John părăsi siguranţa biroului său şi păşi spre ea, dar nu prea aproape, ca nu cumva ea să se repeadă să-l muşte.

— Domnişoară Fitzgerald, am terminat.

— Nu, nu am terminat.

— Nu voi mai asculta alte prostii din partea dumitale.

— Prostii! izbucni ea. Ei bine, de-abia am început, aşa că aţi face bine să luaţi loc şi să vă faceţi comod. Vom purta o discuţie lungă.

— Nu discutăm nimic, se văicări el, aproape ţipând.

Ignorându-l, femeia scotoci prin documentele ei, ca şi cum ar fi căutat o listă de plângeri, iar John privi spre Ian pentru îndrumare, dar fratele lui rânji şi ridică din umeri, savurând acea dispută.

John nu ştia ce să facă. Deşi îi spusese lui Rutherford că avea să o arunce el însuşi afară, pe peluză, nu îşi putea închipui că o ia pe sus şi o scoate din birou ca pe un sac cu cartofi. Nici să cheme servitorii să scape de ea nu îşi putea imagina. La cât de nervoasă părea, era posibil să fie nevoie de mai mulţi servitori – şi, oricât de enervantă ar fi fost, John nu ar fi suportat să stea şi să vadă cum câţiva flăcăi zdraveni se luptă cu ea.

Femeia vorbea, lansându-se într-un discurs înflăcărat despre sat, despre moşie şi despre nevoile comunităţii. Pe măsură ce revărsa un şuvoi de remarci, acestea erau presărate cu mustrări şi cu aluzii la inteligenţa lui, la capacitatea lui de gândire şi la abilităţile lui de administrare a moşiei.

Plină de zel, femeia continuă, vorbind despre o familie şi despre alta, dând nume, oferindu-i vârste, durata serviciilor, cauza sărăciei, iar el fu impresionat de prezentarea ei. În mediul lui social, partenerii lui dădeau un nou sens termenului „detaşare”, aşa că era revigorant şi palpitant să descopere pe cineva cu sentimente atât de intense, căruia îi păsa atât de mult.

Când fusese ultima oară când lui îi păsase atât de mult de ceva?

Nu îşi putea aduce aminte.

Fascinat, uimit, făcu un pas înapoi, sprijinindu-se de

marginea biroului, şi fu obligat să recunoască faptul că nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea. Femeia nu arăta pic de respect faţă de poziţia lui, nu avea pic de consideraţie sau de atenţie faţă de poruncile lui.

Ian era singura persoană dintre cunoştinţele lui care nu se străduia din răsputeri să îi între în graţii sau să îl linguşească. Oamenii voiau neîncetat dispense: bani, favoruri, sprijin. Erau fermecaţi de statutul şi de bogăţia lui. Erau speriaţi de el, invidioşi, fascinaţi, intimidaţi.

Dar nu şi Emma Fitzgerald. Da, şi ea voia lucruri de la el – pretenţiile ei fuseseră spuse tare şi răspicat –, dar nu cerea niciun favor pentru sine. Fiecare solicitare fusese făcută în beneficiul altcuiva. John nu mai întâlnise pe nimeni care să fie atât de altruist şi de dezinteresat.

Firea ei milostivă era uluitoare. Poate că era o persoană cu adevărat drăguţă, ceea ce, prin comparaţie cu bufonii şi cu toţi acei pierde-vară care alcătuiau cercul lui de parteneri, era o idee foarte plăcută.

Sau, poate, era doar o neghioabă, insuficient de isteaţă încât să înţeleagă cât de periculos era să rişte să îl jignească. Pocnind din degete sau cu o simplă semnătură, John o putea ruina. Ea fie nu înţelegea acest lucru, fie nu îi păsa.

Cât de ofensator. Cât de minunat. Cât de jignitor.

Oare ea nu avea idee de puterea şi de autoritatea lui?

Se părea că nu.

O studie din priviri, gândindu-se că ar fi pus gura aia drăguţă la multe sarcini care ar fi fost mai avantajoase decât vorbitul, dar, chiar când acel gând deocheat îi trecu prin minte, John roşi, ruşinat de faptul că devenise atât de depravat încât avea gânduri lascive despre fiica unui vicar.

Moralitatea ajunsese la un nivel vrednic de dispreţ.

Doamne, dar cât îşi dorea ca ea să plece! Durerea de cap i se înrăutăţea cu fiecare secundă care trecea, iar John tânjea după o cameră întunecată, unde putea să bea, să

joace cărţi şi să se cuibărească lângă câteva femei vesele – şi tăcute.

Cuvintele îi curgeau Emmei din gură într-un şuvoi necontenit. Cum o putea opri?

Deja se decisese că nu era o idee bună să o alunge cu forţa şi nu avea de gând să se implice într-un duel verbal, pentru că nu era convins că îl putea câştiga.

Se gândi pentru o secundă să îi dea dreptate, să anuleze ordinele de evacuare şi să îi lase pe arendaşi să rămână, dar alungă imediat acel gând. Nu intenţiona să se răzgândească doar pentru că ea îi dădea bătăi de cap.

— Aşa că, vedeţi dumneavoastră, milord Wakefield, îi întrerupse ea nepoliticos şirul gândurilor, nu puteţi continua cu planul acesta mişelesc.

John fu luat prin surprindere. Nici măcar propriul lui tată, tunând şi fulgerând, nu îi catalogase vreodată acţiune lui John drept mişeleşti. Era o acuzaţie condamnabilă, iar el nu era sigur dacă să râdă, să urle sau să o ardă pe rug pe ţărăncuţa neobrăzată.

Femeia era prea îndrăzneaţă.

Lăsându-şi capul într-o parte, ea îşi încrucişă braţele la piept, aşteptând răspunsul lui. Mişcarea asta braţelor îi ridica sânii şi îi împingea în afară, iar el, nepoliticos, îşi rezervă destul timp să îi privească. Furia ei îi accelerase pulsul şi o făcuse să respire sacadat, rezultatul fiind că sfârcurile i se întăriseră şi i se măriseră. John le putea distinge prin materialul rochiei.

Cum de o crezuse atât de slăbănoagă? Femeia era rotunjoară la piept, iar el ar fi pus pariu că era rotunjoară şi la fund. Şoldurile ei se prelungeau din talia aceea delicată cu picioare lungi şi zvelte, picioare care se puteau înfăşură în jurul taliei unui bărbat şi să îl strângă tare atunci când el era…

„Fiica unui vicar! Fiica unui vicar!” Refrenul urla ca un clopot de incendiu, amintindu-i de condiţia ei modestă, iar

John îşi îndreptă umerii, de parcă nu se cuvenea să stea aplecat înaintea ei.

— Deci? întrebă ea cu aroganţă.

Răspunsul la dilema lui, când îi trecu prin cap, era atât de obraznic – dar atât de ingenios –, încât nu ştia de ce nu se gândise mai devreme la asta. Probabil era mai obosit decât credea.

Deşi Ian era bastardul din naştere, John era cel care ar fi meritat acel rol. Comportamentul lui era deplorabil; tatăl lui susţinuse că se străduise din răsputeri să fie enervant, ceea ce şi făcuse. Nouăzeci la sută din timp, era un ticălos căruia nu îi părea rău de nimic.

Ştia exact metoda prin care să o sperie şi să o facă să plece, şi nu ar trebui să îi fie greu să o facă să cedeze. Evident, ea auzise poveşti despre reputaţia lui. Dacă John se purta îngrozitor, ea nu avea să fie surprinsă. Comportamentul deplorabil era exact ce aştepta de la el. O propunere indecentă, pe care ea nu o putea accepta nici într-o mie de ani, ar fi transformat-o într-o fecioară pudică şi ar fi pus-o pe fugă, îngrozită.

Dacă el era suficient de vulgar, ea avea să se simtă prea ofensată ca să se mai întoarcă vreodată, aşa că el nu urma să mai aibă vreodată de înfruntat părerile ei înflăcărate sau dispoziţia ei protectoare.

Asta avea să fie simplu. Şi amuzant.

Biata domnişoară Fitzgerald. Era pe punctul de a fi zguduită de şoc.

— Ei bine… spuse John, ducându-şi gânditor un deget la buze şi privind-o aşa cum o pisică ar pândi un canar în colivie.

Un rânjet studiat îi încreţi obrajii. Imediat, ea observă transformarea din comportamentul lui şi făcu din reflex un pas înapoi, dar John nu avea de gând să o lase să scape. Nu când îi acceptase atât de politicos toate criticile. Se depărtă de birou şi se apropie de ea până când fu atât de indecent

de aproape, încât vârfurile încălţărilor i se ascunseră sub tivul rochiei ei.

În mod uimitor, ea nu se retrase, stând curajoasă pe loc.

— Aş putea fi convins să mă răzgândesc, spuse el.

— Cum?

Femeia zâmbi ezitant, sperând că argumentele ei avuseseră efect.

El privi în ochii ei căprui, fiind pentru o clipă distras de limpezimea şi de profunzimea lor. Pielea ei era fină ca mătasea, obrajii îi erau rozalii şi delicaţi, iar…

„Fiica unui vicar!” Alarma sună din nou, iar el reveni cu picioarele pe pământ pentru a-şi duce la bun sfârşit planul meschin.

Era un maestru al neruşinării – avusese toată viaţa la dispoziţie ca să exerseze –, aşa că inocenta şi onesta domnişoară Fitzgerald nu avu nicio şansă împotriva insolenţei lui exersate.

— Decizia mea a fost fiscală, nu personală. Pentru a mă face să mă răzgândesc, va trebui să îmi oferi o recompensă specială.

— La ce vă referiţi?

Ea era atât de inocentă şi de sinceră… Lui John aproape că îi părea rău să o dezamăgească, dar el era un ticălos incontestabil – şi întotdeauna fusese aşa.

— Dacă îi las pe prietenii dumitale să rămână, spuse el, ademenind-o în capcană, va trebui să mă răsplăteşti pentru deranj.

— Cu ce vă deranjează oamenii aceia? întrebă ea pufnind. Sunt bătrâni, bolnavi şi măcinaţi de griji.

— Mi-ar provoca o pierdere financiară dacă ar rămâne. John încercă să pară gânditor, apoi serios. Dar aş putea renunţa la venit dacă dumneata ai face ceva care să compenseze pierderea – ca să spunem aşa.

— Eu? Nu am niciun ban.

— Ei bine, nu mă refeream la bani.

— Dar la ce? Ea încă nu avea habar la ce se gândea el şi încotro o ademenea.

— O despăgubire care ar reuşi, fără îndoială, să… John se opri şi îi făcu cu ochiul… îmi gâdile orgoliul.

Cu colţul ochiului, îl putea vedea pe Ian foindu-se, simţindu-se inconfortabil cu schimbarea bruscă a direcţiei conversaţiei, dar îl cunoştea prea bine pe fratele lui. Dacă Ian avea vreo nemulţumire legată de ceea ce făcea John, avea să îi dea glas când rămâneau singuri.

Din nefericire pentru domnişoara Fitzgerald, ea nu cunoştea înclinaţia lui John spre acest gen de nebunii, nici nu îşi dăduse seama că indecenţa era parte din el. Chipul ei era o carte deschisă, pe care John o putea citi cu uşurinţă: treptat, femeia îşi dădea seama că el îi făcea avansuri nepotrivite.

Impertinentă ca prinţesă, ea întrebă:

— Ce sugeraţi, mai exact?

— Ai un singur bun de valoare care ar putea fi de folos unui bărbat ca mine.

Fără pic de ruşine, John îşi plimbă privirea libidinoasă peste corpul ei, zăbovind pe fiecare parte încântătoare, apoi ridică ochii, întâlnindu-i pe ai ei.

— Lord Wakefield, îmi faceţi o… o… propunere indecentă.

— Fireşte. Ce altceva ai de oferit?

Aşa cum anticipase John, femeia icni.

— Mi-aţi răpi virtutea ca să… să… ştergeţi datoriile vecinilor mei?

— Eşti destul de atrăgătoare, spuse el fără ocolişuri, ca şi cum seducerea femeilor neprihănite ar fi fost o pasiune de-a lui, şi a trecut ceva timp de când nu am mai avut o femeie de la ţară. Îmi închipui că mă voi distra foarte bine.

Teribil de jignită, femeia se încruntă.

— Cred că acesta este cel mai jignitor lucru pe care l-a spus cineva în prezenţa mea.

— Sunt convins că este. John ridică din umeri, apoi râse. Sunt renumit pentru comportamentul meu neruşinat. Mă tem că am un caracter josnic.

— Sunteţi un desfrânat.

— Fără îndoială.

El presupusese că ea avea să se simtă descurajată, furioasă sau uimită, dar indignarea femeii nu se ridica la nivelul la care se aşteptase John. Această domnişoară Fitzgerald era făcută din material rezistent. Era timpul să crească miza. Să o facă să fugă din încăpere într-un nor de repulsie şi ură.

— Nu ştiu cât eşti de versată în ale flirtului, dar abilităţile mele de amant sunt cunoscute. Îţi pot garanta că vei fi satisfăcută.

Accentuă cât de mult putu cuvântul „satisfăcută”, rostindu-l atât de seducător, încât chiar şi cea mai pioasă virgină şi-ar fi dat seama de intenţiile lui.

— Plănuiţi să ne culcăm împreună, cum o fac un soţ şi o soţie?

— Da. Dar nu o singură dată. Va trebui să stabilim multe întâlniri până să fiu pe deplin recompensat. Încruntându-se, John se prefăcu gânditor, meditând asupra unei recompense corespunzătoare. Ce zici de câte o întâlnire pentru fiecare persoană de pe listă? Asta ar trebui să ne facă să fim chit.

— Vreţi să spuneţi că… mă credeţi genul de femeie care ar… Presupuneţi că aş putea să fiu de acord cu…

John zâmbi. Ea era atât de neştiutoare, încât nu avea cuvinte să descrie propunerea lui dezgustătoare. Planul lui mergea mult mai bine decât anticipase. Alte câteva insulte plasate cu iscusinţă şi avea să scape de ea pentru totdeauna.

— Şi, să nu uit, dacă mă satisfaci, continuă el, vei

primi ceva în plus. Toate amantele mele îţi pot confirma că sunt generos când sunt mulţumit. Îmi place să ofer îndeosebi bijuterii.

Ultima afirmaţie era cam mult, dar John voia să o înfurie de-a dreptul. Se aşteptă la o palmă puternică peste faţă sau la un ţipăt dezgustat, la un plânset de disperare, dar, spre uimirea lui, ea nu făcu niciunul dintre aceste lucruri.

În schimb, femeia îşi începu propria inspecţie, şi fu mult mai fierbinte şi mai minuţioasă decât turul vizual pe care îl făcuse el anatomiei ei. Privirea îi coborî pe pieptul lui, apoi pe abdomen. Mai jos, spre vintre, unde mădularul lui neascultător avu îndrăzneala să crească sub ochii ei, îndeajuns cât să devină o proeminenţă vizibilă şi să îl facă să îşi simtă pantalonii mai strâmţi.

Curajoasă, zăbovi acolo, analizându-i conturul şi lungimea, apoi privirea ei arzătoare urcă din nou, fixându-se asupra gurii lui, analizând-o cu atâta intensitate, încât John roşi.

Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui, iar ea afişă, la rândul ei, un zâmbet viclean şi dureros de feminin, care îl făcu să se întrebe îngrijorat ce dezlănţuise.

— De ce nu? fu ea de acord, din senin. Cât de dezgustător poate să fie? Şi, dacă sunteţi măcar pe jumătate priceput precum vă lăudaţi, ar putea fi chiar distractiv.

Capitolul 3

Emma îşi păstră expresia serioasă, încântată că putea să se arate calmă sub o asemenea privire arzătoare. Din moment ce acordul ei era ultimul lucru pe care-l aştepta, Wakefield era confuz şi de-a dreptul uimit, şi se foia agitat –

ca şi cum s-ar fi întrebat dacă ea avea de gând să îl ia cu de-a sila.

Precaut, bărbatul îi tot arunca priviri fratelui său, dorindu-şi ca acesta să îl salveze de propria prostie, dar el alese în mod raţional să stea departe de dezastru.

Emma nu ştia cu precizie când anume înţelesese că Wakefield nu vorbea serios în legătură cu propunerea lui, dar nimeni nu putea fi atât de vrednic de dispreţ! La un moment dat, în toiul teatrului său stupid, ea îşi dăduse seama că el încerca să o îngrozească şi să o facă să plece. Spre ghinionul lui, ea nu era tocmai o sfântă şi refuză să plece în linişte.

Dintr-un anume motiv, Emma înţelese mai multe despre el decât s-ar fi cuvenit, iar faptul că îl studiase atât de atent nu avea nicio legătură cu faptul că îl văzuse deja dezbrăcat şi implicat într-un act sexual.

Bărbatul era splendid, extraordinar, ca nicio altă persoană pe care o întâlnise vreodată. Charisma şi eleganţa lui o izbeau asemenea unui val, făcând-o să îşi dorească să stea în prezenţa lui cât de mult avea să permită el.

Surprinzător, nu era diavolul pe care ea şi ceilalţi şi-l închipuisem a fi, ci un bărbat scandalos de chipeş, de sofisticat şi de fascinant. În mod deplorabil, ura pe care intenţiona să o reverse asupra lui dispăruse, doar pentru a fi înlocuită de curiozitate. Emma era intrigată şi fermecată, discuţia lor aprinsă fiind singura conversaţie de acest fel pe care o purtase în ultima vreme.

Era o legătură stranie între ei. Emma o simţise în momentul în care pusese piciorul în încăpere, iar el îşi fixase uimitorii ochi albaştri asupra ei. Când îl spionase din afara casei, îi observase ochii, dar nu fusese pregătită pentru cât de fascinanţi puteau fi de aproape. Se simţea de parcă ar fi putut privi în acele abisuri azurii şi să îi vadă sufletul.

Din păcate, ceea ce descoperise nu era foarte

încurajator.

Lui îi plăcea să joace rolul unui ticălos. Îi plăcea ca oamenii să îl creadă un bădăran, un nemernic imoral, ceea ce chiar putea fi, dar îşi etalase această faţetă atât de frecvent, încât ceilalţi presupuseră că era cu adevărat o puşlama.

Deşi se lupta din răsputeri să îşi ascundă orice calitate, în adâncul sufletului era un gentleman cu principii. Etica lui – dacă o puteai numi aşa – era oarecum sucită şi necesita puţină adaptare. Emma trebuia să înţeleagă ce îl determinase să fie aşa pentru a-şi da seama cum să îl abordeze. Făcând apel la partea mai onorabilă din el, îl putea convinge să facă ceea ce trebuia făcut.

Relaţii cordiale de tot felul se legaseră între cei mai diferiţi oameni, iar ea era destul de optimistă cât să presupună că exista un scop în faptul că ajunsese să îl întâlnească pe ticălosul depravat. Atât pentru el, cât şi pentru ea. Faptul că reuşise să intuiască ciudăţeniile caracterului lui avea să fie un avantaj, şi, având în vedere că el era un bărbat tipic, nu avea să bănuiască niciodată că ea îl foloseşte pentru a-şi atinge propriile ţeluri.

Deşi el încercase să îşi mascheze reacţia, fusese şocat şi consternat când ea menţionase starea domnului Gladstone, un indiciu evident că nu era total lipsit de conştiinţă. Putea oferi un sprijin uriaş comunităţii dacă era îndrumat cu iscusinţă în direcţia cea bună – dar ea nu putea face presiuni asupra lui dacă nu petrecea ceva timp cu el.

El era iute la mânie şi inteligent, dar uşor distras de vicii şi depravare, şi nu tolera nesupunerea. Nimeni nu îi răspundea, nu îl contrazicea şi nu îi respingea părerile absurde. Eram extrem de plin de sine şi de poziţia lui solemnă şi se lăsase afectat de remarcile ei viclene şi de observaţiile făcute, aşa că nu avea să îi mai accepte compania şi cu altă ocazie, doar dacă nu cumva ea lua nişte măsuri aparte pentru a ajunge să se cunoască mai

bine.

Emma analiză rapid situaţia: dacă voia ocazii de a socializa, el trebuia convins că ea îi putea ocupa timpul la fel de seducător ca orice altă târfă. Dacă nu îl convingea că legătura lor putea fi amuzantă, el urma să o alunge de pe moşie, iar ea nu ar mai avea cum să îşi pună şiretlicurile în practică.

Era expertă în a-i determina pe bărbaţi să facă ceea ce trebuia, să îi facă să îşi accepte responsabilităţile. Chiar cu o săptămână în urmă, convinsese un băiat din sat să se însoare cu o fată care avea nevoie de un soţ. Era adepta manipulării şi a trucurilor pentru a-şi atinge scopurile caritabile. Învăţase trucurile de la tatăl ei, care fusese maestru al constrângerii subtile.

Wakefield nu era diferit de orice alt bărbat. Putea fi ghidat, putea fi împins de la spate, putea fi înghiontit, iar Emma era mai mult decât dispusă să fie cea care îl înghiontească. Făcea orice atâta timp cât, la sfârşit, ea îl convingea să anuleze ordinele de evacuare – şi nu îi trecuse prin cap că nu putea să reuşească.

Nu avea cum să fi fost fiica unui vicar pentru aproape trei decenii fără să fi reţinut câteva dintre învăţăturile tatălui ei: de fiecare dată, *binele* era menit să învingă *nedreptatea.*

Dacă era nevoită să accepte aventura, avea să o facă, dar asta nu însemna că trebuia să meargă până la capăt. Scopurile ei erau nobile şi întemeiate, şi i-ar promite orice – chiar şi sex sălbatic – dacă asta i-ar garanta întâlnirile de care avea nevoie ca să îl facă să îşi schimbe decizia. Avea să flirteze şi să îl lase să creadă că era pe punctul de a o seduce, deşi asta nu urma să se întâmple – însă el nu trebuia să ştie.

Deşi de obicei era o persoană cinstită şi sinceră, care nu recurgea la minciuni, acum îl privea în ochi şi îl minţea fără pic de regret. Din moment ce el nu ar fi trebuit să îi

facă acea propunere indecentă, Emma nu avea nicio reţinere în a-l induce în eroare.

Şi ce dacă era posibil să renunţe mai târziu? Niciunul nu avea să îşi arate nemulţumirea. El nu ar îndrăzni să spună nimănui ce făcuse, iar ea cu siguranţă nu avea să mărturisească. Dacă, printr-o întâmplare sau din pur ghinion, înţelegerea lor avea să devină publică, nu exista nicio persoană care să o mustre pentru că refuzase să îi cedeze aristocratului laş, deşi Emma fu nevoită să admită că nu s-ar plânge prea tare dacă s-ar întâmpla chiar să *cedeze* puţin.

Emma nu avea să considere înţelegerea lor un eşec total dacă reuşea să îi fure câteva săruturi înainte ca tranzacţia lor să se încheie. Ce femeie s-ar plânge că a fost sărutată de un asemenea crai impertinent?

Nu ea, cu siguranţă.

Mai fusese sărutată înainte – cu pasiune, şi de multe ori – şi îi plăcuse. Prea mult. Atât de mult, încât se speriase de propriile trăiri şi nu mai încercase din nou asemenea frivolitate.

Toamna dorinţelor, aşa îi spunea ea.

Avea şaptesprezece ani când un grup de treierători ambulanţi îi ajutaseră să strângă recolta, iar ea se îndrăgostise de unul dintre muncitori. Charlie fusese un tip total nepotrivit, un flăcău voinic, robust, care emana şarm şi virilitate, iar Emma nu avusese puterea de a rezista farmecului său.

Timp de o săptămână, se strecurase afară în timpul nopţii ca să fie cu el. Fusese un băiat insistent, iar săruturile lui înflăcărate stârniseră o tortură fizică insistentă, din care încă nu era sigură că îşi revenise.

După acel scurt capriciu, evitase compania masculină, ajutându-şi cu devotament tatăl în ale preoţiei. Făcând asta, se privase pe sine de probabilitatea păcatului trupesc. Castitatea ei autoimpusă era o pedeapsă pentru păcatele

pe care le comisese.

Dar noaptea, întinsă în patul ei, îşi amintea acel episod minunat şi cum se simţise ca femeie. Chiar şi după toţi acei ani, îşi amintea cu exactitate splendoarea pe care o generase acea pasiune, şi, din moment ce îşi dovedise ei înseşi că avea o moralitate îndoielnică, bănuise întotdeauna că ar putea să profite din nou de vreo ocazie, dacă vreun bărbat spilcuit era destul de îndrăzneţ cât să manifeste o urmă de interes.

Un bărbat ca Wakefield, de exemplu. Emma nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el şi probabil că nici nu avea să mai întâlnească, aşa că nu putea regreta un sărut pătimaş sau două.

Iar dacă el încerca să le transforme în ceva mai mult, ea nu îşi făcea griji cu privire la abilitatea ei de a-i face faţă. Nu era o adolescentă care îşi pierdea controlul din pricina dorinţei trupeşti.

Ea ştia cum să îl refuze ferm, şi, deşi el încerca din răsputeri să pară altfel, Emma intuise onestitatea care se ascundea sub carapacea lui ursuză. El avea să ţină seama de orice restricţie urma să impună ea comportamentului său.

Bărbatul stătea atât de aproape, încercând să o intimideze, încât Emma putea simţi mirosul cămăşii lui, al săpunului cu care se spălase. Avea un miros natural, un amestec de aer curat, piele şi alte arome masculine, precum de tutun şi de cai.

Toate astea treziră acea parte secretă desfrânată a ei, pe care încerca din răsputeri să o înăbuşe şi care fusese dezvăluită doar de mâna pricepută a unui muncitor.

Acele senzaţii o făceau să se simtă nestânjenită şi imorală, indecentă şi rea, o femeie dispusă să se desfete cu orice depravare.

Cu alte cuvinte, o femeie total diferită de ea însăşi.

Mutându-se cu un centimetru sau doi mai în faţă,

Emma micşoră distanţa dintre ei. Nedumerirea lui Wakefield creştea. Era atât de uşor de citit! El nu putea citi intenţiile ei, iar ea exact asta urmărea – sau poate că abordarea lui indecentă îl pusese în încurcătură.

Asta avea să îi aducă atât de multe satisfacţii! Şi urma să fie profitabil pentru atâţia oameni nevoiaşi.

— Acum, spuse ea pe un ton foarte serios, sunt convinsă că nu mă puteţi învinovăţi dacă insist să punem pactul nostru pe hârtie.

Emma nu îşi putea da seama de unde îi venise ideea asta strălucită, dar, dacă avea semnătura lui pe o înţelegere, era convinsă că putea folosi actul scris ca să obţină tot ce voia de la el.

— Pe hârtie, repetă el în mod prostesc.

— Fără supărare, milord, dar cred că îmi înţelegeţi punctul de vedere. Aş fi o proastă să îmi dau virginitatea în schimbul unei simple discuţii private. Dacă cedez farmecelor dumneavoastră, iar la sfârşit nu vă ţineţi cuvântul dat, eu la ce aş putea apela ca să vă oblig să vă îndepliniţi datoria?

— Nu ai accepta o înţelegere verbală din partea mea?

— De-abia vă cunosc, şi ceea ce ştiu este destul de îngrozitor. De ce m-aş încrede în ceea ce aveţi de spus? Emma privi peste umăr la fratele său. Dumneata te-ai baza pe cuvântul lui, domnule Clayton?

— Nu. Absolut deloc.

La auzul răspunsului, Wakefield se înfurie atât de tare, încât Emma se simţi şi mai mulţumită de înţelepciunea planului ei.

Wakefield se bâlbâia, căutând o replică întemeiată, aşa că Emma îşi îndreptă comentariile către fratele său:

— Domnule Clayton, ai fi atât de amabil încât să transcrii termenii înţelegerii pentru noi? Apoi îi zâmbi lui Wakefield. Ar fi bine să avem un martor, nu crezi?

Wakefield se încruntă la domnul Clayton, şi cei doi îşi

vorbiră din priviri, gest pe care Emma îşi spuse că avea să îl analizeze mai târziu. Evident, cei doi bărbaţi erau foarte apropiaţi, iar ea trebuia să îl includă pe Ian Clayton în planurile ei. Dacă cei doi fraţi erau atât de apropiaţi pe cât păreau să fie, ar putea să îl folosească pe Ian ca să îl manipuleze pe viconte.

— M-aş bucura să-ţi fiu de ajutor, domnişoară Fitzgerald, spuse într-un final Ian Clayton şi apoi merse la birou, dar doar după ce Wakefield îi dăduse tacit permisiunea.

Încă un detaliu fascinant pe care să îl analizeze!

Se aşeză teatral la birou şi cufundă peniţa în cerneală, iar Emma fu copleşită de gândul că el chiar se bucura de întreaga scenă. Evident, ea îl învinsese pe Wakefield într-un mod cu totul neobişnuit, iar Ian Clayton era de-a dreptul încântat de acest fapt.

— De unde ai vrea să începem? Bărbatul părea inocent şi curtenitor – şi îşi tot ferea privirea de Wakefield.

Cât despre viconte, el se îndepărtase de ea, mărind distanţa dintre ei, sau poate marcându-şi teritoriul. Stătea cu braţele încrucişate la piept şi era vizibil furios, cu fruntea brăzdată de o încruntătură.

— Să începem cu un titlu, sugeră Emma. „Înţelegere între părţi” sau aşa ceva. Apoi scrie numele noastre şi datele de identificare.

Peniţa plutea pe pagină în timp ce Ian Clayton scrise un paragraf introductiv.

— Ce părere ai? o întrebă domnul Clayton, iar Emma merse în spatele biroului şi citi peste umărul lui.

— Este excelent. Ridică apoi privirea spre Wakefield, a cărui încruntare nu se îmblânzise. Ai vrea să vedeţi ce-a fost scris până acum?

— Nu.

— În regulă, atunci. Să continuăm, zise ea şi începu să dicteze: „Vicontele Wakefield stipulează că va anula

ordinele de evacuare pentru următorii paisprezece chiriaşi”. Emma puse lista pe birou şi o netezi, bifând fiecare nume pe măsură ce domnul Clayton îl transcria. „În schimb, domnişoara Fitzgerald va efectua paisprezece reprize de raporturi sexuale.”

La exprimarea ei directă, urechile domnului Clayton se înroşiră, dar continuă să scrie, ca şi cum ceea ce spusese ea era perfect normal. Cât despre viconte, acesta înghiţi în sec cu un sunet înfundat.

Victima propriei capcane! Minunat! Emma spera ca bărbatul să se sufoce de ruşine până aveau să termine documentul.

Cu o naivitate prefăcută, îl întrebă:

— Limbajul acesta este pe înţelesul dumneavoastră?

El se opri, privirea lui fierbinte fixând-o într-un mod senzual, iar vicontele îi spuse domnului Clayton:

— Vreau ca fraza să se încheie astfel: „... raporturi sexuale în orice mod doreşte Wakefield”.

Rânjind, privirea lui o întâlni pe a ei, iar el păru să spună: „Să te văd acum!”

Domnul Clayton o privi.

— Eşti de acord cu această adăugire?

— Da. Acum scrie aşa: „Vicontele nu va emite alte ordine de evacuare pe o perioadă de un an. În acest timp, dacă Domnia Sa consideră că situaţia necesită în continuare asemenea măsuri drastice, nu va iniţia evacuările fără să se consulte cu domnişoara Fitzgerald şi fără să îi dea şansa să îl facă să se răzgândească în orice mod va cere acesta”.

Wakefield încremeni.

— Stai naibii puţin. Nu am de gând să fac o înţelegere în care sunt pe veci legat de capriciile dumitale şi...

— Nu înjuraţi în faţa mea.

Wakefield îşi muşcă buza atât de tare, încât era posibil să-i fi dat sângele.

— Scuzele mele, mormăi el, dar vorbeşti de parcă aş profita la infinit de dumneata.

— Presupun că o veţi face, dar mi-ar plăcea să cred că vă va veni mintea la cap până atunci. Emma încuviinţă din cap spre domnul Clayton. Notează această ultimă frază. Despre convieţuirea noastră un an de acum înainte – dacă se cere.

Domnul Clayton rânji.

— Eşti de acord cu asta, John?

— Splendid! lătră vicontele. Minunat!

— Am omis ceva, domnişoară Fitzgerald? întrebă domnul Clayton.

— Mai sunt două chestiuni, spuse ea, dar nu ştiu dacă îşi au locul în contract sau nu, aşa că îţi voi cere sfatul.

— Care sunt acestea?

— Ei bine, eu nu pot suferi un beţiv…

— Beţiv! izbucni Wakefield.

— … aşa că va trebui să se abţină de la băutură. Ar trebui să includem asta? Sau pot avea încredere că va fi treaz mereu?

— Domnişoară Fitzgerald, spuse nervos vicontele, nu vei interveni în obiceiurile mele cu privire la băutură!

— Domnule, vă dau la schimb privilegiul de a-mi viola în mod regulat corpul, aşa că voi ceda mai mult decât Domnia Voastră. Trebuie să îmi oferiţi *ceva* drept concesiune.

— Are dreptate, John, îl mustră domnul Clayton. Apoi spuse în mod conspirator: Mai bine am include asta în contract. Poate fi foarte încăpăţânat când vine vorba despre viciile lui. Şi cealaltă chestiune? întrebă el după ce scrise ultimul paragraf.

— Uşuraticele şi toţi acei pierde-vară vor trebui să se întoarcă în Londra.

— Poftim?! izbucniră cei doi fraţi la unison.

Fură de-a dreptul uimiţi de cererea ei, stupefiaţi că

avusese îndrăzneala de a aduce chestiunea aceasta în discuţie. Fără îndoială, trebuia să aibă un avantaj înaintea perechii de destrăbălaţi.

— Mă văd nevoită să insist.

Văzu o oportunitate prielnică de a scăpa moşia de pierde-vară risipitori şi netrebnici care călătoreau cu vicontele şi care înnebuneau personalul de la conac cu cerinţele lor mârşave.

Pacea şi liniştea ce urmau să se aştearnă după plecarea lor aveau să fie bine-venite, şi, în plus, îl voia pe Wakefield doar pentru ea, fără să fie distras de grupul lui de scandalagii. Izolându-l de cea companie dezmăţată, Emma ar avea şanse mai bune să-i schimbe comportamentul.

— Eşti o minunăţie, domnişoară Fitzgerald! exclamă vicontele. M-ai insultat pentru aproape toate tendinţele mele perverse. Mai există ceva ce ai uitat să adaugi la această listă?

— Nu cred.

— Îl compătimesc pe cel care te va lua de soţie. Eşti deja expertă în a cicăli. Îl vei face să devină impotent chiar înainte de noaptea nunţii!

— Sunt convinsă că aveţi dreptate.

Emma râse veselă. De parcă s-ar însura vreun bărbat cu ea! Singurul care arătase un interes sporit faţă de persoana ei era noul vicar, Harold Martin, iar Emma se cutremură la gândul vieţii nefericite pe care ar avea-o alături de el.

Vicontele şi fratele său se încruntau unul la altul, Wakefield fiind furios, iar domnul Clayton – uluit de obrăznicia ei. Se întrebau cum de intraseră în situaţia asta şi încercau să îşi dea seama cum să scape din ea. Totul începuse ca o glumă numai bună să fie spusă tovarăşilor de pahar mai târziu.

Nu le trecuse prin cap că femeia avea să fie mai

şireată decât ei.

O altă comunicare tacită avu loc între ei, şi părură să ridice din umeri la unison. Cu un acord la fel de tacit, deciseră să îi facă pe plac, urmând a se gândi mai târziu la cum să iasă din această înţelegere.

Ce surpriză îi aştepta!

Domnul Clayton cufundă din nou peniţa în cerneală şi adăugă clauza întoarcerii în oraş a vizitatorilor lui Wakefield. Când termină, ridică documentul pentru ca ea să îl poată citi.

— Ce părere ai?

— Este perfect, fu Emma de acord. Haideţi să îl semnăm şi să devină oficial.

— Da, haide, spuse posomorât Wakefield.

Domnul Clayton trasă trei linii în josul paginii. Una pentru ea, una pentru Wakefield şi una pentru el însuşi, în calitate de martor. Emma luă condeiul şi îşi scrise caligrafic numele, apoi i-l întinse vicontelui, care se holbă la el ca şi cum ar fi fost un şarpe veninos.

— Tu urmezi, îl îmboldi domnul Clayton.

Văzând că nu exista cale de scăpare, Wakefield ocoli biroul şi îi smulse tocul din mână. Ca să ajungă la contract, fu nevoit să se înghesuie în spaţiul îngust dintre ea şi domnul Clayton, şi astfel o atinse.

Conştientă de imoralitatea ei, Emma nu se mişcă, ci permise contactul indecent, inhalându-i mirosul dulce, studiindu-i blondul auriu şi straniu al părului, iar apoi, în ultima clipă, îşi luă privirea de la el pentru ca Wakefield să nu ştie că îl studia.

Îşi iscăli numele cu o înfloritură, apoi îi oferi tocul fratelui său. În timp ce domnul Clayton îşi scria numele, Wakefield îi şopti:

— Diavoliţă mică şi obraznică.

Emma zâmbi larg, reţinându-şi un chicot, de-abia reuşind să îşi ascundă veselia.

Domnul Clayton închise călimara cu cerneală, iar Wakefield luă documentul. Cel mai probabil, intenţiona să îl ascundă, aşa că Emma i-l luă din mână, îl împături şi îl puse în corsajul rochiei înainte ca vreunul din bărbaţi să poată reacţiona.

Wakefield era îngrozit.

— Nu îl vei păstra dumneata!

O, cât îi plăcea să fie aproape de el! Nici nu îşi amintea când se întâmplase ultima oară să stea în preajma unui bărbat atât de chipeş, de elegant şi de distins.

El o domina cu prezenţa lui, căldura şi mirosul lui masculin copleşind-o, făcând-o să simtă furnicături pe piele, crescându-i pulsul şi readucându-i simţurile la viaţă. Dar, deşi îi plăcea apropierea lui, era prea şireată ca să se lase amăgită de splendoarea sa.

— Nu am de gând să îl las la dumneavoastră, rosti ea apăsat. Sunt destul de convinsă că ar dispărea.

Din privirile tăioase pe care şi le aruncară cei doi bărbaţi, reieşi clar că intenţionau să distrugă contractul de îndată ce ea pleca, dar gluma lor nu mergea în direcţia pe care o prevăzuseră. Presupuseseră că o puteau alunga, lăsând-o să creadă, ca o naivă, că aveau o înţelegere, când ea nu avea niciun mijloc de a dovedi asta sau de a-l face pe Wakefield să se ţină de promisiune.

Spre deznădejdea lor, Emma nu procedase aşa cum speraseră ei.

— Când ar trebui să începem? îl întrebă ea pe Wakefield.

El ar fi vrut să zică „Niciodată!”, dar era prea egoist să o spună cu vocea tare. În schimb, dădu ocol biroului, prefăcându-se generos.

— Când ar fi convenabil pentru dumneata?

— Ce spuneţi de… acum?

Spre norocul lui, Wakefield nu avea mâncare în gură, pentru că altfel s-ar fi înecat cu ea.

— Acum? repetă el palid. Prins într-o ambuscadă, îşi recăpătă imediat controlul. Acest lucru nu este posibil pentru mine. Sunt extrem de ocupat astăzi. Se încruntă spre fratele lui. Nu-i aşa, Ian?

— Nu ai nimic în agendă.

Dacă privirile ar fi putut ucide, domnul Clayton ar fi zăcut mort pe podea.

— Sunt convins că ai uitat, spuse ferm Wakefield, că am plănuit să ieşim la călărit cu câţiva dintre oaspeţii noştri.

— Da? Domnul Clayton zâmbi. Este prima oară când te aud spunând asta. Wakefield făcu un pas ameninţător spre el, iar Clayton ridică mâinile în semn de capitulare. Dar oricum eu nu sunt niciodată la curent cu programul tău.

— Mâine, atunci? interveni ea. Se săturase de nesuferiţii ăştia şi de orice joc ar fi jucat cei doi. Chiar aş vrea să începem cât mai repede, ca să le pot da cât mai grabnic o asigurare celor care au primit ordinele de evacuare. Mulţi oameni îşi împachetează lucrurile – profund disperaţi – chiar în timp ce vorbim.

Wakefield îşi dorea să obiecteze, dar ea aproape că îl încolţise. Avea contractul ascuns între sâni, şi, cum ideea de a se lupta cu ea şi de a i-l lua ieşea din discuţie, nu îl putea lua înapoi. Atât timp cât actul era în posesia ei, domnişoara Fitzgerald avea şansa de a-l face să îşi revoce decizia; Wakefield nu putea nega asta.

— Mâine este bine.

— La ora unu?

— Da, fu el de acord, destul de nervos.

— Veţi fi treaz, iar prietenii dumneavoastră vor fi dispărut de aici?

— Da, domnişoară Fitzgerald! Da! Exasperat, îi făcu semn spre uşă. Asta este tot?

Era atât de nervos, încât Emma fu uimită că nu se aruncase la picioarele ei să o implore să plece, iar ea nu se

putu abţine să nu-l mai tachineze puţin.

Ştia că ar trebui să plece cât încă era în avantaj, dar se simţea atât de bine în compania lui, încât nu se putea convinge să iasă pe uşă.

Aceste câteva minute fuseseră atât de înviorătoare şi de însufleţite, un indiciu patetic al vieţii pe care o ducea, iar Emma nu se putea convinge să pună capăt acestei prime întâlniri. Îi plăcea ca atenţia lui să fie concentrată asupra ei, voia să stea cât mai mult în prezenţa lui.

— De fapt, ar mai fi un lucru.

— Ce anume? mârâi el.

— Mă gândeam că mi-aţi putea da un sărut de rămas-bun. Ca să ştiu la ce să mă aştept.

— La ce să te *aştepţi?* Tocmai ai negociat un contract sexual şi nu ştii să săruţi un bărbat?

— Sigur că ştiu să *sărut* un bărbat. Pe mine mă îngrijorează ca nu cumva… ei bine… experienţa să fie dezgustătoare.

Asta era o minciună sfruntată. Se aştepta să fie ceva extraordinar, dar era atât de amuzant să îl vadă furios.

— Ai auzit, John? interveni domnul Clayton, râzând vesel. Este îngrijorată că ar putea fi dezgustată de sărutul tău!

Wakefield îi tolerase toate jignirile fără să se simtă foarte deranjat, dar această defăimare a abilităţilor lui masculine era prea mult. Mai ales că îi punea priceperea la îndoială chiar în faţa fratelui său. Era evident că se mândrea cu reputaţia pe care o avea în privinţa femeilor, dar după actul sexual apatic la care fusese martoră, Emma nu putea înţelege de ce îl doreau femeile.

— Vino aici, domnişoară Fitzgerald.

Îi rănise orgoliul şi avea să suporte consecinţele, dar Emma ardea de nerăbdare să încheie această incursiune inauguralã într-o notă îndrăzneaţă. Vrând să pară curajoasă, păşi ferm în jurul biroului şi se apropie de el

până când pantofii li se atinseră. El era încordat precum coarda unui arc, iar ea presupuse că avea să o înşface cu brutalitate şi să o sfâşie cu un sărut drept pedeapsă.

În mod surprinzător, Wakefield îşi puse mâinile pe umerii ei cu atâta blândeţe, încât abia îi simţi atingerea, apoi se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei. Fu cel mai pur şi mai preţios moment din viaţa ei. Răsuflarea lui caldă îi mângâie chipul, iar el avea gust de…

Brusc, se sfârşi. El se retrase, punând capăt îmbrăţişării înainte ca Emma să aibă ocazia să închidă ochii. Privirile li se întâlniră, iar între ei avu loc cea mai stranie senzaţie de legătură şi de atracţie. Şi el observase farmecul momentului şi era uimit şi confuz.

Mascându-şi uimirea, el îşi drese glasul.

— Presupun că nu a fost prea… *dezgustător?*

— Nu, răspunse ea acidă, doar dezamăgitor.

— Dezamăgitor!

— Păreţi un bărbat atât de viril. Îşi lăsă privirea să se plimbe nestingherită pe corpul lui, apoi reveni spre chip. Mă gândeam că va fi puţin mai… *pasional,* presupun.

De ce insista să îl hăituiască? Nu era destul că îl învinsese în toate privinţele? Deja obţinuse tot ce sperase – şi nici măcar nu îşi începuseră lupta cu adevărat.

Ticălosul o făcea să-şi dorească să spună sau să facă orice lucru nebunesc doar ca să vadă ce reacţie îi putea stârni. În mod absurd, Emma simţi o dorinţă arzătoare de a provoca un răspuns din partea lui, ca şi cum bunul Dumnezeu o trimisese special la el ca să îl trezească dintr-o lungă amorţeală. Totuşi, imboldurile ei păreau ghionturi în stomacul unul uriaş adormit.

El o privea încruntat, cu o furie atât de rece şi de controlată, încât Emma deveni temătoare. În spatele ei, domnul Clayton râdea isteric, făcând observaţii voalate şi sarcastice despre abilităţile sexuale ale lui Wakefield, dar Emma nu le putea descifra. Forţa intimidantă a lui

Wakefield o copleşi, şi se simţea de parcă ar fi fost înghiţită de un vârtej.

— Ian, spuse el încet şi ferm, fără să se întoarcă spre fratele său. Lasă-ne singuri.

— Chiar nu pot face asta. Domnul Clayton încă râdea. Nu m-am mai distrat aşa de o veşnicie.

— Pleacă! îi ordonă blând Wakefield, dar vehemenţa cu care pronunţase cuvântul era atât de intensă, încât acel ordin răsună în încăpere ca un strigăt.

Camera se cufundă în tăcere, iar domnul Clayton se ridică. Emma nu auzea nimic în afară de ticăitul ceasului de deasupra şemineului şi de bubuitul propriului puls în urechi. Domnul Clayton trecu pe lângă ei şi se opri, încântat de cota la care ajunsese furia lui Wakefield.

— Dacă ai nevoie de mine, domnişoară Fitzgerald… spuse amabil domnul Clayton, îngrijorat că o lăsa singură cu aristocratul furios.

— Nu voi avea, răspunse ea încrezătoare. Nu îmi este teamă de vicontele Wakefield. Nu m-ar răni niciodată.

Poate că tuna şi fulgera, dar Wakefield nu avea să dezlănţuie altceva în afară de limba sa înţepătoare, iar ea ştia acum cât de acid putea să fie: nu foarte.

Domnul Clayton privi de la unul la altul, apoi părăsi încăperea.

Făcură un schimb îndârjit de priviri până când uşa se închise în urma lui, şi, în secunda în care se întâmplă asta, Wakefield se năpusti asupra ei, corpul lipindu-i-se de al ei. Piept, stomac, coapse, picioare erau împreunate, iar valul de excitaţie care erupse din legătura lor fizică fu atât de intens, încât ea tresări, apoi se trezi cu fundul sprijinit pe marginea biroului.

Wakefield se folosi de avantajul câştigat, aplecându-se asupra ei, făcând-o să îşi piardă echilibrul şi să se dea înapoi. Înainte ca ea să se întindă pe birou, el o opri punându-şi mâna pe spatele ei, între omoplaţi. O ţinu

strâns, studiindu-i trăsăturile şi neavând nici cea mai vagă idee cum să procedeze în continuare.

— Ca să nu se spună niciodată – Wakefield veni şi mai aproape de ea, mişcându-şi cu pricepere coapsele, ajungând între picioarele ei – că John Clayton a lăsat o femeie *dezamăgită.*

Agitată, Emma îşi linse buza de jos, captându-i imediat atenţia.

— Poate că *dezamăgitor* a fost un cuvânt cam exagerat.

— Taci din gură, femeie! Mă scoţi din sărite cu pălăvrăgeala ta!

În mod intenţionat, doar pentru a o amăgi, o coborî mai jos, până când spatele ei atinse lemnul lăcuit al biroului. El coborî deasupra ei, întinzându-se, pieptul său lat strivindu-i sânii, părţile lui intime lipindu-se de ale ei.

Se întărise! Erecţia lui era greoaie şi uriaşă, iar Emma trase adânc aer în piept când simţi proeminenţa voluminoasă.

Cu braţele întinse de-o parte şi de alta a ei, Emma era captivă, dar nu îi era teamă. Era încinsă, excitată, fascinată. Nu ştia care erau intenţiile lui şi nu îi păsa. I se părea incredibil să îl aibă atât de aproape, aşa că îşi împreună picioarele în jurul lui, încurajându-l.

Excitat de gestul încurajator, el făcu ochii mari şi nările i se umflară.

— Orice aş decide să îţi fac acum, o meriţi. Eşti conştientă de asta, nu-i aşa, târfă prostuţă?

— Nu mă sperii, aşa că nu mai încerca. Şi nu sunt o *târfă!*

Dar apoi el începu să îi demonstreze că probabil era.

Wakefield mormăi ceva, apoi o sărută. Acţiunea fu grăbită, mânată de instinct. Fără avertisment, limba lui intră în gura ei, iar Emma se încordă, apoi se relaxă, mâinile ei încolăcindu-se în jurul gâtului lui, trăgându-l mai

aproape.

Gura lui o acoperea perfect pe a ei, ca şi cum singura ei menire fusese să o sărute pe ea şi nimic altceva. Emma închise ochii şi se lăsă purtată de val.

Aşa cum bănuia, era un bărbat pasional atunci când voia. Sub acea aparenţă pe care o exersa cu atâta grijă, zăcea o pasiune arzătoare. Răceala şi detaşarea pe care le observase când el făcuse dragoste cu ibovnica lui lipseau.

Arzând de pasiune suprimată, erecţia lui era evidentă şi lipită de coapsele ei. Fără să se simtă ruşinat, Wakefield o lăsă să îi simtă mădularul, atât de pregătit, iar ea zâmbi, sărbătorind mica lor indiscreţie.

El avea un gust atât de plăcut, de coniac şi de mentă, iar Emma gemu de plăcere. Sunetul îi răscoli toată fiinţa lui Wakefield, părând să se concentreze în falusul lui, iar el începu să încovoaie şi să se împingă în ea, prin materialul rochiei, ritmul mişcărilor lui fiind acelaşi cu al limbii sale.

Corpul ei era pregătit, Emma era umedă în miezul ei feminin, aţâţată de dorinţă şi tânjind după atingerea lui, dar el o înnebunea, refuzând să avanseze, nepermiţând propriilor mâini să cutreiere, ţinându-le ferm pe birou.

Dincolo de orice limită raţională, el continuă, până când penisul său deveni neînduplecat în căutarea eliberării, până când corpul ei deveni rigid, iar Emma îşi dorea cu disperare ca Wakefield să îi ofere mult mai mult decât acest sărut furtunos, pe care niciunul din ei nu părea dispus să îl întrerupă. Era mult prea delicios şi decadent, purtând-o spre un tărâm cu totul nou, care era mai presus de toate posibilităţile pe care şi le închipuise ea vreodată.

În sfârşit – în sfârşit! — el se retrase din sărut. Amândoi respirau sacadat, corpurile lor tânjeau să se împreuneze, iar Emmei îi trecu prin cap că, dacă el i-ar fi cerut, ea ar fi comis un act nesăbuit. Nimic din toate prin cele câte trecuse până atunci nu o pregătise pentru acest freamăt arzător care o făcea să îşi dorească să se lase

pradă pierzaniei.

El o privi, cu gurile la distanţă de doar câţiva centimetri, iar răsuflarea lui îi inunda chipul, ochii îi erau pătrunzători, iar Emma era în extaz.

Dorinţa care pusese stăpânire pe ea fusese la fel de puternică şi în cazul lui.

— De data asta, crezi că sărutul meu a fost mai mult decât satisfăcător? o întrebă el pe un ton arogant.

— Aş spune că a fost... Ea făcu o pauză pentru un efect maxim. *Adecvat.*

Wakefield slobozi un râset.

— Fetişcană obraznică.

Wakefield se ridică de deasupra ei, dar nu înainte de a-şi odihni mâinile pe umerii ei, mângâindu-i agale, trasând conturul claviculei, al sânilor şi al coapselor ei. Apoi se îndreptă, aranjându-şi hainele şi recăpătându-şi cumpătul.

— Du-te acasă, domnişoară Fitzgerald, şi nu te mai întoarce, o avertiză el. Pentru că, dacă eşti atât de nechibzuită încât să provoci şi o a doua confruntare, nu îţi pot garanta că mă voi opri.

Cu aceste cuvinte, se întoarse şi ieşi din încăpere, închizând uşa în urma lui. Rămasă singură, Emma zăbovi, întinsă în mod obscen pe biroul din lemn de stejar, privind în tavan. Avea rochia mototolită, picioarele dezgolite şi legănându-se peste marginea biroului, corsajul strâmb şi părul desprins şi ciufulit. Era o privelişte de nedescris, şi trebuia să se ridice şi să se aranjeze înainte să dea careva buzna peste ea, dar, în mod dezgustător, genunchii îi erau moi, iar ea alunecă pe podea, cuibărindu-se pe covor într-o învălmăşeală de jupe şi de fuste.

Bărbatul ăsta era un vrăjitor! Cu un simplu sărut, îi doborâse toate barierele, îi depăşise toate limitele, îi distrusese judecata, făcând-o să îşi dorească să cadă pradă oricărei depravări.

Pentru prima oară de când îl întâlnise, era speriată.

Nu de el. Ci de ea însăşi, de ceea ce era capabilă să facă la provocarea lui.

Oare ce dezlănţuise?

Se ridică şi, fără să întâlnească vreun alt suflet, se strecură afară din conac şi se îndreptă spre casă, cu contractul semnat ascuns în sân.

Capitolul 4

— Nu ai de gând să mergi până la capăt?

John se încruntă la Ian peste marginea paharului de whisky.

— Tu ce crezi?

— Având în vedere modul în care te porţi, cine ar putea şti?

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— *Înseamnă* că ai putea face orice lucru nesăbuit. Ce ţi-a venit de ai început o asemenea farsă prostească?

Ah, o întrebare pe care şi-o pusese şi el de zeci de ori de la întâlnirea din ziua anterioară, cu încăpăţânata domnişoară Fitzgerald.

Ce îi venise?

În timpul întâlnirii, avusese un motiv întemeiat pentru şiretlic, deşi acum nu şi-l mai amintea. Dorise să scape de femeia cicălitoare într-un mod prin care să se asigure că ea nu avea să se mai întoarcă vreodată, dar trucul nu funcţionase aşa cum intenţionase el.

Cum reuşise micuţa scorpie să inverseze rolurile? Wakefield era al naibii de bucuros că ea nu participa la jocuri de noroc! Era aşa vicleană! Şireată! Dacă ar fi pariat unul împotriva celuilalt, era posibil ca el să fi pierdut tot ce avea. Ea ştia cum să zguduie un bărbat, cum să îl împiedice să aleagă drumul cel bun, să îl abată de la acesta.

De fapt, nu ar fi fost surprins să afle că ea fusese iniţiată în tainele vrăjitoriei.

Ochii îl înţepau din pricina nenorocitei de insomnii, din cauza fumului de ţigară şi a cantităţii exagerate de alcool. Capul îi bubuia, corpul îl durea, iar el îşi dorea să fi avut suficient discernământ – aşa cum avuseseră oaspeţii săi – cât să meargă la culcare înainte de ivirea zorilor.

Casa era tăcută, doar el şi Ian hoinărind prin camerele pustii şi cavernoase, pe care le ura.

— Nu îţi face griji, spuse el. M-am ocupat de domnişoara Fitzgerald. Nu se va mai întoarce.

— Ha! pufni Ian. Dacă asta crezi, eşti un prost.

— Am speriat-o zdravăn.

— Cum?

— Am sărutat-o până mai aveam puţin şi o violam.

Chiar şi lui îi sunară stupide propriile acţiuni. Cum, mai exact, se întâmplase ca buzele lui să se unească cu ale ei? Cum de se lăsase provocat în asemenea măsură încât să o întindă pe birou, cu picioarele ei încolăcindu-se în jurul lui, iar el să îşi lipească mădularul tare şi vibrant de coapsele şi de vintrea ei?

Această vizită insuportabilă la moşie îl înnebunea! Era singura explicaţie.

— A, sunt convins că asta a băgat frica de Dumnezeu în ea. Neîncrezător, Ian îşi dădu ochii peste cap. Pentru un bărbat care pretinde că ştie totul despre femei, chiar eşti un idiot.

— Crede-mă. Nu-şi va mai arăta faţa pe aici.

— Nu, *tu* crede-mă. O să fie aici cam în cincisprezece minute.

— De ce cincisprezece?

— Pentru că atunci se va face ora unu.

— Şi?

— Ai fost de acord să te întâlneşti cu ea la unu.

— Nu am vorbit serios.

— Ei bine, din nefericire, domnişoara Fitzgerald, da.

Ian merse la fereastră şi privi întinderea verde din spatele conacului.

Cu fiecare an care trecea, dispoziţia fratelui său se schimba tot mai des şi era de-a dreptul ipocrit când venea vorba despre renunţarea la vicii şi orgii. Cu cât John bea mai mult, cu atât Ian o făcea mai puţin, deşi de obicei îşi păstra pentru sine părerile cu privire la predilecţia lui pentru excese. Aparent, cu domnişoara Fitzgerald prin preajmă, Ian simţea că este de datoria lui să se bage pe sub pielea ei, convins că micuţa zgripţuroaică avea nevoie de un apărător.

De parcă domnişoara Fitzgerald avea nevoie de vreun ajutor ca să se descurce!

Femeia era o viperă, cu gheare ca ale unui feline pregătite să sară la atac. Refuzând să se supună sau să se înduplece, era ca un câine hămesit înaintea unui os, strângând tare cu dinţii de ceea ce îşi dorea. Se înfioră doar când îşi aminti cu câtă încăpăţânare luptase pentru scopul ei.

Nu avea nevoie de ajutorul lui Ian!

John privi umerii încordaţi ai lui Ian. În ultima vreme, fusese atât de morocănos, de nemulţumit şi de prost dispus… John era curios în privinţa asta şi se pregătea să afle motivele, când Ian începu să râdă, făcându-i părul de la ceafă să se ridice.

— Ce este? întrebă John.

— Nu doar că formidabila noastră domnişoară Fitzgerald este tenace – Ian se întoarse şi îi aruncă o privire răutăcioasă, care spunea multe –, dar este şi punctuală.

— Glumeşti.

— Nu, nu glumesc. Traversează curtea chiar în acest moment.

— La dracu’! exclamă John, apoi sări în picioare şi merse la fereastră.

Iat-o! Curajoasă şi obraznică! Femeia nu avea deloc minte?

Într-o tăcere încordată, o priviră apropiindu-se, iar John avu straniul sentiment că destinul lui se apropia – ca şi cum moartea i-ar fi bătut la uşă. Odată ce ea avea să intre în casă, el nu avea să mai fie niciodată la fel – şi se întrebă dacă ar trebui să se ascundă, ca ea să nu îl găsească.

— Ţi-am spus eu, îi zise Ian.

— Ce naiba e cu ea?

John nu aştepta un răspuns. Ian nu le înţelegea pe reprezentantele sexului slab mai bine decât o făcea John.

— Toate astea contează pentru ea, prostule. Oamenii şi locul ăsta. Ian arătă spre împrejurimi. Dar mă îndoiesc că tu poţi înţelege asta.

— Du-te să-i ieşi în cale. Nu o lăsa să intre.

John dădu ordinul în stilul autoritar obişnuit, uitând momentan că Ian nu se supunea niciodată poruncilor sale –, dar nici John nu îi dădea de obicei ordine fratelui său. Deşi statutul prin naştere era diferit, Ian era unul dintre puţinii oameni pe care John îi trata ca de la egal la egal, astfel că, în secunda în care cuvintele îi ieşiră din gură pe acel ton poruncitor, le regretă.

Un val de mânie apăru pe chipul lui Ian, dar îl mască rapid.

— Nu. Tu te-ai băgat în problema asta. Tu poţi să ieşi din ea. Măcar o dată. Porni spre uşă, dar se opri în prag. Să nu o răneşti.

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

De parcă ar *răni-o* pe afurisita asta nesuferită? Cum se putea gândi Ian că ar face-o?

— Nu este o târfă blazată de la oraş. Este o femeie cinstită, castă.

— Castă! pufni John. Nu e vreo virgină!

O virgină nu putea săruta aşa cum o făcuse ea. Folosindu-se de mâini, de limbă şi de tot corpul. Testiculele

i se tensionară când îşi aminti cât de pasional şi de desfrânat fusese interludiul.

Să o sărute pe Emma Fitzgerald fusese tulburător, incitant. Ea îşi pusese inima şi sufletul în acea îmbrăţişare, bucurându-se de acel moment într-un mod în care celelalte iubite ale lui nu o făcuseră niciodată.

De obicei, el se desfăta cu activităţile carnale, dar devenise plictisitor şi apatic. Când dispăruseră noutatea şi entuziasmul? Când sărutase ultima oară pe cineva – din tot sufletul?

Dat fiind că de cele mai multe ori plătea pentru propria plăcere, preludiul care trebuia să ducă la actul în sine era o pierdere de timp. De ce să amâne plăcerea cu pasiune prefăcută? Amantele lui nu aveau nevoie de satisfacţie fizică. Erau interesate doar de banii pe care îi puteau câştiga, aşa că de ce să se prefacă vreuna dintre ele că era vorba despre altceva decât o simplă afacere?

— Să nu îndrăzneşti să respecţi contractul ăla stupid pe care l-ai semnat cu ea.

— După toate şicanele ei, ar merita să o fac.

— Este disperată. Vrei să evacuezi nişte oameni sărmani!

— Sunt nişte prefăcuţi şi…

— Uneori eşti un mare imbecil!

John şi Ian se certau rar, iar comentariul acid stârni firea aprinsă a lui John.

Deşi furia lui era imatură şi iraţională, se zbârli când îi fu pusă la îndoială priceperea. Întreaga sa viaţă fusese nevoit să asculte criticile dure ale tatălui său cum că nu se pricepea la nimic, că nu avea calităţile necesare pentru a fi viconte.

James, fratele lui mai mare care murise, fusese un sfânt, şi el ar fi trebuit să moştenească titlul, dar se înecase într-un accident cu barca pe vremea când John era mic, şi de atunci acesta din urmă fusese nevoit să audă încontinuu

că el nu era în stare să ia locul fratelui său.

După ce i se spusese în mod constant că era un eşec şi un imbecil, îşi petrecuse două decenii coborându-se la nivelul aşteptărilor tuturor, până când acest comportament devenise parte din el. Odată cu moartea prematură a tatălui său, cu un an în urmă, preluase şi responsabilităţile acestuia, deşi nu le dorise.

Cât timp putuse, evitase să îşi asume răspunderea, dar nu putea să evite asta la nesfârşit. Situaţia financiară a tuturor proprietăţilor sale ajunsese deplorabilă, iar el făcuse ceea ce trebuia pentru a îndrepta modul defectuos în care condusese tatăl lor, fiind pregătit să îşi asume deciziile dificile.

Cine era Ian să îi conteste aptitudinile?

Din moment ce Ian locuise în casa lui John în ultimii doisprezece ani şi dusese un stil de viaţă îmbelşugat, cine era el să se plângă de modul în care John alegea să salveze moşia Wakefield?

— Ce propui? Să anulez ordinele de evacuare doar pentru că ea m-a privit fluturând puţin din genele-i frumoase?

— Nu mă interesează ce faci cu proprietăţile tale, spuse acid Ian. Este treaba ta. Tot ce îţi spun este să nu te porţi nedrept cu ea. Urmă o pauză periculoasă, apoi adăugă: Altfel, presupun că într-un final va trebui să îmi dai socoteală mie.

Despre ce naiba vorbea?

Ian ieşi din încăpere înainte ca John să apuce să îl întrebe.

Nervos, înfometat, mahmur, merse la canapea şi se aşeză, sorbind din băutură şi meditând la situaţia patetică în care ajunsese: nu avea prieteni adevăraţi, nu avea bani în cuferele familiei, avea un frate care îl dispreţuia, o amantă pe care nu o suporta, o presupusă logodnică care se minţea singură şi pretindea că era îndrăgostită de el

doar pentru că aşa îi cerea tatăl ei tiranic.

Cum de ajunsese într-o situaţia atât de deplorabilă?

Auzi voci pe coridor, iar John încercă să îşi dea seama cine putea fi, deşi era convins că Ian redevenise la stilul lui şarmant şi graţios şi o invita personal în casă pe domnişoara Fitzgerald. În scurt timp, paşi solitari se îndreptau spre el, iar John oftă resemnat.

Ian alesese să se răzbune dându-i domnişoarei Fitzgerald indicaţii exacte spre locul unde se afla John, astfel că, în câteva secunde, ea intră în bibliotecă.

Era îmbrăcată la fel cum fusese cu o zi în urmă, aceeaşi coafură şi aceeaşi rochie şleampătă, iar John se întrebă dacă avea doar una. Cât de trist pentru o persoană atât de fermecătoare să aibă posibilităţi atât de reduse cu privire la garderoba personală. Dacă ea i-ar fi aparţinut lui, ar fi îmbrăcat-o în roşu, ca să îi accentueze culoarea obrajilor, şi, de câte ori ar fi fost singuri, i-ar fi cerut să îşi lase părul desprins şi să şi-l pieptene, iar el…

— Wakefield, bei!

— Da, beau, domnişoară Fitzgerald.

Într-un mod nepoliticos, el ridică paharul cu whisky în cinstea ei, apoi luă o gură zdravănă.

— Şi însoţitorii dumitale sunt tot aici! Ibovnica este şi ea aici! Am văzut-o coborând scările.

— Deja s-a trezit? întrebă el fără pic de ruşine.

— Ai încălcat fiecare condiţie a înţelegerii noastre – şi nici măcar nu am început încă!

— Nu există nicio înţelegere.

— O, ba da, există!

Emma merse lângă el, îi smulse paharul din mâna, vărsându-i conţinutul în şemineu. John fu atât de uimit, încât nici măcar nu protestă. Ea stătea impunătoare în faţa lui, cu mâinile în şolduri, furioasă ca orice altă guvernantă pe care o enervase când era copil.

— Nu am de gând să permit retragerea dumitale din

înţelegere!

— Domnişoară Fitzgerald, ştiu că am o reputaţie groaznică, dar nu crede cu adevărat că eu aş permite ca dumneata să te cobori la un asemenea nivel încât să te laşi sedusă de mine! În ciuda cauzei dumitale nobile! John încercă să pară împăciuitor. Eu doar am glumit.

— Eu nu! Poate că promisiunile dumitale nu au nicio valoare pentru dumneata, dar ale mele sunt sincere şi făcute cu toată seriozitatea! Uluindu-l, merse la uşă şi răsuci cheia în încuietoare. Mergem înainte! Fie că vrei, fie că nu!

Ce naiba îi propunea ea?

John chiar avu un moment de panică, îngrijorându-se că ea avea de gând să îl forţeze să facă întocmai ce nu voia. Ideea era atât de absurdă, încât el râse zgomotos, aşa cum nu o mai făcuse de multă vreme, dar râsul i se stinse când ea merse la fereastră şi trase draperiile pentru ca nimeni să nu poată trage cu ochiul înăuntru.

Cu un zâmbet străvechi precum al Evei, Emma se duse spre canapea, şi, înainte ca John să poată protesta, ea îl încălecă, aşezându-i-se în poală. Îşi sprijini genunchii pe perne, coapsele lipindu-i-se de ale lui. Îşi ridică faldurile rochiei şi se coborî până când partea ei intimă ajunse în contact cu penisul lui, care se trezi imediat, îmboldindu-i pantalonii, în timp ce ea se freca seducător de el, apoi Emma se aplecă înainte, cu sânii pe pieptul lui şi cu buzele la doar câţiva centimetri de ale sale.

— Pot să stau două ore, Wakefield, şi avem atâtea de făcut.

Îşi trecu degetele prin părul lui, plimbându-le printre şuviţele cârlionţate de la spate, apoi se aplecă şi îl sărută, gura ei încântătoare unindu-se cu a lui, impactul fiind electrizant şi splendid.

Femeia era un mister absolut, iar John încremenise, neştiind cum ar trebui să continue. Încercase să o amuze,

să o avertizeze, să o sperie, dar nimic nu avusese succes, iar el nu ştia cum să o facă să renunţe şi să plece.

Corpul ei minunat era lipit de al lui, aprinzând scântei în toate locurile erotice. Erecţia lui era dureros de tare. Acele buze ispititoare ale ei erau perfect modelate pe ale lui, şi totuşi el stătea ca un prost, inert ca o statuie din marmură, cu mâinile pe lângă corp, iar refuzul de a participa era un lucru la care nu putea renunţa.

Măcar o dată în viaţa lui mizerabilă, se hotărî să se poarte ca gentlemanul care era prin naştere şi educaţie. Nu avea nici cea mai mică intenţie să o încurajeze sau să meargă pe drumul pe care ea părea atât de hotărâtă să pornească.

El avea să o salveze de prostia ei!

Emma îi linse buza de jos.

— Sărută-mă, Wakefield.

— Nu pot.

— Ba da.

— Ceea ce facem e greşit.

Cuvintele acelea ieşiseră din gura lui? Ce se întâmpla? În prezenţa ei, devenea un adevărat puritan!

— Ai dreptate, dar o să o facem oricum.

Emma îi mângâie umerii, pieptul, trasând cercuri lente.

— Nu face asta, îi ordonă el, dar nu cu prea multă fermitate.

Îi luă mâinile, întrerupând mişcările circulare, dar ea îşi împreună degetele cu ale lui într-un mod tandru, ca şi cum ar fi fost doi adolescenţi îndrăgostiţi. Precum o pisică mulţumită, Emma se arcui, împingându-şi sânii în afară şi frecându-i de pieptul lui, sfârcurile ei excitate incitând în John instinctele masculine.

— Închipuie-ţi cât de bine ar fi să îmi simţi mâinile pe tine, spuse ea dornică, respirând sacadat. Să îmi simţi gura pe tine. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

Şocat că ea se gândea la acea posibilitate, John încerca să găsească un răspuns potrivit.

Era nebună? Cărui bărbat nu i-ar fi plăcut să aibă buzele alea roşii pe mădular? Ce senzaţie divină ar fi!

Imaginea pe care o zugrăvise ea, îngenunchind înaintea lui, descheindu-i pantalonii, strecurându-şi degetele fine înăuntru, manipulând şi tachinând, era mai mult decât putea suporta. Era o fiinţă umană muritoare, nu îi stătea în fire să îşi refuze asemenea plăceri.

Să se abţină era stupid! Nu o avertizase cu privire la consecinţe dacă ea insista? Şi totuşi, femeia era destul de nesăbuită cât să i se ofere, să îi ofere cea mai suculentă desfătare. El nu avea de gând să opună rezistenţă.

Trezindu-se din amorţeală, preluă controlul asupra sărutului, intensificându-l, iar ea gemu, parcă dându-i o permisiune tacită. Mâinile lui porniră în jos, spre fundul ei, înşfăcându-l şi folosindu-l pe post de sprijin pentru a o freca de mădularul lui dureros.

Era atât de pregătit! Atât de repede! Ce îl atrăgea atât de mult la ea? Un sărut scurt, iar John era gata să îşi verse sămânţa în pantaloni, ca un băieţel!

Degetele ei pricepute coborâră la erecţia lui. Se jucă cu mădularul lui, strângându-l, lipindu-se de el prin materialul rochiei, până când John începu să se unduiască sub ea, tânjind cu disperare după următorul pas, dorindu-şi să fie gol sub privirea ei arzătoare.

Emma îi descheie nasturii cămăşii, apoi trasă o urmă fierbinte pe gâtul lui, adăpostindu-şi nasul în părul de pe pieptul său. Inhalând şi bâjbâind, limba ei îi găsi sfârcul, muşcându-l uşor, apoi sugându-l până când John începu să se agite şi să zvârcolească sub ea.

De ce nu coopera şi el?

Cu o urgenţă ivită din senin, el simţi nevoia să o întindă şi să îi desfacă larg picioarele. Ardea de nerăbdare să intre în ea, aşa că o apucă de şolduri ca să o ridice din

poala lui şi să îşi domolească pornirile masculine, dar, când făcu mişcarea, Emma se retrase, frumoşii ei ochi căprui privind în ai lui. Exasperarea şi groaza îi brăzdau chipul.

— Te-ai culcat cu alta de curând. Îi simt parfumul pe tine.

În mod surprinzător, John se simţi ruşinat şi nu îşi amintea să fi fost vreodată atât de încurcat încât să nu ştie ce să spună. Roşi până în vârful degetelor de la picioare, simţindu-se ca şi cum ar fi fost prins făcând o greşeală minoră, dar compromiţătoare.

Ea era atât de îngrozită – de rănită! — de faptul că el avea o amantă. Văzând expresia tulburată cu care ea îl analiza, John fu foarte copleşit de ridicola impresie că o înşelase, că fusese prins şi că trebuia să îi ceară iertare sau să îşi justifice într-un fel comportamentul.

El nu dădea socoteală! Nimănui! Era vicontele Wakefield. Comportamentul lui nu era un subiect de discuţie, iar alţii ştiau că nu era bine să îl mustre sau să îi facă observaţii. Totuşi, domnişoarei Fitzgerald i se păru adecvat să dea glas propriei păreri cu privire la subiectul amoros, chiar în timp ce el stătea acolo, gândindu-se că ar trebui să aibă remuşcări.

Era unul dintre cele mai absurde şi mai caraghioase momente din viaţa lui.

— Domnişoară Fitzgerald, nu te poţi aştepta ca eu să nu…

John se simţea prea jignit ca să termine propoziţia!

— Dar ştiai că voi veni, spuse ea, sperând să găsească un motiv pentru acel fapt de neînţeles, şi totuşi nu ai avut decenţa să te speli măcar mai întâi. Nu ai pic de respect pentru mine? Ca femeie? Ca om?

Durerea ei era reală, insulta era autentică, iar el se simţi precum ticălosul care era adesea acuzat a fi. În mod straniu, văzând supărarea ei, se simţi ruşinat. Era atât de obişnuit cu orgiile şi cu beţia, încât nu îi trecuse prin cap să

se spele – nu că el ar fi crezut vreo secundă că femeia avea să se întoarcă!

Dar totuşi, el era obişnuit cu desfrâul şi cu băutura, încât uitase cum îi percepeau înclinaţiile cei care duceau o viaţă mai normală. Aşa cum îi reamintea cu loialitate Ian, putea fi o persoană dezgustătoare. Uneori comportamentul lui era atât de scandalos, încât devenea jignitor chiar şi pentru el însuşi!

— Îmi pare rău. Scuza ieşi din gura lui înainte să îşi dea seama că avea de gând să o rostească. Chiar nu am anticipat că vei binevoi să mă vizitezi. Am stat treaz toată noaptea şi…

— Nu ai ajuns în patul tău?

— Nu.

— Wakefield! îl mustră ea cu blândeţe, iar glasul ei blând provocă o reacţie înăuntrul lui, făcându-i inima să crească într-atât încât abia îi mai încăpea în piept. Presupun că nici nu ai mâncat.

— Păi…

— Nu ai făcut decât să petreci şi să bei? De ieri?

— Da, recunoscu el.

Comportamentul său, văzut prin ochii ei, îl făcea să se simtă timid şi chinuit de remuşcări.

— Sincer! Trebuie să ai mai multă grijă! Altfel, cum o să ţii pasul cu mine? îl întreba ea, zâmbind obraznic.

Cum, într-adevăr?

Cu un fel de invidie, John privi cum ea îi închise nasturii şi îi aranjă cămaşa, apoi sări în picioare, sprintenă şi vioaie, pregătită să ia lumea în piept şi să o transforme întocmai cum credea ea că ar trebui să fie.

Probabil existase o vreme când şi el avea un asemenea entuziasm, dar nu îşi amintea când. Multe activităţi care îi plăceau înainte îşi pierduseră farmecul. Rar, reuşea să mai practice scrima, dar, în afară de acel mod de relaxare, nimic nu îl mai interesa, cu excepţia

viciilor lui.

Emma merse la fereastră şi trase draperiile. Lumina soarelui inundă încăperea, făcându-i ochii să ardă şi capul să îi bubuie.

— Domnişoară Fitzgerald! Te deranjează?

— Câtuşi de puţin, răspunse ea cu obrăznicie. Cum îl cheamă pe majordom? Rutherford?

— Da. De ce?

John stătea întins pe canapea, acoperindu-şi ochii cu o mână, ferindu-i de atacul luminii zilei, când deodată ea ţâşni pe coridor.

— Rutherford, vino imediat! Am nevoie de tine.

— Dumnezeule, domnişoară Fitzgerald. Chiar vrei să trezeşti morţii?

— La cât de leneş e servitorul ăla, s-ar putea.

În cele din urmă, majordomul îşi făcu apariţia. Îl cuprinsese o criză de furie, confundând-o pe domnişoara Fitzgerald cu unul dintre partenerii din Londra ai lui John. Deşi Rutherford încerca să îşi ascundă aversiunea, le ura pe majoritatea cunoştinţelor lui John.

Nu ştia că persoana care îl strigase era cel mai recent duşman al lui!

— Tu! Fu înspăimântat să descopere că ea se strecurase înăuntru fără ştirea sau permisiunea lui. Ce faci aici?

— Nu ţi-a spus Lord Wakefield? Voi fi aici în fiecare după-amiază. Pentru cel puţin două săptămâni. Poate mai mult, dacă îmi convine. Se întoarse astfel încât Rutherford să nu o vadă şi îi făcu cu ochiul lui John. Îl ajut să evalueze starea financiară a moşiei.

— Doamne sfinte, mormăi John.

Chiar se întrebase cum avea ea să le explice întâlnirile lor celor care o întrebau despre asta. Deci ea *lucra* pentru el, nu-i aşa?

John se aplecă şi îşi sprijini bărbia în palme. Femeia

era mai îndrăzneaţă decât orice altă persoană pe care o cunoscuse el vreodată.

— Mă plăteşte cu o sumă exorbitantă pentru *ajutor,* minţi ea cu uşurinţă. Nu puteam să dau cu piciorul acestei şanse.

Pentru fiica unui vicar, minciunile parcă îi stăteau pe vârful limbii! John nu putea trece cu vederea acel lucru. Era capabilă de tot felul de ipocrizii, iar el trebuia să fie cu ochii în patru dacă nu voia să fie prins în mrejele ei – despre care avea acum convingerea că erau numeroase.

— Nu a făcut prea multe – încă –, Rutherford, ca să demonstreze că merită, spuse el.

— Dar o voi face, interveni ea curajoasă. Voi merita fiecare bănuţ.

Lăsa vreodată un bărbat să aibă ultimul cuvânt?

— Acum, continuă ea, Lord Wakefield m-a informat că a chefuit toată noaptea…

— Domnişoară Fitzgerald! strigă John, tulburat de analiza publică a înclinaţiilor lui desfrânate, dar ea îl ignoră.

— … aşa că îi este greu acum să treacă la afaceri. Are nevoie de o cană cu ceai. Cât de tare se poate.

— Cafea, corectă John ordinul.

— Şi micul dejun, adăugă ea. Orice poate pregăti bucătăreasa acum, dar o farfurie plină.

— Domnia Sa nu ia micul dejun, mormăi Rutherford pe un ton superior.

— O face acum. I-l vei servi în fiecare dimineaţă, înainte să sosesc eu.

— Vorbeşti de parcă aş fi un copil! spuse John, pufnind.

— Ei bine, te porţi ca unul, replică ea cu indiferenţă, apoi îl privi pe Rutherford. Şi are nevoie de o baie. Chiar acum. Cere să se aducă imediat cada la etaj. Dacă voi petrece timp în compania dumnealui, obiceiurile sale dezordonate trebuie să ia sfârşit.

Rutherford aproape că se înecă şi privi confuz spre John, care, evident, era la fel de uimit, dar, după cum John ştia deja, cine putea să nu fie de acord cu decretele domnişoarei Fitzgerald? Era ca şi cum ai fi încercat să împiedici vântul să mai bată.

John încuviinţă din cap.

— Ocupă-te de asta, Rutherford.

— Prea bine, milord.

Majordomul plecă, iar domnişoara Fitzgerald îl strigă din nou.

— Apropo, Rutherford, *toţi* prietenii lui Lord Wakefield pleacă spre Londra de dimineaţă.

— Hei! John se ridică de pe canapea. Ce-ai spus?

— Chiar în acest moment, insistă ea, fratele dumnealui răspândeşte vestea printre oaspeţi, aşa că poţi informa personalul că vor fi ocupaţi să facă bagajele.

— Stai naibii puţin!

— Nu înjura, îl mustră ea în timp ce majordomul plecă grăbit, iar John era convins că nemernicul zâmbea.

Rutherford era în slujba lui John de ani buni şi ştia prea bine că nimeni nu îi spunea stăpânului său ce să facă – şi nimeni nu avea să facă asta nici acum!

El nu avea niciun chef să se plictisească la moşie, fără însoţitori şi petreceri care să îi alunge oboseala şi fără amante care să îi domolească dorinţele carnale.

„Dar”, meditä el răutăcios, „încântătoarea domnişoară Fitzgerald e aici să îi ia locul Georginei”.

O dilemă fascinantă.

John se ridică.

— Ţi-am tolerat destul de multe, domnişoară Fitzgerald, dar ai mers prea departe.

— Ai fost de acord. Nu îţi permit să negi. Femeia merse la uşă şi îi făcu semn să meargă în camera lui, iar John o ascultă supus, fără să protesteze.

Cum făcuse asta? De ce îi permisese?

De obicei, John nu asculta de nimeni, dar, când avea de-a face cu domnişoara Fitzgerald, ea era atât de fermă, iar el atât de indiferent, încât cel mai simplu părea să fie să i se supună, în plus, îi plăcea să o asculte şi să o privească. Nu îşi aducea aminte când fusese ultima oară în preajma cuiva care să fie atât de pasionat de fiecare lucru mărunt. Atitudinea ei era extrem de înviorătoare.

— Prietenii mei rămân, decretă el în timp ce trecu pe lângă ea.

Trebuia să îl găsească pe Ian şi să revoce ordinul ei! Cum putea nenorocitul să urmeze instrucţiunile scorpiei fără permisiunea lui John?

— Nu rămân.

Ca şi cum ar fi fost stăpâna casei, merse ţanţoşă spre scări, apoi urcă, iar el o urmă, privind cum rochia i se mula pe fund la fiecare pas pe care îl făcea.

— Reputaţia ta va fi irevocabil pătată dacă mă însoţeşti în dormitor.

— Nu intenţionez să stau prea mult.

— Atunci, de ce mă însoţeşti?

— Pentru că nu te scap din ochi până nu mă asigur că ai fost adus la o stare acceptabilă. Nu pot să suport trândăvia ta.

Emma se opri, neştiind încotro să o ia, iar el o îndrumă. Pe măsură ce înaintau, el deveni tot mai nerăbdător. În curând, aveau să fie singuri în dormitorul lui. Poate că ea îşi imagina că nu făcea decât să-l conducă la etaj, dar nu înţelegea animalul mascul.

De parcă el ar fi lăsat-o să plece odată ce o avea singură în camera lui!

Fără a-şi desprinde privirea de la unduirea şoldurilor ei şi de la forma apetisantă a fundului său, o urmă. Voia să îi desprindă părul, să vadă dacă era la fel de mătăsos pe cât părea. Voia să o dezbrace, să o aibă goală înaintea lui.

Dorinţa lui era atât de periculoasă, încât, de îndată ce

intrară în cameră, iar el închise uşa în urma lor, erecţia lui deveni atât de fermă, încât el se temea că avea să îi rupă pantalonii.

Nelăsându-i nicio şansă să protesteze, se năpusti asupra ei ca un animal sălbatic, lipind-o de uşă şi ridicând-o de coapse, aducându-i picioarele în jurul taliei lui. Prinzând-o ca într-o cuşcă, ţinând-o în echilibru cu şoldurile sale, îi cotropi gura într-un sărut arzător, în timp ce mâinile îi coborâră pe sânii perfecţi, strângându-i şi jucându-se cu ei.

— Wakefield, trebuie să ne oprim, protestă ea, zvârcolindu-se, astfel că el o muşcă de obraz, apoi de ureche. Rutherford va veni cu baia şi cu micul dejun. Ne va vedea.

— Este obişnuit cu promiscuitatea mea. Va închide ochii şi nu va spune nimic.

— Wakefield! îl mustră ea, supărarea ei fiind ca o găleată cu apă rece turnată peste dorinţa lui arzătoare. Să-ţi fie ruşine!

— Ce? Ce-am spus?

— De câte ori trebuie să subliniez că nu sunt – şi nu voi fi niciodată – una dintre târfele tale din Londra?

Îl împinse de lângă ea, apoi deschise uşa, auzind paşi greoi pe coridor. Câţiva bărbaţi aduseră carafe să umple cada. Domnişoara Fitzgerald ştia numele tuturor şi supraveghe pregătirile de parcă ar fi fost menajera lui sau – piei, gândule! — soţia lui.

Servitorii i se supuneau când vorbea – într-un mod în care nu i se supuseseră niciodată lui! — şi îi urmau ordinele fără proteste sau ezitări. Nu încăpea îndoială că era foarte respectată, şi nimeni nu părea să considere indecentă prezenţa ei în dormitorul privat al vicontelui.

— A, şi iată micul dejun, spuse ea când două servitoare aduseră tăvi cu mâncare.

Începu să poarte o discuţie inocentă cu fetele, strecurând comentarii tăioase cu privire la motivul pentru

care se afla în dormitorul lui – şi anume, recentele decizii ale vicontelui. Modul în care pronunţase cuvântul „decizii” îl asigură că toată lumea era la curent cu evacuările – şi erau cu toţii furioşi în privinţa lor.

Toate urechile erau îndreptate spre ea, şi, de fiecare dată când domnişoara Fitzgerald se referea la el, angajaţii aruncau iute priviri furioase în direcţia lui, fapt ce îl făcu să se foiască agitat.

Ea aranjă tacâmurile pe o parte a mesei, apoi expedie servitorii, dar nu înainte de a o întreba pe o fată de nou-născutul ei şi pe altul de o bunică bolnavă, după care le făcu cu mâna până dispărură după colţ.

Când deveni clar că nimeni nu îi mai putea vedea, Emma închise uşa, iar John spera că aveau să reia lucrurile de unde le lăsaseră, dar ea nu arătă nici urmă din pasiunea care aproape îl făcuse să îşi piardă minţile în bibliotecă. Fusese atât de excitată şi îi explorase cu atâta pricepere erecţia, iar John voia să o ademenească din nou pe acea culme erotică.

De ce era nevoie pentru a-i reaprinde flacăra pasiunii? El era hotărât să se aleagă cu un strop de satisfacţie.

Ea insista că aveau o înţelegere şi că trebuiau să o respecte. Fie! Femeia ceruse ca el să respecte condiţiile, iar John începea să mediteze asupra avantajelor. Dacă ea putea pretinde implicarea lui, atunci cu siguranţă şi el avea dreptul să o solicite pe a ei. Emma îi oferi soluţia perfectă la dilema sa:

— Vrei să faci baie întâi? Sau să iei micul dejun?

— Voi începe cu baia, spuse John, întinzând braţele. Dezbracă-mă, te rog!

Cum putea ea să refuze?

Capitolul 5

Emma îl privea cu gura căscată, încercând să se gândească la un mod de a se opune, dar, în mod lamentabil, nu îi veni nicio idee şi îi trecu prin cap că nu putea găsi o scuză pentru că, în adâncul sufletului, era o femeie perversă. I-ar plăcea să îl dezbrace de haine. Uşor. Una câte una. Până când el rămânea gol şi la mila ei.

John nu era conştient de indiscreţia ei iscoditoare, aşa că nu ştia că ea deja trăsese cu ochiul la ceea ce se ascundea sub acei pantaloni eleganţi. Mai devreme, îşi pusese pentru puţin timp mâinile pe acel ceva – şi ce aventură glorioasă fusese!

Îl excitase atât de tare! Ea însăşi! Emma Fitzgerald!

Ticălosul viril fusese provocat excesiv, dar ea îşi păstrase mândria intactă în timpul rolului pe care îl jucase pentru a-l excita. El era un libertin notoriu, şi probabil că s-ar fi trezit cu o erecţie şi dacă o căţea ar fi trecut pe lângă el! Atât de depravat era – drept dovadă stătea dâra de parfum care îl înconjura.

Slavă cerului că îi simţise mirosul, altfel nu ştia în ce situaţie neplăcută ar fi putut ajunge. Parfumul amărui o adusese fără milă cu picioarele pe pământ. Ea se afla acolo ca să îl convingă să anuleze ordinele de evacuare. Nu să se culce cu el, oricât de tare o implora bietul ei corp să profite de acea ocazie.

De-abia fiind în stare să închidă un ochi, ea rezista cu ajutorul adrenalinei. Sărutul pe care îl împărtăşiseră cu o zi în urmă o lăsase irascibilă, stânjenită şi plină de dorinţă în locuri pe care nu le mai băgase în seamă de ani de zile.

Toată noaptea se plimbase agitată şi se mustrase, încercând să îşi domolească emoţiile, străduindu-se să privească în perspectivă ceea ce făcuseră, să reducă impactul şi importanţa acelui gest, dar fără succes. Cu o bucurie aproape nebunească, trupul ei tânjea după mai mult, în timp ce inima ei…

O, inima ei stupidă!

Fusese întotdeauna pe cont propriu. Mersese prin viaţă şi nu văzuse nimic altceva decât singurătate şi suferinţă. Izolare şi deznădejde. Fără bucurii. Fără fericire. Fără vreo satisfacţie.

Ca o fată prostuţă, lovită de dragoste, se trezise întrebându-se: „De ce nu?” De ce să nu meargă mai departe decât intenţiona? De ce să nu profite de moment? De ce să nu îl folosească şi ea cu aceeaşi îndrăzneală cu care intenţiona el să se folosească de ea?

În mod sigur, Wakefield putea fi nesuferit şi tiranic. Dar putea să fie şi atrăgător, abil şi inteligent. Era deştept, educat şi interesant, într-un mod în care doar un gentleman înstărit putea fi. În plus, era prea chipeş pentru propriul lui bine, iar ea îşi dorea cu neruşinare să aibă şansa să îl cunoască în sensul biblic. Şi nu doar o dată. Ci iar şi iar.

Emma ştia toate motivele pentru care era bine să stea departe de el, era conştientă de defectele lui. El avea să sfârşească prin a-i distruge viaţa liniştită dacă ea îi permitea, dar, deşi înţelegea pericolele, el stătea cu aroganţă înaintea ei, poruncindu-i să îl dezbrace. Nebuneşte, fără să se gândească la nimic, picioarele ei se târau spre el, întreaga ei fiinţă fiind dispusă să se supună.

Cum stătuse trează toată noaptea, nu era la fel de ageră ca de obicei – şi nici nu se controla la fel de bine –, aşa că era riscant să înainteze. Nu exista nicio garanţie că avea să îşi păstreze cumpătul, că putea să îşi ţină rochia pe ea, genunchii apropiaţi şi virginitatea intactă.

Ceea ce oferea el era atât de imoral şi de ademenitor, încât Emma nu îşi putea refuza aşa ceva. Mădularul lui viguros împingea să iasă din pantaloni, invitând-o să îl elibereze din închisoare.

„Doar de data asta”, încercă Emma să se tocmească cu sine însăşi. „Nu se va repeta.”

Dezgustată, scutură din cap, dându-şi seama că aşa

pornea fiecare păcătos pe drumul spre pierzanie. Iar ea fusese crescută ştiind prea bine cu ce era pavat drumul spre iad. Nimic din toate astea nu conta. Înainte să bată de ora trei, când ea trebuia să plece acasă, avea să îl vadă pe John Clayton în toată splendoarea lui, să îl mângâie şi să îl dezmierde. Şi să îl guste, dacă se ajungea atât de departe.

Emma se apropie, luându-i cu impertinenţă mâna.

— Aici, spuse ea, conducându-l spre garderobă, iar el o urmă cu paşi hotărâţi. Era mândru că reuşise să o convingă, fiind pe deplin convins că ea avea să se supună dorinţelor lui.

Un foc ardea în vatră, deşi erau în iulie, iar aerul era cald şi înăbuşitor. Cada era luxoasă, spaţioasă şi lată, potrivită pentru trupul masiv al lui Wakefield. Era situată în spatele unui paravan pictat, iar lângă ea era o masă mică, pe care erau haine, prosoape şi săpunuri.

Se opriră, se întoarseră unul spre altul, iar întâlnirea deveni incredibil de intimă. Erau doar ei doi, nimeni care să îi întrerupă, şi o aşteptare plăcută plana asupra lor. Se putea petrece orice lucru extraordinar, orice comportament imoral avea să fie permis.

Wakefield îşi strecură mâinile în jurul taliei ei şi o trase mai aproape. Erecţia lui o împungea în stomac, aprinzând scântei şi fiori care goniră spre extremităţile ei, spre sfârcuri, spre pântece.

Nu era nimic jenant în intimitatea lor. Se potriveau atât de bine încât, în mod bizar, ea se simţea de parcă ar mai fi fost de mii de ori în dormitorul lui, ajutându-l adesea să facă baie.

Sentimentul o sperie de moarte!

— Mă exciţi atât de tare, recunoscu el, apoi se aplecă şi îi dădu un sărut care se dovedi atât de dulce, încât ea oftă de plăcere.

— Ticălosule!

— Ajută-mă să-mi scot cămaşa.

Emma ştia că nu ar trebui să o facă, dar se supuse oricum, descheindu-i butonii de la manşete şi punându-i pe măsuţa de toaletă. Apoi, îi descheie nasturii până când pieptul îi rămase dezgolit, iar părul său o invita să îl mângâie. El trase de mâneci şi îşi dădu jos cămaşa, rămânând gol de la mijloc în sus.

— Atinge-mă din nou, o imploră el. Îmi place senzaţia mâinilor tale pe mine.

Ademenită dincolo de propriile limite, Emma încercă să invoce în minte imaginea lui alături de ibovnica sa, aducându-şi aminte cum îi văzuse în chinul pasiunii lor plictisite, suprimate, amintindu-şi mirosul parfumului exotic şi închipuindu-şi ce ar fi putut face cei doi din moment ce parfumul îi rămăsese impregnat în piele.

— Nu până nu te speli, nu pot.

— Bineînţeles, răspunse el curtenitor. Eşti atât de fermecătoare, mă faci să uit de mine.

O, era un linguşitor fără scrupule, care ştia cum să înăbuşe impulsurile raţionale şi dispoziţia unei femei. În starea oropsită în care se afla, era o combinaţie riscantă. El zâmbi, un rânjet drăcesc care îi aduse două gropiţe în obraji, iar Emma chiar şi-l putea închipui ca pe un băieţel năzdrăvan, care îi făcea tot felul de probleme dădacei lui.

Precauţia era absolut necesară!

— De ce nu intri în cadă? Voi fi afară.

— Promite-mi că nu vei pleca.

Vorbea serios! Chiar îşi dorea ca ea să mai fie acolo când avea să termine! Revelaţia făcu inima Emmei să bată nebuneşte.

— Nu voi pleca.

Emma ieşi din încăpere, nerăbdătoare ca atenţia să îi fie distrasă de altceva, dar prezenţa lui era prea ostentativă. Una dintre hainele lui era aruncată peste tăblia patului, o pereche de cizme de călărie erau aşezate într-un colţ, trusa lui de bărbierit şi câţiva butoni erau împrăştiaţi

pe o măsuţă. Apropierea de accesoriile folosite de el era palpitantă, iar Emma tremura de emoţie, nerăbdătoare să tragă cu ochiul în garderoba lui.

În schimb, merse la masa unde servitoarele lăsaseră tăvile cu micul dejun. Într-un timp scurt, bucătăreasa pregătise un ospăţ nemaipomenit, suficient pentru o armată, iar Emma mirosi omleta şi turtele de ovăz. Aromele îi făcură stomacul să chiorăie şi gura să saliveze.

Deşi nu era politicos să se atingă de ospăţul lui Wakefield, îi era foame. Mesele ei erau atât de sărăcăcioase, încât, uneori, se întreba de unde avea să facă rost de mâncare pentru următoarea masă. Fiindcă nu mai avea siguranţa slujbei tatălui ei, ultimele şase luni fuseseră un adevărat coşmar, Emma agitându-se şi măcinându-se pentru soarta familiei ei lovite de sărăcie şi de foamete.

Noul vicar, Harold Martin, se mutase în casa parohială în care Emma se născuse şi crescuse. Nu se putuse opune preluării îndreptăţite a proprietăţii, aşa că ea îşi făcuse bagaje şi plecase în tăcere, abandonându-şi supusă casa, fără să protesteze. Din acea zi îngrozitoare, fusese obligată să îndure umilinţa de a locui într-o cocioabă, lipsită de posibilitatea de a-şi ajuta mama şi sora, care depindeau de ea, fără a avea prea multe de-ale gurii.

Oamenii erau conştienţi de situaţia strâmtorată a familiei Fitzgerald, dar nimeni nu putea face nimic în privinţa asta. Condiţiile economice erau extreme pentru toată lumea.

Când trăia tatăl ei, enoriaşii răsplăteau faptele lui bune donând provizii casei parohiale, aşa că ea continuase să se îngrijească de ei, văzând asta ca pe o slujbă, din care putea face rost de provizii. Moşea copii, îi îngrijea pe bolnavi, se ruga pentru cei muribunzi, dar, cum toată lumea era strâmtorată acum, puţini aveau cu ce să o răsplătească, aşa că foamea era o problemă constantă.

Luă o afină, o ţinu pe vârful limbii ca să îi simtă

savureze aciditatea. Acreala ei avu menirea de-a o trezi la realitate, amintindu-i de condiţia ei mizerabilă.

Se răsuci pe călcâie, dându-şi seama că putea trage cu ochiul în garderobă prin deschizătura uşii. Wakefield se dezbrăca, îşi scosese deja pantofii, iar acum îşi dădea jos pantalonii. Cu gura uscată, Emma îl studie în timp ce îşi dezvălui spatele gol şi nu se putu abţine să nu se holbeze la muşchii lui şi la fesele rotunjite. Coapsele îi erau acoperite cu acelaşi păr blond care îi acoperea şi pieptul, iar Emma fu cuprinsă de o dorinţă arzătoare de a se dezbrăca şi de a-şi lipi corpul de al lui.

Îngrozită, închise ochii şi îl putu auzi intrând în apă şi răsuflând uşurat când se cufundă în vana aburindă.

În mod absurd, era geloasă pe luxul în care trăia el. Ea nu mai făcuse baie într-o cadă de când se mutaseră din casa parohială şi pierduseră soba care încălzea atât de uşor apa. A face baie însemna acum că se ştergea rapid cu o cârpă udă, iar faptul că îl invidia pentru un lucru atât de minor nu făcea decât să sublinieze – mai mult decât regimul ei alimentar demn de milă – nivelul deplorabil la care ajunsese viaţa ei.

— Domnişoară Fitzgerald, o strigă el, vino aici. Am nevoie de tine.

— Pentru ce?

— Ca să mă speli pe spate. Urmă o pauză, apoi un chicot plin de înţelesuri. Şi pe faţă.

„O, Doamne, dă-mi putere!”

Emma îşi muşcă obrazul pe interior, încleştându-şi degetele pe materialul rochiei. Gândul o făcea să se înmoaie, dar, în ciuda îndoielilor ei, se supuse. Era o metodă prin care putea experimenta puţin din ceea ce îşi dorea cu înfocare, fără să depăşească Urnita.

La urma urmei, ce se putea întâmpla când bărbatul era cufundat într-o cadă plină cu apă?

Ca să fie în siguranţă, luă cu ea o farfurie cu mâncare.

În caz că mâinile aveau să îi rămână fără sarcini de îndeplinit, îl putea hrăni. Cu fruntea sus şi curajoasă, intră în încăpere, merse lângă paravan şi privi pe după el.

Cufundat în apă, Wakefield stătea sprijinit cu coatele şi genunchii pe margine. Înfierbântat, ud şi alunecos, se cufundase cu totul, iar acum apa i se prelingea din păr pe frunte.

Prefăcându-se curajoasă, Emma se apropie şi îngenunche lângă el, aducând un scaun lângă cadă şi punând farfuria pe el.

— Haide să mănânci ceva. Te vei simţi mai bine.

— Deja mă simt al naibii de bine.

— Nu înju…

— Ştiu, ştiu. Wakefield râse şi îi opri protestul. Nu înjur.

— Ai început să înveţi.

Emma luă puţină omletă, întinzând-o spre el ca şi cum ar fi fost un bebeluş. Wakefield o privi gânditor, apoi zâmbi şi, fără să protesteze, luă înghiţitura, apoi încă una şi încă una, până când aproape că termină toată omleta.

Când Emma ajunse la ultima lingură, Wakefield o prinse de încheietură, luă lingura şi o puse pe farfurie, apoi îi linse degetele.

— Îţi place să ai mereu grijă de oameni, nu-i aşa?

Dintr-un anume motiv, Emma roşi.

— Încerc să fiu de ajutor.

— Este mai mult decât atât. E un talent. Te-ai născut înzestrată cu el.

— Poate.

Wakefield se aplecă şi o sărută în felul acela tandru pe care ea ajunsese să îl aştepte cu nerăbdare. Era întotdeauna dulce, întotdeauna o surpriză.

— Îţi mulţumesc că ai grijă de *mine.*

— Cu plăcere.

El o prinse de ceafă şi o trase spre el până când

obrajii i se atinseră, până când îşi îngropă chipul în părul ei şi… o adulmecă!

— Îmi place cum miroşi, recunoscu el. Ea nu se putu gândi la nicio replică şi se străduia să găsească una, când el adăugă: Vreau să îţi spun Emma.

— Nu.

El râse, un sunet seducător şi fermecător care îi răscoli măruntaiele.

— Femeie! Eşti singură cu mine. În garderoba mea. Sunt gol. Îţi spun Emma.

— Este prea familiar. Dacă renunţau la orice urmă de cuviinţă, fie ea şi aparentă, unde avea să ajungă ea? O asemenea libertate era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Cum avea să menţină distanţarea emoţională dacă el continua să îi şoptească numele? Nu vreau să ştie nimeni că avem o relaţie neprotocolară, continuă ea.

Pentru moment, el fu uimit, apoi râse din nou.

— Ţi-ar fi ruşine dacă oamenii ar şti că suntem prieteni?

— Păi… da.

— Dumnezeule, dar tu eşti fatală pentru mândria mea. Nu înţeleg de ce te suport şi îţi accept toanele.

— Pentru că mă placi? îndrăzni ea să presupună.

— Da, cred că da. O studie meticulos, apoi se lăsă din nou pe spate, cufundându-se în apă. Vom face un compromis. Îţi voi spune Emma doar când nu mai este nimeni prin preajmă. Iar tu poţi să îmi spui John. El îi făcu şmechereşte cu ochiul. În felul ăsta, atunci când eu sunt în tine, iar tu vei striga de plăcere, nu voi fi nevoit să te ascult strigând „milord Wakefield”. Nu cred că mândria mea ar suporta asta.

Ticălosul era aşa sigur de bărbăţia lui! Emma îl văzuse făcând sex şi nu fusese impresionată, aşa că nu îşi putea da seama cum ar putea să o facă să ţipe – de plăcere sau din alte motive. În plus, ea nu plănuia să îşi desfacă picioarele

pentru el, dar nu credea că era cel mai bun moment să o recunoască.

— Nu mă vei convinge niciodată să îţi spun pe nume.

— Vom vedea, spuse Wakefield. O trase mai aproape şi îi şopti la ureche: Dă-ţi jos hainele. Intră în apă cu mine.

Emma uită să mai respire. Oare bărbaţii şi femeile chiar se purtau atât de decadent?

Cât de extraordinar ar fi, amândoi goi şi frecându-se unul de altul! Imaginaţia ei înflăcărată fu asaltată de toate posibilităţile pe care nu ar îndrăzni să le încerce. Emma nu concepea să se preumble prin faţa lui, dezbrăcându-se în timp ce el o privea, şi apoi să intre în apă lângă el.

— Nu pot – el o sărută pe obraz, apoi pe gură nu pot.

— Te vreau aici, cu mine.

El o trase spre el, astfel că ea era aplecată deasupra căzii, cu sânii lipiţi de pieptul lui umed, dar nu se temea că putea să cadă în apă. El avea braţe puternice şi o ţinea ca şi cum ar fi fost specială.

— Este prea devreme. Îmi ceri prea mult.

— Uit mereu, meditä el.

— Ce anume?

— Că nu eşti ca restul femeilor pe care le cunosc.

— Nu, nu sunt, şi aş vrea să nu le mai menţionezi. Comparaţia mă face să mă simt ieftină şi comună.

— Draga mea Emma, spuse el, nimic nu este *comun* la tine.

Wakefield o privi, neştiind cum să se poarte cu ea sau ce să înţeleagă din legătura stranie care se formase între ei. Emma se gândea la acelaşi lucru. Unde avea să ducă această situaţie? Cum avea să se sfârşească?

El se întinse şi luă o bucată de pânză, o înmuie în apă, o stoarse, apoi i-o oferi ei, încurajând-o să se abandoneze în voia dorinţei şi a comportamentului neadecvat.

Părea un păcat atât de uşor de iertat… să îi spele trupul cu pânza. Cum putea să reziste?

Nepăsătoare, o luă, luă şi săpunul şi făcu spumă. Începând de la gât, îi spălă umerii, braţele, spatele şi pieptul. În cercuri amăgitoare, Emma coborî din ce în ce mai jos, până ajunse cu mâna sub apă, apropiindu-se de provocarea care o aştepta, dar nefiind destul de curajoasă să meargă până la capăt.

Se mulţumi să îi clătească resturile de săpun, iar el mirosea atât de bine, încât Emma de-abia se abţinea să nu îi adulmece pielea.

Când termină şi era gata să pună bucata de pânză deoparte, Wakefield îi ghidă mâna sub apă şi o conduse spre erecţia sa. Îi strânse degetele în jurul ei, apoi împinse uşor, pielea fină întinzându-se, apoi revenind la normal, când el se retrase. Erecţia lui era imensă, mâna ei abia reuşind să îi cuprindă circumferinţa, şi un fior îi străbătu părţile feminine intime.

El îşi luă mâna de pe a ei, lăsând-o să continue singură, dar în clipa aia Emma îşi retrase şi ea mâna, aşa că Wakefield i-o prinse din nou şi nu îi mai dădu drumul.

— Ajută-mă să termin, Emma, îi porunci el blând.

Îndemnul făţiş o incită, stârnindu-i un amestec de senzaţii, iar ea fu copleşită de o combinaţie de poftă trupească şi reţinere autoimpusă ce aproape o paralizează. Se întoarse spre el, lipindu-şi faţa de pieptul lui.

În adâncul ei să dădea o adevărată luptă.

— Poţi să o faci, Em, încercă el să o convingă. Doar pentru mine.

Dând dovadă de neruşinare, se ridică în genunchi, expunându-şi coapsele, iar ea privi în jos, bucurându-se de şansa de a-l studia. Penisul lui era impunător, pulsând cu furie, cerându-i atenţie. Emma îşi trecu degetul mare peste capul excitat, făcându-l pe Wakefield să tremure şi să îşi încordeze muşchii abdomenului.

— Eşti atât de frumos, reuşi ea să spună, înainte ca gurile lor să se unească într-un sărut fierbinte, şi, din

proprie voinţă, mâinile ei coborâră, masându-i părţile intime cu bucata de pânză – mădularul, testiculele, fundul.

Materialul aspru îl excită până la apogeu, dar, în cele din urmă, el fu cel care puse capăt acestui moment. O prinse de încheietura mâinii, ferind-o cu câteva secunde înainte să îşi piardă controlul şi să ejaculeze în apă.

Emma nu ştia de ce el ezitase în acel moment de apogeu. Nu o putea pune pe seama timidităţii sau a modestiei şi, în mod cert, nu pe seama vreunei decizii subite de a încetini ritmul în care avansau lucrurile.

Prăbuşindu-se în apă, se sprijini de pereţii căzii şi îşi recăpătă rapid controlul, apoi o studie, încercând să îşi dea seama cum ajunseseră atât de repede în acea poziţie erotică. Camera era cufundată în linişte, iar el o privea cu atâta intensitate, că ea nu reuşi să-i susţină privirea. Stânjenită, Emma privi apa, umilinţa făcându-i obrajii să ardă.

— Am crezut că pot face asta, îi explică ea. Vreau. Chiar vreau, dar…

„Dar ce?” strigă o voce în capul ei.

Acum, că ştia cât de bine se simţea când el era în preajma ei, Emma tânjea să stea întinsă lângă el, în patul lui. Ar fi atât de minunat să se cufunde în salteaua moale şi să îi simtă corpul greu peste ea. Voia să strige de plăcere, până când avea să ardă în flăcările unui păcat de la care nu exista nicio mântuire.

— Vreau să îţi desprinzi părul şi să te dezbraci. Deşi o îndemna să comită un păcat după altul, Wakefield era blând, înţelegător. Vreau să te întinzi lângă mine.

— O, Doamne… Emma îşi îngropă chipul în mâini, simţindu-se ca şi cum era posibil să izbucnească din clipă în clipă în lacrimi.

Ar fi atât de simplu. Patul era la doar câţiva metri distanţă. El era de-a dreptul excitat, iar ea nu era într-o stare mai bună. Putea accepta, dar astfel i-ar fi dat cea mai

preţioasă parte din ea acestui crai, acestui străin, iar faptul că se gândea la asta, că îşi dorea atât de mult... era înspăimântător.

Ce se întâmpla cu ea? Poată că înclinaţia lui spre desfrâu era contagioasă – ca o boală!

La început, Emma intenţionase să se joace cu el, să flirteze ca să obţină ceea ce îşi dorea pentru vecinii ei, dar planul ei era prostesc. Viaţa ei era un abis, iar el îl umplea cu o vitalitate uimitoare. Emma îşi dorea să poată lua puţin din farmecul lui într-o sticlă, ca să se poată înveseli şi când avea să se întoarcă în cocioaba ei jalnică.

El era ca un tonic revigorant şi fortifiant, o stea strălucitoare în universul ei monoton.

Simţindu-i durerea, Wakefield se ridică şi o îmbrăţişă, adăpostind-o la pieptul său, sărutându-i părul. Trecuse ceva vreme de când cineva o îmbrăţişase şi o mângâiase. Consolarea era bine-venită, ca un fel de dar neaşteptat într-o zi ploioasă, iar Emma îşi puse braţele în jurul lui şi îi răspunse la îmbrăţişare, permiţându-şi să se afunde în mireasma lui.

În mod uimitor, şi el păru să preţuiască momentul la fel de mult ca ea, şi Emmei îi trecu prin cap că era posibil ca lumea lui de bogăţii să fie tot un loc trist. Poate că nici el nu avea pe nimeni care să îl consoleze sau să îi dea o îmbrăţişare atunci când simţea nevoia.

Erau un cuplu jalnic!

Un ceas din încăpere bătu ora trei. Ea oftă, căci nu se bucura deloc că venise vremea să plece, dar se simţi uşurată că ora târzie avea să o împiedice să ia decizii greşite. Acasă, la distanţă de el, îşi putea recăpăta controlul şi se putea gândi la o cale de a fi în compania lui fără să se înjosească sau să cedeze.

Când era cu el, vicontele o reducea la o persoană banală, ale cărei dorinţe trupeşti erau nestăvilite, iar Emma trebuia să găsească un mod prin care să îşi poată controla

comportamentul.

„Poţi să o faci!” se mustră ea.

— Trebuie să plec.

Se desprinse din siguranţa braţelor lui. Corsajul îi era umed din pricină că stătuse lipit de el. Aerul umed îi făcuse părul mai ondulat decât de obicei. Şuviţe rebele îi evadaseră din coafură, gâdilându-i obrajii şi gâtul, iar el răsuci o şuviţă în jurul degetului.

— Este de-abia ora trei.

Era cu adevărat trist că ea voia să plece, iar conştientizarea acestui fapt era periculoasă şi minunată.

— Am alte treburi.

Cea mai importantă era să facă rost de mâncare pentru cina familiei ei. În casă nu mai rămăsese nicio firimitură.

— Anulează-le, îi spuse el autoritar, iar Emma zâmbi, gândindu-se cât de bine era să fii bogat şi leneş.

— Nu pot.

— Dar nu sunt încă pregătit să te las să pleci.

El fu uimit că ea avea să plece, deşi el îi ceruse să mai stea. Era atât de egoist, fusese mereu cocoloşit, iar oamenii se supuneau de fiecare dată când pocnea din degete. Slugărnicia totală a celor din jurul lui era, probabil, motivul pentru care el devenise atât de insuportabil.

— Ei bine, Wakefield, nu poţi avea tot ce îţi doreşti.

— Ba da, pot, zise el şi zâmbi, ochii licărindu-i veseli. Sunt viconte, ai uitat?

O, da, cum putea să uite?! El făcea parte din nobilime, lua cina cu regi şi regine şi era atât de mult peste statutul ei, încât era absurd ca ea să viseze la el, la ceva ce nu se putea întâmpla niciodată.

— Da, eşti – şi eşti teribil de răsfăţat.

— Voi fi sfâşiat dacă nu laşi lucrurile să iasă după voia mea.

— Vei trece peste asta.

— Ba nu. El se bosumflă, făcând-o să chicotească, apoi redeveni serios, sărutând-o, încercând să îi alunge reţinerile. Vreau neapărat să rămâi, ca să fac dragoste cu tine. Toată după-amiaza. Toată noaptea.

— Nici măcar tu nu ai putea da dovadă de o asemenea rezistenţă.

— Ai vrea să punem pariu?

O, era incorigibil! Invitaţia lui era atât de ispititoare, iar Emma fu uimită de propria prostie.

— Mă înnebuneşti, ca să fac lucruri pe care nu ar trebui să le fac.

— Ai fost de acord că le vei face. În scris!

Ticălosul avea îndrăzneala să îi scoată ochii cu înţelegerea lor!

— Da, aşa este. Eşti un bădăran pentru că îmi aminteşti asta.

— Să fiu un bădăran este doar unul dintre obiceiurile mele detestabile. El rânji, fără să regrete vreun cuvânt. Nu aşa m-ai catalogat, Emma Fitzgerald?

— Ba da, mormăi ea.

Tachinarea luă sfârşit, iar el redeveni serios, răsucindu-se astfel încât cotul i se sprijinea pe marginea căzii, braţele lor atingându-se.

— Vreau să fim iubiţi.

— Ştiu că vrei.

— La început ai fost dispusă, dar acum eşti speriată. De ce? „Pentru că eşti tot ce mi-am dorit vreodată! Tot ce am visat vreodată!”

Emma înghiţi în sec şi răspunse:

— Este mult mai intens decât mi-am închipuit că va fi.

— Această legătură dintre noi – el gesticulă înainte şi înapoi, incapabil să explice ceea ce simţeau amândoi – este puternică.

— Da. Nu am mai simţit niciodată aşa ceva.

— Nici eu, susţinu el, iar Emma se întrebă dacă era

adevărat sau era doar o linguşeală la care apela ca să ajungă sub rochiile femeilor ezitante.

Wakefield îşi plimbă degetul mare peste buza de jos a Emmei.

— Te-am luat prea repede. Data viitoare o vom lua-o mai încet.

— Nu din pricina *vitezei* ar trebui să ne facem griji. Este vorba despre…

Emma tăcu, nefiind capabilă să îşi explice temerile.

— Cât de departe am putea merge? completă el.

Ea încuviinţă din cap, iar el o sărută – un sărut dulce şi scurt pe buze.

— Va fi minunat. Îţi promit.

De asta se temea şi ea.

În dormitor, uşa se deschise – în mod stupid, niciunul din ei nu se gândise să o încuie! — şi o voce inconfundabilă şi înfierbântată de femeie întrebă:

— Wakefield, eşti aici?

Când ibovnica lui intră cu elan în încăpere, realitatea o lovi pe Emma asemenea unei trăsuri în viteză. Ce căuta ea în camera asta? Cu bărbatul acesta?

Grăbită, ea dădu să fugă, dar el îi ţinea strâns mâna, refuzând să o elibereze. Ochii lui îi căutau pe ai ei, dezvăluind ceva ce ea nu putea defini, iar obrajii lui se înroşiră, ca şi cum ar fi fost ruşinat, dar nu făcu niciun comentariu. Probabil nu putea.

La urma urmei, ce ar fi fost de spus?

— Dă-mi drumul, îl imploră ea şoptit, dar Wakefield doar înteţi strânsoarea, astfel că Emma îşi smuci mâna şi se eliberă.

Exista o singură ieşire, aşa că nu putea evita întâlnirea cu ibovnica lui, dar Emma nu voia ca frumoasa prostituată să intre peste ei în timp ce ea era aplecată peste cadă, iar Wakefield – gol ca un bebeluş.

Emma îşi aranjă părul şi încercă în zadar să îşi aşeze

şi hainele umede. Era o privelişte de nedescris, dar nu putea face nimic în privinţa asta, aşa că, disperată să pară calmă, se depărtă de el.

— Mâine la unu, Emma, spuse blând Wakefield în urma ei. Te voi aştepta.

Ea simţi o strângere de stomac. Îndrăznea să mai vină a doua zi?

Nu! Nu avea să mai vină, categoric!

Intră în dormitor, iar curtezana impunătoare – Wakefield se referise la ea cu numele de Georgina? — fu atât de uimită, încât îşi arcui până la linia părului sprâncenele migălos pensate. Şocul i se transpuse pe dată într-o privire încruntată, apoi în ostilitate pură.

Întâlnirea ar fi putu fi amuzantă dacă Emma nu ar fi fost atât de îngrozită. Ea şi femeia de moravuri uşoare se priviră intens – şi nu aveau nevoie de pistoale ca situaţia să poată fi catalogată drept duel. Deşi Emma îşi ascunse destul de bine tulburarea, se simţi învinsă. Prea scundă, prea slabă, prea săracă şi, evident, prea generoasă cu favorurile ei. Rochia ei ponosită era udă în câteva locuri în care nu ar fi trebuit să fie, iar Georgina observă fiecare semn incriminator.

Când o văzuse pe Georgina pe scări cu două ore în urmă, era îmbrăcată într-o rochie imaculată, dar între timp se schimbase într-un halat aproape transparent. Avea părul desprins, picioarele goale şi era evident că venise pregătită pentru viconte.

Cordonul halatului era slab legat în talie, astfel că o parte din trunchi îi era vizibilă. Emma îi putea vedea sfârcurile mari şi părţile intime toaletate.

— Ce cauţi *tu* aici? mârâi Georgina.

Tonul ei arogant era înfiorător şi ar fi făcut orice femeie normală să tremure. Prin urmare, Emma îşi simţea picioarele slăbite.

O ura pe această femeie pentru tot ce era, pentru tot

ce reprezenta, dar, cel mai mult, o ura pentru că avea dreptul să intre în camera cealaltă şi să termine ce începuse ea. Wakefield avea să îşi petreacă seara întreţinând relaţii sexuale, aşa cum îi propusese Emmei, numai că urma să aibă o altă parteneră.

Îngrozită şi confuză, Emma recunoscu sentimentul care o măcina ca fiind gelozie. O furie oarbă o copleşi la gândul că Georgina avea să se culce cu Wakefield, pe când Emma nu putea.

— Wakefield m-a rugat să îl ajut. Emma fu în mod intenţionat vagă şi insinuantă, vrând ca Georgina să fumege şi să se înfurie gândindu-se la ce ar fi putut face. Am fost… *ocupaţi.*

— Dispari, târfuliţă!

Georgina clocotea, batjocoritoare ca orice fandosită, şi trecu pe lângă Emma ca şi cum ar fi fost invizibilă. Emma parcă prinsese rădăcini în podea şi tresări când, în spatele ei, Georgina spuse:

— John, unde ai fost? Te-am căutat peste tot.

— Închide uşa, îi ceru el cu vocea aspră, acum că Georgina dăduse buzna peste el aproape dezgolită.

— Bineînţeles, spuse ea pe un ton linguşitor.

Uşa fu închisă cu putere, iar Emma îşi plecă uşor capul, încercând să tragă cu urechea, dar nu putu auzi nimic, ceea ce era de-a dreptul o tortură. Se întoarse pe călcâie, hotărâtă să plece înainte ca sunete amoroase să răsune din încăpere. Wakefield era excitat, aşa că nu avea să dureze mult să fie ademenit în jocuri sexuale, iar Emma nu putea suporta sa se gândească la numeroasele moduri în care putea obţine satisfacţie.

Oare putea el – avea el – să înlocuiască o amantă pentru alta cât ai clipi?

Întorcându-se spre uşă, observă masa cu mâncare ce fusese aranjată pentru Wakefield. Erau coşuri cu pâine, produse de patiserie, brânzeturi, fructe, mai mult decât

putea mânca o persoană într-o săptămână. Ea îl îndopase cu mâncare, aşa că oare ce avea să se întâmple cu resturile?

Stomacul ei protestă zgomotos, iar Emma fu tentată de cât de delicios mirosea totul, de cât de fabulos ar fi putut fi gustul mâncării, de ce ospăţ ar fi putut avea parte sora ei mai mică, Jane. Fără să se oprească, pentru a nu avea ocazia să se răzgândească, luă faţa de masă, încropi un fel de traistă şi puse mâncarea în ea. Apoi, o aruncă peste umăr şi ieşi pe coridor, coborând în grabă scările, ca şi cum ar fi fost stăpâna casei ăleia blestemate.

Dacă era văzută, se îndoia că avea să atragă atenţia cuiva. Prietenii lui Wakefield aveau să o ignore, iar ea îi cunoştea pe majoritatea servitorilor. Ei nu ar fi întrebat-o de ce pleca grăbită cu lucrurile vicontelui.

„Deci, Emma, mereu ai fost o depravată. Ar trebui să adăugăm hoţia şi lăcomia pe lista ta de păcate?”

Mustrarea aspră răsună în adâncul ei, ca şi cum însuşi Dumnezeu ar fi certat-o, dar ea alungă gândul, refuzând să asculte reproşul.

„Mâine voi aduce înapoi faţa de masă”, promise ea. „Jur.”

Chiar în timp ce îşi zicea asta, îşi dădu seama că era un pretext pentru a-l vizita din nou pe Wakefield.

Capitolul 6

Emma se apropie de ceea ce era casa ei, o cocioabă minusculă şi dărăpănată pe care administratorul moşiei o găsise pentru ele după moartea tatălui ei. Deşi aceasta le asigura ei, surorii ei şi mamei lor un acoperiş deasupra capului, era o scuză jalnică pentru o locuinţă de familie. Mai ales prin comparaţie cu casa confortabilă în care îşi

petrecuse ultimii douăzeci şi opt de ani din viaţă. Dar nu voia să se plângă; lipsită de opţiuni, cu finanţele epuizate, fusese pregătită să accepte orice.

Bordeiul era la jumătate de oră de mers de conac, la altă jumătate de oră de sat, astfel că era izolat şi liniştit, iar viaţa lor era complet diferită de cum era atunci când locuiau lângă biserica parohiei, unde aveau mulţi vizitatori.

Acum, dacă nu se aventurau în sat, rar mai vedeau pe cineva, ceea ce pe Emma nu o deranja prea tare. Situaţia lor era atât de jalnică, încât se bucura că erau departe de ochii comunităţii, unde ar fi trebuit să facă zi de zi faţă milei celorlalţi.

Ieşind din pădure, fu din nou demoralizată de aspectul jalnic al colibei. Nu reuşise să se obişnuiască nici până acum cu starea ei deplorabilă. Mai mică decât o baracă, avea două camere minuscule şi un porumbar. Acoperişul era înclinat şi, de fiecare dată când ploua, apa se scurgea în casă, iar ele aşezau oale pe jos ca să o strângă. Cele două ferestre fuseseră sparte şi apoi prinse cu stinghii. Cu excepţia micului răzor de flori pe care reuşise să îl planteze lângă uşă, grădina era năpădită de buruieni înalte.

Aveau o plită care de obicei reuşea să încălzească interiorul umed şi rece, dar în câteva luni avea să vină iama, iar Emma era profund îngrijorată în privinţa asta.

Realitatea veni ca un duş rece, monotonia şi implacabilitatea vieţii ei apăsând-o cu o intensitate zdrobitoare. Era sătulă să facă pe curajoasa, să se lupte cu necazurile.

Nu sărise îndeajuns în folosul celor din jur? Nu acceptase mereu mai multe chinuri şi nenorociri decât ar fi trebuit?

În ultima vreme, slăbise atât de mult, încât începuse să se simtă invizibilă, ca şi cum nu mai exista Emma Fitzgerald, ci doar carapacea goală a unei femei care se afunda mereu în necazurile altora, al cărei blestem era să

vindece iar şi iar suferinţele celorlalţi.

În mod surprinzător, se gândi la vizitatoarele de la conac şi se trezi întrebându-se cum ar fi să fie una dintre acele curtezane seducătoare, bogate – imorale! — care îl însoţiseră pe Wakefield la moşie.

Se gândi că ar fi atât de minunat să trăiască într-un mediu aşa lipsit de restricţii. Dacă ar putea face schimb de locuri cu una dintre ele! Pentru o săptămână – sau măcar pentru o zi. Nu ar avea nicio responsabilitate, nu s-ar simţi vinovată din pricina eşecurilor ei, nu ar avea pe cine să îngrijească sau faţă de cine să îşi asume obligaţii. Ar lenevi şi ar pierde vremea, flirtând şi distrându-se.

Pentru un moment frivol, permise fanteziei să prindă aripi şi să ia avânt, iar Emma decise că o viaţă de odihnă şi recreere i s-ar potrivi. S-ar pricepe de minune la asta. S-ar adapta rapid.

Ar purta doar cele mai scumpe rochii, şi-ar angaja o servitoare personală care să îi facă toate poftele. O coafeză franţuzoaică i-ar aranja părul. S-ar împodobi cu cele mai scumpe bijuterii, s-ar desfăta cu cele mai minunate mâncăruri, ar bea cele mai rare vinuri în timp ce ar fi curtată de zeci de domni culţi şi educaţi.

Ce aventură extraordinară ar fi! O vacanţă revigorantă! O mare distracţie!

De când era mic copil, tânjise să fie cineva diferit. În copilărie, se enerva foarte tare din pricina lucrurilor care nu puteau fi schimbate, ajungând chiar să se întrebe dacă nu fusese comisă vreo greşeală divină, dacă nu cumva barza o adusese în casa greşită. Ea era atât de diferită de părinţii ei modeşti şi umili. Aceştia fuseseră oameni decenţi şi oneşti, care se mulţumeau cu ceea ce aveau, în timp ce ea se închipuia mereu într-o lume mai mare, a eleganţei şi a distracţiilor.

Drept urmare, ea nu se adaptase şi nu aparţinuse niciodată acestei lumi şi, evident, nu învăţase nicio lecţie

din contradicţiile pe care le simţea. Tatăl ei o povăţuia adesea cu privire la pericolele poftelor excesive, dar ea continuase să se agaţe de iluzii zadarnice.

Viaţa palpitantă şi exuberantă dusă de Wakefield şi de prietenii lui nu era pentru ea. Existenţa ei liniştită şi plictisitoare îi era menită şi nu avea să existe nicio schimbare. Nici azi, nici în altă zi, iar visatul cu ochii deschişi nu avea să îi aducă nimic bun, doar să îi alimenteze nemulţumirea.

Fericirea vine din interior, aşa cum obişnuia să spună tatăl ei. Emma aprecia înţelepciunea zicalei, dar totuşi, din când în când…

Jane stătea pe prispă. Se ridică şi, cu un zâmbet minunat, se grăbi s-o întâmpine. Avea aproape unsprezece ani şi era frumuşică, cu ochii căprui ca ai Emmei şi cu o siluetă zveltă, dar părul ei nu era atât de cârlionţat sau de greu de stăpânit şi avea o nuanţă mai deschisă, un castaniu cu şuviţe blonde. Era un copil vesel şi blând, zveltă şi subţirică precum un mânz – şi cu siguranţă avea să devină o femeie încântătoare.

Emma o adorase din momentul în care se născuse, când le asistase pe moaşele din sat la naşterea ei. Deşi de atunci ajutase sute de mame să nască, prima ei experienţă cu naşterea fusese când o văzuse pe Jane ieşind din corpul mamei lor. Momentul le apropiase foarte mult pe cele două surori. Emma avea atunci şaisprezece ani, iar mama lor era destul de bolnavă, aşa că ea se ocupase de creşterea lui Jane, astfel că se simţea mai mult mama fetei decât sora sa.

— L-ai întâlnit pe vicontele Wakefield?

Jane era de-a dreptul entuziasmată. Cu o seară înainte, când Emma îi spusese că urma să aibă mai multe întâlniri cu Wakefield, Jane fusese încântată şi fascinată.

— Da.

Tresărind la amintirea întâlnirii, Emma nu se putu

abţine să nu se gândească la cât de minunat fusese să stea cu el, dar cât de înspăimântătoare i se păruse întâlnirea cu ibovnica lui şi momentul când închisese uşa în urma ei, rămânând singură cu vicontele.

Pe drumul singuratic spre casă, fusese copleşită de gânduri legate de ceea ce ar fi putut face vicontele şi Georgina. Sute de viziuni groteşti i se perindaseră prin minte, fără a le putea alunga.

Şi-o imaginase pe Georgina îmbrăţişându-l sau poate permiţându-i să o posede pe la spate, aşa cum făcuse când Emma îi spionase.

Tristă şi bătută de soartă, tremurând, Emma mersese prin pădure, luptându-se să reziste invidiei şi geloziei pe care le simţea. Se simţea ca şi cum Wakefield ar fi înşelat-o făcând sex cu ibovnica lui! O idee absurdă! Dar ea nu şi-o putea scoate din cap.

Asemenea vicii erau distructive pentru el – îi răneau corpul şi sufletul –, iar Emma, în mod inexplicabil, îşi făcea griji pentru amândouă, deşi era un mister motivul pentru care ajunsese să îi pese de acel nenorocit.

— Povesteşte-mi tot, o imploră Jane. Este foarte impunător şi impresionant?

Copila dezvoltase o pasiune adolescentină pentru John Clayton, care o făcu pe Emma să conştientizeze cât de repede creştea micuţa.

— Da.

Emma zâmbi, mulţumită că nu era nevoită să mintă în acea privinţă.

— Ai spune că este frumos ca un prinţ?

— Categoric.

— Cu ce era îmbrăcat?

„La final, cu nimic!”

Emma roşi la gândul acelor momente. Dumnezeule, dar nu era el un ticălos periculos şi ispititor?

— Cu o cămaşă albă şi pantaloni gălbui, făcuţi dintr-

un material foarte scump. Şi cizme elegante, negre, care îi veneau până sub genunchi.

— Era foarte elegant, nu-i aşa?

— Da, ai dreptate.

— Şi este blând şi amabil? Nu aş suporta dacă nu ar fi, adăugă ea, luată de un val de romantism.

— Este foarte amabil, răspunse Emma. Uite ce ne-a dat. Desfăcu faţa de masa pentru ca Jane să poată trage cu ochiul la festinul pe care îl furase Emma.

— Turte! Jane rosti cuvântul ca şi cum ar fi fost un dar preţios din aur sau nestemate. Îşi împreună mâinile şi le duse la piept. I-ai spus că îmi plac turtele?

— Da. „Preacurvie, furt şi acum minciună!” Emma se trans forma într-un infractor fără prea multe eforturi! Şi s-a dus şi i-a spus bucătăresei să pregătească un pachet mare, ca să ai tot ce pofteşti.

— Le-a trimis pentru mine?

— Da.

Jane ţopăi pe lângă Emma, încântată de ideea că Wakefield fusese interesat de ea. În viaţa ei scurtă, puţini oameni o făcuseră. Tatăl lor fusese prea preocupat cu îndatoririle sale, iar mama lor, prea bolnavă ca să îi dea atenţie. Jane era o fetiţă încântătoare, dar singură, fiind prea retrasă din pricina stării tot mai proaste a mamei lor.

Ca să câştige bani sau mâncare, Emma era nevoită să plece de acasă cu orele sau chiar cu zilele. Când era chemată de vecini, Jane trebuia să rămână ca să o vegheze pe mama lor, Margaret.

Starea fizică a lui Margaret fusese mereu instabilă, dar de curând începuse să o părăsească şi agerimea minţii. Dezorientată, neatentă, se putea rătăci dacă rămânea singură, aşa că cineva trebuia să fie cu ea în fiecare secundă.

Era o povară prea grea pe umerii lui Jane, iar Emma îşi făcea neîncetat griji din această pricină, însă nu avea ce

face în această privinţă, iar sarcina asta ce cădea în seama surori ei era un lucru în plus pentru care să se simtă vinovată.

— Cum se simte mama? Întrebarea era dureroasă. Cu mult timp în urmă, acceptase gândul că Margaret nu avea să se mai facă bine vreodată. Se stingea treptat – chiar şi trupul i se împuţina – şi arăta de parcă în curând avea să dispară cu totul.

— A avut o după-amiază bună, spuse Jane, dar ea mereu susţinea că mama lor era bine – ăsta era modul ei de a se împăca cu acea situaţie iremediabilă. S-a legănat în scaunul ei.

Mişcarea legănată o liniştea pe mama lor, şi, de fiecare dată când era supărată sau abătută, fetele o aşezau în balansoar şi îl legănau uşor. Emma se simţi uşurată că nu se întâmplase nimic deosebit în lipsa ei.

— Hai înăuntru, să despachetăm bunătăţile astea.

Jane o luă grăbită înainte, iar Emma o urmă. Când ajunseră la uşă, sunetul roţilor scârţâind pe aleea îngustă le făcu să se oprească în prag. Se întoarseră şi îl văzură pe noul vicar, Harold Martin, apropiindu-se. Era extrem de mândru că îşi putea permite o trăsură şi mereu venea în vizită cu ea.

În modul lui straniu, pretindea că o curta pe Emma, ba chiar o ceruse de nevastă. Din moment ce el se lupta să pună mâna pe casa parohială şi să îi ia locuinţa atunci când oferta fusese înaintată, ea nu avusese nicio dorinţă de a accepta. El era prea bucuros că obţinuse proprietatea şi nu se sinchisise de fete şi de văduva bolnavă a cărei casă fusese confiscată.

Bărbatul primise postul datorită unei legături îndepărtate cu familia Clayton, şi din când în când făcea aluzii la această asociere. De când adunase suficiente venituri din postul de vicar, se hotărâse să se însoare, lucru pe care fusese nevoit să îl amâne pe când era un burlac lipsit de

venituri.

Emma era singura femeie din împrejurimi pe care o considera demnă de statutul lui superior, dar ea nu se putuse imagina drept soţia lui, deşi, dezgustată, nu renunţase complet la acea posibilitate. Precaută, simţea că nu ajunsese încă la pragul cel mai de jos şi trebuia să îşi păstreze o alternativă valabilă în caz că situaţia ei avea să se înrăutăţească.

Trăsura se opri, şi, când vicarul mânui frâiele, Jane se foi agitată, amintindu-i Emmei de un alt motiv pentru care nu îi era deloc pe plac. Faptul că lui nu îi plăceau copiii era evident, iar Jane simţea asta.

— De ce nu duci mâncarea în casă, cât timp stau eu de vorbă cu vicarul Martin?

Jane se ridică pe vârfuri şi şopti:

— Te-ai supăra dacă aş ascunde-o, ca să nu fim nevoite să o împărţim? Emma fu şocată de întrebare, dar Jane adăugă rapid: Sau nu ar fi un gest creştin din partea mea?

Emma se gândi la cererea ei, studiind trăsura lui Harold, hainele lui dichisite, pantofii lustruiţi, şi îi făcu cu ochiul lui Jane.

— Ascunde-o pe toată.

Jane intră în casă, bucuroasă că nu trebuia să stea în preajma vicarului. Uşurarea lui era împărtăşită şi de ea.

— Emma, începu el apropiindu-se, afişând un zâmbet puţin cam trist, este o după-amiază aşa plăcută. Mă gândeam că ai vrea să mă însoţeşti la o plimbare.

Deşi nu îi plăcea prea mult compania lui – putea fi de-a dreptul bădăran –, ea îl însoţea adesea, bucurându-se de scuza plimbării ca să mai umble prin împrejurimi, să facă un lucru amuzant şi lipsit de importanţă. Vicarul era un bărbat chipeş, de statură şi greutate medie, cu ochi albaştri şi părul blond, destul de rar. În câţiva ani avea să fie chel, dar deocamdată era bine îmbrăcat şi spilcuit.

Era genul de domn în prezenţa căruia o femeie ar trebui să se simtă bine. Îşi pierduse minţile, de îl respingea? În situaţia disperată în care se afla, ce spera oare să obţină?

Emma oftă. Nu era o zi în care să îi poată suporta trăncăneala prefăcută. Nu după ce mângâiase corpul gol şi viril al nimănui altuia decât al vicontelui Wakefield, cu doar o oră în urmă.

— Nu pot, Harold. De-abia am ajuns acasă. Nici măcar nu am salutat-o pe mama încă.

Mama ei era o altă barieră în calea unui viitor împreună. Vicarul detesta senilitatea accentuată a lui Margaret şi se ferea de ea de parcă ar fi fost contagioasă.

Auzind că fusese plecată, bărbatul ridică din sprâncene. De obicei, era uimit să afle că ea avea o viaţă dincolo cocioaba aceea, şi era hotărât să o îndrume în treburile ei private. Cum Emma fusese mereu o femeie independentă, îngâmfarea lui o scotea din minţi.

— Ce ai făcut?

— Am fost în vizită la vicontele Wakefield.

— Te-a primit *pe tine?*

— Da.

— De ce ar face-o?

— Pentru că i-am cerut.

— Dar eu am încercat să obţin o întâlnire cu el de săptămâna trecută!

— Adevărat? Emma făcu pe inocenta. Nu îmi pot închipui de ce nu ai reuşit. Nu părea să fie foarte ocupat.

Vicarul deveni serios şi încercă să nu se arate jignit, să nu lase să se vadă că se gândea că fusese în mod intenţionat evitat de viconte.

— Nu ardeam de nerăbdare să-l întâlnesc. Voiam doar să trec pe acolo şi să îi prezint omagiile mele, dar cu toate bârfele…

Lăsă aluzia să se stingă treptat.

— În legătură cu ce?

— Cu vicontele şi… *amicii* lui. Din câte am aflat, se întâmplă destule nebunii la conac. Bărbatul tăcu pentru a accentua efectul teatral, îşi aranjă ceasul, apoi vesta. Dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Nu, nu înţeleg, minţi ea. Ce se întâmplă?

— Să spunem doar că nu s-ar cuveni ca un om al clerului să îl viziteze, şi mă văd nevoit să îţi ordon şi ţie să nu te mai duci acolo.

Emma se întrebă dacă Harold ar suferi un atac de apoplexie dacă i-ar mărturisi ce văzuse şi făcuse – de bunăvoie!

— Îmi pare rău, dar nu pot fi de acord cu tine.

— Emma, trebuie să îmi urmezi sfatul în această chestiune. Nu s-ar cuveni ca logodnica mea să fie văzută pe acea proprietate.

— Nu suntem logodiţi, Harold.

El îi ignoră negaţia.

— Nu se cuvine ca tu să cunoşti un individ precum vicontele.

— Ei bine, Wakefield poate fi puţin cam…

— Îi spui *Wakefield?* observă supărat vicarul. Nu sunteţi cumva tovarăşi la cataramă?!

— Sper ca într-un final să fim prieteni. Asta mi-ar spori şansele de reuşită.

Vicarul mormăi şi îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-mi spune că l-ai acostat cu petiţia ta stupidă!

— Bineînţeles că am făcut-o.

— Dar eşti conştientă de motivul pentru care am protestat.

— Da, sunt, Harold.

El fusese destul de ferm când îi spusese să nu se amestece.

— Emma, trebuie să încetezi cu aceste misiuni inutile. Te lupţi cu morile de vânt.

— Nu mă poţi convinge să nu încerc, Harold. Pesimismul lui era cel mai mare obstacol dintre ei. Ea vedea oportunităţi nesfârşite acolo unde el era convins că nu există niciuna. În plus, îl voi convinge pas cu pas. Se va răzgândi cât ai zice peşte.

Emma pocni din degete, încrederea ei în propria reuşită fiind atât de impresionantă, încât aproape că îşi dădu ea însăşi crezare.

— Un bărbat atât de rafinat nu vrea să fie deranjat cu plângeri mărunte. El o privi, dornic parcă să îi arate că era evident că ea nu avea nimic de valoare cu care îl putea convinge pe aristocratul cu reputaţie proastă. Uiţi că îi ştiu bine pe cei din familia Clayton. Lord Wakefield nu îţi va face pe plac.

— Vom vedea. Din fericire, fu salvată de sora ei, care o striga din casă. Probabil că Jane are nevoie de ajutor cu mama.

— Şi cum rămâne cu plimbarea noastră?

— Invită-mă săptămâna viitoare.

Emma se întoarse şi intră în colibă, închizând uşa în urma ei, şi îl privi printre crăpăturile dintre scânduri. În timp ce trăsura lui se îndepărta, ea se scutură dezgustată.

Dacă situaţia urma să se înrăutăţească şi ea avea să se vadă obligată să-l ia de soţ pe nătângul ăsta?

Mai degrabă devenea o uşuratică. Cu normă întreagă.

*

Ian Clayton stătea întins în patul lui, pe o grămadă de perne, privind flacăra unei lumânări pâlpâind şi stingându-se. O briză caldă de vară legăna draperiile şi o boare revigorantă pătrunse în cameră, mirosind a pământ umed şi a ploaie. În depărtare, tunetele bubuiau şi fulgerele luminau cerul.

În partea cealaltă a încăperii, o mişcare îi atrase

atenţia, în mod surprinzător, uşa camerei lui se deschidea şi cineva se strecura înăuntru, iar el nu ştia cine ar putea fi. Înainte să plece din Londra, luase decizia să stea departe de femeile care îi însoţeau şi fusese destul de categoric în refuzul lui, pentru ca niciuna dintre ele să nu îl interpreteze greşit. În timp ce John se bucura de înclinaţiile lor spre lucruri imorale şi simţea că meritau osteneala, Ian nu le putea tolera. Erau prea libertine cu favorurile lor şi nu aveau firi prea plăcute.

Poate că era un ciudat, dar, când făcea sex cu o femeie, îi plăcea să presupună că el era singurul iubit din viaţa ei. John nu era nici pe departe la fel de discriminator, motiv pentru care companioanele lui nu erau de obicei genul de femei cu care Ian să îşi dorească plăceri carnale.

În timp ce intrusa păşea cu precauţie, el o studie, încercând să îi intuiască identitatea, dar parfumul ei seducător fu cel care o dădu de gol.

— La naiba, bombăni el, dându-şi seama că ibovnica fratelui său ea cea care venea spre el în vârful picioarelor.

Ce naiba voia? Ian o ura şi îşi exprimase în repetate rânduri aversiunea faţă de ea.

Femeia se apropie de pat, iar el observă că purta doar un halat transparent. Nu era legat la mijloc cu cordonul, astfel că halatul flutura în urma ei, dezvăluindu-i corpul.

Evident, voia să îl seducă, deşi el nu îşi putea imagina de ce. Ian nu îi dăduse nici cel mai slab indiciu că ar fi interesat de ea. Femeia era o scorpie, o manipulatoare care mânuia oamenii şi faptele astfel încât să obţină întotdeauna ce îşi dorea, o femeie-dragon care mânca bărbaţii de vii.

Chiar dacă ar fi fost o femeie liberă, Ian nu ar fi fost atras de ea, şi oricum era ibovnica fratelui său de mai bine de doi ani.

Ian nu avea prea multe scrupule în relaţia cu John şi comisese multe păcate de neiertat, dar nu avea de gând să facă din fratele lui un încornorat. Aici trăgea linie. În stilul

lui denaturat, John fusese un prieten de încredere şi un frate bun, aşa că să se încurce cu ibovnica lui părea dincolo de orice limită.

În plus, deşi John negase că ţinea la ea, era posibil să fi ajuns să simtă totuşi ceva pentru vulpea vicleană. Continuase relaţia cu ea mai mult decât ar fi trebuit, în ciuda avertismentelor lui Ian de a fi precaut, astfel că probabil simţea o oarecare simpatie – deşi nimeni nu putea şti cu siguranţă ce gândea John.

Poate că fratele lui continuase să o întreţină doar pentru că puţine femei o puteau întrece în frumuseţe. Sau poate datorită priceperii ei în dormitor, căci era faimoasă pentru că îndeplinea orice act obscen. Era ceva demn de menţionat pentru o femeie care nu avea nicio jenă cu privire la ceea ce făcea cu corpul ei.

Privind-o, îi trecură multe gânduri imorale prin cap şi, deşi nu o putea suporta, mădularul i se agită în pantaloni.

— Ian, spuse ea seducător, sunând exact precum târfa scumpă care era. Eşti treaz?

— Da, Georgina, sunt treaz.

Femeia ajunse lângă pat şi avu îndrăzneala să se aşeze pe el.

— Trebuie să vorbim.

Măi să fie, asta era interesant! Oare ce punea la cale destrăbălată? Georgina îşi puse mâna pe coapsa lui, şi, involuntar, corpul lui excitat răspunse atingerii. Ian ridică genunchiul, nevrând ca ea să descopere că i umflase membrul.

— Despre ce?

— Am nevoie de ajutorul tău cu John.

Nu îi mai ceruse ajutorul înainte – nu ar fi îndrăznit –, iar el îşi ascunse un zâmbet. Georgina era cea mai pricepută vrăjitoare pe care o cunoscuse vreodată, iar dacă John îi pricinuise vreo supărare, trebuia să aibă legătură cu banii. Sau cu teama ei subită că el ar putea înceta să o mai

plătească. Era singurul imbold care o putea determina să se înjosească şi să îi ceară ajutorul.

Ce se întâmplase? Oare, în sfârşit, îl scosese din sărite pe John? Îi ceruse prea mult? Se văicărise prea tare?

— Cum te-aş putea ajuta?

Pe Ian nu îl interesa ce anume o mâhnise, dar era curios să vadă cât de departe putea merge cu rugămintea ei.

— Mi-a spus că… trebuie să mă întorc la Londra. Femeia se aplecă spre el, sânii ei mari legănându-se, cu sfârcurile la vedere – şi, aşa cum ea sperase ca el să procedeze, Ian îi privi cu nesaţ.

O, ce plăcere ar fi să sugă unul din vârfurile acelea alungite!

— Toată lumea se întoarce la Londra.

— Dar nu mă poate include şi pe mine, nu poate vorbi serios.

— Instrucţiunile lui au fost foarte precise.

De fapt, John fusese de-a dreptul enervat că Ian spusese întregului grup să plece dis-de-dimineaţă, dar Ian îi ignorase nemulţumirea. Îi plăcea cum Emma Fitzgerald îl punea la punct şi îi plăcea să le vadă confruntările. În plus, zburdalnica domnişoară Fitzgerald era utilă scopurilor lui Ian.

Când femeia insistase ca toţi acei pierde-vară să fie alungaţi, el fusese de acord fără nicio ezitare, ştiind că John avea să se enerveze, dar nepăsându-i nici cât negru sub unghie.

Din ziua în care începuseră să facă planuri de călătorie, Ian îi spusese lui John că era o idee proastă să îi ia cu el pe acei paraziţi, dar nu reuşise să îl convingă să renunţe la idee. Adunătura aia de gălăgioşi era o distracţie care îl împiedica pe John să se ocupe de afaceri, ca să poată încheia mai repede treburile la moşie şi să plece. Ian ura proprietatea şi faptul că era nevoit să vadă de aproape

ceea ce ar fi putut fi al lui dacă părinţii săi s-ar fi căsătorit şi nu voia să stea niciun minut mai mult decât era necesar.

Dacă avea alte scopuri – mai necurate – pentru care voia să plece degrabă, încerca să nu se gândească la motivele lui personale.

Deşi John se străduia din răsputeri să îşi ascundă aptitudinile, avea o minte ageră când venea vorba despre calculele financiare, aşa că nu era prea înţelept să-l facă să îşi vâre mai atent nasul în registrele contabile. Nu avea de unde să ştie ce ar decide John dacă ar sta mai mult timp treaz şi ar face mai mult decât o simplă analiză matematică.

O plecare rapidă era cea indicată pentru toată lumea.

— Dar mă gândeam… Mâna Georginei alunecă în sus, zăbovind pe locul unde el îşi dorise să ajungă – şi, fermecat, o privi înaintând… Că ai putea vorbi cu el pentru mine.

— De ce-aş vrea să fac asta?

— Pentru că ţii la el, la fel ca mine. Cu o mişcare exersată, femeia îşi umezi buzele. Vreau să rămân.

Cât de ridicol din partea ei să pretindă că *ţinea* la John! La averea lui, poate. Şi la statutul lui şi la poziţia pe care i-o oferea ei în lumea femeilor uşoare.

— Urăşti locul ăsta.

— Voi face sacrificiul ăsta. Pentru el.

Ea nu avea pic de bunăvoinţă. Ce se întâmpla?

— John nu are nevoie de tine.

— Dar cum rămâne cu apucăturile lui… masculine?

— S-ar regula cu oricine, Georgie, spuse el cu cruzime. Dacă acesta e motivul pentru care vrei să mă faci să cred că ar trebui să rămâi, nu te descurci prea bine.

— Dar cine l-ar putea satisface aşa cum o fac eu?

Ca să îi demonstreze cât de importantă era, îi mângâie erecţia, apoi urcă spre pieptul lui, unde se jucă alene cu un sfârc.

— Îşi va găsi o ţărăncuţă de pe aici. Sunt destule

dispuse să se tăvălească puţin cu un viconte.

Comentariile lui căutau să o întărâte, iar ea de-abia se abţinu să nu îi dea nişte replici usturătoare, dar îşi controlă furia, încercând să îl convingă să formeze o alianţă.

— Deja a găsit una! De parcă ar trebui să se înjosească tăvălindu-se cu *fiica* unui vicar!

Ian rânji. Era geloasă! Pe Emma Fitzgerald! Cât de amuzant!

Când Ian îl văzuse pe John în bibliotecă cu domnişoara Fitzgerald, simţise o legătură foarte puternică între ei – pe care, evident, o simţise şi Georgina. John era îndrăgostit, dar, la urma urmei, el era fermecat de tot ce avea sâni şi picioare. John avea multe defecte, dar, în ciuda reputaţiei şi a comportamentului său, nu era atât de idiot cât să o compromită pe agera femeie. Ştia bine că nu trebuia să o facă; ştia care era locul lui şi care era al ei.

Totuşi, descoperirea că Georgie se simţea ameninţată de o ţărăncuţă era de-a dreptul minunată. Cum putea acum să folosească informaţia în detrimentul ei?

— Este extraordinar de drăguţă, spuse el. Am observat că John părea fascinat.

— Nu o putem lăsa să îşi pună în practică tertipurile. Avem amândoi de pierdut dacă John cade victimă farmecelor ei.

Ian se enervă la auzul insinuării. Asemenea celorlalţi, Georgina avea o părere greşită despre relaţia lui cu John: că Ian îşi păstra statutul datorită milei lui John.

Nimeni nu se gândea că Ian ar putea avea propriile venituri şi că locuia cu John pentru că aşa voia. Înţelegerea era avantajoasă, dar nu avea de gând să îi dea explicaţii Georginei Howard.

În mod evident, ea presupuse că el era aliatul ei.

— Ce ai vrea să fac?

— Convinge-l să mă lase să rămân. Ştiu că poţi. Te respectă, va face ce spui tu.

— Şi care este câştigul meu?

— Ai fi surprins.

Ridică dintr-o sprânceană în semn de invitaţie.

Cât de disperată era? Cât de departe ar merge în încercarea ei de a pune mâna pe John?

— Presupun că ai putea încerca să mă convingi.

Georgina zâmbi cu aroganţă, încrezătoare că îl putea supune cu talentele ei sexuale, dar nu îşi dădu seama că Ian îi putea vedea expresia în umbră.

Ce vrăjitoare!

Femeia se aplecă, îi linse şi îi supse sfârcul, apoi trasă o dâră de săruturi pe abdomenul lui, zăbovind la buric, ca în cele din urmă să dea pătura la o parte, astfel că erecţia lui apăru în întâmpinarea buzelor ei. Cu o detaşare caracteristică, el o privi şi fu nevoit să recunoască faptul că era extrem de pricepută, folosindu-şi limba şi dinţii în mii de feluri, care îl incitau peste măsură.

Nu era de mirare că John o ţinuse prin preajmă. Era extenuant de pricepută.

În timp ce ea îl luă adânc în gură, părul ei castaniu mătăsos îi mângâia abdomenul şi coapsele, degetele ei îi masau testiculele, fundul, iar Ian se desfăta cu senzaţii nemaiîntâlnite. Şoldurile lui începură să împingă mădularul erect în gura ei.

Infidelitatea nu era aşa rea, la urma urmei! În mod sigur, John avea să îl ierte dacă afla despre indiscreţia lui. Trecuse ceva vreme de când nu mai fusese cu o femeie, aşa că uşurarea avea să fie bine-venită şi nu era nevoie de prea mult efort ca să îşi dea drumul.

Pentru câteva minute, îşi exersă autocontrolul, în timp ce medita serios asupra avantajelor şi dezavantajelor ejaculării, apoi îi veni mintea la cap. O ura pe Georgina şi cu siguranţă putea găsi locuri mai bune pentru sămânţa lui decât gura ei mincinoasă şi vicleană.

Ian se calmă imediat, stăpânindu-şi emoţiile – un

artificiu la care era expert –, apoi o îndepărtă, de parcă nu ar fi avut niciun efect asupra lui.

— Ce s-a întâmplat, dragule? întrebă ea mieros.

— Nu am chef.

Amanţii ei nu o respingeau niciodată, iar Georgina nu ştia cum să reacţioneze. Încruntându-se, se întinse din nou spre penisul lui, pregătită să o ia de la capăt.

— Lasă-mă să încerc să…

— Georgie, ai putea să faci asta tot restul vieţii, dar tot nu mă vei convinge să îl trădez pe John, zise el şi chicoti răutăcios. Era perfect capabil şi de unul singur să-l prostească pe fratele lui. Nu avea nevoie de ajutorul ei.

Femeia îi observă atitudinea distantă şi înţelese că fusese păcălită.

— Nici nu ţi-a trecut prin cap să mă ajuţi.

— Nu.

— M-ai folosit!

— Eşti o mare târfă.

— Bastardule!

— Hei, hei, o mustră el, ai grijă ce aluzii faci despre mama mea.

Georgina încercă să îl pălmuiască, dar Ian o apucă de încheietura mâinii, împiedicând-o să îl lovească. El însuşi furios, o trase violent lângă el, pentru ca Georgina să vadă cât de mult o dispreţuia.

— Eu nu sunt John, o avertiză el. Dacă mă loveşti, te lovesc înapoi. O împinse atât de tare, încât femeia aproape căzu din pat, dar rămase totuşi în picioare. Ieşi din camera mea şi nu mă mai deranja cu prostiile tale.

Furioasă, Georgina reuşi într-un final să îl ameninţe:

— Îi voi spune lui John ce-am făcut noi doi. Îi voi spune că tu m-ai provocat.

— Te rog, fă-o, zise el indiferent. Va fi încântat să afle de disponibilitatea ta de-a te culca cu oricine – în timp ce el plăteşte cu vârf şi îndesat pentru compania ta exclusivă.

Georgina păli şi icni, căci nu se gândise că Ian nu ar avea nicio jenă să îi povestească lui John despre incident.

— Te urăsc. Ieşi furtunos din cameră, atât de furioasă, încât Ian se întrebă când şi în ce fel avea să fie nevoit să îndure răzbunarea ei.

Cu uşa închisă, Ian se ghemui sub pătură, dar erecţia lui cerea alinare. Îşi luă mădularul în mână, fiind convins că avea să obţină mai multă plăcere de unul singur decât din partea oricărei femei pe care-o cunoştea.

*

John stătea lângă fereastră, privind peluza întinsă, spre copacii dintre care Emma ieşise cu o zi înainte, abătându-se asupra lui ca mânia lui Dumnezeu. După sosirea ei, John nu ştia exact ce se întâmplase între ei. Nu putea descrie evenimentele sau plăcerea pe care o simţise plănuind următoarea lor întâlnire.

Când ea dăduse buzna în bibliotecă, îl găsise mahmur şi obosit şi îi spusese pe faţă care erau defectele lui, certându-l şi mustrându-l aşa cum nu o făcuse nimeni niciodată. Îl făcuse să se simtă groaznic, ca ticălosul care era de obicei, şi John chiar îşi dorea să se revanşeze faţă de ea.

Emma avea ceva care îl obliga să se poarte cu decenţă. Poate că de vină era refuzul ei de a accepta înclinaţia lui spre indolenţă şi vicii sau cutezanţa cu care îi atrăgea atenţia că se comporta ca un bădăran. Era amuzant să o privească şi să o asculte, să fie martor la înflăcărarea care clocotea în ea.

Era un vulcan veritabil de sentimente ameţitoare. În toate privinţele.

Şi era atât de sexy. Ceea ce era o nebunie. Ce bărbat în toate minţile se simţea atras de asemenea neobrăzare şi impertinenţă?

Aproape făcuseră dragoste în bibliotecă, dar, înainte să ajungă acolo, ea îl târâse în camera lui să ia micul dejun şi să se spele. Acolo, fusese din nou pe punctul de a o avea, dar ea avusese un atac de panică, şi asta îi împiedicase să ajungă la deznodământul aşteptat.

Drept urmare, el era năzuros şi morocănos. Era teribil de popular printre femei şi nu îşi putea aminti ca vreuna să îi fi refuzat avansurile – şi totuşi, Emma o făcuse. De două ori!

O copleşise, şi trebuia să o ia mai încet, să o facă să se simtă confortabil cu faptul că deveneau iubiţi. Dacă ar face presiuni asupra ei, cu siguranţă ea şi-ar onora înţelegerea scrisă, dar el nu voia ca ea să facă asta doar pentru că se simţea obligată de contractul lor idiot.

Se săturase de amante plătite şi de partenere nepăsătoare.

Pentru prima oară, voia să fie cu o femeie doar de dragul de a fi cu ea, pentru bucuria şi plăcerea pe care aveau să le aducă stării lui deplorabile. Trecuse multă vreme de când nu mai întâlnise pe cineva căruia să îi pese de el. Emmei îi păsa. Era conştientă de defectele lui, dar îl plăcea oricum, iar stima ei era ca o gură de aer proaspăt.

Trebuia să o aibă. Se cufundase în decadenţă pentru totdeauna, dar, din cine ştie ce motiv straniu, simţea că bunătatea ei s-ar putea răsfrânge asupra lui dacă reuşea să aibă câteva întâlniri intime cu ea.

Privind peste umăr la ceasul de deasupra şemineului, se enervă când îşi dădu seama că ea întârziase cincisprezece minute. Dacă nu venea? Gândul că era posibil ca ea să nu apară îl făcu să se panicheze. Era furioasă pe el? Rănită? Jignită?

Înainte de intrarea inoportună a Georginei în dormitorul lui, între ei doi se formase o legătură emoţională, împărtăşiseră un moment incredibil, iar John îşi putea închipui ce îi trecuse Emmei prin cap în timp ce

stătea dincolo de uşă, pe când el şi Georgina erau închişi înăuntru. Foarte probabil, ea îl credea o bestie care trecea de la o femeie la alta cât ai clipi.

Deşi era cunoscut pentru că dăduse un nou sens desfrâului cu obiceiurile lui ruşinoase, nu s-ar fi putut culca cu Georgina nici pentru tot aurul din banca Angliei. În mod straniu, s-ar fi simţit ca şi cum ar fi înşelat-o pe Emma!

Fără îndoială, Emma bănuia ce era mai rău, dar el îi ceruse Georginei să închidă uşa doar pentru că ibovnica lui avea limba ascuţită şi nu voia ca Emma să audă orice comentariu răutăcios pe care l-ar fi putut face aceasta.

Situaţia fusese de-a dreptul jenantă, iar el nu fusese în stare să găsească rapid o soluţie, aşa că făcuse ceea ce i se păruse cel mai potrivit în acel moment, dar, privind în retrospectivă, fusese groaznic de crud. O rănise pe Emma cu lipsa lui de respect şi îşi dorea să ştie ce trebuie să facă pentru a-şi repara greşeala.

Ei bine, dacă ea nu apărea în scurt timp, John se vedea nevoit să o caute până în pânzele albe. Vreunul dintre servitori trebuia să ştie unde locuia. Avea să îi dea timp până la unu şi jumătate, apoi urma să plece în căutarea ei.

Casa era cufundată în linişte, însoţitorii lui zgomotoşi plecând de dimineaţă spre Londra. Se plânseseră, dar Ian fusese de neclintit în decizia sa, aşa că în cele din urmă plecaseră.

Deşi John nu ar fi recunoscut niciodată, se simţea uşurat de plecarea lor, dar ura să se ştie singur. Conacul era prea liniştit, iar saloanele spaţioase răsunau de ecoul amintirilor unor replici vechi de la tatăl lui. Îşi dorea să încalece pe calul lui şi să îşi prindă tovarăşii din urmă, dar erau prea multe de făcut, prea multe schimbări de pus în practică înainte să poată pleca.

Chiar în acel moment, Emma apăru dintre copaci şi porni spre conac, dârzenia fiindu-i evidentă din mersul

hotărât. Plouase în timpul nopţii, iar temperatura mai scăzuse. Era acoperită de o pelerină maronie ponosită şi de o pălărie din paie.

Pe măsură ce se apropia, John o urmări cu privirea, un zâmbet întipărindu-i-se pe chip – şi, deodată, vizita lui la ţară nu mai părea atât de insuportabilă. Fu copleşit de un sentiment special de fericire – ca şi cum ar fi zâmbit şi pe dinăuntru –, şi de-abia aştepta să se bucure din nou de prezenţa ei. Emma trecu de colţul casei şi ieşi din raza lui vizuală, iar John aşteptă nerăbdător ca ea să bată la uşă, să fie invitată în casă şi ca Rutherford să o conducă pe coridor.

Ea intră în încăpere, iar el stătea la pândă după uşă, încruntându-se şi prefăcându-se iritat de întârzierea ei.

— Domnişoară Fitzgerald, ai întârziat.

— Nu voiam să vin deloc. Avea o dispoziţie veselă, refuzând să acorde atenţiei supărării lui prefăcute. Eşti treaz?

— Ca un judecător, domnişoară Fitzgerald.

— Facem progrese?

— Cine zice asta?

— Rutherford mi-a spus că ţi-ai trimis prietenii la Londra.

John îi aruncă o privire încruntată servitorului care era ocupat studiind tavanul, apoi bărbatul ieşi grăbit din cameră, închizând uşa în urma lui.

În secunda în care uşa fu închisă, John străbătu distanţa care îi despărţea, îşi puse braţele în jurul ei şi o cuprinse într-o îmbrăţişare înfocată şi prelungă. Când buzele lor se despărţiră, John deja era excitat, tânjind după ea şi după ceea ce urma. Deja amânase de câteva ori momentul în care urma să o facă a lui şi nu mai accepta altă întârziere.

— Nu mă mai lăsa niciodată să aştept, şopti el. Urăsc să aştept.

— Eşti răsfăţat.

— Absolut.

— Mereu trebuie să fie cum vrei tu?

— Da.

O luă de mână şi încercă să o conducă spre canapea, ca să îşi poată începe după-amiaza de dragoste, dar ea nu se clinti din loc.

— Nu atât de repede. Înainte ca el să priceapă la ce se referea Emma, ea deschise din nou uşa, şi acolo era Rutherford, cu paltonul lui.

— Poftim haina, zise ea autoritar. Mergem în vizită.

— Nu vreau să merg în vizită.

— Păcat, pentru că asta facem.

— Unde?

— La unul dintre chiriaşii pe care îi evacuezi.

— Hei, stai naibii puţin!

— Nu înjura în faţa mea.

— Nu am de gând să merg să mă întâlnesc cu vreun ţăran sărac…

Ignorându-i protestele, ceea ce îl exaspera peste măsură, Emma ieşi pe coridor şi porni neabătută spre scări. Dacă el voia să petreacă un timp în compania ei, era nevoit să o urmeze.

Rutherford îi întinse haina şi pălăria, şi, scrâşnind din dinţi, John le luă furios, apoi o urmă supus.

Capitolul 7

— Cât timp ai spus că a lucrat domnul Gladstone pentru familia mea?

Emma zâmbi. Wakefield mergea în urma ei, aşa că nu o putea vedea.

— Douăzeci şi nouă de ani. A început să lucreze la grajduri când era doar un băieţel de şase ani.

— Hmm…

Vicontele nu mai spuse nimic, iar Emma înaintă pe

poteca şerpuitoare din pădure, care ducea spre conac.

Nu plănuise să îl viziteze din nou pe John Clayton. După întâlnirea lor fantastică şi dezastruoasă din timpul băii, Emma

meditase îndelung şi ajunsese la concluzia că pericolele erau mai multe decât beneficiile.

Simţeau amândoi o atracţie fizică riscantă – şi una emoţională, de asemenea – care o făcea să comită nepăsătoare acte de neglijenţă, iar Emma se convinsese pe sine că nu putea porni pe acel drum. Dar, pe măsură ce se crăpase de ziuă, pe măsură ce dimineaţa trecuse, când se apropiase ora unu, intenţiile ei onorabile se duseseră pe apa sâmbetei.

Gândul de a nu fi cu el era prea deprimant ca să zăbovească prea mult asupra lui. Nu putea să se abţină, dar nici nu îndrăznea să îi permită să o sechestreze într-un salon privat şi intim. Wakefield era atât de iscusit în a-i trezi pornirile desfrânate, încât ar putea-o avea goală în braţele lui în câteva secunde. Când venea vorba despre el, Emma nu avea pic de voinţă. Nu îl putea refuza.

Nu ştia cum sau când îi venise minunata idee de a merge în vizită la domnul Gladstone, ceea ce îi permitea să stea în compania lui Wakefield, dar nu-i oferea ocazia altor momente de flirt inadecvat. Fusese soluţia perfectă la dilema ei.

Wakefield protestase furios, plângându-se de caracterul ei tiranic la fiecare pas, dar în cele din urmă se supusese.

După standardele ei, întâlnirea fusese un succes. Domnul Gladstone, la cei optzeci de ani ai lui, aproape orb şi infirm, fusese trecut pe lista evacuărilor mârşave ale lui Wakefield. Deşi de-abia se putea îngriji de sine, bătrânul refuza să abandoneze coliba pe care bunicul lui Wakefield i-o oferise cu trei decenii în urmă, drept recompensă pentru serviciile lui loiale.

În ciuda infirmităţilor lui, bătrânul avea mintea brici. Era un om agil, care nu se lăsase intimidat de aristocrat. Sporovăise amiabil cu vicontele şi, într-o revelaţie surprinzătoare, menţionase că el îi învăţase să călărească pe bunicul lui Wakefield, pe tatăl lui şi pe fratele lui mai mare.

Emma fusese şocată să afle de existenţa unui frate mai *mare.* Mereu crezuse că Wakefield era cel mai mare şi nu ştiuse că moştenise totul pe când era adolescent.

Ce influenţă avusese moartea fratelui său în modelarea lui ca adultul dezmăţat şi pus pe rele care ajunsese să fie?

Intrigată şi fermecată, ea ascultase discretă dintr-un colţ discuţia lor, în tot acest timp cercetându-l amănunţit pe Wakefield, care devenise brusc subiectul ei preferat din întreaga lume. Nu putuse anticipa reacţia lui situaţia dificilă a bătrânului, dar o impresionase peste măsură.

Avea capacitatea extraordinară de a se adapta, de a se modela în funcţie de mediul în care se afla, astfel că nu păru a se simţi stânjenit sau incomodat. Îşi stăpânise aroganţa exagerată, fusese diplomat, bine-crescut şi respectuos. Era o perspectivă nouă, care îl făcea să pară şi mai fascinant.

— Bine! mormăi el, oprindu-se din mers. Sunt de acord.

Emma se întoarse spre bărbat.

— Poftim?

— Poate să rămână.

— Domnul Gladstone?

— Da.

— Nu trebuie să mă culc cu tine mai întâi?

— Nu.

El era atât de iritat de propria decizie, încât Emma zâmbi larg.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles că vorbesc serios. Ce crezi? Că vorbesc doar de dragul de a-mi simţi buzele mişcându-se?

Emma chicoti, iar el izbucni:

— De ce râzi de mine?

— Pentru că ai făcut lucrul corect şi eşti furios din pricina asta.

— Nu sunt furios. Făcu o pauză. Ei bine… poate puţin.

Sub fanfaronada intimidantă, era cel mai încântător bărbat – aşa cum simţise ea de la început. O bucurie pură o copleşi, pornindu-i din inimă şi înaintând în tot trupul.

— Mulţumesc, spuse ea încet.

— Cu plăcere. Îşi plecă uşor capul, apoi se îndreptă, încrucişându-şi braţele la piept, afişând din nou atitudinea de bărbat dominator. Dar el este singurul. Mă auzi, Emma?

— Da. Acum, despre ceilalţi…

— Nu mă enerva!

— Am stabilit câte un interviu în fiecare după-amiază. Mâine vom merge la doamna Wilson, ca să îi cunoşti copiii.

— Nu am de gând să stau la taclale cu copiii vreunei femei necunoscute!

— Îţi va plăcea de ei – mai ales de micuţa Rose. Este o scumpă.

Emma îşi văzu de drum, turuind întruna despre sărăcia familiei Wilson, despre tatăl care pierise în urma unui accident, pe când strângeau fânul.

El se încruntă la ea, apoi încruntarea i se domoli şi o privi uimit.

— Ce este? întrebă Emma, observându-i expresia curioasă.

— Eşti cea mai neobrăzată fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată.

— De ce spui asta? Pentru că încerc să îmi ajut vecinii?

— Nu-u-u. Wakefield lungi cuvântul de parcă se pregătea să îi explice ceva unui om greu de cap. Pentru că

eu îţi dau pământul, iar tu îmi ceri şi luna, şi stelele!

— Dacă nu voi cere, nu voi primi niciodată, nu-i aşa?

— *Tu,* domnişoară Fitzgerald, eşti o mercenară! Am noroc că nu stăm faţă în faţă la masa negocierilor, spuse el, apoi se aplecă mai aproape de ea. Sau într-un duel cu pistoale!

— Nu mă poţi face să mă simt vinovată. Nu ar fi trebuit să semnezi acele ordine de evacuare. Eşti conştient de asta.

— Nu sunt deloc conştient de aşa ceva.

— E de ajuns să anulezi chiriile.

— Chiriile!

— Da!

— Domnişoară Fitzgerald – John era de-a dreptul exasperat –, eu sunt vicontele Wakefield. Presupun că eşti conştientă de poziţia mea în comunitate, nu?

— Da, sunt.

— Sunt aici, la moşie, din pricina situaţiei financiare dificile în care se află. Trebuie să repar o situaţie catastrofală. Dar cum, mai exact, pot face asta? Nervos, aruncă mâinile în aer. Nu am voie să evacuez arendaşi! Nu am voie să strâng chirii! Ce-ai vrea tu să fac?

— Am multe idei bune.

— Nu suspend nicio plată a chiriilor! Wakefield îi aruncă o privire nimicitoare. Şi cu asta, basta!

— Vor fi anulate timp de un an, continuă ea cu calm, de parcă nici nu l-ar fi auzit strigând la ea. Apoi, după ce le vei reintroduce, le vei face mai mici, pentru ca oamenii să aibă şansa să se repună pe picioare. Este şi secetă, înţelegi, şi preţul grâului a scăzut, şi a mai fost şi…

Wakefield o apucă de braţe, se aplecă sub borul pălăriei ei şi o sărută, întrerupând-o. Dură doar o secundă pentru ca ea să se dezmeticească, apoi se relaxă în braţele lui, lipindu-şi corpul de al lui, astfel încât erau în contact de la piept şi până în vârful degetelor de la picioare. John avu

dintr-odată o erecţie uimitoare, împungând-o cu mădularul în stomac, dându-i fiori în zonele ei intime.

Când buzele li se despărţiră, ochii lui licăreau de plăcere. Soarele îl încălzea, frunzele foşneau în copaci, iar o adiere caldă îi mângâia pe amândoi. Era o după-amiază liniştită, un pârâu susura în depărtare, iar păsările se întreceau în triluri şi ciripeli. Pe lângă toate astea, se mai auzeau răsuflarea lui uniformă şi bubuitul furios al pulsului ei.

Era un moment magic, doar ei doi înconjuraţi de pădurea deasă, iar el o învăluia cu o duioşie ameţitoare. Emmei mai că îi venea să plângă pentru cât de valoroasă o făcea să se simtă.

— Vorbeşti prea mult, spuse el.

— Aşa mi s-a spus toată viaţa.

— Mi-ai împuiat capul cu vorbăria ta.

— Ar trebui să mă asculţi.

— Îmi placi mai mult când ai gura ocupată.

— Făcând ce? întrebă ea cu impertinenţă.

— Distrându-mă pe mine. Wakefield îi acoperi din nou buzele cu ale sale, şi, când puse capăt sărutului, ea oftă de plăcere. Îmi place cum mă săruţi, spuse el. Ca şi cum ai vrea cu adevărat asta.

Era un comentariu straniu, iar Emma îşi jură că nu avea să mediteze asupra lui mai târziu. În plus, el o săruta din nou, cerându-i toată atenţia, iar ea îşi puse braţele în jurul lui şi se lăsă în voia îmbrăţişării. Limbile lor se uniră într-un ritm ameţitor, care îi făcu pântecele să freamete, iar roiuri de fluturi îi invadară stomacul.

Pălăria ei îi stătea în cale, aşa că Wakefield îi dezlegă funda de sub bărbie şi o aruncă în iarbă, apoi îi cuprinse fundul cu palmele şi o răsuci, sprijinind-o de un copac. Îşi făcu loc între picioarele ei,

— mădularul lui împingându-se în ea, astfel că, dacă se mişca chiar şi un milimetru, se freca de părţile ei intime.

Într-o clipă, Emma se umezi de dorinţă, corpul fiindu-i cuprins de flăcări. Voia să îi simtă mâinile pe ea, să o mângâie şi să o dezmierde.

Dorinţa lui era direct proporţională cu a ei, iar el se împingea în ea cu înflăcărare, apoi, brusc, se opri, respirând sacadat, părând epuizat.

Domolind pasiunea dintre ei, John îşi trecu buzele de-a lungul obrazului ei, pe gât, muşcând-o uşor, făcând-o să freamete. Sfârcurile ei deveniseră dureros de tari, împungându-i rochia, implorând să fie eliberate. Era atât de excitată, încât probabil o simplă privire din partea lui ar fi putut-o determina să-i accepte orice propunere.

— Vreau să fac dragoste cu tine, zise el cu voce ademenitoare, îndemnând-o să facă exact ce trebuia să evite.

— Nu, ar putea să vină cineva. Cineva ne-ar putea vedea.

— Pădurea asta este părăsită, pustie. Nu ne-am întâlnit cu nimeni toată după-amiaza. Va fi în regulă.

În regulă? Era nebun? Nu puteau să o facă în pădure, ca nişte animale sălbatice. Sau puteau?

Emma privi în jur. Erau atât de izolaţi. Puteau să se îndepărteze mai mult de cărare. Puteau…

Nu! De ce stătea pe gânduri? Nu puteau!

El îi dădu drumul, ghidând-o cât să ajungă în faţa lui, studiindu-i fiecare centimetru îmbietor din corp. Unindu-şi degetele cu ale ei, o conduse mai departe de cărare, ca pe un copil, iar ea nu opuse pic de rezistenţă, urmându-l cu nerăbdare.

Într-o poiană izolată, se întoarse spre ea, desprinzându-i mantia şi apoi întinzând-o pe iarbă. Gânditoare, ea privi, fără să îl ajute sau să îl împiedice, fără să o ia la fugă, aşa cum ştia că ar fi trebuit să facă. El

îngenunche şi netezi mantia pe pământ, transformând-o într-un pat moale şi ademenitor, unde îşi puteau face de cap.

Apoi, el se aşeză şi întinse mâna spre ea. Emma era atât precaută, dar totodată profund excitată, încât rămăsese aproape paralizată, incapabilă să se apropie de el sau să se tragă deoparte. Din punct de vedere fizic, ar fi fost de acord cu tot ce i-ar fi propus el, şi, dacă i se alătura, nu avea să îşi poată stăpâni impulsurile primitive.

— Vino la mine, Emma. Ochii lui tulburători o chemau, o ademenea cu zâmbetul lui, împingând-o spre pierzanie.

— Mi-e teamă.

— Ştiu că îţi este. Îi luă mâna într-a lui, trasând cercuri blânde cu degetul mare în palma ei. Nu te voi răni.

— Nu mi-am închipuit că ai face-o.

Uşor, o cuprinse de talie, iar genunchii începură să îi tremure, după care Emma se lăsă pe mantie. Se ghemui în faţa lui, neştiind ce să facă în continuare. Dacă el o atingea, ea risca să se destrame în mii de bucăţi. Dacă nu, era îngrijorată că avea să se întâmple acelaşi lucru.

— Vreau să îţi desprinzi părul.

— Dacă scot acele, nu îl mai pot aranja.

— Te voi ajuta eu.

De parcă ar fi fost o marionetă, Emma îi permise să o răsucească şi să o tragă mai aproape de el, până când ajunse cu fundul lipit de coapsele lui. Cu câteva mişcări agile, care îi amintiră Emmei de experienţa lui cu alte iubite, îi scoase agrafele, iar buclele cafenii i se revărsară pe umeri.

Îmbrăţişând-o, Wakefield îşi afundă nasul în părul ei, mângâindu-l, apoi se întinse pe mantie, trăgând-o uşor spre el, astfel că erau întinşi unul lângă altul pe pământ. Îşi puse piciorul peste picioarele ei, aducând-o mai aproape de el, până când trupurile lor se uniră, apoi o privi cu atenţie în timp ce ea trasa cercuri leneşe pe pieptul lui.

Era ceva extraordinar ca el să o privească atât de cercetător. O făcea atât de des, ca şi cum nu ar fi ştiut ce să creadă despre ea. Nimeni nu o nai studiase atât de meticulos, iar Emmei îi plăcea cum privirea lui îi cutreiera corpul, căutându-i esenţa.

— De ce mă priveşti aşa?

— Eşti un mister teribil pentru mine.

O enigmă! Cât de palpitant!

— De ce?

— În aparenţă, eşti atât de cuminte şi de cuviincioasă, dar, în interior, clocoteşti de sexualitate. Natura ta carnală iese la suprafaţă, dar tu o struneşti. De fiecare dată. El o tachina, dar totuşi vorbea serios. Eşti mereu atât de directă cu bărbaţii pe care îi întâlneşti?

— Doar cu tine. Tu îmi copleşeşti judecata.

— Mă bucur.

— Ticălosule! Emma chicoti, la fel şi el, apoi veselia lor se stinse, iar interludiul deveni mai intim, şi Emma simţi că îi putea destăinui orice secret. Cred că sunt îngrozită de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă mă las în voia simţurilor.

— Şi eu sunt îngrozit. Wakefield se întinse şi o mângâie pe păr, pe umăr, mâna coborându-i pe unul din sânii ei şi mângâindu-i sfârcul prin materialul rochiei. Îmi faci ceva. Când sunt în preajma ta mă simt…

Tăcu, incapabil de o explicaţie plauzibilă.

— Minunat? Nefericit? Extaziat? Panicat?

— Toate la un loc. Şi mai mult. Îi cuprinse sfârcul între degete, strângându-l uşor, făcând-o să se înfierbânte. Ce vrei de la mine, Em? Vreau să îmi spui.

Îi putea da zeci de posibile răspunsuri, de la simple la dificile, de la superficiale la serioase. El o plăcea şi o putea ajuta în nenumărate feluri. Emma spera ca el să îi mai uşureze din greutăţile pe care le ducea pe umeri, să îi aline suferinţele. Să anuleze ordinul de evacuare pentru cocioaba ei, să îi salveze familia de la ruină, să o ajute cu bani,

mâncare şi protecţie.

Dar nu făcu decât să spună:

— Vreau să mă atingi. Peste tot. Cu mâinile şi cu gura.

El o privi din nou cu seriozitate, apoi încuviinţă din cap.

— O vom lua uşor.

— Bine.

— Dacă te sperii, spune-mi, şi mă voi opri.

— Nu îţi voi cere să te opreşti. De asta îmi este teamă.

— Ai încredere în mine, Em. Voi avea grijă de tine.

O sărută, lăsând-o uşor pe spate, apoi se aplecă peste ea, fără să îşi lase toată greutatea pe corpul ei. Şoldurile lui se potriviră perfect pe pelvisul ei, iar mădularul lui apăsa tare şi insistent pe piciorul ei.

Cu limba, îi tachină buzele, iar Emma îl primi, simţindu-i gustul, mirosul, reţinând fiecare detaliu minunat.

Gura lui zăbovi pe buzele ei, în timp mâinile lui curioase cercetau şi îi cutreierau corpul. În cele din urmă, îi desfăcu nasturii rochiei. Emma nu făcu nimic pentru a-l împiedica, ci doar îşi afundă mâinile în părul lui, ca să nu îl oprească în mod stupid să ajungă acolo unde ea îl voia cu disperare.

Corsajul se slăbi, căzu, iar el îi coborî mânecile în josul braţelor, sânii rămânându-i acoperiţi doar de cămăşuţă. Degetele lui se strecurară spre sfârcul ei, iar impactul fu atât de puternic, încât Emma îşi arcui spatele – însă el o ţinu la pământ, coborându-i bretelele cămăşuţei, astfel încât mâinile îi erau captive pe lângă corp şi sânii dezgoliţi. Briza suflă peste pielea ei goală, sfârcurile întărindu-i-se şi mai mult, până ce deveniră boboci dureroşi.

— Vai, vai, Emma. El îi privi sânii, apreciindu-le dimensiunile. Atât de frumoşi. Şi numai ai mei.

Se întinse din nou peste ea, mângâindu-i sfârcurile, ciupindu-le până când Emma intră în agonie, apoi o sărută

pe gât şi, în cele din urmă, ajunse – slavă Domnului! — la decolteul ei. Coborând la baza sânilor ei, îi linse şi îi tachină.

— Mă doreşti, Emma?

— Ştii că da, ticălosule! rosti ea printre dinţii încleştaţi.

— Să te sărut aici?

Dinţii lui o muşcau uşor de sfârc.

— Da, da, gemu ea. Wakefield, te rog…

— Îmi place când mă implori, spuse el şi supse sfârcul cu pasiune.

— Doamne… gemu Emma.

El o tortură până când sfârcul se înroşi şi se umflă, apoi trecu la celălalt, jucându-se cu el, trecând de limita plăcerii, dar Emma nu se putea sătura.

Îl incită cu neruşinare, împingându-şi sânii în gura lui, contribuind ea însăşi la plăcerea lui decadentă. El primi ceea ce îi oferi ea – şi chiar mai mult –, provocând-o să îi dea totul, fără nicio reţinere.

Coapsele ei erau umede şi înfierbântate, excitate dincolo de limita suportabilului. Lupta lor pasională îi făcuse rochia să se ridice, formând o pernă ademenitoare pe care el să se poată sprijini, afundându-se amândoi şi mai adânc în inevitabilul păcat, iar Emma devenea atât de fierbinte încât se temea că avea să izbucnească în flăcări.

Mâna lui coborî şi se strecură sub rochie. Emma nu purta nimic pe dedesubt, ceva care să îi ascundă părţile intime de degetele lui curioase, aşa că încercă să se îmbărbăteze în timp ce el se apropia de cea mai sensibilă zonă a ei.

Se jucă cu cârlionţii ei, înaintând pentru a explora. Muşchii ei vaginali se încordară, ţinându-l strâns, dar nu era de-ajuns.

Emma nu era străină de orgasm, provocându-şi singură plăcerea depravată din când în când, dar nu ştiuse

că era mult mai intens şi mai satisfăcător când se întâmpla sub atingerea altcuiva.

El o tachină în mod voit.

— Dumnezeule, eşti atât de pregătită pentru mine.

Zâmbindu-i, ochii lui fermecători licăreau cu viclenie, şi o şuviţă blondă îi căzu pe frunte. Aplecat peste sânii ei, Wakefield era frumos, periculos, jucăuş, de neclintit.

— Fă-o! îl imploră ea.

— Acum?

Wakefield întrerupse mişcarea erotică a degetului.

— Nu mai pot aştepta. Mă omori.

— Nu putem lăsa să se întâmple asta, nu-i aşa?

Emma crezuse că el avea să continue cu mâna, dar Wakefield o surprinse, coborând între picioarele ei, ridicându-i mai sus rochia şi dezgolindu-i miezul.

Ea ştia care erau intenţiile lui şi, într-un mod pervers, era încântată că el voia să încerce aşa ceva, dar ideea o făcu să se simtă teribil de inconfortabil, de expusă, şi nu voia să fie în asemenea măsură la mila lui. Îşi dorea să îşi apropie picioarele, să se ascundă de privirea lui stăruitoare, dar el era prea greu şi nu îl putea urni.

Wakefield îi despărţi feminitatea, ca să o poată studia, iar Emma îşi puse o mână peste ochi, în încercarea de-a se ascunde de situaţia stânjenitoare.

— Wakefield, nu. Nu îmi place.

— Îţi va plăcea.

— Este prea… prea… Emma nu putea spune cum se simţea. Ruinată. Ruşinată. Excitată dincolo de limite. Lipsită de orice control.

— Şşştt… o linişti el, de parcă ar fi fost un cal sperios care avea nevoie de alinare. Va fi bine. Relaxează-te.

Să se relaxeze! De parcă ar fi putut, cu o asemenea puşlamaua virilă între picioarele ei.

Wakefield îi ridică fundul şi o gustă, despărţindu-i buzele cu limba, plimbându-şi-o peste clitoris, apoi

avântându-se înăuntru.

— Te rog, îl imploră ea din nou, nefiind sigură dacă îl ruga să se oprească sau să continue.

— Ai un gust atât de bun. Parcă ai fost creată special pentru mine.

Se jucă cu sfârcurile ei, iar limba lui o tachină până când ea era gata să explodeze. Senzaţiile erau în creştere, iar corpul ei se încorda odată cu apropierea punctului culminant, şi, cu o pasiune nebunească, Emma tânjea după apogeu.

— John, gemu ea.

Nu avusese intenţia de a-i folosi prenumele, dar depăşise limita în care se mai putea abţine să îl rostească. Era o capitulare, şi, arogant cum era ticălosul, râse.

— Dă-ţi drumul pentru mine, Emma. Fă-o acum.

În starea aceea, nu îl putu refuza. El continuă cu pasiune, iar ea alergă spre marginea prăpăstiei şi sări sus, din ce în ce mai sus, până ajunse deasupra universului.

Vag, îşi dădu seama că ţipase – tare –, dar nu se putuse abţine. Plonjă în forţa voluminoasă a orgasmului, desfătându-se cu fiecare secundă a zenitului care nu cunoştea Emite. În cele din urmă, flacăra începu să se domolească, iar ea coborî înapoi pe pământ, doar pentru a se trezi ghemuită în braţele lui Wakefield.

Fără ca ea să îşi dea seama, el o strânsese în braţe ca să poată fi părtaş la tumultul ei. Îi săruta părul, ochii, obrajii, şoptindu-i cuvinte blânde, pe care Emma nu le înţelegea. Păreau a fi în franceză, sau poate în italiană, iar ea îşi imagină că erau vorbe pline de dragoste, ceea ce ar fi putut foarte bine să fie, dacă te luai după cadenţa şi după ritmul lor magic.

— Ce desfătare eşti, îi şopti el apropiindu-şi gura de a ei, cu aroma sexului ei pe buzele lui.

El credea că ea este o *desfătare!* Ce afirmaţie emoţionantă! Ca un copil prostuţ, Emma izbucni în lacrimi,

iar el îi luă bărbia în palmă şi i le şterse.

— Adorabila mea Emma, spuse el plin de duioşie, ce s-a întâmplat?

— A fost atât de… de minunat.

— Da, fu el de acord, a fost.

— Nu am crezut că poate fi aşa.

— Nici eu.

— Şi… şi… Emma sughiţă, de-abia fiind în stare să vorbească. Vreau din nou. Deja!

El râse din toată inima şi o strânse la piept, pentru ca ea să poată plânge în voie. Era un loc minunat, iar ea plânse aşa cum nu mai plânsese de secole. Vărsând lacrimi cât să umple un ocean, Emma plânse pentru tatăl ei, pentru mama şi sora sa, pentru sine şi pentru necazurile ei, pentru toate visurile care nu aveau să devină vreodată realitate.

El se descurcă bine, de parcă ar consola femei isterice în fiecare zi – dar Emma ştia că era puţin probabil. Erecţia lui era evidentă, trupul lui nelăsându-se intimidat de tristeţea care o învăluise.

Emma se gândea că ar trebui să se ocupe de el, dar nu prea putea îmbunătăţi situaţia pentru el – nu ştia prea bine cum! El însă nu părea îngrijorat.

În mod egoist, ea se agăţă de toată consolarea pe care el era dispus să i-o ofere, absorbind-o, lăsându-l să o aline cu trupul şi cu vorbele. Murmurul vocii lui îi răsuna până în măduva oaselor, liniştind-o. Plânsetul ei încetă, iar pleoapele i se închiseră obosite.

Era atât de epuizată! Căscă, un gest destul de nepotrivit pentru o domnişoară, şi, înainte să îşi dea seama, adormi.

Când se trezi, mai târziu, nu ştia cât timp trecuse de când stătea întinsă acolo. Se simţise atât de satisfăcută şi în siguranţă, încât se lăsase furată de somn, pentru ca apoi să se trezească în braţele lui.

El era întins pe spate, strângând-o la pieptul lui, ca şi cum nu ar fi avut nicio grijă, contemplând alene pădurea de deasupra capetelor lor.

Când ea se mişcă, el se întoarse pe o parte şi o sărută pe nas.

— Bună, somnoroaso.

— Bună.

Emma era atât de fericită; fiecare por din corpul ei părea să zâmbească.

— Nu credeam că ai să te trezeşti curând.

Privind în jur, Emma observă că umbrele cădeau pe iarbă mai alungite decât atunci când adormise.

— Cât este ceasul?

— Aproape cinci.

— Cinci!

Speriată, se ridică în capul oaselor. Era încă goală până la talie, şi, într-un mod posesiv, Wakefield îi mângâie un sân dezgolit.

— Încetează! îi porunci ea, dându-i peste mână.

— Ai cei mai frumoşi sâni, spuse el.

— Taci din gură!

Grăbită, Emma se depărtă de el şi îşi aranjă hainele, trăgând de ele în timp ce el încerca să îi zădărnicească eforturile.

Wakefield stătea întins pe mantia ei, privind-o cum se agită, dar fără să o ajute şi fără să dea vreun semn că s-ar grăbi.

— Hai să mergem la conac, spuse el, şi să luăm cina. Apoi vom face dragoste toată noaptea în patul meu.

— Wakefield!

— John! insistă el. Aşa îmi spui când gemi de plăcere.

— Ei bine, nu intenţionez să fac un obicei din asta. Emma îşi căută agrafele, dar găsi doar două dintre cele şase de care avea nevoie. Ajută-mă să îmi aranjez părul, spuse ea, întinzându-le spre el.

— Nu, îmi placi cu el desprins.

Exasperată, Emma se încruntă la el, dar Wakefield era indiferent şi decis să nu o ajute. Emma se gândi că avea să poarte gluga mantiei şi să se strecoare în casă, rugându-se să nu se întâlnească cu nimeni, sperând ca Jane cea curioasă să nu o întrebe nimic în legătura cu părul ei ciufulit.

— Ridică-te! Emma trase de mantie, dar el nu avea de gând să se clintească.

— De ce te grăbeşti atât de tare?

— Pentru că, spre deosebire de tine, eu am o viaţă şi trebuie să revin la ea.

— Anulează orice e atât de urgent. Te vreau cu mine.

— Nu pot să pocnesc din degete şi să fac responsabilităţile să dispară. Îl privi încruntată. Aşa cum fac *unii* oameni pe care îi cunosc.

Cu o smucitură, Emma reuşi să tragă mantia de sub el. Şi-o aranjă peste umeri, dar mâinile îi tremurau prea tare ca să o poată închide. Nu îşi putea aminti unde îşi lăsase pălăria, aşa că avea să se întoarcă în altă zi după ea, când nu avea să mai fie atât de agitată şi de tulburată.

— Poţi găsi singur drumul spre conac? îl întrebă Emma.

— Bineînţeles. Se pare că Wakefield înţelesese că ea chiar pleca şi că, în ciuda aerului său autoritar, nu o putea convinge să rămână. Tulburat, se ridică, îi luă mâna într-a lui şi o îmbrăţişă. Rămâi cu mine.

— Nu pot!

— Spune-mi ce ai de făcut, şi voi pune pe cineva să se ocupe de treburile tale.

Deprimată şi obosită, Emma ridică privirea spre el. Wakefield nu putea înţelege poverile ei, iar ea nici măcar nu avea să încerce să îi explice. Pentru un bărbat cu situaţia şi averea lui, problemele ei păreau mărunte.

— Nimeni nu poate face treburile în locul meu.

— Ai fi surprinsă câte pot realiza dacă îmi pun mintea la contribuţie.

— Deci nu eşti un leneş şi un trântor, cum presupun defăimătorii tăi?

— Şi tu ce presupui?

— Eu *cred* că pretinzi că eşti un bădăran insuportabil, dar nu îmi pot da seama de ce te străduieşti atât de mult să atragi dezaprobarea celorlalţi.

El o privi de parcă ea făcuse o remarcă extrem de profundă, apoi spuse încet:

— Nu vreau să fiu singur în conac.

Era o recunoaştere şocantă. Emma nu ştia ce să înţeleagă din asta şi nu putu să se gândească la niciun răspuns potrivit.

— Rămâi cu mine, şopti el din nou şi o sărută, încercând să o convingă.

— Nu pot, repetă ea şi se îndepărtă de el înainte să-i lase ocazia de-a o face să fie de acord.

Cu el, Emma era mereu pe punctul de a face ceea ce nu se cuvenea, şi nici nu ar fi fost necesar să depună prea mari eforturi ca să o convingă. Dar trebuia să ajungă acasă.

Probabil că Jane era speriată şi îngrijorată de absenţa ei prelungită, iar Emmei nu îi venea să creadă că fusese atât de lacomă fusese, de egoistă, doar ca să se poată bucura de o întâlnire interzisă.

Busola ei morală era stricată!

— Trebuie să plec.

Se răsuci şi pomi spre cărare.

— Emma!

În vocea lui se simţea o suferinţă reală, care o făcu să se oprească.

— Nu îmi cere asta, îl imploră ea, alarmată de posibila ei reacţie la orice rugăminte a lui.

După o pauză, el spuse:

— Atunci, pe mâine. La unu.

— La unu.

Emma plecă grăbită, fără să privească înapoi. El nu o urmă, aşa că ea se simţi uşurată.

Capitolul 8

Harold Martin îşi îndesă pălăria pe cap şi îşi aduse umerii înainte, stând cocoşat pe calul său, ca să arate ca o persoană nu prea uşor de recunoscut – un călător neinteresant, îmbrăcat cu haine comune. Cum se apropia noaptea, nu se cuvenea să se işte zvonuri cum că noul vicar din Wakefield fusese văzut hoinărind pe drumul din provincie.

Oamenii ar vorbi. În această zonă rurală uitată de Dumnezeu, nu aveau altceva de făcut decât să bârfească despre superiorii lor, şi, deşi el avea să nege până la moarte că făcuse acea călătorie clandestină în provincie, zvonurile erau greu de stăvilit. Dacă avea să fie vreodată întrebat, lucru de care se îndoia, din moment ce reputaţia lui era impecabilă, avea să jure că luase cina în casa parohială, citise la lumina focului şi se culcase devreme.

În câteva minute, urma să ajungă la destinaţie, iar fiorul anticipaţiei era palpitant. Făcea acel drum de două ori pe lună şi îşi dorea să treacă pe acolo mai des, dar circumstanţele şi distanţa făceau imposibil acest lucru. În plus, vicarul refuza să se supună chemărilor lui vulgare prea frecvent, căci nu dorea să recunoască faptul că era condus de înclinaţiile lui dezgustătoare.

Îi veni în minte imaginea Emmei, dar scutură din cap, furios că gândul îi zbura la acea femeie chiar şi acum, când era pe cale să păcătuiască.

Era jignitor să se gândească la ea – viitoarea lui mireasă – când era atât de aproape de comiterea unor păcate atât de îngrozitoare. Nu putea suporta gândul că i-ar

putea mânji imaginea prin ceea ce urma să facă. În mintea lui, ea trebuia să fie pură şi neatinsă.

Emma era inocentă, serioasă şi sfioasă – exact cum îşi dorea el să fie o soţie. Propriile lui înclinaţii erau atât de deviante, încât trebuia să se însoare cu o femeie complet diferită de el, cu cineva ca Emma, care avea să aducă modestia şi castitatea în patul lor matrimonial. Puritatea ei avea să îl oblige să îşi înfrâneze pornirile, ca să nu o dezguste cu pasiunea lui arzătoare.

El spera ca decenţa ei neclintită să se mai atenueze, astfel încât nevoia lui constantă de distracţii degradante să dispară. Era doar o chestiune de caracter, de voinţă. Vicarul era hotărât să îşi învingă firea depravată.

Nu îşi putea aminti când devenise atât de atras de decadenţă. Când intrase la universitate, fusese virgin, un flăcău decent cu standarde etice ridicate. Colegul lui de cameră, Adrian, fusese catalizatorul care îl abătuse de la drumul lui drept şi cinstit. Adrian avea o slăbiciune pentru plăcerile depravate, iar el avea un talent straniu de a da peste acele suflete chinuite care erau predispuse pieirii.

Fusese o decădere lentă pentru Harold. Se luptase din răsputeri să reziste încercărilor lui Adrian de a-l ademeni, dar în cele din urmă cedase, prinzând gustul dietei carnale pe care o urma Adrian, savurând din ce în ce mai mult din acel festin depravat, până când îşi dezvoltase propriul apetit insaţiabil pentru desfrânare.

Ajunsese atât de jos, încât existaseră chiar şi acele momente straşnice în care el şi Adrian…

Ei bine, nu avea rost acum să se gândească la asta. Retrăirea acelui interludiu odios era o risipă de energie. Pătrunsese rapid în lumea lui Adrian, dar reuşise să scape şi nu mai cedase nici unei fascinaţii masculine după acea relaţie mizerabilă.

Şi totuşi, nu se putea abţine în totalitate. Poftele lui reprimate erau atât de greu de îndurat, încât ajunsese la

concluzia că îi puteau face rău, că nu era un lucru prudent să acumuleze asemenea impulsuri tumultuoase.

Era burlac de mai mult timp decât era înţelept, iar dacă Emma continua să amâne stabilirea datei nunţii, ce putea el să facă? Dorinţa lui faţă de ea creştea atât de repede, încât de-abia îndrăznea să petreacă timp în compania ei, ca nu cumva bestia care se agita înăuntrul lui să iasă la suprafaţă şi să o devoreze cu pasiunea ei arzătoare. Ea era atât de neştiutoare, încât ar fi fost speriată şi şocată, probabil chiar dezgustată, dacă ar fi avut habar de pornirile deviante care mocneau într-un bărbat, aşa că nu putea permite ca ea să înţeleagă cât de mult o dorea.

Din fericire, aflase de localul Back Door, iar informaţia îi fusese oferită mai degrabă din greşeală de un alt preot, cu care se întâlnise la o congregaţie vecină. Pastorul îşi fermecase enoriaşii cu cele mai rele păcate ale turmei, şi, când ajunsese la păcatele trupului, Harold fusese foarte atent, punând cap la cap toate detaliile, şi astfel reuşise să-şi dea seama unde se afla acel loc rău famat.

După ce făcuse descoperirea, meditase câteva săptămâni bune, întrebându-se dacă avea curajul să meargă acolo, până când, în cele din urmă, pornise într-o misiune de recunoaştere, spunându-şi în sinea lui că avea să fie o singură călătorie, nimic mai mult. Din nefericire – sau din fericire, în funcţie de cum priveşti situaţia –, locul era exact aşa cum îl descrisese celălalt vicar, proprietara fiind dispusă să îndeplinească orice fantezie dezgustătoare dacă preţul era îndestulător.

Harold avea destui bani, datorită veniturilor pe care le obţinea din slujba sa, şi descoperise rapid că matroana intuia foarte bine ce i-ar plăcea lui să încerce.

Se gândi la perversiunile de care putea avea parte, iar gândurile acestea depravate îi făcură părţile masculine să se umfle. Pantalonii îl strângeau, şi, cu fiecare pas săltat al

calului, vintrele se frecau de şa, făcându-l să aştepte cu nerăbdare plăcerile destrăbălate cu care avea să se desfete.

La ultima întâlnire, avusese o fată, de unsprezece sau doisprezece ani, credea el – atât de tânără, încât nu avea nici sâni, nici păr pubian. Fundul îi era moale şi fin, iar vaginul – dureros de strâmt. Din păcate, nu fusese virgină. Dar la ce te puteai aştepta într-un bordel?

Nu mai fusese cu o copilă până atunci, iar actul în sine i se păruse splendid. Ea se văicărise şi se plânsese de cât de mare era el, iar Harold fusese nevoit să o imobilizeze, să o forţeze să accepte actul mizerabil – şi, Doamne, cât de imoral fusese! O siluise toată seara, mădularul lui fiind încontinuu excitat de imoralitate.

Nu ştia că avea o obsesie atât de sinistră, iar acum, că îi simţise gustul, nu se putea abţine să nu se gândească la acele momente şi spera ca stăpâna să i-o ofere din nou pe fată – sau o alta la fel ca ea. Posibilitatea îl atrăgea într-un mod sinistru, care depăşea ceea ce încercase sau visase să încerce.

Îl făcuse să o privească pe Jane Fitzgerald într-o cu totul altă lumină. La început, crezuse că o ura, dar acum nu mai era aşa sigur. După ce avea să se însoare cu Emma, iar familia ei urma să se mute în casa parohială, Jane avea să fie sub controlul lui, să depindă în întregime de el. În mod sigur, avea să fie nevoită să asculte de el, iar el avea să o poată forţa să… înspăimântat, alungă acel gând, considerându-l atât de îngrozitor, încât se simţea incapabil să îl urmeze. Nu putea să aibă fantezii cu Jane Fitzgerald!

Era un mizerabil! O brută! Un monstru! Cum putea să îi treacă prin cap o asemenea ticăloşie? Unde dispăruseră corectitudinea şi moralitatea lui? Pofta lui libidinoasă devenise de necontrolat, îl împingea spre limite pe care nu le putea stăpâni.

Dădu ghes calului şi în câteva minute ajunse. Un băiat

ieşi din grajduri pentru a prelua animalul şi îi oferi lui Harold o lampă cu gaz, ca să lumineze aleea întunecată, printre gardurile vii netunse, spre veranda şi uşa roşie care erau adăpostite de tufişuri.

După ce bătu în uşă cu un semnal prestabilit, fu primit şi de îndată condus la etaj, într-o cameră privată, care îi plăcea foarte mult. Nu exista riscul să întâlnească alţi clienţi. Anonimatul lui era asigurat.

Din moment ce era un client valoros, însăşi proprietara era cea care îl primea. Nu era nevoit să se confrunte cu servitoarele ei, un alt lucru pentru care se simţea recunoscător.

— Ce să fie acum, iubitule? îl întrebă ea, fundul ei uriaş legănându-se sub materialul rochiei, sfârcurile împungându-i corsajul.

— O să încerc o fată tânără. Cea mai tânără pe care o ai în casă.

Îi întinse un teanc de monede, pe care ea le luă grăbită şi le puse într-un săculeţ pe care îl avea prins în talie.

*

Georgina Howard stătea întinsă pe canapeaua din salonul de primire din minunata casă de la oraş pe care i-o asigurase John Clayton. Gânditoare, studie împrejurimile elegante, amintindu-şi de numeroşii oaspeţi care o vizitaseră în camera ei confortabilă şi primitoare. Ambianţa era tipică întregii ei locuinţe.

Wakefield era un bărbat generos, iar când ea se lipise cu şiretenie de el, bărbatul nu se uitase la bani când venise vorba să îi asigure un stil de viaţă care avea să îi susţină rangul superior. Casa ei era un exemplu de stil şi design, dar şi o mărturie vizuală pentru lăcomia ei.

Îi luase aproape trei ani să obţină sprijinul lui

Wakefield, şi, în timp ce ceilalţi credeau că relaţia lor fusese decizia lui John, asocierea dintre ei nu fusese întâmplătoare. Ea plănuise totul cu meticulozitate, astfel încât manevrele ei să dea roade, şi, după toată munca depusă, nu avea de gând să îl lase să îi scape printre degete.

Sorbind dintr-un pahar cu vin, privi cu superioritate pe fereastră, spre grădina unde grădinarul tundea tufele de trandafiri. Avea doisprezece angajaţi – doisprezece! Era un număr foarte mare pentru o femeie singură, cu trecutul ei umil. Era o confirmare a faptului că ajunsese departe, că planurile ei fuseseră încununate de succes.

Datorită generozităţii lui Wakefield, servitorii ei erau răsplătiţi pe măsură. Îşi cunoşteau interesul, iar asta îi făcea să fie excesiv de curtenitori şi de serviabili, răsfăţând-o, tratând-o ca pe o persoană importantă, aşa că ea avea grijă să le ascundă faptul că soarta lor depindea de Wakefield şi de capacitatea ei de a-i păstra interesul viu – şi ştia din vasta ei experienţă că nu era lucru uşor.

Când era mică, Georgina nu se gândise că ar putea ajunge aşa sus. Tatăl ei deţinuse o tavernă, iar ea presupusese că avea să trăiască pentru totdeauna în satul în care se născuse. Dar tatăl ei murise când ea avea unsprezece ani, iar mama ei se recăsătorise. Georgina devenise mai matură şi căpătase forme voluptuoase, iar tatăl ei vitreg fusese atras de schimbări.

Timp de luni de zile, îi evitase şi îi refuzase avansurile, până când bărbatul o prinsese singură în camera ei. O legase de pat, îi pusese un prosop la gură, apoi o violase.

Violul fusese brutal, păgân şi o lăsase sfâşiată şi înnebunită, îngrozită şi confuză, şi, înainte ca ea să plece la oraş, bărbatul mai profitase de ea cu alte patru ocazii.

O verişoară îndepărtată, o actriţă blazată care era cu zece ani mai mare decât ea, îi oferise la început Georginei un loc unde să stea şi mâncare, chiar o însoţise la soţia

bărbierului, ca să poată să scape de copilul cu care o lăsase însărcinată tatăl ei vitreg, dar Georgina se văzuse nevoită să îşi dezvolte propriile căi pentru a-şi croi un drum în viaţă.

Sub îndrumarea verişoarei ei, îşi perfecţionase singura marfă cu valoare comercială – aceasta fiind frumuseţea şi corpul ei –, astfel că, până la vârsta de paisprezece ani, reuşise să îşi asigure primul protector. Era bătrân şi extrem de răbdător în actele lor fizice, fiind mai excitat de faptul că avea o adolescentă atrăgătoare sub control decât de orice altceva, aşa că Georgina reuşise să îşi ignore repulsia faţă de relaţia lor fizică.

Treptat, ajunse să înveţe cum să seducă şi să farmece, cum să facă sex în orice fel dorea un bărbat – şi să o facă cu zâmbetul pe buze, indiferent de cât de dezgustătoare i se păreau unele cerinţe.

După moartea protectorului ei, făcuse mişcări calculate una după alta, luptându-se pentru o poziţie în cercul scandalos de femei la fel de nenorocite ca ea.

Ea îşi aţintise tot timpul ochii pe premiul suprem – un nobil cu resursele necesare să îi asigure un trai rafinat.

Wakefield fusese alegerea ei, şi, fiind cel mai chipeş şi mai viril dintre indivizii cu care socializase, se gândise că actele sexuale cu el nu aveau să fie atât de dezgustătoare.

Treptat, se infiltrase în lumea lui, curtându-i prietenii. Îl studiase, dusese linguşirea şi cochetăria la un nivel de-a dreptul scârbos, până când reuşise să îl atragă în aranjamentul ei.

Când era fericit, el devenea generos, iar locuinţa ei era un trofeu pentru modul în cate îşi făcuse Georgina treaba. Îşi cheltuia cu chibzuinţă banii primiţi de la el, vrând ca prietenii lui să vadă cât de inspirată fusese alegerea lui, vrând ca *el* să fie satisfăcut de fiecare dată când venea să se relaxeze.

Nostalgică, privi în jur, analizând totul, amintindu-şi de toată distracţia pe care o provocase, de nopţile de beţie

şi jocuri pe care le găzduise, şi se întrebă pentru cât timp urma să mai aibă şansa de a găzdui oaspeţii care se îmbulzeau la petrecerile ei datorită legăturii sale cu faimosul viconte.

Nu avea dubii în legătură cu motivul pentru care era atât de bine văzută în lumea femeilor uşoare. Poate că Wakefield era un libertin şi o puşlama, dar era bogat. Oamenii erau atraşi spre el, îi căutau favorurile, iar cea mai simplă metodă de a-l răsplăti era să o câştige de partea lor pe ibovnica lui.

Deşi el pretindea că era un ticălos şi un trântor, de fapt, era inteligent şi isteţ. Moştenind în cele din urmă titlul şi averea, avea să întreacă aşteptările tuturor, iar Georgina plănuia să fie lângă el la fiecare pas al ascensiunii sale spre măreţie.

Deşi John nega în mod repetat inevitabilul, urma să se căsătorească într-un final cu acea neroadă de Caroline Foster, o netoată pe care Georgina nu o putea suporta. Dacă nu era Lady Caroline, avea să fie o altă femeie ştearsă şi monotonă, aşa că el avea nevoie de o femeie puternică în spate, inteligentă şi descurcăreaţă, care să poată citi oamenii şi să îi manipuleze în beneficiul lui.

Georgina intenţiona să fie acea femeie.

Nu îşi permitea să piardă influenţa asupra lui. Existenţa şi viitorul ei – chiar viaţa ei! — depindeau de iscusinţa sa de a persevera alături de el, şi nu avea de gând să renunţe la ceea ce obţinuse cu atâtea eforturi. De aceea era atât de îngrijorată în privinţa fetei de vicar care era cu John la conacul Wakefield.

Georgina se putea descurca cu logodnica lui. Domnişoara Fitzgerald era o cu totul altă poveste. John simţea o atracţie puternică faţă de ea, ceea ce o înspăimânta pe Georgina teribil, acesta fiind motivul pentru care se umilise încercând să se apropie de Ian Clayton.

Fusese atât de convinsă că Ian intuise pericolele

create de domnişoara Fitzgerald, deşi, în cazul lui, motivaţiile îi erau greu de descifrat. În ceea ce priveşte loialitatea lui, Georgina se înşelase amarnic şi se făcuse de râs, dar nu avea de gând să regrete greşeala. În această situaţie, era bine de ştiu cine îi erau aliaţii – şi cine nu. În plus, avea probleme mai mari pentru care să îşi facă griji.

În timpul în care fusese consoarta lui Wakefield, el avusese multe escapade. O dansatoare de operă, o văduvă cicălitoare. Georgina avea spioni pretutindeni şi nu îl scăpa niciodată din ochi. Niciuna dintre aventurile lui nu durase mai mult decât timpul cât îi lua să îşi dea jos pantalonii. Mereu se întorcea acasă la Georgina, mulţumit de alianţa lor. Şi totuşi, când Georgina îşi aminti de felul în care John o privea pe domnişoara Fitzgerald, un fior de panică îi străbătu şira spinării.

Domnişoara Fitzgerald era o luptătoare dură, tenace, o învingătoare. Era genul de femeie care se concentra pe un scop şi nu se oprea până nu îl atingea, exact cum făcea şi Georgina, deşi foloseau mijloace diferite.

Dacă punea ochii pe Wakefield? Pioasa mironosiţă nu avea nici după ce să bea apă. Dacă ajungea la concluzia că îşi putea îmbunătăţi viaţa aliindu-se cu bogatul viconte, ce avea să se întâmple cu Georgina?

Îi văzuse împreună în ziua aceea în biblioteca de la conac, între ei existase o scânteie pe care Georgina refuzase să o recunoască. Şi mai ciudată fusese acea după-amiază când ea încălcase regulile şi mersese cu îndrăzneală în camera lui John – neinvitată –, în speranţa de a-l convinge să o lase să rămână.

Sfioasa domnişoară Fitzgerald fusese în camera lui, şi era evident că îl ajutase să se spele. Deşi ea fusese cu totul îmbrăcată, Georgina observase destule detalii cât să îşi facă griji. Micuţa vrăjitoare îi provocase o erecţie furioasă, iar John refuzase ca ea să se ocupe de el. Apoi, insistase că Georgina să plece degrabă spre Londra.

Nu îndrăznise să îi sfideze ordinul direct şi să rămână la conac, dar acum îşi făcea griji pentru ce se putea întâmpla în absenţa ei. Nu putea să stea cu mâinile în sân, ignorându-şi propriul destin, fără să acţioneze pentru a schimba cursul evenimentelor.

— Ce e de făcut? mormăi ea în salonul pustiu.

Cineva trebuia să intervină, cineva care să îi poată reaminti subtil domnişoarei Fitzgerald – ferm şi hotărât – că locul ei nu era lângă Wakefield. Ian nu îi era de folos. Cine altcineva ar putea să o ajute?

Era nevoie de măsuri disperate, şi, prin urmare, o idee vicleană i se strecură în minte. Înainte să îşi pună planul în aplicare, meditä o veşnicie asupra avantajelor şi dezavantajelor.

Ridicându-se de pe canapea, merse la birou, luă o foaie albă de hârtie şi cufundă peniţa în cerneală, cântărindu-şi cuvintele.

„Dragă Lady Caroline…”, începu ea, apoi se opri. Salutul formal nu era prea potrivit. Mototoli hârtia şi o luă de la capăt. „Draga mea Caro…”

Voia ca logodnica lui Wakefield să creadă că scrisoarea – care avea să fie succintă, explicită şi anonimă – fusese trimisă de un prieten îngrijorat. Se gândi şi meditä, apoi înmuie din nou peniţa.

… *M-am tot gândit dacă ar trebui să îţi scriu şi în cele din urmă mi-am dat seama că nu pot păstra tăcerea. Tu ţii atât de mult la John, şi mi-am spus că ai vrea să ştii. Sunt extrem de îngrijorat cu privire la ce se întâmplă în timpul vizitei lui prelungite la conacul Wakefield…*

Citi rândurile introductive, le reciti, apoi zâmbi răutăcios.

— Perfect, spuse ea, apoi continuă.

*

Ian lenevea pe canapeaua din bibliotecă, agitând whisky-ul din pahar şi uitându-se încruntat spre fratele lui vitreg, care stătea cu spatele, dar privirea intensă nu îl putea convinge pe cel din urmă să se întoarcă spre el. John stătea lângă fereastră şi privea concentrat peluza, parcă intrigat de ceea ce vedea acolo.

În ultima vreme se schimbase. Era trecut de ora prânzului, iar el era treaz, nebăut. Plictiseala care îl chinuia de obicei dispăruse, demonii lui personali fuseseră alungaţi. Însoţitorii lor se întorseseră la Londra, dar John nu se plânsese de liniştea care se aşternuse peste conac de îndată ce plecaseră.

Ian nu îşi putea da seama de ce, dar nu avea de gând să întrebe. Sau să se plângă. Existau atât de puţine lucruri care îl făceau fericit pe fratele său, iar Ian primea cu braţele deschise orice împrejurare care îl înveselea pe John.

— Georgina a trecut prin dormitorul meu înainte să plece.

Ian murea de nerăbdare să mărturisească, doar pentru a vedea ce reacţie urma să aibă fratele lui.

— Pentru ce?

— Ca să îmi dea un sărut franţuzesc.

Indiferent, John privi peste umăr.

— Ce voia de la tine?

— Ce te face să crezi că nu era atrasă pur şi simplu de anatomia mea extraordinară?

— Ha! Te urăşte! John râse la acel gând, ceea ce era hilar, având în vedere faptul că sentimentul era reciproc. O cunosc prea bine. Nu face niciodată nimic fără să aştepte ceva în schimb.

Prea adevărat. De aceea o ura Ian. Era o oportunistă şi o materialistă.

— Voia să te conving să o laşi să rămână aici.

— A spus şi de ce?

— Se teme că, dacă veţi sta despărţiţi prea mult timp, îţi vei da seama că nu îi duci dorul şi o să te descotoroseşti de ea.

— Nu aş face-o, din simplul motiv că ar fi prea greu de înlocuit. John ridică din umeri. În plus, este extrem de talentată cu gura aia a ei. Nu aş vrea să renunţ la acea plăcere.

— Da, chiar se pricepe.

— Ţi-a plăcut?

— Nu am lăsat-o să termine.

— De ce nu?

— Pentru că nu aveam niciun interes să complotez împotriva ta.

Nu cu ea, oricum.

— Ai fi putut să o faci fără să îmi spui.

— Mi-a trecut prin cap, dar nu mi s-a părut corect.

— Cui îi pasă de ce e *corect* când o femeie îi oferă aşa ceva?

— O să îmi amintesc asta data viitoare.

Zâmbiră amândoi larg, cu aceleaşi gropiţe în obraji.

Apoi, pierdut printre gânduri, John se întoarse pentru a cerceta din nou curtea, iar Ian îl privi sprijinindu-se de rama ferestrei. Liniştea era prietenoasă, şi Ian se bucură că adusese în discuţie povestea cu Georgina, simţindu-se uşurat că John nu se înfuriase. I se părea totuşi trist că John nu avea sentimente loiale faţă de ea.

Dumnezeule, era ibovnica lui de mai bine de doi ani. Ce risipă de bani şi de efort!

Când Ian începu să creadă că aceea fusese toată discuţia dintre ei, John îl întrebă un lucru straniu:

— Ce crezi că a văzut mama ta la tatăl nostru?

— În afară de faptul că era frumos, bogat şi putea fermeca pe oricine?

— Da. În afară de toate astea.

John râse, iar Ian îşi dădu ochii peste cap, gândindu-se cât de ticălos putea să fie fratele său.

Mama lui Ian avusese o aventură de trei luni cu fermecătorul Douglas Clayton, când acesta călătorise în Scoţia la o partidă de vânătoare. Conform poveştilor spuse de membrii acelui grup, ea era tânără şi naivă şi foarte îndrăgostită de charismaticul străin, iar Ian nu o condamnase pentru comportamentul ei, deşi nu i-o spusese niciodată. Murise la naşterea lui.

— Bani şi poziţie socială, declară el curajos. Ce crezi ca a văzut a ta la el?

— *Touché,* răspunse John.

Mama lui John se căsătorise cu Douglas pentru că aşa îi poruncise familia ei, legătura lor fiind decisă încă din copilărie, dar motivele fundamentale erau aceleaşi. În cazul bărbaţilor influenţi, erau mereu aceleaşi.

Apoi John îi puse o întrebare ridicolă:

— Mama ta a fost fericită cu el?

— A fost o distracţie de nouăzeci de zile.

John tresări.

— Îmi pare rău.

— Ştii cum era el.

— Da. Un ticălos şi un măgar.

— Şi astea erau cele mai bune caracteristici ale lui. Ian sorbi din whisky. De fapt, dacă ai citi mai atent în arhivele proprietăţilor pe care le deţinea, ai găsi oare costuri pentru mai mulţi dintre copiii lui?

— Crezi că are şi alţii?

John fu îngrozit de acea posibilitate.

— Păi, a mers în Scoţia în fiecare toamnă. Timp de zeci de ani. Unchiul meu mi-a spus că era un afemeiat.

— O, Dumnezeule! John îşi frecă faţa cu o mână. Deci crezi că ar putea fi mai mulţi de Ian micuţi alergând pe dealurile Scoţiei?

— Dacă nu eşti atent – Ian zâmbi răutăcios –, te-ai

putea trezi adăpostind o casă întreagă de oameni exact la mine.

— Mai întâi m-aş împuşca.

Îi aruncă o strâmbătură amuzantă lui Ian, prefăcându-se supărat, dar, deşi se purta ca un ticălos şi fugea uneori de responsabilităţi, nu le evita pe cele importante.

— Nu te-aş lăsa să o faci, glumi Ian, pentru că nu aş putea suporta să aflu cine ar urma la moştenire după tine. Probabil ar trebui să încep să fiu politicos cu cineva mult mai ticălos decât tine, şi nu cred că aş putea fi prea slugarnic. Nu îmi stă în fire.

— Moştenitorul este vărul meu de-al doilea, Henry. Sau cel puţin aşa am fost înştiinţat.

— Imbecilul ăla? Ian se cutremură. Nu ar trebui să te apuci? De făcut moştenitori.

John se crispă.

— Doamne, ai vorbit exact ca tata – sculat din mormânt – când ai spus asta.

— Ei, cum ar fi să te bântuie?! fu Ian de acord. Dar ştii că avea dreptate.

— Cu cine naiba să mă însor? întrebă John. Rectific: Cine naiba s-ar mărita cu *mine?*

— Oricine. Ai de unde alege, aşa că nu mai fi atât de năzuros.

— Nu glumesc, spuse John. Chiar am nevoie de sfatul tău. Cu o ultimă privire spre peluză, plecă de la fereastră şi se aşeză înaintea lui Ian, pe cealaltă canapea. Dintre toate femeile corespunzătoare pe care le cunoaştem, pe cine mi-ai sugera?

— Păi, ce spui de Caroline? Este înnebunită după tine – deşi nu îmi pot închipui de ce, iar tatăl ei insistă că logodna este aranjată.

Tatăl lui Lady Caroline, contele de Derby, negociase logodna cu Douglas când ea era mică. Soţul lui Caroline trebuia să fie fratele mai mare al lui John, James, dar, când

el murise, cei doi bărbaţi consideraseră de cuviinţă să îl oblige pe John – fără să îi ceară părerea –, însă acesta nu fusese tentat să onoreze logodna lui James. Reacţia lui fusese cauza unor certuri interminabile între tată şi fiu.

— Vrei să mă asculţi? *Nu* mă însor cu Caroline – şi cu asta, basta.

— De ce nu? Este frumoasă şi educată. Ce nu ţi-ar plăcea la ea?

— O cunosc de când mă ştiu, Ian, se posomorî John. M-aş simţi ca şi cum i-aş trage-o soră-mii.

— Ah, spuse Ian gânditor, deci asta este problema.

— Întocmai. Te poţi imagina cerându-i să îşi folosească gura… şi altfel? Ar fi îngrozită.

De fapt, Ian chiar îşi putea închipui scena. În opinia lui, Caroline era o fată bătrână dornică, care de-abia aştepta să fie dezvirginată, dar nu avea şanse să îl convingă pe John.

— Te-ar putea surprinde.

— Mă îndoiesc. Adică, sincer – se ridică din nou, păşind agitat, mergând să privească iarăşi pe fereastră –, tu te vezi plimbându-te cu ea prin pădure, lipind-o de un copac, tăvălind-o în iarbă? Părul i s-ar murdări şi ciufuli, şi ar face o criză.

— Am crezut că oamenii ca tine caută o soţie pură, decentă.

— Oamenii ca mine? Ian, de unde scoţi prostiile astea?

— Vorbesc serios, spuse Ian. De ce ar conta lipsa ei de spontaneitate sexuală? Te-ai putea culca cu ea de câteva ori pe an, ţi-ar face fiii pe care îi vrei şi ai avea-o în continuare pe Georgina – sau pe cineva ca ea – pentru a-ţi îndeplini orice fantezie bolnavă.

— Ar trebui să strâng din dinţi şi să mă arunc cu capul înainte chiar dacă şi eu, şi Caroline am fi nefericiţi?

— Cu siguranţă.

Deşi era un mister cum un bărbat putea anticipa că sexul cu Caroline avea să fie o corvoadă. Dacă ea s-ar coborî într-atât încât să privească în direcţia lui, Ian ar profita de şansa de a o avea, dar asta nu avea să se întâmple vreodată. Femeia era o snoabă, şi se prefăcea că el era invizibil.

— Atunci nu ar mai trebui să stai să meditezi asupra unei alegeri, continuă Ian. Familia lui Caroline ar înceta să te mai bată la cap, iar tu ai putea să îţi vezi de treburi liniştit. Ai avea totul.

— Ar fi un început straşnic, nu crezi? Să mă însor cu cine nu vreau, doar ca să îmi iau de-o grijă?

Ian îl studie cu discreţie. Oare John era un romantic în adâncul sufletului? Căuta iubire şi devotament la o soţie? Dacă da, nu avea să le găsească în adunătura aia de vipere în mijlocul cărora se trezise aruncat după moartea tatălui lor.

— Sper să te însori din dragoste? îl întrebă precaut Ian. Ăsta este planul tău?

— Nu, pufni John. Doar că nu vreau să mă trezesc într-o relaţie ca aceea pe care au avut-o părinţii mei. Tata avea câte o amantă aşteptându-l după fiecare uşă, iar mama suferea groaznic din pricina asta.

— Serios? Ian nu îl auzise niciodată pe John intrând în detalii, nu bănuise că aşa vedea John situaţia părinţilor lui.

— Din multe puncte de vedere, mama ta a fost norocoasă că tata nu a rămas lângă ea.

— Poate. Ian nu se gândise la acea posibilitate. Cum ar fi fost dacă Douglas ar fi rămas lângă ea? Era o dilemă fascinantă.

— Vreau să fiu fericit. John devenise mai ţâfnos decât la începutul discuţiei. Toată seriozitatea asta îl epuiza. Cer prea mult?

— Nu. Dar dorinţa de a fi fericit nu poate să stea în calea căsătoriei tale şi a conceperii unui moştenitor.

— Cât este ceasul? întrebă John, schimbând brusc subiectul.

— Unu şi zece minute. De ce?

— Cred că o să merg să mă plimb pe afară.

— Să te plimbi? întrebă Ian, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Te simţi bine?

— Minunat. Nu mai poate omul să iasă la o nenorocită de plimbare fără să comenteze toată lumea? adăugă John, observând scepticismul lui Ian.

— Şi cine comentează? Du-te! Nu îmi pasă ce faci.

John ieşi furios din încăpere, în timp ce Ian se întreba dacă tocmai se certaseră şi din ce pricină.

Se strădui să asculte paşii care îl asigurau că John se îndepărta, apoi merse pe vârfuri lângă uşă şi o încuie. Aşteptă, ţinându-şi răsuflarea, după care se îndreptă spre birou şi se aşeză pe fotoliu.

Scoase o cheie mică din buzunar şi deschise sertarul. După cum se aştepta, registrele contabile ale proprietăţii erau înăuntru, iar el le scoase. Nerăbdător, îl găsi pe cel care conţinea cele mai recente date şi trecu cu privirea peste şirurile de numere.

Capitolul 9

În secunda în care uşa bibliotecii se închise în urma lor, John o îmbrăţişă pe Emma şi o lipi de uşă. Nu avea de gând să o lase să fluture din genele ei drăguţe şi să îl convingă să plece într-o altă misiune, pentru a-şi cunoaşte chiriaşii. Deşi nu îşi putea da seama cum de se întâmpla aşa ceva, nu îi putea refuza nimic, aşa că, atunci când ea îi cerea să o însoţească, el nu îi putea spune nu.

Ei bine, se săturase. Nu mergeau nicăieri, decât în

capătul opus al camerei, a să se aşeze pe canapea.

O prinse de şolduri şi o ridică, săltându-i fusta şi depărtându-i coapsele, pentru ca ea să îşi poată împreuna picioarele în jurul taliei lui.

Emma purta pălăria ei din paie, iar el se aplecă sub borul ei şi îi cuprinse buzele într-un sărut pasional, în timp ce încerca să îi dezlege funda ca să îi dea jos pălăria. Nenorocita aia de pălărie îl enerva, adăpostindu-i zâmbetul când îl privea, iar John aproape că o rupse în bucăţi în graba lui de a scăpa de ea.

Avea părul desfăcut, buclele fiindu-i prinse doar cu o panglică, ca şi cum Emma s-ar fi resemnat cu gândul că el avea să îşi treacă oricum degetele prin părul ei, aşa că nu mai avea rost să se chinuiască să îl prindă cu agrafe înainte să plece. Panglica fu cu uşurinţă înlăturată, astfel că părul i se revărsa acum peste umeri.

Trecându-şi degetele prin şuviţele moi, Wakefield aprecie gestul ei, care însemna de fapt un compromis, o recunoaştere a faptului că ceea ce se aprinsese între ei nu putea fi ignorat sau evitat. Era ceva prea puternic, şi era inutil să încerce să i se împotrivească.

El ştia, pentru că încercase din răsputeri să se opună chinuitoarei tentaţii, dar, când nu era cu ea, nu se putea concentra la nimic, iar timpul trecea mult prea greu şi mintea îi zbura doar la momentul când avea ea să sosească pentru a fi împreună.

În acele zile în care Emma nu ajungea la ora unu, el era înnebunit de grijă, iar când o vedea ieşind dintre copaci şi îndreptându-se spre conac, exalta de bucurie. De obicei, nici nu îl mai deranja când ea îl ţâra după el să se întâlnească cu arendaşii lui. O urma entuziasmat, fermecat şi nerăbdător să fie în compania ei în orice mod posibil.

Vizitele inofensive prin împrejurimile proprietăţii erau deprimante. Emma era binevoitoare şi curtenitoare, nefăcând nimic care să sugereze că ar putea fi sedusă sau

că se gândea şi la altceva în afară de misiunea în care porniseră, în timp ce el nu se gândea decât la cum să rămână cât mai repede singuri şi la ceea ce intenţiona să îi facă de îndată ce găseau un loc izolat în pădure.

În prezenţa celorlalţi, el juca rolul aristocratului rece şi distant, pretinzând că legătura dintre el şi Emma era strict una de afaceri. Ea îl tachina fără milă, privindu-l cu naivitate sau strecurându-şi mâna peste braţul lui în timp ce mergeau.

Atingerea ei bruscă îl înnebunea, iar John nu reuşise să-şi dea seama dacă o făcea intenţionat sau era doar predispusă la contact fizic excesiv, însă, oricare ar fi fost motivele ei, îl aduceau în pragul nebuniei.

După ce ultima întâlnire de la coliba unui arendaş se încheiase – cu el revocând şi în acest caz ordinul de evacuare şi Emma sărutându-l dulce pe obraz şi spunându-i că nu avusese nicio îndoială în această privinţă –, fusese atât de excitat, încât se întrebase dacă era posibil ca un bărbat să îşi rupă pantalonii cu erecţia. Se simţise atât de… pregătit. Dar, când se adânciseră în pădure, ea îi spusese că avea treburi importante de făcut şi nu putea pierde vremea, aşa cum sperase Wakefield.

După un schimb rapid de săruturi periculoase, Emma se făcuse nevăzută, pornind grăbită spre responsabilităţile care o împiedicau să se ocupe de pasiunea lui crescândă.

Wakefield era iritat că ea refuza să îi facă pe plac, că ea simţea că treburile ei personale erau mai importante decât ale lui. În lumea lui, el le cerea oamenilor să sară, iar ei întrebau cât de sus. Niciodată nu protestau şi nici nu spuneau că erau prea ocupaţi.

În acelaşi timp, era uimit că ea era suficient de dârză încât să îi refuze cererile. Cu excepţia lui Ian, nimeni nu îndrăznea să îl contrazică. Era un dictator într-un univers în care alţii înţelegeau că menirea lor era să îl facă pe el fericit, să îi îndeplinească cu grijă şi supunere ordinele.

Ea nu înţelegea acest principiu, sau, dacă o făcea, alesese să nu îl urmeze. Când el încercase să îi explice care era rangul lui, ea răsese şi îl informase că nu putea fi mereu ca el – şi el chiar nu pricepea de ce nu – şi îi reproşase că era teribil de răsfăţat. Ceea ce era adevărat, dar asta nu însemna că ea trebuia să îşi etaleze cu atâta trufie independenţa.

Dintr-un motiv bizar, pe care el încă se chinuia să îl descifreze, Wakefield voia ca ea să se bazeze pe el, să îi fie recunoscătoare, să fie dependentă de el fără cale de scăpare, dar, cu cât încerca mai mult să o constrângă, cu atât ea mărea distanţa dintre ei. În loc să se ajungă la partide autentice de sex – aşa cum s-ar fi aşteptat orice bărbat întreg la cap după episodul indecent din pădure –, întâlnirile lor deveniseră din ce în ce mai inocente, până când Wakefield fu convins că avea să explodeze dacă nu lua măsuri pentru a schimba direcţia în care se îndreptau lucrurile.

În fiecare zi se întâlneau în bibliotecă, dar, înainte ca el să aibă ocazia să o îmbrăţişeze măcar, ea îl manipula şi îl ţâra după ea, ca să îl poată prezenta vreunui alt vecin năpăstuit de soartă. Deşi se văzu nevoit să recunoască faptul că ajunsese să se bucure de plimbările lor lungi, de aerul proaspăt şi cald al verii, că era fascinat să vadă moşia şi dificultăţile arendaşilor prin ochii ei, nu avea de gând să continue cu prietenia lor castă.

Era sătul de eschivările şi de subterfugiile ei. Emma se pricepea să îl amăgească, să îl facă să creadă că avea să urmeze o partidă de amor, ca apoi să se facă nevăzută înainte ca el să se poată lăsa pradă pasiunii. El nu era reticent din fire, dar intrase în jocul ei – şi se cam săturase. Wakefield voia ceea ce ea îi promitea cu fiecare zâmbet viclean, cu fiecare legănare seducătoare a şoldurilor.

În mod amăgitor, o făcuse să creadă că îl putea duce în ce direcţie voia ea, dar Emma era pe punctul să

descopere un lucru pe care puţini îl ştiau despre el: putea fi bătut la cap şi mânat de la spate numai când rezultatul final nu avea importanţă pentru el. Alţii îl credeau leneş şi un indiferent la ceea ce se întâmpla în jurul lui, dar, de fapt, putea fi de-a dreptul înfocat dacă rezultatul avea însemnătate. Dilema lui era că nu existau multe probleme pentru care să fie tentat să depună mari eforturi.

Aparent – deşi nu putea să explice motivul –, Emma Fitzgerald devenise unul dintre acele subiecte de care îi păsa foarte mult, aşa că avea să lase scrupulele deoparte pentru a obţine ceea ce voia de la ea. Acceptarea lui tăcută luase sfârşit, iar întâlnirile lor aveau să decurgă de-acum după voia lui. Nu a ei.

Nu avea să îi permită să plece fără să profite de şansa de a face dragoste cu ea. Nu voia să mai amâne nicio secundă.

Cum de îl vrăjise în asemenea hal? De ce cedase acelei pasiuni nebune? Unde avea să ajungă?

— Deschide-te pentru mine. Limba lui se juca cu buzele ei, cerând să intre, iar ea se supuse, punându-şi braţele în jurul lui şi trăgându-l mai aproape.

Mai jos, mădularul lui era tare ca piatra, testiculele îi erau încordate şi îl dureau, şi, incapabil să îndure suspansul, Wakefield se gândi cum să ajungă mai repede înăuntrul ei şi cât de minunat avea să se simtă în acel loc strâmt, întrebându-se dacă, după ce urma să o aibă o dată sau de două ori, pornirile lui arzătoare s-ar putea diminua.

Era al naibii de intrigat de cum ar fi să facă sex cu ea. De ce era atât de disperat să afle?

Îi masă sânii şi începu să îi descheie nasturii rochiei, dar, după cum bănuia deja, ea încercă să îl oprească.

— Wakefield, nu. Emma se trase de lângă el, ridicând capul, aşa că el o sărută pe obraz şi coborî pe gât. Unul dintre vecinii mei ne aşteaptă.

— Nu ieşim nicăieri astăzi.

Ridicând-o, o dezechilibră, iar ea ţipă şi îl lovi cu palmele peste umeri.

— Pune-mă jos, bestie.

— Nu.

Nu era mai grea decât un fulg, aşa că era uşor să o care până la canapea, să se întindă pe spate şi să o tragă peste el. Genunchii îi erau aşezaţi de-o parte şi de alta a şoldurilor lui, rochia îi era ridicată, iar coapsele li se atingeau. Penisul lui pulsa, aşteptând ca Emma să se coboare deasupra lui, astfel încât părţile ei intime să îl atingă.

Din experienţa anterioară, John ştia că ea nu purta lenjerie, aşa că o putea simţi goală, fierbinte şi alunecoasă pe pantalonii lui, iar el nu mai putea îndura să stea deoparte. Totuşi, ea nu făcu nicio mişcare pentru a grăbi contopirea lor, aşa că o apucă de şolduri şi o aplecă spre el.

Când îi simţi vintrea atingându-se de mădularul lui, în el se aprinse un foc arzător care distruse orice rămăşiţă de cavalerism, îşi dorea să îi smulgă hainele de pe ea, să o imobilizeze şi să se acupleze într-un mod desfrânat. Emma îl înnebunea şi îl făcea să o dorească cu disperare, fără să îi pese de consecinţe.

Mâna ei era sprijinită de braţul canapelei, iar ea îl privi încruntată, cu o expresie exasperată, care ar fi trebuit să îl enerveze, dar nu o făcu. Chipul ei era atât de expresiv, iar el nu se sătura niciodată să studieze emoţiile care i se întipăreau pe faţă. Fu amuzat de seriozitatea ei şi excitat, în mod straniu, de faptul că ea era pe cale să enumere toate motivele pentru care el era un ticălos şi un pierde-vară.

De-a lungul vieţii lui, i se spusese cât de dezgustătoare îi erau obiceiurile, i se reproşase că nu fusese în stare să suplinească absenţa fratelui său. Mesajul devenise atât de insuportabil, încât încetase să îl mai asculte.

În mod surprinzător, nu era supărat din pricina plângerilor ei. Ea avea talentul de a-şi transmite nemulţumirile într-un mod care îl făcea să îi acorde atenţie, să vrea să devină un om mai bun pentru ca Emma să se bucure de schimbarea din comportamentul lui. Îşi dorea să o mulţumească, să o vadă zâmbind şi să ştie că era bucuroasă datorită a ceva ce el făcuse pentru ea.

Recunoştinţa şi bucuria ei faţă de cele mai mărunte lucruri erau atât de pure şi de naturale, încât Wakefield îşi închipui că puţini oameni se purtaseră frumos cu ea. Era lăudată pentru că îi ajuta pe ceilalţi, dar favorurile nu păreau să-i fi fost răsplătite.

John era încântat că avea resursele necesare pentru a o răsfăţa aşa cum merita şi îşi dorea să o ajute mult mai mult. Ea trezea în el o bunăvoinţă care nu îl caracteriza.

— Ce faci? îl mustră ea în timp ce el se juca cu sfârcurile ei.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

— Dar am planuri pentru noi, am…

El îşi puse un deget peste buzele ei, întrerupând-o.

— Nu.

Emma îl studie, iar Wakefield putu citi fiecare gând agonizant trecând prin capul ei frumos în timp ce încerca să îşi dea seama cum îl putea convinge să iasă din casă, pentru ca interacţiunea fizică să devină imposibilă. În dăţile anterioare, complotul ei avusese succes, dar el ajunsese la limita răbdării. Devenise atât de excitat, încât pur şi simplu nu mai putea fi de acord să meargă oriunde voia ea.

— Nu vreau să fac asta, recunoscu ea în cele din urmă.

— Nu îmi pasă.

Emma se bosumflă.

— Eşti un tiran, Wakefield. Nu ştiu de ce continui să îmi petrec timpul cu tine.

— Pentru că eşti nebună după mine.

— Nu te flata singur.

El o îmbrăţişă în continuare, ghemuindu-se la pieptul ei. Îi tachina sfârcurile, strângându-le uşor, iar ea gemea, deşi se străduia din răsputeri ca el să nu o audă.

Interacţiunea lor căpătase o rutină. Ea flirta şi îl tachina în timp ce se străduia să păstreze distanţa. O barieră greu de definit o împiedica, iar el nu putea înţelege de ce. Era o femeie extraordinar de pasională, vitalitatea ei lascivă fiind atât de ostentativă, încât – lui, cel puţin – i se părea că străluceşte în jurul ei. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea şi era obsedat, fascinat şi incapabil să-şi ţină în frâu pornirile păcătoase.

— Va fi minunat, Em, ştii că va fi.

— Nu am susţinut niciodată opusul.

El îi luă un sfârc între dinţi, muşcându-l uşor prin materialul rochiei. Ea îşi arcui spatele şi gemu.

— De ce te temi?

— Nu mă tem.

— Mincinoaso! Trecu la celălalt sân, muşcându-l şi tachinând-o. Dacă nu ştiu ce este în neregulă, nu pot îndrepta lucrurile.

— Nimic nu este în *neregulă.*

Wakefield o aşeză lângă el. Era atât de sinceră, iar el începea să o cunoască tot mai bine. Dacă o privea în ochi, Emma nu îl putea minţi.

— Nu sunt atât de nepriceput în distracţiile erotice.

— Nu îmi aminti, urăsc când o faci.

— Nu poţi ascunde cât de mult mă doreşti.

— Nu te doresc, spuse ea.

Wakefield îi ignoră negarea.

— Aşa că hai să continuăm.

— M-ai forţa să o fac?

— Nu cred că va fi nevoie de *forţă.*

Demonstrând că avea dreptate, Wakefield îşi strecură o mână sub rochia ei, îi mângâie clitorisul, apoi o pătrunse

cu două degete. Ea era neruşinat de udă, iar descoperirea îl excită şi mai tare.

— Eşti atât de udă şi de pregătită pentru mine.

Emma roşi, obrajii devenindu-i de-a dreptul sângerii.

— Nu joci corect.

— Nu, nu joc corect.

— Nu vreau asta, pretinse ea tristă. Nu te vreau pe *tine.*

Era atât de tristă, încât el o strânse la piept, lipindu-i sânii de el. Nu suporta să o vadă atât de supărată, ca şi cum gândul de a se implica într-un act sexual cu el era dureros, iar el o consolă, de parcă ar fi fost un copil.

Deşi înfrânarea era o tortură pentru el, Wakefield o lăsă mai moale, încetini ritmul şi se linişti. După ce se calmă, putu să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla, să îşi amintească faptul că îi făcea plăcere şi doar să o aibă în braţe.

Nu mai stătuse niciodată lângă o femeie doar de dragul de a o ţine în braţe. De la început, când se culcase prima oară cu o hangiţă, la vârsta de paisprezece ani, pornirile lui carnale fuseseră provocate de un singur scop: alinarea trupească. Niciun alt ţel nu îl motivase vreodată mai puternic. De ce să piardă timpul cu preludiul sau cu curtarea cuiva? Partenerele lui erau bine-venite în patul său atât timp cât îl satisfăceau. Şi o făceau, fără îndoială.

Cu Emma, regulile erau diferite, li plăcea să o ţină în braţe, să o protejeze. În după-amiaza aceea în pădure, după ce ea avusese un orgasm mistuitor, adormise în braţele lui, iar el o ţinuse aşa vreme de două ore.

De-a lungul timpului, avusese amante care adormeau după consumarea pasiunii, dar nu rămăsese lângă ele în timp ce dormeau. Fără vreo excepţie, se strecura din pat şi pleca. Totuşi, în cazul Emmei nici măcar nu se gândise să plece, şi astfel învăţase o lecţie despre plăcerile simple: nu e nevoie să te grăbeşti spre un sfârşit. În drumul alene

către destinaţie poţi găsi multe plăceri.

— La cine te grăbeşti să ajungi când pleci de lângă mine?

Deşi, de obicei, era un bărbat egoist, căruia rar îi păsa de situaţia amantelor sale, era în mod special curios în legătura cu ea.

— La familia mea. La mama şi la sora mea mai mică, Jane. Mama este bolnavă, iar una din noi trebuie să stea cu ea mereu. Când eu sunt plecată, Jane rămâne singură, şi are doar unsprezece ani.

Îşi aminti că administratorul moşiei îi vorbise despre moartea tatălui ei, despre situaţia lor nefericită de după aceea, dar, după cum îi stătea în fire, nu îi acordase prea multă atenţie.

— Sunteţi doar voi trei.

— Da.

— Cum te descurci?

— Muncesc, prostuţule. Cum crezi?

— Ce munceşti?

Ridicându-se, îl privi ca şi cum ar fi fost un imbecil.

— Diverse treburi. Am grijă de cei bolnavi, îi veghez pe cei muribunzi, moşesc copii…

— Moşeşti copii?

Era atât de pricepută. Wakefield şi-o putea închipui.

Emma ridică din sprâncene.

— Am multe talente.

— Cu siguranţă.

Wakefield îşi plimbă degetul peste palmele ei. Erau dure, aspre – mâinile unei femei care muncea din greu complet diferite de mâinile moi şi fine ale domniţelor de viţă nobilă în preajma cărora el se afla de obicei.

— Urăsc că munceşti atât de mult.

— De ce? Puţină sudoare şi muncă nu au ucis niciodată pe nimeni. Ridică mândră bărbia. Ar trebui să încerci şi tu o dată.

— Foarte amuzant.

— În plus, ce-am mânca dacă nu aş munci?

Ea rosti comentariul cu indiferenţă, ca şi cum strădaniile ei de a aduce ceva de mâncare erau ceva banal, dar Wakefield fu teribil de deranjat de acea remarcă. Multe replici periculoase ajunseră brusc pe vârful limbii lui. Replici legate de faptul că i-ar fi plăcut să o ajute, să o protejeze, să aibă grijă de ea.

Era la un pas de a-i face o ofertă impulsivă de ajutor financiar, dar fu nevoit să se abţină, ca nu cumva să îşi ia un angajament pe care nu era pregătit să îl onoreze.

Dorinţa subită era aproape tangibilă, iar el fu îngrozit şi tulburat de intensitatea ei. Avea deja o amantă dificilă, nu-i mai trebuia încă una. Aşa că la ce se gândea, mai exact? Deşi voia multe lucruri de la ea – compania ei prietenoasă, discuţii pline de viaţă, sex pasional –, toate erau chestiuni temporare. Nu avea de gând să se ataşeze emoţional, ceea ce însemna că nu era pregătit să îşi ia un angajament.

Erau la începutul unei aventuri scurte, amuzante, dar, după ce aceasta avea să se încheie, el urma să revină la viaţa lui minunată, în Londra. Emma nu avea, acum sau vreodată, un loc lângă el la oraş. Pentru numele lui Dumnezeu, era o ţărăncuţă binevoitoare, care îşi câştiga pâinea făcând pe infirmiera pentru cei bolnavi, ca apărătoare a celor asupriţi. Nu o putea lua cu el la Londra; prietenii lui aroganţi şi plini de vicii aveau să o devoreze.

Alungându-şi gândurile nebuneşti din minte, îi luă mâinile şi le puse pe pieptul său.

— Atinge-mă, Emma. Îi ghidă mâna în cercuri leneşe. Atinge-mă peste tot.

Pentru prima oară, ea nu protestă. Cu degetele lungi şi seducătoare, îi descheie nasturii cămăşii, coborând apoi spre betelia pantalonilor, desfăcându-i ca să îl poată mângâia. Senzaţia de piele pe piele fu atât de intensă, încât

Wakefield se simţi de parcă ar fi fost străfulgerat.

Emma ezită, apoi se aplecă şi îşi îngropă nasul în smocul de păr.

— Îmi place pieptul tău, spuse ea.

— Eşti liberă să faci ce vrei.

Emma scoase un râset imoral, apoi îl adulmecă, plimbându-şi limba pe sfârcul lui, lingându-l, făcându-i muşchii stomacului să se încordeze, mădularul să zvâcnească, dar continuă neabătută să îl tachineze uşor cu dinţii.

El o trase mai aproape, îndemnând-o cu şoapte întretăiate să continue, iar ea se conformă, până când Wakefield de-abia mai putea suporta excitarea. Emma se obişnuise repede cu el şi cu corpul lui. Se retrase, părând şireată şi înţeleaptă, ca şi cum ar fi înţeles toate secretele pe care bărbaţii încercau – în zadar – să le ascundă de femei.

— Mă vrei, Wakefield?

Ce tactică! Părea atât de castă, de inocentă, dar avea un aer desfrânat care îl scotea din minţi de fiecare dată când era norocos şi reuşea să aducă la suprafaţă acea faţetă a ei.

— Ştii că da.

Ea se juca cu sfârcurile lui, făcându-l să se foiască.

— Dă-ţi jos rochia, îi ceru el.

— Nu.

Îl refuzase, dar el îi descheia oricum nasturii, desfăcându-i corsajul. Îi coborî apoi cămăşuţa în jurul taliei, lăsându-i sânii dezgoliţi.

— Oh, da! spuse el admirativ. Uită-te la tine!

Ca o virgină timidă, ea îşi acoperi pieptul cu braţele. Observându-i modestia – de-a dreptul nepotrivită după toate câte făcuseră până atunci! —, Wakefield râse şi îi dădu mâinile la o parte ca să se poată bucura de privelişte.

— Nu te holba aşa la mine.

— Emma, eşti atât de drăguţă.

Roşind şi mai tare, Emma încercă să îi distragă atenţia ca să se poată acoperi, dar el nu o lăsă, aşa că, după o scurtă luptă, se dădu bătută.

Până acum, Wakefield îşi închipuise că îi plăceau femeile voluptuoase, cu sâni mari şi greoi, care puteau fi o pernă moale după sex, dar se înşelase.

Îi plăceau sânii mici, cât să îi umple palma. Ai Emmei erau perfecţi, deschişi la culoare, delicaţi şi perfect rotunzi. Sfârcurile trandafirii erau excitate, alungite, iar el îşi trecu degetele peste ele, făcând-o să se mişte şi să se frece de mădularul lui, aşa cum el îşi dorea ca ea să facă.

O trase spre el, iar pieptul ei se lipi de al lui pentru prima dată, fără haine care să le stea în cale. Prinzând-o din nou de şolduri, o mişcă astfel încât sânii ei se odihneau pe pieptul lui, iar părul de pe piept îi gâdila sfârcurile. Se întinse după unul, tachinându-l, simţind cum tensiunea creştea în corpul Emmei.

Se ducea o luptă în interiorul ei. Psihic, ea nu voia să facă asta cu el, dar fizic nu putea rezista. Corpul ei tânjea după ce avea el de oferit, iar fizicul ieşea în câştig. Nu se putea abţine.

Mâna lui se strecură între ei, coborând spre părţile ei feminine. Era atât de excitată, încât el nu mai pierdu timpul cu alte fineţuri. Trecu direct la clitorisul ei şi o scoase din minţi.

— John… gemu ea.

— Sunt aici, o asigură el, ţinând-o în braţe în timp ce ea zbura până la cer şi dincolo de el.

Orgasmul ei fu mai intens decât cel din pădure – dacă era posibil. Corpul îi era rigid, străbătut de plăcerea arzătoare, şi un geamăt disperat ieşi din gâtul ei. Wakefield îi puse mâna la gură, ca nu cumva vreun servitor să o audă şi să intuiască ce făceau în spatele uşilor încuiate.

Când Emma coborî de pe norişorul ei, muşchii i se

relaxară, devenind greoi, şi se lăsă peste el, într-o uniune perfectă. Emma avea înălţimea perfectă, capul ei se culcuşea sub bărbia lui, şi avea curbe unduitoare acolo unde corpul lui era plat, muşchi peste carne suplă, zone curbate peste porţiuni drepte. Era ca şi cum ea fusese creată pentru el. O potrivire perfectă. Perechea ideală…

Ce alegere greşită a cuvintelor! Agitându-se neliniştit, John se gândi de ce îl năpădeau asemenea sentimente absurde când se afla în prezenţa ei.

Dacă el căuta o *parteneră,* era doar pentru nevoile trupeşti, în ciuda faptului că oamenii bârfeau şi chiar făceau pariuri, el nu căuta o mireasă. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi însurat cu Caroline.

Iar când avea să se hotărască şi să ia o decizie, femeia pe care urma să o aleagă avea să fie complet diferită de Emma Fitzgerald. Avea să aleagă o soţie care să fie pregătită pentru rolul ei, una care să nu îi tot sublinieze defectele, care să pretindă în mod politicos că obiceiurile lui erau proaste şi care să nu se grăbească să îl transforme într-un om mai bun.

Nu avea de gând să se lege de o femeie care îl certa constant, scoţându-i ochii pentru defectele şi greşelile lui. Oricine ar putea să o ia razna dacă ar încerca să se ridice la nivelul aşteptărilor Emmei.

Când sărutul lor arzător se încheie, obrajii ei erau roşii, iar inima îi bătea furioasă la baza gâtului.

— Cum îmi faci asta?

Era sincer uimită de cât de priceput era Wakefield în a-i oferi un orgasm. El însuşi fu uimit de cât de supusă se predase Emma.

— E uşor cu tine, glumi el, dar, în secunda în care rosti cuvintele, le regretă.

Ea încremeni, o combinaţie de groază şi tristeţe citindu-se pe chipul ei.

Adesea, părea extrem de experimentată în treburile

sexuale, dar apoi expresia i se schimba brusc şi părea o virgină confuză. Tachinarea erotică nu îi era ceva familiar ei… Dar de ce nu ar fi? La cât de pricepută era, reticenţa ei era ridicolă.

Era o enigmă, iar Wakefield nu putea rezolva ghicitoarea care îi învăluia întreaga fiinţă. Cine era Emma cea adevărată?

— Nu este intenţia mea să fiu uşuratică. Serios, nu este. Era îngrozită de pornirile ei lascive şi, aparent, credea că el o denigra subliniindu-i-le. Încerc să mă controlez şi…

— Şşştt, o linişti el. Glumeam.

— Nu crezi că sunt o depravată?

„Păi, ba da”, dar nu era chiar aşa. Nu considera neapărat că un strop de depravare la o femeie era o trăsătură negativă, iar lui îi plăcea fiecare bucăţică imorală şi destrăbălată din corpul ei. De fapt, dacă ar fi putut găsi o cale să o împingă dincolo de depravare, să o facă să se abandoneze complet simţurilor, Wakefield ar fi fost în culmea extazului.

— Există o atracţie între noi, Em. Dar ăsta este un lucru bun. Nu îţi face griji.

Ea încuviinţă din cap.

— Ce o provoacă?

— Nu ştiu. Este unul dintre marele mistere ale vieţii. Suntem compatibili – într-un mod fizic –, dar nu există o explicaţie pentru asta.

— Este un blestem.

— Sau o binecuvântare, depinde de unde priveşti.

— Un blestem, repetă ea. Clar, un blestem.

El zâmbi larg, complet în dezacord cu ea, şi îşi mişcă şoldurile, mădularul lui umflat transmiţându-i Emmei că ea era singura care se eliberase.

În mod remarcabil, pentru prima oară, ea nu se grăbi să îşi aranjeze hainele şi părul şi să fugă pe uşă, aşa cum o făcuse în trecut.

Îl privi cu atenţie, arătând de parcă ar fi trecut un pod emoţional. Ochii îi licăreau, şi un zâmbet viclean îi lumină chipul, ca şi cum ea ar fi ştiut ceva şi el nu.

— Vreau să îl iau în mână, zise Emma, apucând betelia pantalonilor lui. Şi în gură.

— O, Doamne.

— Ţi-ar plăcea dacă aş face-o?

Studiindu-i degetele subţiri şi buzele roşii, Wakefield îşi aminti fiecare detaliu senzual din acea după-amiază din camera lui de garderobă, când o ademenise lângă el în timp ce era gol în cadă. Îl spălase cu grijă, trecând cu pânza peste părţile lui intime înfierbântate de dorinţă.

Fără să se străduiască prea tare, îl excitase până la apogeu. Şi atunci nu fuseseră implicate decât mâinile ei. Wakefield nu ştia cum avea să supravieţuiască dacă Emma îi oferea plăcere cu gura aceea sexy şi obraznică a ei.

— M-ai omorî dacă ţi-ai pune gura pe mine.

— Adevărat? Râzând, Emma îşi linse buzele. Hai să vedem dacă aşa este.

Îi descheie primul nasture de la pantaloni şi se coborî încet într-acolo.

Capitolul 10

Emma nu se opri, pentru că nu voia să se gândească prea mult la ceea ce era pe punctul să facă. Când începuse şarada asta prostească, avusese intenţii atât de nobile, fusese atât de sigură că avea să obţină ce voia de la viconte doar jucând jocuri şi amăgindu-l, dar strategia ei se dovedise un eşec total. Nu mai putea rezista avansurilor lui, aşa cum nu putea împiedica soarele să răsară.

Ce proastă fusese! Avusese o aventură romantică, trecătoare, cu un băiat pe când avea şaptesprezece ani şi,

din cauza asta, se convinsese pe sine că avea maturitatea şi experienţa de care avea nevoie ca să facă faţă unui crai ca John Clayton.

Atracţia pe care o simţise pentru adolescentul Charlie în urmă cu toţi acei ani fusese atât de ştearsă, încât nu o putea numi excitare. Prin comparaţie, sentimentele ei pentru Wakefield erau complet diferite, atât de puternice şi de copleşitoare, încât nu înţelegea cum se putuse aştepta să le controleze şi îi trecu prin cap că acesta era motivul pentru care tinerele domnişoare erau păzite şi aveau însoţitoare cu care să se sfătuiască.

Altele ştiau, dar ea nu, că o persoană putea simţi o atracţie atât de intensă, încât nu exista cale să i se opună, că dorinţa putea fi devoratoare, nu ţinea cont de nimic, putea distruge orice urmă de înţelepciune, precauţie şi discreţie.

Mai bine decât orice virgină din Anglia, înţelegea rezultatul actului sexual. Fusese prezentă la naşterea multor copii nedoriţi şi ştia prea bine cum fuseseră concepuţi. Totuşi, în ciuda vastelor ei cunoştinţe, în acest moment, cu Wakefield pe jumătate dezbrăcat, iar ea singură cu el, fără să ştie cineva ce urmau să facă, era pregătită să se îndrepte către orice deznodământ necugetat fără să îi pese de consecinţe.

Nu era de mirare că femeile intrau adesea în belele!

Din acea după-amiază din pădure, Emma nu mai fusese în stare să se concentreze pe altceva decât pe el şi pe cât de tare îşi dorea să se lase din nou în voia lui.

Nu putea mânca, nu putea dormi, încercând necontenit să găsească metode de a-l evita. Dar, deşi se mustra pe sine, nu putea sta departe de el. Wakefield era un astru luminos în universul ei monoton, un soare strălucitor al lumii ei întunecate. Prezenţa lui la conacul Wakefield adusese entuziasm şi bucurie acolo unde nu era nimic altceva în afară de durere şi disperare, aşa că Emma

nu îşi putea interzice să îl viziteze.

Încercase din răsputeri să îl ţină la distanţă, să îşi controleze propriile porniri depravate. Şi de data asta plănuise să fie puternică, dar, când el o ademenise în bibliotecă şi încuiase uşa în urma lor, firea ei imorală ieşise la suprafaţă cu o asemenea forţă, încât nu o putuse împiedica.

Wakefield îi spusese că ceea ce făceau nu era greşit, că nu era o depravată, iar Emma fusese extrem de uşurată să îl audă scuzându-i pornirile imorale. Setea ei de depravare mocnea în adâncul ei, ademenind-o spre vicii, iar Emma era pregătită să scape de toate reţinerile care o înlănţuiau.

Orgasmul pe care i-l oferise el fusese atât de intens, încât Emma aproape izbucnise în lacrimi, şi voia să îi ofere şi ea acelaşi lucru. Până acum, reuşise să se eschiveze de la cerinţele lui carnale, iar el fusese blând şi răbdător cu ea, dar Emma nu îl mai voia calm şi cumpătat. Voia să îl vadă mânios, înfierbântat, pe marginea prăpastiei, gata să sară.

Coborând uşor, trasă o urmă fierbinte cu degetele pe abdomenul lui, stăruind pe buric, apoi continuă, ajungând la baza pantalonilor, unde erecţia lui se manifesta într-un mod atât de delicios, înghiontindu-i mădularul cu nasul prin material, îl mângâie şi îl muşcă, apoi descheie primul nasture. Trecu apoi la următorii, până când îi descheie pe toţi, şi tot ce îi rămase de făcut era să îi dea la o parte şi să îl aibă gol în mână, în gură.

Putea să o facă?

Ştia că femeile prestau indecenta procedură, la fel cum ştia că bărbaţilor le plăcea mai presus de orice, aşa că Wakefield sigur ar fi încântat de lipsa ei de inhibiţii. Voia să îl savureze, să îl atingă şi să îl miroasă, îşi dorea cu disperare să îl facă fericit.

Ce însemna asta? Când devenise satisfacerea lui atât de importantă?

Până în acel moment, ea văzuse relaţia lor ca pe o glumă, o distracţie exotică în existenţa ei monotonă, dar deodată plăcerea lui deveni esenţială, iar capacitatea ei de a-i aduce lui satisfacţie şi linişte era supremă.

Era dragoste?

Ideea însăşi i se părea terifiantă.

Cum nu avea obiceiul să facă lucrurile doar pe jumătate, dacă Emma se îndrăgostea de un asemenea crai, avea să fie o decădere completă, deplorabilă. După cum îi era firea, urma să îi dea totul unui bărbat cu care nu avea nimic în comun, de rang superior, bogat, care urma să plece înapoi la Londra de îndată ce avea să-şi încheie treburile în provincie.

Nu avea să îl mai vadă vreodată, să mai primească vreo veste de la el. Avea să fie lăsată în urmă, uitată şi nefericită, devastată de faptul că trebuia să îşi continue viaţa fără el.

Dacă îşi pierdea inima, cum putea să mai trăiască?

Riscul de a ceda era cumplit. Trebuia să aibă priorităţile clar stabilite, să se concentreze asupra a ceea ce putea îndeplini şi să îşi aducă aminte ce nu putea realiza. Aranjamentul ei cu Wakefield fusese făcut doar în scopul de a-şi ajuta vecinii. Orice se întâmpla în privat pe parcurs era trecător şi nu avea legătură cu scopurile ei nobile.

Sperase să se bucure de atenţia lui, iar el îi oferise ocazia perfectă de care să profite, dar Emma nu putea uita că era doar o aventură scurtă şi nu avea să fie vreodată mai mult de atât. Nimeni nu avea să ştie vreodată ce fusese între ei – cu excepţia sa – şi cu ce amintire savuroasă avea să rămână după plecarea lui!

Strecurându-şi degetele pe sub materialul pantalonilor, îi trase în jos, iar mădularul lui ţâşni afară, spre ea. Roşu şi vibrând, cu sângele gonind prin venele groase, părea furios, viu, cu o voinţă proprie, şi cerea

atenţie.

Emma îşi trecu degetele prin părul ţepos de la baza mădularului. Era mai aspru şi mai închis la culoare decât părul blond de pe cap, iar Emma îşi îngropă nasul în el, mângâindu-i abdomenul cu obrazul. Fiecare mişcare îl făcea pe Wakefield să tresară, iar muşchii abdomenului i se încordau, în timp ce el îndura agitat explorarea ei. Însă Emma nu îl mângâia acolo unde îşi dorea cel mai tare.

În cele din urmă, se îndură şi îl luă în mână, masându-i capul sensibil cu degetul mare, iar Wakefield rămase cu răsuflarea tăiată. Strângându-l, începu să îl maseze, dar mişcările ei erau stinghere, neavând spaţiul necesar să se ocupe de el aşa cum voia.

Îi trase pantalonii de pe şolduri ca să se poată bucura de toată lungimea mădularului său, de cele două punguţe care se legănau sub el, iar Emma îl cuprinse într-o palmă, apoi se aplecă. Lingându-l, porni de la baza membrului lui umflat, avansând spre vârf.

Din moment ce nu o mai făcuse vreodată, nu ştia prea bine cum să continue, dar îşi dădea toată silinţa, lăsându-l pe Wakefield să o ghideze. Judecând după reacţiile lui, Emma putea intui ce îi place mai mult şi, cu fiecare minut care trecea, corpul lui devenea mai tensionat, iar mădularul – mai rigid şi mai tare.

Ce putere avea asupra lui! Wakefield era la mila ei. Cât de minunat era să îl domine şi să îl supună pe ticălos.

Ajungând la vârf, îi linse sucul sexual. Avea un gust atât de bun, excitând-o şi făcând-o să îl dorească cu disperare. Sfârcurile i se întăriseră şi aveau nevoie de atenţie, iar locul sensibil dintre picioarele ei era umed şi zvâcnea. Voia să îi ia toată erecţia în gură, apoi să o simtă în ea, să se contopească cu el pentru totdeauna.

Ridică privirea spre Wakefield, iar el o privi cu un foc arzător în ochi care o fermeca şi o provoca. Erau doar el, camera tăcută şi anticiparea minunată a ceea ce era pe

punctul de a se întâmpla.

— Vreau să ştiu că îţi place ce îţi fac, spuse ea.

— Eşti sigură, iubito?

Alintul îi dezmierdă urechile, şi, pentru că era atât de periculos, Emma încercă să pretindă că nu îl auzise. Cuvântul îi stârnise un roi de fluturi în stomac, tulburând-o.

Mii de întrebări frenetice alergau prin mintea ei: De ce îi spusese aşa? Ce însemna? Era un apelativ pe care îl folosea cu fiecare femeie cu care se culca? Sau – cel mai incredibil gând! — o spusese pentru că avea sentimente profunde pentru ea?

Ideea era atât de absurdă şi atât de greu de imaginat, încât nu voia să o ia în seamă. Afecţiunea din partea lui era imposibilă, de neconceput, şi totuşi ideea i se părea extraordinară şi se putea închipui pe sine abandonându-se în voia acelui cuvânt, dorindu-şi să fie adevărat, înnebunind de dorinţă.

Ignorând gravitatea acelui cuvânt, refuză să îi atribuie vreo semnificaţie. Era un singur lucru pe care el îl voia de la ea, un singur lucru interesant pe care ea îl avea de oferit: corpul ei. Emma ardea de nerăbdare să îl împartă cu el. Uniunea sexuală era singurul motiv din spatele interacţiunii lor, şi trebuia să fie precaută, ca nu cumva inima ei singuratică să se aventureze unde nu îi era permis.

— Da, sunt sigură, răspunse ea.

— Te doresc atât de mult. Nu ştiu dacă mă pot calma sau abţine.

— Să nu ai reţineri din cauza mea. Emma intenţiona să se lase în voia fiecărui aspect decadent şi depravat al procedurii. Vreau să fie minunat pentru tine.

— Crede-mă, fetiţo, o să fie. Se aşează pe perne. Indiferent de cum decurg lucrurile, adăugă apoi.

Noua poziţie aduse mădularul lui chiar sub gura ei, iar ea linse vârful, apoi deschise gura şi îl primi înăuntru. Imediat, el începu să împingă, fără să îi dea timp să se

obişnuiască. Evident, era familiar cu procedura şi cu violenţa ei şi nu îşi dădea seama că ea nu o mai făcuse niciodată.

Wakefield nu îşi stăpâni pornirile, dar Emma nu îl putea învinui. Din momentul în care se întâlniseră, se purtase ca o uşuratică şi nu făcuse nimic altceva decât să se laude cu caracterul ei.

În mod absurd, se aşteptase la o reacţie calmă şi politicoasă. Dar, după întâlnirile ei cu Wakefield, era surprinsă de cât diferită era realitatea faţă de fanteziile ei. Escapada era contrariul a ceea ce îşi închipuise ea: mai obscenă, mai tulburătoare şi mai riscantă.

Prea ruşinată ca să recunoască, personalitatea ei avea multe faţete deocheate, iar această indecenţă le întrecea pe toate. Era uimită de modul în care situaţia lor fusese redusă la cele mai simple elemente: gura ei, mădularul lui.

Wakefield se rostogoli pe o parte, iar ea se supuse, ghemuindu-se în spaţiul dintre corpul lui şi canapea. Legănându-i capul, puse un picior peste ea, ţinând-o aproape, ca să poată obţine plăcerea maximă. Pe măsură ce se apropia de apogeu, Wakefield era pregătit să îşi dea drumul, iar Emma se încurajă pe sine, întrebându-se cum avea să vină sfârşitul, cum avea să se simtă şi cum era gustul sămânţei lui.

Cum avea să supravieţuiască faptei!

Nu ştia ce ar trebui să facă meii departe – şi nu era ca şi cum s-ar fi putut opri ca să întrebe. Din moment ce îşi jucase rolul extraordinar de bine, probabil că el credea că ea ştia deja urmarea.

În acea ultimă secundă, el se retrase din gura ei, încercând să o ridice la pieptul lui, iar ea nu avea habar ce i se propunea, dar bănuia că presupunea renunţarea absolută la virginitate.

Împotrivindu-se, îşi folosi greutatea şi poziţia ca să îl

împiedice să o mute astfel încât să îşi dea drumul într-un mod pe care ea nu era pregătită să îl încerce.

— Trebuie să îmi dau drumul, Emma. Acum.

— În gura mea, John.

— Mă tem că te voi răni.

— Nu mă vei răni.

Se încruntară unul la altul, rezultatul fiind o luptă din priviri. Ea era disperată să îl satisfacă, să afle cum era sfârşitul, şi începu să îl lingă, făcându-l să geamă.

— Em… El încercă să o îndepărteze, dar fără prea multă convingere. Opreşte-te.

— Lasă-mă să fac asta pentru tine. Ezitant, Emma zâmbi, cu ochii căprui aproape rugători. Te rog?

— O, Dumnezeule… Cum mă priveşti…

Se sprijini de perne, iar Emma văzu mişcarea ca pe o acceptare, îşi coborî din nou gura spre el, în timp ce el mormăi ceva.

— Voiam ca prima oară să fie diferit, îngăimă Wakefield, dar probabil că deja delira.

Fu rapid copleşit de dorinţă şi se cutremură, dându-şi drumul cu violenţă. Un geamăt răsună din pieptul lui în întreaga încăpere. Îşi vărsă sămânţa, fierbinte şi sărată până în străfundurile gâtului ei, iar ea primi bucuroasă tot ce îi oferea el, recunoscătoare că îi dăduse acea şansă, că o lăsase să o facă.

Păru a trece o eternitate până ce orgasmul se domoli. Corpul lui se relaxă, şi se retrase din gura ei.

Pentru o vreme, Emma zăcu nemişcată, bucurându-se de rezultat, gândindu-se la ce avea să se întâmple în continuare, la ce aveau să îşi spună şi cum aveau să se poarte. În cele din urmă, el se întinse spre ea şi o mângâie pe păr.

— Vino aici, îi ceru el blând.

Fără să ezite, ea se supuse, întinzându-se peste el. Îşi încleştă pumnii şi îşi sprijini bărbia în ei, privindu-l în timp

ce el o studia gânditor.

Arăta teribil de tânăr şi de inocent, cinismul şi aroganţa lui dispărând pentru moment, şi părea de-a dreptul uimit de atracţia dintre ei, neştiind cum să explice puterea legăturii lor. Wakefield căuta răspunsuri de la ea, ca şi cum Emma ar fi fost un mister pe care încerca să îl dezlege. Sau poate că voia să comenteze ceva despre ceea ce tocmai făcuseră, dar nu putea da glas impresiilor sale.

Nici ea nu putea. Momentul fusese uimitor, incredibil, mai sublim decât orice ar fi visat vreodată înainte să înceapă acest joc, dar o asemenea recunoaştere avea să o facă să pară chiar mai mult târfa care el credea că era. Nu putea nici să spună, fără să pară complet imorală, că de-abia aştepta să repete experienţa.

Amândoi pierduţi în gânduri, se priveau unul pe altul, buzele lor la doar câţiva centimetri distanţă, corpurile lor unite, inimile bătând ca una singură.

— Eşti bine? o întrebă el în cele din urmă.

— Da. Tu?

— Încă sunt viu, o tachină el, referindu-se la comentariul pe care îl făcuse înainte să înceapă, legat la efectul pe care ea l-ar putea avea asupra mortalităţii lui.

— Nu te-am omorât? glumi ea.

— Am supravieţuit destul de bine.

— Mă bucur că eşti un bărbat atât de rezistent. Nu aş fi ştiut cum să justific în faţa lui Rutherford moartea ta subită.

Rânjetul ei se întindea la o ureche la alta, iar Wakefield zâmbi la rândul lui, voios şi vesel. Apucând-o de fund, o împinse spre el, sărutând-o blând. Apoi intensifică sărutul, strecurându-şi limba înăuntru şi gemând de plăcere.

— Ador gustul sexului meu în gura ta. Este ca şi cum ai fi fost făcută pentru mine.

— Mi-a plăcut ce am făcut, mărturisi ea cu timiditate.

— Şi mie.

El ridică sugestiv din sprâncene.

— Hai să încercăm din nou, spuse ea pe negândite, înainte să împiedice cuvintele să iasă.

— Lasă-mă un minut, târfuliţă mică. Wakefield o plesni vesel peste fund. Trebuie să îmi trag sufletul.

— Nu vreau să aştept.

— Ei bine, o vei face.

O răsuci astfel încât el stătea cu spatele la canapea, iar ea se ghemuise lângă el, cu spatele la el. Degetele lui îndrăzneţe zăboviră pe talia ei, apoi se strecurară pe un sân. Deşi Emma fu uimită de propria reacţie, fu excitată, chiar şi în dorinţa ei de a-i provoca un alt orgasm.

Sfârcurile ei erau ferme şi pregătită de dezmierdare, iar ea se foi şi se agită, nerăbdătoare ca el să facă paşii care aveau să îi trimită din nou pe drumul pasiunii, dar el voia să se odihnească.

De-abia aveau loc amândoi pe canapea, iar Emma veni şi mai aproape de el, meditând asupra modului în care se potriveau, pielea ei caldă lipită de a lui, pieptul lui ridicându-se şi coborând sacadat.

— Vreau să mă vizitezi seara, spuse el, ca să poţi rămâne peste noapte cu mine. În patul meu, la etaj.

— Nu aş putea face asta.

Dar, chiar în vreme ce respingea invitaţia, mintea ei vuia plină de scenarii lascive legate de cum şi-ar putea ascunde prezenţa la conac, cum ar putea să nu i se simtă lipsa acasă.

— Fă-o pentru mine.

Emma oftă.

— Mă tentezi dincolo de limite.

— Foarte bine.

O linişte prietenoasă se lăsă asupra lor, apoi Wakefield o sparse zicând:

— Urăsc rochiile tale.

— Eşti un mare linguşitor, John. Emma îl înghionti în coaste cu cotul. Pun pariu că doamnele din Londra nu pot rezista limbii tale ascuţite.

— Vreau să îţi cumpăr câteva haine noi.

— Nu, categoric.

— Mi-ar plăcea să te văd în roşu. Sau poate într-o nuanţă deschisă de albastru, spuse el, mângâindu-i părul, braţul. Lasă-mă să o fac.

— Unde aş putea purta eu o rochie elegantă? În plus – Emma îl privi peste umăr –, dacă ai începe să îmi cumperi haine, ar părea ca şi cum m-ai plăti pentru că petrec timp cu tine. Ar face ca relaţia noastră să devină bătătoare la ochi.

— O, Em, nu la asta m-am referit.

— Dar aşa aş percepe-o eu.

Studiind-o, Wakefield se strădui să îi înţeleagă punctul de vedere. Fără îndoială, era complet diferit de al lui. El oferise multe daruri scumpe multor femei la viaţa lui şi fusese refuzat de foarte puţine. În cele din urmă, o îmbrăţişă şi o sărută pe păr.

— Presupun, mormăi el, că, dacă ţi-aş cumpăra o rochie, m-ai face să mă simt vinovat pentru că am resursele necesare ca să mi-o permit.

— Da, probabil că aş face asta. Emma râse. Ajungi să mă cunoşti destul de bine.

John râse şi el, apoi căscă.

— Mă faci fericit.

Inima ei tresări. Ce sentiment divin, periculos! Existau zeci de răspunsuri dulci pe care ea i le putea da, dar le alungă, prea speriată să le dea glas. El nu ar vrea să audă nicio aiureală răsuflată, la care nu putea să răspundă la fel.

Şi apoi, dacă Emma simţea o emoţie neadecvată, el ar putea deveni îngrijorat din pricina afecţiunii ei, ar putea refuza să se mai întâlnească iar cu ea. Emma ajunsese să considere întâlnirile lor singurul lucru care o ajutau să facă

faţă întunericului nopţii, când disperarea ameninţa să o copleşească. Aventura lor avea să se sfârşească în curând, iar ea nu voia să grăbească despărţirea lor cu o declaraţie prostească şi insipidă.

Închise ochii şi alungă ideile, memorând tonul pe care el îi vorbise, ca să nu îl uite niciodată, şi se ghemui în braţele lui, preţuindu-i căldura şi felul în care se simţea protejată în braţele sale.

Respiraţia lui se domoli şi încetini, iar în curând începu să sforăie uşor. Emma mai stătu câteva minute, apoi se strecură din îmbrăţişare. În tăcere, îşi încheie nasturii rochiei, îşi prinse părul şi îşi puse pălăria. Pe un scaun de lângă şemineu zări o pătură tricotată şi îl înveli cu ea, dar el nu se mişcă.

Studiind fiecare detaliu, Emma îl privi cu atenţie; părea atât de liniştit. Îşi dorea să se aplece şi să îl sărute de rămas-bun, dar se temea că l-ar putea trezi, iar el nu ar lăsa-o să plece, deşi, ca să fie sinceră, nu s-ar putea împotrivi prea tare dacă el voia să o convingă să rămână. I-ar fi plăcut să se întindă lângă el pentru totdeauna, să se bucure alături de el de existenţa lui prosperă şi bogată.

Scuturând din cap şi alungând ideea absurdă, ieşi în vârful picioarelor din încăpere.

Chiar când era pe punctul de a ieşi pe uşa din faţă, fratele lui apăru ca din neant. Cu excepţia acelei prime după-amiezi îngrozitoare, când el fusese martorul contractului semnat de ea şi John, abia de îl mai zărise. Emma nu îl întrebase pe John despre domnul Clayton sau despre relaţia lor şi nu ştia ce să creadă.

Bărbatul o privea de parcă ar fi prins-o făcând ceva necuviincios – ceea ce cu siguranţă făcuse! —, iar Emma îşi dorea să poată dispărea ca prin magie.

— Bună ziua, domnişoară Fitzgerald, o întâmpină el cu cordialitate. Nu ştiam că ai sosit. Ce te aduce pe la conac?

— Am lucrat cu Wakefield la rapoartele financiare ale

moşiei.

Era o mincinoasă îngrozitoare, iar obrajii i se înroşiră.

— Adevărat? După tonul întrebării lui, îşi dădu seama că nu o credea. Nu am fost informat că ar fi avut nevoie de ajutorul dumitale.

— Este adevărat, susţinu ea, puţin cam prea înflăcărat. Am discutat despre soluţii mai puţin dramatice decât evacuarea.

— Nu aţi pus în aplicare – din întâmplare – înţelegerea aia ridicolă pe care m-aţi pus să o scriu, nu-i aşa?

— Nu, zise ea râzând. Nu.

— Pentru că i-am spus că, dacă o face, va trebui să îmi dea socoteală mie.

Emma înghiţi în sec.

— Aşa ai făcut?

— Da.

— Ei bine – se strădui să rămână calmă am râs serios pe seama contractului, dar apoi am trecut la afaceri.

El îşi puse o mână reconfortantă pe braţul ei şi spuse:

— Te poţi baza pe mine dacă ai nevoie de ajutor.

Nenumărate gânduri frenetice îi trecură prin minte. Ce ştia ea cu adevărat despre John Clayton? Dacă propriul lui frate îl credea capabil de un comportament vicios, poate că simţul ei ascuţit al intuiţiei o lăsase de izbelişte, şi de fapt ea nu îl cunoştea chiar deloc.

— Nu am nevoie de ajutor, spuse ea. Suntem prieteni.

— Prieteni. Hmm… El medită asupra cuvântului ca şi cum ar fi fost o aromă nouă, pe care nu o mai încercase niciodată. Nu ştiam că John are *prietene.*

— Ei bine, există un început pentru toate, nu-i aşa?

— El unde este?

— El… aa… A adormit în bibliotecă.

— A adormit?

Fusese stupid din partea ei să recunoască faptul că el adormise, şi se mustră în gând. Dacă ea şi Wakefield ar fi

avut o întâlnire de afaceri, aşa cum pretinsese, de ce ar fi adormit în toiul ei? Bărbatul avea multe defecte, dar nici măcar *el* nu era atât de nepoliticos.

— Era foarte obosit, inventă ea o scuză patetică.

— Cu siguranţă trebuie să fi fost.

Prostia ei reuşea doar să agraveze lucrurile, iar Emma trebuia să scape de acolo înainte să spună ceva şi mai stupid.

— Îmi pare rău, dar am întârziat la o altă întâlnire. Trebuie să plec.

— Bineînţeles, fu el de acord, mergând spre uşă şi deschizând-o pentru ea. Nu mă lăsa să te reţin.

Ieşind grăbită pe uşă, îşi impuse să facă paşi calmi, măsuraţi, dar, tăioasă precum lama unui pumnal, privirea lui o înjunghia în spate.

Ajunse la colţul casei şi apoi ieşi din raza lui vizuală, grăbindu-se spre pădure şi spre siguranţa casei sale.

Capitolul 11

Lady Caroline Foster aruncă o privire pe fereastra trăsurii în timp ce aceasta coti pe drumul spre conacul Wakefield. Din moment ce nu mai vizitase vreodată acea proprietate, studia cu ochi critic grădinile, memorând fiecare aspect, astfel încât, atunci când avea să revină în Londra, să-şi aducă aminte de ceea ce văzuse.

Ştia tot ce se putea şti despre proprietăţile Wakefield, întrucât reţinuse dinainte toate informaţiile disponibile, însă, chiar dacă citise despre zonă, simpla examinare a documentelor nu îi putu oferi genul de detalii esenţiale pe care le puteai afla printr-o inspecţie vizuală.

Îi făcea plăcere să povestească despre suprafaţa, numărul de angajaţi, venitul anual de la arendaşi,

cantitatea de grâu, orz şi alte recolte. Când avea să se mărite cu John şi să devină vicontesă, această moşie întinsă urma să fie una dintre multele pe care avea să le stăpânească, aşa că avusese grijă să-i prevină înainte să sosească ziua sorocită.

Rolul ei iminent era descurajator, şi îşi dorea să-l facă pe John mândru de ea. Timp de atâţia ani, aşteptase credincioasă ca el să se decidă că era pregătit să-şi pună pirostriile, şi când, în sfârşit, avea să accepte şi aveau să se căsătorească, spera ca el să accepte fericit inevitabilul.

Urma să fie cea mai bună vicontesă!

În viitorul ei fusese dintotdeauna inclusă căsătoria cu moştenitorul conacului Wakefield. Bunicii şi părinţii îşi doriseră această alianţă, tot aşa cum şi-o dorise şi răposatul viconte, Douglas Clayton. Planurile lor fuseseră stabilite încă de când Caroline era un prunc.

Iniţial, fusese destinată fratelui mai mare al lui John, James, însă acesta murise, şi, ca urmare a acestui fapt, ea dobândise un nou logodnic, schimbare care nu o afectase prea tare. Era pe atunci atât de tânără, iar ideea de a avea un soţ i se părea atât de îndepărtată, încât nu conta cu cine avea să se căsătorească.

Se întâmplase cu o veşnicie în urmă, şi abia îşi amintea de James, aşa că era ca şi cum fusese pregătită să se mărite cu John, doar cu John, şi că nu existase vreodată un alt moştenitor al conacului Wakefield în afară de el.

El nu spusese prea multe, însă ea avea o bănuială supărătoare că lui nu îi plăcea ideea că iniţial fusese sortită fratelui său. Nu discutaseră despre asta – nu era atât de netoată încât să aducă în discuţie acest subiect însă o bântuia senzaţia că el simţea că nu fusese prima ei alegere şi că o câştigase doar pentru că nu mai avea cine altcineva să o ia.

Se întreba adesea dacă nu cumva asta îl împiedica să o ceară de soţie. John încerca din răsputeri să se ţină la

distanţă de imaginea lui James şi era jignit de orice aluzie cum că ar trebui să acţioneze aşa cum ar fi făcut James. Dacă era cineva suficient de idiot încât să-l îndemne cum să se poarte ca să-i semene lui James, el făcea fix opusul faţă de ce i se sugera.

Putea fi extrem de îndărătnic, aşa că ea se prefăcea a crede că reticenţa lui faţă de căsătorie era pur şi simplu rezultatul firii lui încăpăţânate şi nu – Doamne fereşte! — a ceea ce simţea în privinţa ei.

Având moşia tatălui ei chiar în vecinătatea uneia dintre proprietăţile Wakefield, crescuse împreună cu John, văzându-l ca pe un frate mai mare şi mai nepărtinitor. Deşi era cu şase ani mai mare, socializau adesea. Chiar şi când el se mărise şi se stabilise în Londra, se întâlneau la diverse evenimente.

Erau atât de apropiaţi, încât stătuseră pe acelaşi rând de strane la biserică la înmormântarea lui James!

Ea îi cunoştea punctele forte şi slăbiciunile, înclinaţiile şi defectele şi era convinsă că purtarea ei paşnică avea să echilibreze şi să completeze predilecţia lui de a trăi şi de a cheltui necugetat. Erau prieteni şi, aşa cum susţinea mama ei, timpul îndelungat de când se cunoscuseră avea să stea la baza unui parteneriat stabil – asta dacă John putea să treacă peste reţinerile care îl împiedicau să ia o decizie.

Alţii o credeau nebună că încă încerca – în fond, tocmai împlinise douăzeci şi patru de ani! Însă ea îşi acceptase datoria şi n-avea de gând să se eschiveze de la responsabilităţi, chiar dacă în sinea ei era conştientă că o irita lipsa lui de iniţiativă. Renunţase la multe pentru a-i deveni soţie. Pe măsură ce trecuseră sezoanele fără vreo oficiere importantă, îndurase comentarii derizorii şi fusese ţinta ridiculizărilor – şi, deşi încerca în mod curajos să ignore aluziile răutăcioase, batjocura o durea.

Oamenii râdeau de ea pe la spate, făcând-o proastă, un bufon, spunând că îşi distrusese orice şansă când se

aliase cu John. Nu ştia cum avea să reacţioneze dacă în final el urma să refuze să se căsătorească cu ea. Era nemăritată doar pentru că îşi unise soarta cu a lui. Fără nicio îndoială – aşa cum insistaseră încontinuu părinţii ei –, el urma să se potolească şi să facă ceea ce se cuvenea. Dacă el chiar continua să se împotrivească, avea să o distrugă.

În ciuda sfaturilor mamei sale, era sigură că îl putea schimba, că putea să îi potolească tendinţele exagerate şi să-l transforme într-un om mai bun. Putea fi un soţ corespunzător, chiar dacă nu era tânărul elegant şi romantic la care visase când era copilă.

Cu siguranţă îl plăcea destul de mult, neţinând seama de numeroasele sale ciudăţenii şi de apetitul pentru necazuri. Era binevoitor şi politicos, familiar, ca o pereche confortabilă de cizme de călărie.

Deşi îşi dorea uneori ca el să-i facă inima să bată puternic, să îi arunce priviri înfierbântate de dorinţă masculină, să o poarte către o viaţă plină de pasiune şi de entuziasm, îşi alungă aceste gânduri din minte. Urmau să aibă o căsnicie solidă, bazată pe vechile principii ale datoriei faţă de familie şi faţă de ţară, şi era imprudent să râvnească la ceva ce nu fusese niciodată menit a se întâmpla.

Caleaşca dădu colţul şi ieşi huruind din pădure, iar ea reuşi să vadă pentru un moment reşedinţa. Era frumoasă, ridicată pe un deal, cu ferestrele strălucind în soarele după-amiezii. Un fior de nerăbdare şi de grijă îi străbătu şira spinării.

Nu-i scrisese lui John pentru a-l anunţa de sosirea ei, aşa că avea să fie uimit. Ea nu făcea niciodată ceva imprevizibil, nu încălca niciodată nicio regulă şi nu se purta impetuos, aşa că nu-şi putea da seama ce anume o motiva.

Desigur, exista nevoia de a-l face pe John să o creadă spontană – el o tachina adesea că era prea reţinută, însă

mesajul anonim pe care îl primise avusese de asemenea de-a face cu decizia ei de a merge la Wakefield.

John avea o afinitate pentru femeile depravate, o slăbiciune pe care mama ei i-o explicase îndelung, şi ea nu-şi făcea nicio iluzie privind genul de căsnicie pe care urma să-l aibă: cu John drept soţ, trebuia să se prefacă neştiutoare în timp ce el se înhăita cu toate destrăbălatele.

Caroline nu pricepuse detaliile dezgustătoare, însă mama ei îi dăduse de înţeles că femeile claselor inferioare urmau să-i ofere lui John genul de distracţii pe care ea – ca fiică de conte – n-ar trebui să le furnizeze. Deşi acest punct de vedere imposibil de înţeles i se părea dezagreabil, ea presupusese că se obişnuise deja cu asta, însă, aflând de amărâta cu care umbla el, fusese cuprinsă de frustrare.

Târfuliţa urma să-i ofere un pretext în plus să evite căsnicia, şi, deşi ea se străduia să-şi ascundă ciuda, nu mai putea răbda.

Când tatăl lui murise, părinţii ei îi promiseseră că – acum, că titlul atârna greu pe umerii băiatului – John urma să îşi îndeplinească obligaţia, însă ea aştepta o cerere în căsătorie de luni întregi! Scrisoarea nesemnată o forţase să acţioneze, şi ea n-avea de gând să piardă timpul prin Londra în vreme ce destinul îi era, din nou, amânat.

Avea s-o trimită pe târfuliţă la plimbare, urmând să-l aibă pe John numai pentru ea pentru toată săptămâna! O astfel de companie restrânsă trebuia să aibă un efect miraculos asupra relaţiei lor!

Părinţii ei erau în Scoţia, iar absenţa lor îi oferise ocazia perfectă pentru a face această călătorie pe furiş, neştiută de nimeni. Avea să folosească fiecare secundă pentru a-i aminti lui John de ce le-ar sta aşa bine împreună. Amânarea lui era pe cale să se încheie!

Caleaşca se opri cu un huruit la intrarea în conac, iar ea continuă să privească pe furiş afară, în timp ce vizitiii îşi îndeplineau sarcinile. În cele din urmă, uşa se deschise, cu

treptele coborâte, iar ea ieşi. Cu stomacul strâns de emoţie, îşi netezi urmele lăsate de griji pe frunte şi afişă un zâmbet calm.

John avea să fie atât de încântat să o vadă! Cu siguranţă avea să fie!

Rutherford era acolo să o primească, iar ea îl privi, aşteptând cu nerăbdare să îi fie anunţată prezenţa, moment în care îşi observă reflexia într-o oglindă. În afară de câteva încreţituri ale fustei, se simţi uşurată să vadă că arăta impecabil.

Părul ei blond era prins într-un coc elegant, ochii albaştri şi buzele ademenitoare îi erau accentuate de un strat delicat de machiaj. Purta o rochie crem, cu umerii dezgoliţi, care îi sublinia nuanţa deschisă şi delicată a pielii. Suplă, armonioasă, prosperă, o nobilă privilegiată care urma să-şi întâmpine logodnicul, înaintă graţios în casă de parcă aceasta deja îi aparţinea.

Nejustificat de mulţumită, intră şi se întoarse doar ca să se trezească faţă în faţă cu Ian Clayton.

Când părăsise oraşul într-o grabă nesocotită, nu se gândise că şi domnul Clayton avea să fie la ţară, deşi ar fi trebuit să ştie asta. El şi John erau nedezlipiţi, şi unde mergea unul venea şi celălalt. Era o realitate care o obosea şi o irita.

Fraţii îşi erau exagerat de credincioşi unul altuia, iar John probabil l-ar fi vrut pe domnul Clayton la nuntă. I-ar fi putut cere chiar să fie cavaler de onoare! Cum putea ea să-l refuze?

După căsătorie, cei doi aveau să-şi vadă împreună de treburile bărbăteşti, ceea ce presupunea ca domnul Clayton să umble liber prin casa ei. Nu ţinuse cont de faptul că el trăise în aceeaşi casă în ultimii zece ani. Urma să fie o soţie căreia ar trebui să i se permită să aleagă pe cine primea sub propriul acoperiş. Dar cum putea o soţie să-i pomenească o asemenea doleanţă partenerului ei? Cum

putea să-i mărturisească faptul că fratele lui vitreg o scotea din minţi?

Când era în preajma domnului Clayton, nu ştia ce să facă sau ce să spună. Părând exagerat de masiv, o intimida, ceea ce era prostesc. Era de aceeaşi înălţime ca John, dar, din cauza modului trufaş în care mergea, părea mai mare. Semănau suficient cât să fie, ei bine… fraţi, însă, în timp ce trăsăturile lui John erau angelice şi frumoase, ale celuilalt erau necioplite şi neîmblânzite.

— Măi să fie, spuse el sarcastic, dacă nu e chiar *Lady* Caroline.

Îi accentuă titlul într-un mod menit să o mânie, şi, fără să spună nimic, ea îl privi încruntată. Deşi avea grijă să-l evite, erau unele momente – ca acum – când confruntarea devenea inevitabilă. O făcea să se simtă absurdă, neimportantă, de parcă era îngâmfată şi înfumurată, iar atitudinea lui tăioasă o înfuria.

Era o persoană foarte amabilă – cu cei demni de politeţea ei. Ceea ce domnul Clayton cu siguranţă nu era! Nu merita niciun pic de atenţie, atât din pricina statutului avut prin naştere, cât şi a modului său de a se purta.

— L-ai înştiinţat pe John cu privire la planurile tale?

Se aplecă spre ea, încercând să o agite prin apropierea lui, ceea ce îi şi reuşea. Pulsul i se acceleră, nările i se măriră, muşchii stomacului se încleştară.

Dintr-un motiv sau altul, când el era aproape, simţurile îi erau deosebit de ascuţite. Putea să simtă mirosul săpunului cu care se spălase, aroma tutunului ieşindu-i din jachetă, putea să simtă căldura emanată de trupul său lung şi suplu. Nu-şi putea da seama ce anume o deranja, dar n-avea de gând să stea prea mult cugetând la sensibilitatea ei stranie.

Ignorându-l, se întoarse către majordom, desfăcându-şi paltonul şi întinzându-l.

— Deci e o vizită pe neaşteptate, aşa e? o luă el la

rost când ea nu îi răspunse. Ei, John o să fie cu siguranţă *surprins.*

N-avea de gând să încerce să interpreteze accentul pus pe cuvântul „surprins”. Putea să aibă orice înţeles; n-avea de gând să încerce să-l descifreze.

O urmări cu acei ochi albaştri şi vicleni ai săi, iar ea încercă să-şi suprime un fior, nevrând să-l lase să-şi dea seama cât de mult o tulbura. În timp ce el o evalua în mod nepotrivit, cu o impertinenţă de nesuportat, ea îşi feri privirea, refuzând să-i acorde vreun pic de atenţie.

— Ce va spune tati când va afla că ai plecat aşa singură la plimbare?

— Rutherford – îi spuse însoţitorului condu-mă în salon. O să-l aştept pe John acolo. Nu vreau să port această conversaţie în hol.

— O, spuse domnul Clayton batjocoritor, o lovitură în plin, doamnă. Plin de dramatism, îşi duse o mână în dreptul inimii de parcă îl rănise, ceea ce n-ar fi fost posibil. Era făcut din gheaţă şi oţel. Apoi îşi reveni deodată, afişând o amabilitate vizibil falsă. O conduc eu, Rutherford. Comandă ceva de băut, apoi întoarce-te la treburile tale.

Majordomul se aplecă crispat, recunoscând evidenta autoritate a domnului Clayton – în locul autorităţii ei – şi se îndepărtă încet, lăsând-o singură cu bădăranul dominant şi mai furioasă ca oricând.

În liniştea ce îi învălui se studiară reciproc, ca nişte adversari într-un război nedeclarat. Privirea lui sfredelitoare şi concentrată rătăcea asupra ei, croindu-şi drum în interiorul ei, dându-i impresia că privea până în adâncul sufletului ei, aşa că ea se foi stânjenită, având o senzaţie cumplită, de parcă îi dezvăluise cumva toate secretele ei mărunte.

— Pot să găsesc şi singură salonul, mulţumesc, spuse ea spulberând liniştea tensionată.

— Nu mai fi aşa snoabă, spuse el mânios.

— Eu? zise ea, înspăimântată de remarca lui necivilizată, apoi îl puse la punct cu aroganţă. Vreau să ştii că sunt considerată o persoană chiar prietenoasă – atunci când am parte de o companie *prietenoasă.*

— Nu, o contră el, eşti o snoabă şi jumătate. Şi te străduieşti din răsputeri să fii o că…

Se controlă înainte să spună cum anume o considera.

— O ce? întrebă ea ţâfnoasă.

— Nu contează, răspunse arogant, făcând-o să fumege din nou.

Ura când bărbaţii o tratau ca pe o fiinţă inferioară, ca pe o făptură drăgălaşă şi fragilă sau – mai rău! — proastă.

— Nu am să-ţi tolerez comportamentul grosolan. Acum, dacă nu te superi…

El părea întotdeauna hotărât să işte o dispută, însă n-avea de gând să-i facă pe plac. Încercă să plece, dar cumva el se mişcă rapid şi îi blocă eficient retragerea.

Ea se mânie. Deşi nu-şi putea închipui de ce, părea hotărât să o chinuiască. Da, îl insultase cândva într-un moment teribil, dar asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă, când îi adresase în mod impulsiv şi imatur o remarcă mizerabilă privind originile lui şi adusese în discuţie închipuitele şi necinstitele motive financiare care îl făcuseră să împartă casa cu John.

În timp ce îşi exprimase aluziile calomnioase într-un mod mult prea zgomotos, un servitor auzise şi îl înştiinţase pe John, aşa că fusese nevoită să-şi ceară scuze, ca nu cumva să o creadă total lipsită de bun-simţ.

Încă simţea gustul amar al acelei ispăşiri şi, deşi domnul Clayton îi acceptase scuzele, rămăsese cu părerea că acesta n-o iertase cu adevărat.

El veni mai aproape, cu vârfurile cizmelor pătrunzând sub tivul rochiei ei.

— John nu se va bucura să te vadă.

Cum îndrăznea el să facă un asemenea comentariu?!

— Nu înţeleg de ce consideri că sosirea mea te priveşte în vreun fel.

— Tot ce se întâmplă în viaţa lui John este treaba mea, spuse privind-o de parcă era o neghioabă. Nu trebuia să vii. O să se supere.

— Îmi asum riscul, rosti ea printre dinţi. Nu avea de gând să îi dea explicaţii, nu când fusese atât de entuziasmată să pornească într-o aventură. Nu avea de gând să-l lase pe domnul Clayton să strice asta!

— De ce insişti? întrebă el deodată, serios.

— Să ce?

— Să alergi după fratele meu? Nu merită, şi el nu te merită.

Avea mai multe replici înţepătoare pregătite şi îşi dorea din răsputeri să izbucnească, pentru ca el să simtă măsura furiei ei. Măcar o dată, i-ar fi plăcut să-şi piardă controlul. Ar savura perspectiva de a-l ocărî pe ţopârlanul cel impertinent, de a-şi lăsa firea atent stăpânită şi vorbele de duh să iasă la iveală.

Dar, din fericire, apariţia oportună a lui John în capătul holului o opri din a face o scenă. Imediat se calmă, adoptând atitudinea senină pentru care era vestită, iar domnul Clayton – ticălosul de el – observă cât de repede se controlă ca nu cumva să-i observe John furia.

În timp ce ea clocotea, el chicoti, iar ea îl ignoră sfidătoare – o tactică la care se pricepea de minune –, concentrându-se în schimb asupra lui John şi dându-şi seama de îndată că anonimul care trimisese scrisoarea avusese dreptate.

Lângă el se afla o femeie subţirică şi cam ştearsă. Era îmbrăcată într-o rochie neagră ponosită şi comună, o bonetă din paie şi o mantie banală. Se plimbau braţ la braţ de parcă erau prieteni buni, iar el îi zâmbea într-un mod niciodată perceptibil atunci când era împreună cu Caroline. Deşi se convinsese singură că dragostea şi afecţiunea nu

urmau să fie dobândite prin căsătorie, faptul că el oferea acest lucru altcuiva era un atac dureros la respectul ei de sine şi îi aduse la suprafaţă instinctele competitive latente.

Se apropiară, nedându-şi seama de prezenţa ei, iar Caroline putu să-şi analizeze inamicul, recunoscând că femeia putea fi drăguţă dacă ar avea o îmbrăcăminte sau o coafură mai stilate. Era hilar de diferită faţă de John, mai puţin în privinţa unui anumit detaliu: emanau o energie sau o chimie atât de puternică, încât până şi Caroline o putea sesiza fără mari eforturi.

Se crispă, gata de luptă, şi, spre oroarea şi dezamăgirea ei, domnul Clayton o examina în timp ce ea evalua cuplul. Ridică dintr-o sprânceană de parcă ar fi întrebat-o: „Ce părere ai de asta?”

Îşi dăduse seama cu uşurinţă că ea se grăbise să vină tocmai pentru a se confrunta cu această situaţie. De ce îi citea atât de uşor intenţiile? Cât de stânjenitor pentru ea!

John privi uimit în lungul holului şi o văzu. Atitudinea lui, de obicei relaxată, se schimbă brusc, şi el aproape că se poticni. Pentru o clipă, păru teribil de vinovat, de parcă făcea ceva greşit şi ea îl prinsese în momentul nepotrivit. Bun! Lasă-l să fiarbă! Era şi timpul să înceapă să fie tratată mai bine de către ceilalţi!

Apoi zâmbi – acel zâmbet anost şi binevoitor pe care îl păstra doar pentru ea –, şi ea îşi simţi inima zdrobită. De ce nu o putea privi în modul drăgăstos în care se uita la noua lui prietenă?

— Caro? spuse el, folosindu-i numele de alint. Chiar tu eşti?

— Da, John dragă.

Neafectată, calină, păşi înainte, cu ambele braţe întinse către el, iar el nu o dezamăgi. Se îndepărtă de cealaltă femeie de parcă devenise invizibilă.

— Ce cauţi aici?

— Mă simţeam atât de singură în Londra fără tine,

spuse ridicându-se pe vârfuri pentru a-şi primi obişnuitul sărut pe obraz. N-o sărutase niciodată pe buze, dar, oh, cât şi-ar fi dorit s-o facă. Şi m-am decis să-ţi fac o vizită.

— Înţeleg. Tatăl tău ştie că ai venit? întrebă el încruntat, fără nicio urmă din adoraţia înflăcărată cu care o cocoloşise pe însoţitoarea lui.

— Nu, spuse ea flirtând şi zâmbind, deşi în sinea ei se înfiorase.

Cum se întâmplase de ajunsese la douăzeci şi patru de ani, şi totuşi nimeni nu putea să creadă că era capabilă să ia o gură de aer fără permisiunea tatălui ei?

— El şi mama sunt în Scoţia, zise apropiindu-se, sperând să o deranjeze pe însoţitoarea lui prin familiaritatea lor. Am plecat singură. Şi cu servitoarea, desigur. N-ar fi fost atât de nesăbuită încât să ignore cu totul cerinţele decenţei.

— Şi dacă află cineva? o dojeni el uşor.

— N-o să afle nimeni, insistă încrezător, deşi n-ar fi avut de ce să-şi facă griji dacă s-ar fi răspândit vestea.

Poate că pătarea reputaţiei ei ar fi dus la o cerere în căsătorie.

— Caro, trebuie să-ţi spun că…

N-avea de gând să îi asculte predicile. Dacă era nemulţumit de purtarea ei neruşinată, după cum insistase domnul Clayton, jignirea ar fi putut s-o omoare.

— Lasă-mă să-ţi povestesc despre călătoria mea, îl întrerupse. Am avut o călătorie minunată.

Îi apucă braţul cu îndrăzneală şi îl îndemnă spre ceea ce spera că era salonul de primire. Eficient şi abrupt, îl aduse departe de cea mai recentă tentaţie a lui. Oftă şi se urni cu greu, însă ea îl trase mai departe, iar el o însoţi, fiind prea bine educat ca s-o oprească atunci când era ştia atât de bine încotro trebuiau să se îndrepte.

Trecând peste prag, privi cu superioritate peste umăr către însoţitoarea lui. Caroline putea să-şi dea seama de

toate emoţiile care o invadau pe femeia nevinovată. Era îngrozită, lovită de trăsnet şi rănită, iar Caroline îţi făcu şi ea curaj, refuzând să simtă vreo remuşcare pentru faptele ei. John îi aparţinea, şi aşa fusese dintotdeauna!

Obosise să-l tot împartă cu fiece fetişcană care se perinda în jurul lui! Ca un gând care sosi prea târziu, porunci:

— Tu, de-acolo! Du bagajele sus şi desfă-le. După aceea, spune-i menajerei mele că vreau să fac baie. În jumătate de oră, cam aşa.

John se crispă, înfuriat de fapta ei, însă ea închise uşa pentru a nu auzi nimeni dacă el avea să riposteze.

*

Ian clătină din cap, întrebându-se de ce John se ţinuse după Lady Caroline fără să crâcnească şi de ce nici măcar nu aruncase o privire de rămas-bun în direcţia domnişoarei Fitzgerald.

Cum era şi normal, orice tânăr confruntat de logodnica lui, în vreme ce se prostea cu ibovnica, ar fi trebuit să se simtă jenat, aşa că Ian nu prea putea să-i aducă reproşuri. Cu atitudinea lui afectată când venea vorba despre femei şi despre sentimentele lor, nu avea curajul necesar pentru a străbate o asemenea mlaştină dezastruoasă.

Fără îndoială, vitejia lui se manifestase prin fugă. Ce întâlnire cumplită! Pentru toată lumea!

Apariţia lui Lady Caroline nu fusese impetuoasă, nici nepotrivită. Venise din cauza domnişoarei Fitzgerald, dând dovadă măcar o dată de caracter – chiar şi într-un moment aşa nepotrivit ca acum.

Cât de mult detesta Ian faptul că ea depunea atât de mult efort în favoarea lui John!

Pe măsură ce gândul acesta se înfiripa, îl respinse,

refuzând să mediteze la acest lucru. De ce îi permitea să-l tulbure? Nu-i păsa câtuşi de puţin dacă se ţâra singură în dizgraţie, an după an, visând la un bărbat care nu o băga în seamă.

N-avea nicio fărâmă de orgoliu? Pic de raţiune?

Da, ticălosul de taică-său îi aranjase căsătoria încă de când era copilă, dar altfel şi-ar fi dat ea seama că aranjamentul fusese o greşeală, că John n-avea să-şi onoreze înţelegerea? Caroline nu mai era o fetiţă proastă şi nu avea de ce să respecte fiece ordin al tatălui. De ce era nevoie ca ea să-şi dea seama că opinia ei conta?

N-avea deloc coloană vertebrală? N-avea să capete niciodată curajul să spună când se întrecea măsura şi să meargă mai departe?

El nu-şi făcea iluzii în privinţa motivului pentru care era obsedat de ea, cu atâta intensitate: era profund atras de ea, iar fascinaţia lui era alimentată de o combinaţie complexă de resentimente şi gelozie. Ea era o întrupare a tot ce îşi dorise el vreodată, tot ce i-ar fi aparţinut dacă viaţa ar fi fost corectă. Însă ea îi era atât de inaccesibilă, că i se părea ridicol chiar şi doar să se gândească la ea, iar faptul că era de neatins o făcea să fie şi mai dezirabilă. Şi-apoi, îi aparţinea lui John, era de mult sortită lui, iar asta o făcea şi mai irezistibilă tocmai pentru că era ceva ce nu putea avea, iar obsesia lui devenea tot mai absurdă şi mai ilogică.

Nu avea să-i aparţină vreodată, însă se gândea în mod constant la această posibilitate. Ce bărbat nu şi-ar fi dorit-o alături în pat?

John îşi închipuia că era o persoană rece, însă Ian observa în ea o vitalitate şi o energie care erau ţinute cu grijă în frâu. Era pasiunea care clocotea fără să iasă la suprafaţă, şi tocmai de aceea el încerca să o aţâţe. Voia să fie acolo când toată acea pasiune înăbuşită avea să ţâşnească. Ce privelişte ar fi fost!

Îşi concentră atenţia asupra domnişoarei Fitzgerald, care părea să se fi preschimbat în stană de piatră. Şi ea fixa încruntată cu privirea uşa închisă, de parcă ar fi încercat să străpungă lemnul ca să vadă ce se întâmpla de cealaltă parte.

Dacă ar fi fost dispus, Ian ar fi putut să clarifice acest lucru: John era cordial şi sociabil, în vreme ce îi explica lui Lady Caroline – de parcă ar fi fost o fetiţă – că pornise într-o călătorie mult prea imprudentă. Apoi, fără să se îngrijească de sensibilităţile ei, intenţiona să o trimită acasă cât mai rapid posibil, ca ea să ajungă în Londra înainte ca lumea să-şi dea seama de ceea ce făcuse.

Priceput la vorbă cum era, John urma să o convingă că făcea asta spre binele ei şi, asemenea unui copil ascultător cum fusese ea de la început, Caroline avea să facă întocmai fără să obiecteze.

Din păcate pentru domnişoara Fitzgerald, aceasta nu ştia nimic despre dansul misterios în care se prindeau de regulă John şi Caro. Ea era amorezată şi deznădăjduită în dragoste, iar el detesta să o necăjească şi mai mult, dar nu avea încotro. Cel mai probabil, ea trăia o fantezie: fiica vicarului şi vicontele bogat între care se înfiripa o poveste de dragoste în secret. Era jalnic de înduioşător. Ea şi John erau izolaţi la ţară, aşa că era uşor să uite de statutul lor, iar sosirea lui Caroline reprezenta pentru ei o trezire bruscă la realitatea dureroasă.

Ajunsese s-o placă pe Emma Fitzgerald. Deşi iniţial fusese neliniştit din cauza motivaţiilor ei şi a capacităţii ei de a-şi apăra opiniile, îşi alungase îndoielile. După cum o dovedise în repetate rânduri, nu era o neroadă. Putea să ţină piept unora precum John Clayton, deşi ocazional pe Ian îl rodea curiozitatea în privinţa a ceea ce se întâmpla în timpul întâlnirilor celor doi. Afinitatea dintre ei era puternică şi atât de evidentă, că, după acea după-amiază misterioasă în care ea îl lăsase pe John *să doarmă* în

bibliotecă, Ian bănuia că era posibil să fi păşit pe un teritoriu primejdios.

În vreme ce zăbovea acolo în holul liniştit, cu suferinţa întipărită pe chip, el îşi dădu seama că bănuielile fuseseră adevărate: domnişoara Fitzgerald se ataşase în mod riscant de John – poate chiar era îndrăgostită de el –, ceea ce era nesăbuit şi dezastruos.

Era esenţial ca el să intervină. Ea avea nevoie de cineva care să o scoată din starea aceea prostească, iar el avea să declanşeze alarma, binevoitor. Emma Fitzgerald nu avea ce căuta în viaţa lui John – acum şi niciodată –, motiv pentru care trebuia să se găsească cineva care să-i amintească acest detaliu sâcâitor.

— N-o lua în seamă, spuse Ian, referindu-se la Caroline. Intenţia ei nu este să fie nepoliticoasă, doar că niciodată n-a avut nevoie să se poarte altfel.

Domnişoara Fitzgerald clipea şi clipea, de parcă ar fi ieşit brusc dintr-o cameră întunecată şi ar fi păşit în lumină.

— Cine este?

— Lady Caroline Foster. Tatăl ei este contele de Derby. Este logodnica lui John.

Spusese o mică minciună, însă una importantă şi, mai ales, oportună.

— Sunt logodiţi?

— Încă din copilărie, minţi el din nou.

Veştile o uluiră peste aşteptări, astfel că el aproape că nu mai putu continua cu vicleşugul, însă ea trebuia să fie convinsă să renunţe la ideea ei absurdă.

— Mai demult, John nu se grăbea să se însoare, zise el lipsit de convingere. Însă datorită faptului că va primi titlul…

Lăsă să se subînţeleagă restul, iar ei îi dădu de înţeles că nunta era inevitabilă.

— Au stabilit data nunţii?

— Curând. Cu un aer gânditor, el încuviinţă, însă nu

oferi detalii, pentru ca ea să înţeleagă ce era mai rău.

— Doam…

După o pauză destul de lungă, privi cu atenţie către camera în care John se închisese cu Caroline. Orice persoană care nu cunoştea relaţia complexă şi ciudată pe care o aveau cei doi şi-ar fi închipuit că se sărutau acum cu patimă. Ca doi îndrăgostiţi care s-au reîntâlnit.

Ţi se rupea inima să îi vezi suferinţa, iar când ea se răsuci, Ian observă că avea lacrimi în ochi.

— Habar nu aveam, insistă ea. Nu mi-a zis.

— O femeie înţeleaptă, o sfătui el cu blândeţe, s-ar gândi cât de inutil e să insiste într-o direcţie plină de primejdii.

— Da, încuviinţă ea încet, aşa ar face o femeie înţeleaptă.

— John se va întoarce în curând în Londra.

— Nici nu mi-am închipuit altceva.

— Îl cunosc de mulţi ani, domnişoară Fitzgerald. Dumnezeule, se simţea de parcă lovea într-un biet căţeluş nevinovat. N-ar fi prudent să îţi faci speranţe că s-ar ţine de o promisiune sau că s-ar putea produce o schimbare în atitudinea lui.

Privirea ei o căută pe a lui. Era atât de pură, de sinceră, iar afecţiunea pentru John era limpede. Ce idee deprimantă! Fusese atât de încântată, că uitase cu totul de divergenţele lor din trecut, însă era inteligentă şi înţelese ce trebuia făcut. Pentru John. Pentru ea însăşi.

Agitată, îşi trecu limba peste buza de jos. Atât de fermecătoare. Atât de înviorătoare. Atât de nechibzuită în chestiunile sentimentale.

— Îi poţi transmite vicontelui un mesaj pentru mine?

— Desigur.

— Vrei să-i spui că eu… că eu… Fu nevoită să înghită de două ori înainte să termine fraza. Cât de mult avea să regrete despărţirea! Că eu mi-am neglijat alte îndatoriri ca

să pot face un tur al proprietăţii cu el, dar că nu voi mai fi disponibilă să-l ajut de acum încolo.

— Am să-i transmit.

— Şi poţi… înghiţi din nou, iar lacrimile păreau să o podidească iarăşi. Poţi să te asiguri că va ţine seama de decizia mea? S-ar putea să nu vrea să o respecte.

Prea adevărat. Domnişoara Fitzgerald îl cunoştea bine pe John. Dacă el nu voia să-şi încalce o promisiune, era extrem de dificil de convins să o facă.

— Am să mă ocup de asta.

— Mulţumesc.

— Nu ai pentru ce.

Îl cercetă cu meticulozitate, de parcă urma să adauge ceva, iar el fu uşurat când ea nu mai spuse nimic. Nu avea niciun rost să prelungească inevitabilul. Şi-apoi, el nu voia să aibă şi mai multe motive să o placă.

Era extrem de perspicace, şi, dacă ar fi vorbit despre John într-un fel anume, dacă ea începea o discuţie despre defectele lui sau despre temerile pe care le avea în privinţa lui, Ian ar fi participat şi el la discuţie şi ar fi sfârşit prin a căuta modalităţi prin care cei doi iubiţi predestinaţi să fie împreună, când nu exista de fapt nicio scuză pentru încurajarea nebuniei lor.

— La revedere, spuse ea. Mi-aş dori…

— Ce anume?

— Ca noi doi să fi apucat să ne cunoaştem. Amândoi ne facem griji în privinţa lui John – deci era John, nu-i aşa? —, şi cred că ne-am fi putut împrieteni.

— Şi eu cred că ne-am fi putut împrieteni, admise el.

— Să ai grijă de el pentru mine.

Cât de ciudat era că în sfârşit renunţase la orice prefăcătorie cum că ar fi fost mai mult decât simple cunoştinţe.

— Aşa o să fac.

Încuviinţă şi ea din cap, după care se înfioră, iar trupul

îi fu străbătut de un spasm, ca şi cum s-ar fi dezbărat de o povară grea. Fără să rostească un cuvânt, plecă, alegând să iasă pe uşa din spate, folosită de servitori, nu pe cea din faţă, pe care o folosea când venea în vizită.

Preţ de câteva minute, el zăbovi, uitându-se ţintă la locul în care stătuse ea şi simţindu-se ordinar şi ticălos cum nu se mai simţise de multă vreme.

Capitolul 12

John îşi îndemnă calul la trap până la marginea pădurii, apoi trase de frâie, întinzându-şi picioarele în scara de la şa în vreme ce cuprinse cu privirea scena jalnică de dinaintea lui. Administratorul proprietăţii fusese explicit când oferise indicaţii, aşa că nu exista nicio îndoială că ajunsese unde trebuia.

Oare Emma lui cea fascinantă şi fermecătoare locuia acolo? Cum de era posibil?

Deşi ştia că se putea ajunge pe jos acasă la ea de la conac, în detaşarea care-l caracteriza, nu fusese atent la condiţiile ei de trai. Pentru că nu petrecea mult timp cu oamenii de rând, cu atât mai puţin cu cei foarte săraci, nu se gândise că o persoană cu care se cunoştea atât de bine putea trăi într-o asemenea mizerie cumplită.

Mâhnirea îl purtase la uşa ei, deşi nu era din cauza poveştii cu Caroline. Jena lui se datora faptului că observase în final că ea se afla pe lista lui iniţială de persoane care urmau a fi evacuate.

De ce nu spusese nimic? De ce nu remarcase el mai devreme?

Stătuse la birou în biblioteca lui, prea distras pentru a se gândi la muncă. Registrele erau împrăştiate în faţa lui, însă el continuase să se uite la canapea, visând cu ochii deschişi la felul în care Emma făcuse dragoste cu el acolo.

Printre fanteziile lui erotice, se gândise la Caro, la

hotărârea ei de a veni, la refuzul ei de a pleca. De obicei era atât de maleabilă, că nu reuşi să înţeleagă ce anume se întâmplase de o făcuse să devină atât de neînduplecată în privinţa şederii ei. Era atât de binevoitoare, că nu putuse niciodată să ia măsuri prea drastice în privinţa ei şi să se şi ţină de ele. Dacă ar fi ştiut cum să fie sever, ea nu ar mai fi stat atâta după el, convinsă că aveau să se căsătorească.

Printre gândurile sale meditative, aruncase o privire peste numele celor stabiliţi pentru evacuare, iar numele de familie Fitzgerald îi sărise în ochi. În urma câtorva întrebări rapide puse administratorului moşiei, se convinsese de adevărul devastator: Emma, mama ei, şi sora ei se numărau printre aşa-zisele persoane ticăloase pe care intenţiona să le lase fără adăpost.

În orele lungi şi plăcute pe care le petrecuseră împreună, ea nu pomenise nimic despre asta! Nu făcuse nicio aluzie la situaţia ei dificilă, nici nu se apărase. Era exact stilul ei. Se îngrijea mereu de nevoile celorlalţi întâi de toate, refuzând să se frământe din cauza condiţiei ei mizere.

Dacă nu ar fi fost atât de îngrijorat în privinţa ei, s-ar fi înfuriat. Nu-şi dădea seama că, dintr-un condei, problemele ei s-ar fi putut rezolva? Din clipa în care se întâlniseră, ea îl învăţase să săvârşească nişte afurisite de *fapte bune,* însă îl putea lăsa să ofere şi pentru ea o fărâmă din generozitatea lui? Nu, sigur că nu!

Cine o merita mai mult ca ea? Emma îl făcea să zâmbească, îi aducea bucurie, îi oferea din belşug motive să fie un om mai bun. Îl forţa să găsească un scop viabil pentru responsabilităţile detestabile pe care i le aduseseră titlul şi moştenirea.

Dumnezeule, dar ea îi oferea un imbold să se ţină departe de băutură! Ceea ce nu era puţin lucru!

Cel mai important era însă că era prietena lui. Cu excepţia lui Ian, cine putea pretinde că deţinea această

distincţie îndoielnică? Îl plăcea, gustând cu plăcere părţile bune şi făcând mare caz de cele rele. Era optimistă, iar când se afla în compania lui, ea făcea ca necazurile lui să pară mărunte şi neînsemnate.

Ar fi fost atât de rău să se încreadă în el? Chiar şi un pic? Era prea dură. Nu-i spusese nimeni că era permis să ceară ajutorul prietenilor când se afla la ananghie? Nu putea lăsa garda jos – măcar o dată! —, ca el să poată fi cel tare în locul ei? John avea umeri laţi – se putea sprijini pe ei, iar el i-ar fi purtat cu mândrie poverile.

Lumea venea des la el cu rugăminţi, însă el era înconjurat de nemernici şi de oameni mârşavi, şi puţini erau demni de sprijinul

lui, aşa că foarte rar îl oferea. Însă, de data aceasta, când el se arăta atât de dornic, nu putea să o facă să recunoască faptul că avea nevoie de un pic de ajutor.

Nu o mai văzuse de două zile. Două zile!

Vulpiţa atrăgătoare se vârâse bine de tot pe sub pielea lui, îl făcuse să spere, să devină atât de nerăbdător în privinţa sosirii ei, că în fiecare zi la ora unu el zăbovea ca un idiot în spatele casei.

După care, *paf!* Nu mai era nicio Emma.

Cum avea el să facă faţă unei asemenea posibilităţi? Femeia aceea afurisită nu înţelesese că devenise importantă pentru fericirea lui? Cum îndrăznea să dispară?!

Cel mai probabil, încerca să-i dea o lecţie din cauza situaţiei cu Caro. Tipic pentru o femeie, să dea vina pe bărbat pentru cel mai neînsemnat lucru care se întâmpla! Nu era ca şi cum o invitase pe Caro la Wakefield! În toţi anii de când o cunoştea, femeia nu reacţionase niciodată impulsiv, şi el nu avea de gând să speculeze în privinţa motivului pentru care o făcuse acum. Indiferent de iluziile care o motivau, n-avea de gând să dezlege misterul.

În plus, ce legătură avea prezenţa lui Caro cu Emma? Cele două femei, împreună cu perioadele din viaţa lui care

le corespundeau, erau perfect separate.

Isprava lui Carol îl dezorientase atât de mult, că nu ştiuse cum să se comporte la întâlnirea dintre ei, dar să fie faţă în faţă cu această aşa-zisă logodnică şi cu actuala lui iubită… în aceeaşi clipă! Nimeni nu avusese de câştigat din acea situaţie.

O abandonase în mod grosolan pe Emma în hol, lăsând-o pe Caro să se poarte cu ea de parcă ar fi fost o servitoare. După aceea, o văzuse pe Caro plângând în salon, după ce îi vorbise cu severitate, cum nu se mai întâmplase până atunci, de teamă să nu-i provoace vreo suferinţă, la cât era de sensibilă. Când terminase cu ea şi era liber să o caute pe Emma, aceasta plecase.

Ian o condusese, iar nemernicul mărturisise că o minţise şi îi spusese că, de fapt, Caro era logodnica lui John! O îndepărtase în mod intenţionat pentru a-l împiedica pe John să facă o greşeală teribilă.

Ca şi cum John îi ceruse lui Ian să se îngrijească de problemele lui amoroase! Ian nu era mai priceput decât John să facă faţă răbufnirilor feminine. Era de necrezut că Ian o rănise pe Emma în mod deliberat. Nu era de mirare că ea se supărase şi nu-l mai vizitase de-atunci.

Dispoziţia ei sufletească era în dezacord cu a lui. Ţinând seama de ticăloşii cu care se înhăitase, nu fusese niciodată nevoit să aspire la un comportament moral sau civilizat. Nu i se părea nimic greşit în a avea o amantă, diverse aventuri trecătoare şi o logodnică.

Însă Emma nu părea să vadă lucrurile astfel. Deşi acceptase flirtul lor în ciuda faptului că avea o amantă de proastă reputaţie, etica o împiedica să vadă la fel lucrurile când era vorba despre o logodnică, ceea ce era ridicol. El rămânea la moşia Wakefield pentru puţin timp, aşa că aveau la dispoziţie o perioadă relativ scurtă în care să exploreze limitele relaţiei lor ciudate. La ce îi folosea faptul că se îndepărta singură?

Îşi îndemnă calul să iasă în luminiş, fiind din ce în ce mai îngrozit pe măsură ce se apropia de locuinţa ei. Căsuţa era de fapt o cocioabă, prea jalnică pentru se putea numi casă, şi nu îi venea să creadă că nişte oameni ar putea locui într-o asemenea locuinţă mizeră. Odată ce urma să o mute într-o casă potrivită, avea să dărâme această colibă, ca nimeni să nu mai aibă nenorocul de a locui în ea vreodată.

Nu-l observă nimeni venind, însă, la cât de retrasă părea cocioaba, bănuia că nu prea veneau vizitatori, aşa că chiriaşii colibei nu aveau de ce să aştepte oaspeţi. Îşi legă calul de un tufiş din apropiere şi merse către uşă, bătând energic.

Uşa fu deschisă de o fată, probabil sora Emmei. Era drăguţă, tânără, cu părul ondulat ca al Emmei şi cu ochi căprui frumoşi, o copie exactă a Emmei când era copil. Înaltă, slabă şi deşirată – precum un mânz care învăţa să stea în picioare –, era o femeie în devenire. Avea să devină o frumuseţe, asemenea surorii ei mai mari. Cât de trist că era atât de lipsită de perspective!

— Numele meu este John Clayton, vicontele de Wakefield, anunţă în vreme ce ea se uita prosteşte, uluită.

— Ce faceţi? răspunse ea politicos. Numele meu este Jane Fitzgerald.

— Bună ziua, domnişoară Jane. Zâmbi şarmant. Mă aflu aici pentru a o vedea pe sora ta, Emma. Este acasă?

— Da. Nu vreţi să intraţi?

Deschise uşa, iar el dădu să intre când Emma apăru, blocându-i intrarea.

— Ce cauţi aici? spuse ea arţăgoasă.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu ţi-a transmis fratele tău mesajul meu?

— Bineînţeles că mi l-a transmis, dar nu l-am ascultat. Zâmbi din nou, doar pentru ea. Niciodată nu ascult de alţii. Este un cusur de-al meu, ştii doar.

Anticipase că autocritica lui avea să aducă un zâmbet pe chipul ei, însă, tristă şi resemnată, ea doar îl cercetă cu o curiozitate intensă.

În locuinţa cea şubredă, părea atât de schimbată, atât de deprimată şi de descurajată, şi oftă dureros, zdrobită sub povara lumii în care trăia, iar el se simţi deodată ruşinat. Ruşinat de cine era.

Ruşinat de ceea ce era.

Îl mustrase fără încetare pentru că nu aprecia ceea ce deţinea, că refuza să recunoască binecuvântarea poziţiei pe care o avea, iar el alungase râzând mustrările ei, însă acum nu mai putea să o facă. Nu-şi imaginase niciodată ce se alegea de o femeie în clipa în care bărbatul care fusese singurul ei sprijin murea, aşa că era extrem de tulburat de această soartă cruntă.

Era atât de uluitoare, iar descoperirea circumstanţelor în care trăia i se părea lui John şocantă şi dezolantă. Cum se putea folosi de poziţia lui superioară şi de bogăţia lui pentru a-i fi de folos? Dacă nu-şi putea folosi averea ca să o ajute să ducă o viaţă mai bună, la ce îi folosea această avere?

— Ar trebui să pleci, spuse ea tăios, în timp ce Jane o întrerupse:

— Eram pe punctul de a ne aşeza la masă. Vreţi să vă alăturaţi?

Îngrozită de invitaţie, Emma zise:

— Vicontele este mult prea ocupat.

— Nu, nu sunt, spuse el şi se întoarse către Jane, pe care o privea acum ca pe un aliat de preţ. Mi-ar plăcea foarte mult să rămân.

Emma era furioasă, iar el o atinse uşor când se strecură pe lângă ea, moment în care ea trânti uşa. În treacăt, o mângâie uşor pe talie, sperând ca ea să înţeleagă că el avea să se îngrijească de tot.

Încercând să se adapteze la lumina slabă, cercetă

priveliştea jalnică. Erau o cameră principală, un dormitor în spate şi un pod deasupra. Înghesuite în spaţiul neîncăpător, erau câteva piese de mobilă, ceea ce demonstra că familia fusese cândva prosperă. O masă cu scaune din stejar, un dulăpior asortat, o canapea, milieuri, toate împrăştiate pe o podea de lut.

Emma înţelese greşit privirea lui cercetătoare şi se simţi nevoită să explice:

— Nu am luat cu noi de la parohie nici o piesă de mobilier care nu ne aparţinea.

— Niciodată n-am crezut c-aţi făcut asta.

— Toate astea erau parte din zestrea mamei mele.

Îşi feri privirea, incapabilă să se uite la el, iar John se strădui cu intensitatea privirii lui să o facă să se întoarcă, să-l privească, însă ea nu voia, aşa că el cercetă apoi ceea ce se afla dincolo de ea, în colţ. Lângă un geam bătut în scânduri, era mama lor – o femeie în vârstă, liniştită, foarte slabă –, care se legăna întruna în balansoar, privind orbeşte printre crăpături, nevăzând deloc peisajul de vară.

Jane şopti:

— Ea este mama. A avut o zi proastă.

John se simţea stingherit, de asemenea, de resursele lor limitate, dar se strădui să ascundă acest lucru sporovăind agitat, încercând în mod limpede să reducă tensiunea dintre el şi Emma. Ea trase un alt scaun lângă masă, îl desfăcu şi se aşeză.

Erau două porţii de supă, servite în boluri de porţelan, cu linguri de argint aşezate pe masă – vestigii ale unei perioade îmbelşugate. Jane umplu un alt bol şi îl aşeză înaintea lui, după care se aşeză.

Fără să se mişte, Emma rămase în cealaltă parte a camerei, până când Jane spuse:

— Emma, vino. Se va răci supa.

Emma ezită, vrând să refuze, însă nu o lăsă inima să o dezamăgească pe Jane. Se strecură de cealaltă parte şi se

aşează şi ea, fără să-l privească însă.

Se lăsă o liniște stânjenitoare, însă John era hotărât să rămână vesel şi să umple golul creat de ei doi.

— Domnule Wakefield, mulţumesc pentru dulciurile pe care mi le-aţi trimis.

— La care dulciuri te referi, domnişoară Jane?

— Amintiţi-vă: biscuiţii şi alte produse de patiserie. Emma v-a spus că îmi plac foarte mult biscuiţii, iar dumneavoastră aţi insistat ca eu să primesc acele provizii.

Era atât de serioasă şi de convinsă că el avea să-şi aducă aminte de propria generozitate, încât el se purtă de parcă ştia exact la ceea ce se referea ea.

— A, da. *Acele* dulciuri.

Fără să comenteze în vreun fel, Emma roşi, iar Jane fu suficient de inspirată cât să facă o glumă:

— Am spălat faţa de masă, iar Emma a dus-o înapoi. E ca nouă, nu-i aşa, Em?

Emma amestecă în bolul cu supă.

— Domnul viconte nu vrea să audă de asta, Jane.

— Ba da, vreau, răspunse el. Sunt absolut captivat. Voia să primească o reacţie din partea ei, însă nu-şi dădea seama cum ar putea face asta – poate doar s-o înţepe cu un băţ ascuţit.

— Data viitoare când îţi va fi poftă de dulciuri, Jane, spune-i Emmei să îmi transmită, iar eu îţi voi trimite coşuri întregi.

Jane îl privi serioasă, după care izbucni:

— Ştiam că sunteţi un om bun. I-am spus Emmei că n-aş putea suporta dacă nu aţi fi aşa bun.

Ce fată drăguţă! Ce trist să o lase să trăiască aşa. Liniştea se lăsă din nou, iar el aşteptă, atent, în vreme ce comesenele lui începură să mănânce, după care îşi înmuie lingura, doar ca să descopere că fiertura cea jalnică era de fapt o supă fără gust. Nici măcar o ceapă nu se vedea plutind în ea.

Mai şi flămânzeau, pe lângă problemele pe care le aveau? Emma era foarte zveltă, dar crezuse că aşa era constituţia ei. Nu bănuise niciodată că greutatea ei era o consecinţă a foamei. Gândul îl îngrozi. Oare n-ar fi îndrăznit să-i spună de o asemenea situaţie dificilă?

Crezuse că erau prieteni!

Exasperat, remarcă:

— În afară de morcovi şi apă, supa nu conţine nimic.

— Da, spuse Jane cu optimism, însă ne prefacem că este o tocană delicioasă, plină de legume gustoase. După aceea, nu mai pare atât de rea. Se opri şi zâmbi către sora ei, fără să-şi dea seama că oferise o mulţime de informaţii. Ce să ne imaginăm că ar conţine supa astăzi, Em?

Emma aproape înlemnise şi se mulţumi să mormăie:

— Vrei să mă scuzi, te rog?

Cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji, se împletici şi se grăbi afară. John oftă din greu, neştiind cum ar trebui să reacţioneze.

Emma era mândră şi se simţise umilită pentru că el descoperise situaţia dificilă în care se afla. Vru să se ducă după ea, însă se îndoia că ea ar fi acceptat vreo consolare.

Razele soarelui intrate pe uşa deschisă o derutară pe doamna Fitzgerald, care se ridică şi privi cu uimire în jur, ca şi cum se pregătea şi ea să plece. Jane înaintă către ea şi o aşeză cu blândeţe în balansoar, după care se întoarse la masă de parcă nu se întâmplase nimic.

— Ai pe cineva care să o vegheze pe mama ta?

— Nu. Cine ar avea?

— Una din voi trebuie să-i fie întotdeauna alături?

— Nu poate fi lăsată singură. Se rătăceşte.

Vizibil afectat de veste, John încuviinţă din cap, amintindu-şi ocaziile în care insistase ca Emma să mai stea cu el. Ea făcuse în mod repetat aluzii la obligaţiile ei, însă el era un aristocrat care pocnea din degete făcându-i pe ceilalţi să se supună, aşa că treburile ei istovitoare păreau

neclare şi nesemnificative.

— Mai ai şi altceva de mâncare în casă?

Nici nu ar fi trebuit să întrebe. Dintr-o singură privire, îşi dădu seama că rafturile erau goale.

— Nu.

— De ce nu?

— Păi, Emma a ajutat la naşterea unui bebeluş acum câteva zile, îl lămuri Jane, iar tatăl a promis să aducă nişte provizii drept răsplată, însă nu a făcut-o, iar Emmei nu-i place să bată oamenii la cap privind datoriile pe care le au faţă de ea. Spune că oamenii dau ce pot, când pot şi că nu trebuie să fim lacomi.

— Înţeleg.

Şi chiar înţelegea. Mai degrabă ar fi flămânzit decât să ceară ajutor! Ce femeie necugetată! El spumega, însă nu o lăsă pe Jane să vadă asta.

— Emma e supărată; probabil ar trebui să-i vorbesc.

— Spuneţi-i să nu fie tristă, îl imploră Jane. Nu-mi place să o văd tristă.

— Am să-i spun, promise el cu blândeţe.

Din pragul uşii, o zări pentru o clipă plimbându-se agitată pe cărarea care pornea dinspre casă. Se grăbi să o ajungă din urmă, ceea ce nu fu greu, şi într-o clipă ajunse în spatele ei. Ea îi remarcă prezenţa, însă nu încetini.

— Emma…

— Pleacă!

— Nu.

— De ce nu eşti la conac, conversând cu logodnica ta? întrebă ea cu amărăciune.

— Nu sunt logodit.

— Nu eşti *logodit,* sigur că nu! exclamă ea batjocoritor.

— Este adevărat. Caroline ar vrea să fim, dar nu se va întâmpla.

— Te poftesc să taci! Se uită urât la el. Mai departe o

să susţii că nu te înţelege.

— Chiar nu mă înţelege.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi continuă să meargă.

— Te pui într-o situaţie stânjenitoare. Şi pe mine. Încetează!

Păşi către ea şi îşi petrecu braţele în jurul taliei ei, nepermiţându-i să înainteze, iar ea îl recompensă lovindu-l tare cu cotul în coaste, însă el nu îi dădu drumul.

— Nu te mai mişca, obrăznicătură ce eşti.

— Lasă-mă!

Se chinui să scape din strânsoare, însă nu se agită prea mult, căci nu mai avea forţă. De parcă oasele i se topiră, se lăsă moale lângă trupul lui.

O ţinu în braţe îndelung, sărutându-i obrazul, părul, în vreme ce sunetele pădurii se ridicau în jurul lor. Ea plângea, însă nu încerca să-şi ascundă lacrimile sau să le şteargă, iar el o îmbrăţişă şi mai strâns.

— De ce nu ai avut încredere în mine?

— În legătură cu ce anume?

— Nu mi-ai spus că eraţi pe lista celor care urmau să fie evacuaţi.

Îşi legănă capul pe umărul lui.

— La ce bun să-ţi fi spus?

— Credeai că nu am să mă răzgândesc?

— Nu, nu credeam, recunoscu ea cu sinceritate. Şi-apoi, nu am nevoie de ajutorul tău.

— Emma Fitzgerald cea mare şi puternică! o admonestă el, însă cu blândeţe. N-are nevoie de nimeni!

— Sigur nu de tine. Privi în sus către cer, scoţând un oftat disperat. Îţi doreşti vreodată să poţi fi altcineva? Să te trezeşti într-o dimineaţă şi totul să fie diferit?

— Da, tot timpul îmi doresc asta.

— Şi eu, spuse ea înecându-se. Apoi, deodată, mărturisi: Am furat blestemaţii ăia de biscuiţi. Era în după-amiaza aceea când ai făcut tu baie, iar ibovnica ta era cu

tine. Eram furioasă, şi era atât de multă mâncare – mai multă decât ai fi putut mânca vreodată! —, şi eu eram geloasă. Aşa că le-am pus pe toate într-o faţă de masă şi le-am furat pentru Jane şi am minţit, spunându-i că era un dar de la tine. Atât de jalnică este viaţa mea! Am început să fur resturile din casele oamenilor bogaţi!

Lacrimile începură din nou să-i curgă, iar el simţi nevoia să-i astupe gura cu mâna ca să nu mai trebuiască să asculte. Fiecare cuvânt rostit de ea era ca un cuţit ajuns la os.

Cu glas aspru, spuse:

— Nu dau doi bani pe un coş de biscuiţi!

— Ei bine, eu dau.

Deşi se împotrivi, el o întoarse către el, strângând-o la pieptul lui în timp ce ea continuă să plângă. Îi plăcea să o consoleze când era mâhnită şi bănuia că ea nu se dezlănţuia prea des. Nu îi lăsa pe ceilalţi să asiste la durerea ei, iar el se simţi privilegiat pentru că alesese să-i împărtăşească acest lucru.

În cele din urmă, potopul de lacrimi încetă; Emma se simţea istovită şi frântă, iar el se întrebă cum putea să reziste, zi după zi.

— De îndată ce voi găsi o locuinţă potrivită, am să te mut de aici.

Ea înlemni.

— Ba nu.

— Ba da, porunci el, nefiind însă deloc sigur de autoritatea pe care o avea.

Era extrem de încăpăţânată, iar dacă el insista, ea avea să refuze doar din principiu.

— Voi cumpăra o locuinţă mică, îngrijită şi sigură şi voi…

Furioasă, îl împinse.

— Eşti un nemernic încrezut!

— Ce? Ce-am făcut?

— Am zis *nu,* dar niciodată nu mă asculţi.

— Asta pentru că eşti atât de încăpăţânată! Şi mereu te înşeli! Îşi încrucişă mâinile peste piept. În caz că nu ai observat, domnişoară Fitzgerald, eşti într-o mare încurcătură şi ai nevoie de ajutor ca să ieşi din ea.

— Nu şi când soluţia ta este atât de ridicolă!

— Ce anume – dacă îmi permiţi – este atât de *ridicol* în a avea o casă cum se cuvine?

— Ai idee cât ar bârfi vecinii mei dacă te-aş lăsa să faci asta? Ce pretext rezonabil aş putea găsi?

— Cui naiba îi pasă de ce cred alţii?

— Mie îmi pasă! Mie! strigă ea, strângându-şi pumnul în dreptul inimii. Aici locuiesc şi aici voi rămâne multă vreme după ce tu vei fi plecat din Londra – la amantele şi logodnicele tale, şi Dumnezeu ştie mai la cine. *Eu* trebuie să locuiesc aici. Înghiţi o gură de aer uriaşă. Reputaţia este tot ce mi-a rămas. Am pierdut totul în rest.

— Dar suntem prieteni, Emma, nu-i aşa? Cu siguranţă aş putea să te ajut în numele prieteniei dintre noi.

— Nu înţelegi? Îşi puse mâinile în şold. *Nu* suntem prieteni! Nu suntem nimic!

— Cum poţi spune asta?

— Îţi pui mâinile pe mine, iar eu îmi pun buzele pe tine. Simt convinsă că alte o sută de femei au făcut acelaşi lucru cu tine în trecut.

Francheţea ei îl sperie, şi detesta faptul că avea o părere atât de proastă despre caracterul lui. Voia să-l vadă ca pe un om mai bun – omul care ar *putea* fi, nu omul care era.

— Este mult mai mult de-atât, şi ştii asta, zise el cu îndârjire.

— Nu ştiu să fie mai mult. Ştiu că te-ai plictisit la ţară şi că îţi cauţi o modalitate de a-ţi petrece timpul. Dintr-un motiv pe care nu mi-l imaginez, te-ai decis să ţi-l petreci cu mine.

— Şi a fost grozav, zise el şi zâmbi, înfuriind-o şi mai mult.

— Ba nu, nu a fost. Mă faci să uit de mine, de îndatoririle mele, de statutul meu.

— Şi ce este rău în asta?

— Ce e rău în asta? Extrem de enervată, aproape că ţipă: îţi spun eu ce este rău în asta: Am o viaţă! Asta este important şi îmi oferă satisfacţii. Şi nu este loc pentru tine în viaţa mea. Mă faci să visez la lucruri pe care nu le voi putea avea vreodată. Mă faci să vreau să devin femeia care nu voi putea fi niciodată. Încerc să-mi ţin în frâu comportamentul imoral stând departe de tine, dar tu vii aici, te vâri pe sub pielea surorii mele, prefăcându-te preocupat de bunăstarea noastră…

— Sunt preocupat…

— Şi ai tupeul de a sta aici şi de a-mi zâmbi, cu un aer măreţ. De parcă ai fi un afurisit de prinţ…

— Emma, ai vorbit urât, zise el uimit.

— Da! Da, aşa am făcut, John Clayton. Eşti mulţumit acum? Mă faci să încalc orice limită cunoscută. Gelozie, lene, zgârcenie, invidie, păcate trupeşti şi cuvinte de ocară. Alege tu păcatul!

Fermecat, el râse zgomotos.

— Eşti o adevărată nelegiuită!

— Te urăsc!

— Eşti nebună după mine!

— Ba nu!

Apucând-o de fund, o ridică, rotindu-se cu ea, în vreme ce ea îl lovea în umeri.

— Eşti îndrăgostită de mine.

— Eşti atât de plin de tine.

— Spune-o tare! Spune că mă iubeşti.

— Nici într-o mie de ani, ticălos arogant ce eşti!

Se opri din rotit şi îi dădu drumul, lăsând-o să alunece pe pieptul lui, până ce picioarele ei atinseră pământul.

Nu-l iubise nimeni, niciodată. Nici măcar părinţii lui distanţi şi reci. Nici Ian, căruia i se părea – la fel ca Emmei – răsfăţat şi imposibil. Nici Caroline, care era atât de concentrată pe scopul ei, încât nu putea recunoaşte o emoţie autentică. Nici vreuna dintre femeile uşuratice, precum Georgina, care erau mânate de diverse motivaţii, dar nu se arătau excesiv de pătimaşe.

Dacă Emma ar fi îndrăgostită de el, el s-ar simţi biruit, covârşit, copleşit de forţa iubirii ei.

Cât de înspăimântător! Ce extraordinar! Cât de încântător!

O strânse în braţe, bucurându-se de cât de firesc i se părea să o ţină la piept.

— Nu poţi rămâne să locuieşti aici, aşa că vreau să-ţi găsesc altă locuinţă. Lasă-mă să fac asta.

— Am mai avut discuţia asta. Orice dar mi-ai face, ar părea că mă plăteşti.

— N-aş avea nicicând intenţia de a te face de ruşine.

— Cu toate astea, m-aş simţi ruşinată. N-aş fi decât o altă amantă pentru tine.

— Em…

— Asta aş fi! Nu nega. Faptul că te cunosc mă face fericită, şi nu îţi voi permite să îmi distrugi fericirea transformând relaţia noastră în ceva ieftin.

Era atât de oropsită, atât de tristă, încât el se simţi ruşinat de fiecare impuls grosolan căruia îi căzuse vreodată pradă.

— N-aş putea avea niciodată o părere proastă despre tine.

— Atunci ce părere *ai* despre mine? Eşti gata să faci promisiuni? Să îţi iei angajamente faţă de mine şi responsabilităţi aici la moşia Wakefield? Sau eşti doar nerăbdător să te împerechezi după bunul plac, să mă răsplăteşti pentru asta şi să pleci?

El nu putu răspunde. Noţiunea de căsătorie era atât

de tulburătoare, că genunchii i se înmuiară, şi trebui să se străduiască să nu leşine de panică.

Emma nu se putea aştepta să se însoare!

Însă, în clipa în care presupunerea prinse contur, el îşi dădu seama că, desigur, ea s-ar căsători cu el! Asta îşi doreau toate femeile – cu excepţia femeilor de moravuri îndoielnice cu care era el obişnuit. Însă nici nu se punea problema căsătoriei dintre ei doi. La fel cum nu se punea nici să o dezonoreze făcându-şi-o amantă.

Aşadar, mai exact, ce anume voia el de la ea? Sex fără obligaţii? Pentru care să plătească? Pe care l-ar fi primit gratuit?

Niciuna dintre idei nu era acceptabilă, dar niciunul din ei nu dăduse glas la ceea ce el căuta să obţină cu atâta înverşunare.

El voia să se bucure de compania ei, de pasiunea ei, să se afunde în magia care se crea când erau împreună, însă, dincolo de toate astea, nu putea spune în cuvinte ce anume dorea. O aventură sexuală trecătoare părea să fie singurul rezultat viabil. Pentru el era o idee incredibilă, dar cum putea să fie asta corect faţă de ea?

— Îmi pare rău, dar nu mă pricep prea bine la asta, recunoscu el sincer. Trebuie să mă întorc curând la Londra, aşa că nu sunt sigur unde anume te-ai încadra tu. Tot ce ştiu este că am nevoie să petrec timp cu tine cât sunt aici. Dincolo de asta, nu pot găsi un răspuns.

Privirea ei sugestivă dădea de înţeles că nu anticipase nimic mai bun din partea lui, iar el se simţi meschin şi superficial.

— Vino să mă vizitezi mâine la conac, se rugă el.

— Nu câtă vreme logodnica ta este acolo.

— Înţelege chestia asta! O apucă de umeri şi o scutură încet. Caroline nu este logodnica mea!

— Ea crede că este.

— Nu este.

— De ce-ar spune fratele tău altceva?

— Te place şi nu vrea ca relaţia ta cu mine să te rănească. Aşa că te-a minţit. Văzând-o că îl cercetează neîncrezătoare, el insistă: Em, nu sunt logodit.

— Jură-mi.

Îşi duse o mână la inimă şi o ridică pe cealaltă ca şi cum ar fi jurat pe Biblie.

— Jur.

— De parcă te-aş crede vreodată pe cuvânt, replică ea.

El se aplecă şi o sărută pasional şi fu uşurat că ea nu se trase înapoi. Trecuse o veşnicie de când nu o mai sărutase, aşa că nu se grăbi, bucurându-se de fiecare clipă.

În momentul în care se despărţiră, o apucă de ceafă şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Mi-a fost dor de tine.

— Nu spune asta.

— De ce?

— Pentru că vreau să fie adevărat.

— Este adevărat, fetiţă prostuţă. Mi-a fost dor de tine în fiecare clipă.

O sărută din nou, iar îmbrăţişarea ei se transformă în ceva mai mult, ceva uimitor şi tulburător. Nu-şi putea imagina momentul în care avea să pornească spre Londra fără ea. Cum avea să-şi continue viaţa de zi cu zi când ea îi schimbase cu subtilitate existenţa? Ce anume îl mai atrăgea la viaţa lui obişnuită?

— Vino mâine la mine, repetă el.

— Nu.

— Caroline pleacă dimineaţă.

Cel puţin, aşa spera. Măcar o dată, era şi el neobişnuit de direct cu ea. Femeia trebuia să plece! Nu-i putea permite să îl împiedice să se bucure de scurta perioadă în care Emma îi era menită.

— John…

— La ora unu. Ca de obicei.

Ridicând din umeri, încuviinţă înfrântă. Nu putea rezista tentaţiei reciproce, tot aşa cum nu putea nici el.

Victorios, încântat că o convinsese, îi luă braţul şi o conduse către colibă.

*

Jane se ascunse în spatele unui tufiş şi trăgea cu ochiul către potecă. Îi văzu pe viconte şi pe Emma. Se sărutau!

Fu atât de bucuroasă, că abia se stăpâni să nu se învârtă în cerc de veselie.

Aşa cum îşi imaginase, el arăta ca un prinţ dintr-o veche carte de poveşti pe care Emma obişnuia să i-o citească atunci când era mică. Era atât de înalt şi de chipeş, atât de elegant şi de galant. Şi o iubea pe Emma! Ştia ea!

Avea să le salveze, exact ca în carte?

Punându-şi o dorinţă, îşi încrucişă degetele. Apoi, pentru a-şi dubla şansele de succes, scoase o pietricică din buzunar şi o îngropă sub o frunză pentru zâne, rostind din nou dorinţa, pentru ca ele să o audă.

Folosindu-se de fiecare şansă pe care o avea, rosti încet o rugăciune către Dumnezeu, implorându-l să le binecuvânteze, dându-i-l pe viconte Emmei pentru a-l iubi şi preţui.

Se uită din nou către potecă şi îi văzu venind uşor către colibă, aşa că alergă rapid şi intră în cocioabă. Cu un zâmbet larg pe chip, se aşeză la masă, jucându-se cu supa ca şi cum nu s-ar fi ridicat de pe scaun.

*

Harold Martin se sui în trăsura lui elegantă, privind

printre crengile groase.

Nu-i venea să creadă! Pur şi simplu nu putea să creadă una ca asta! Emma lui! Sărutându-se cu un alt bărbat.

Şi nu era primul lor sărut. Erau extrem de apropiaţi unul de celălalt.

Când dăduse colţul şi se uitase spre potecă, observase cuplul şi se oprise. Trecuse un minut până îşi dăduse seama pe cine anume privea, iar reacţia lui iniţială fusese că vreun tâlhar o silea. Nu putea concepe că femeia virtuoasă pe care o cunoştea s-ar purta imoral cu bună-ştiinţă, însă, în vreme ce îi spiona, îşi dăduse seama că ea participa de bunăvoie.

Ea îi răspundea bărbatului aşa cum ar fi făcut-o o prostituată, cu mâinile, trupul şi limba.

Cum era posibil aşa ceva? Emma se pângărise, lăsase un bărbat – care nu era soţul ei – să o atingă. Oare îşi pierduse şi virginitatea? Castitatea ei îi aparţinea lui Harold! Cum îndrăznea?

Se chinui să-şi dea seama cu cine se încurcase şi, după o cercetare amănunţită, fu uimit să vadă că era vicontele de Wakefield.

Scandalos! Ce ruşine!

Wakefield era un destrăbălat, un desfrânat, un libertin de cel mai rău soi. Se deda la acte scandaloase şi se punea adesea în situaţii umilitoare în Londra. Acum, din câte se părea, hotărâse să aibă şi la ţară parte de unele dintre faptele sale depravate.

Cum de-şi pusese ghearele ticăloase pe Emma? Ce prevestea asta pentru Emma şi pentru el? Nu se mai putea căsători cu ea după această mârşăvie!

Continuă să îi cerceteze pe furiş, în vreme ce ei îşi încetară atingerile înflăcărate şi merseră agale înapoi la coliba sărăcăcioasă.

Ca doi vechi prieteni, se plimbau braţ la braţ,

purtându-se cu un aer dezgustător de familiar unul cu celălalt.

Clocotind, aşteptă ca ei să intre în casă, după care găsi o poiană şi întoarse, fără să-şi dea cineva seama că el se aflase pe poteca pustie.

Cu fiecare tropot al copitelor calului, se gândea la ce ar trebui să facă acum cu noile informaţii pe care le avea. Îi plăcea statutul de care se bucura, aşa că nu putea să-l irite pe viconte riscând ca distinsul nobil să se enerveze şi să pună capăt carierei lui înainte ca aceasta să înceapă cu adevărat.

Cum putea deci folosi această descoperire în avantajul său?

Emma nu era decât o târfă. Având în vedere ce tocmai aflase despre ea, nu şi-o dorea drept mireasă. Însă putea obţine alte avantaje? Sau în ce condiţii o putea obliga să accepte anumite lucruri?

Furios, uluit şi jignit peste măsură – însă încântat de perspectivele trupeşti ale firii ei josnice –, grăbi pasul, cu mintea lucrându-i frenetic.

Capitolul 13

Emma nu ştia prea bine de ce pornise totuşi spre conacul Wakefield. Întâlnirea din holul lui John cu frumoasa Lady Caroline o convinsese că trebuia să se ţină deoparte. Una era să flirteze cu el convinsă fiind că el îşi făcea veacul numai cu femei uşuratice şi alta era să continue după ce aflase că era logodit.

De la acea întâlnire dramatică, lăsase imaginea solemnă a doamnei respective să-i preocupe mintea, şi astfel să fie asaltată de motivele pentru care nu exista loc pentru ea în viaţa lui John. Scuzele de care se servise

pentru a-şi argumenta comportamentul imoral erau ridicole.

Aşa cum zisese şi fratele lui, Lady Caroline fusese dintotdeauna destinată căsătoriei cu John, întrucât părinţii lor deciseseră cu mult timp în urmă că urmaşii lor excepţionali aveau să formeze o alianţă de putere şi influenţă la care Emma putea doar să viseze.

Dacă el nu se însura cu Lady Caroline – după cum afirmase în repetate rânduri atunci altă femeie superbă din clasa aristocrată avea să-i devină în cele din urmă mireasă.

Nu avea să fie niciodată Emma, pe care o cunoştea şi pe care nu o considerase niciodată o candidată, nici măcar una îndepărtată, aşa încât atracţia ei absurdă faţă de el era o nebunie şi se gândi că ar face bine să se abţină să-l mai caute. Tristeţea ei, nemulţumirea crescândă erau pretexte nepotrivite pentru un comportament indecent.

Cu toate acestea, se afla acolo, urcând pe furiş scările din spatele casei, ţinându-l de mână pe John, strecurându-se precum un cuplu de adolescenţi mânaţi de iubire. Voiau să se bucure de siguranţa oferită de dormitorul lui şi de intimitatea de care aveau să beneficieze odată închişi înăuntru.

El se pricepea de minune să se furişeze, iar ea bănuia că era un talent pe care-l dobândise copil fiind, când avusese probabil ocazia să exerseze îndelung alergând pe holuri dosnice, din cauza înclinaţiei lui pentru pozne şi necazuri!

O, cât de sigură fusese ea că nu aveau să ajungă la asemenea întâlniri furişe! Era atât de slabă din fire!

După ce se întâlnise cu femeia care era – sau nu era – logodnica lui, ea îl evitase cu statornicie. După aceea, el apăruse la uşa ei şi, cu numai câteva cuvinte, o convinsese să cedeze farmecelor lui, iar ea fusese încântată în sinea ei că el se neliniştise din cauza absenţei ei într-atât încât aflase unde locuia şi se deranjase să vină să vadă ce făcea.

Cu toate acestea, după plecarea lui, ea se mustrase cu asprime. Fără îndoială că nu avea să se ducă la conac în după-amiaza următoare, aşa cum ceruse el! Supărată din cauza deciziei luate, însă hotărâtă, se sculase şi înfruntase acea zi.

Însă cavalerul enervant trimisese o servitoare cu un coş uriaş cu mâncare şi un mesaj lung, scris personal de viconte către Jane, în care spunea că alesese dulciurile pentru ea şi că spera că acestea erau preferatele ei.

Odată darul primit, nu exista nicio posibilitate ca Emma să-l refuze. Jane ar fi fost distrusă.

John o informase pe servitoare – o femeie mai în vârstă şi de încredere pe care Emma o cunoştea de ani buni – că prezenţa

Emmei era solicitată la conac şi că ea şi John aveau să meargă să viziteze împreună mai mulţi oameni de pe moşie. La fel ca în dăţile trecute, servitoarea nu-şi dăduse seama de vicleşug.

John spusese foarte clar că aveau să ajungă târziu şi că Emma urma să i se alăture la cină, aşa că femeia trebuia să rămână să o ajute pe Jane până când Emma avea să se întoarcă. Servitoarea nu se puse la îndoială nici acea decizie. Vicontele era angajatorul şi stăpânul ei, aşa că ea făcu întocmai ce spusese el, fără să pună întrebări sau să se plângă.

Servitoarea era convinsă că Emma avea o întâlnire programată cu vicontele, aşa că Emma nu îndrăznise să nege, căci nu avea chef să se ducă vorba despre motivul pentru care îndrăznea ea să nesocotească cererea lui Wakefield. Se aranjase puţin şi plecase.

În vreme ce mergea ca de obicei prin pădure, se tot întrebase de ce acceptase cu atâta uşurinţă, ce anume urma să spună când avea să ajungă, ce se aştepta să se întâmple. Iniţial, îşi imaginase că avea să fie doar o altă ocazie de a-l ţine pe John la distanţă, dar pe drumul dintre

colibă către conac, în mintea ei se făcuse un talmeş-balmeş.

Nu voia să fie puternică. Nu-l voia pe John la o aruncătură de băţ. Perspectivele interacţiunii cu el se reduceau tot mai mult. Cât de mult avea să zăbovească el la moşia Wakefield înainte ca plictiseala să-l îndemne către Londra?

Era de vină sărutul acela blestemat, ştia ea. Cel pe care i-l dăduse pe poteca din faţa cocioabei, în vreme ce soarele strălucea deasupra, iar el îi mărturisea cât de dor îi fusese de ea – inima ei se sfărâmase în bucăţele în timp ce el rostea cel mai ascuns şi mai trist secret al ei: ea era îndrăgostită de el! Minunat! Groaznic!

Visase dintotdeauna la un astfel de bărbat, însă răposatul ei tată o avertizase tot timpul în privinţa aceluiaşi gen de bărbat. În ciuda nenumăratelor ocazii în care primise poveţele prudente ale tatălui, când venea vorba despre John, nu putea ţine cont de acel sfat.

Întreaga ei viaţă tânjise după un bărbat ca John care să îi fure minţile. Şi-l găsise, însă, în câteva zile sau săptămâni, urma să dispară precum un fum, atât de rapid că ea avea să ajungă să se întrebe dacă îl cunoscuse cu adevărat sau nu.

Ce situaţie nenorocită şi jalnică ar fi!

Ieşise din pădure şi înainta către conac, când el o întâmpinase la intrarea servitorilor. Fără să rostească un cuvânt, o trăsese înăuntru, după care o condusese sus, iar ea îl însoţise fără să crâcnească. Exista ceva inevitabil, o soartă pe care nu o putea schimba sau opri.

Ajunseră la un podest, iar el deschise pe furiş uşa care dădea spre coridor, atingându-şi buzele cu un deget pentru a-i face semn să nu scoată niciun sunet. De parcă scosese până atunci! Dacă dădeau peste vreo servitoare, nu ar fi putu găsi nicio minciună care să le justifice gestul.

Privi în hol, care era gol, după care merse în vârful

picioarelor şi o trase după el. În câteva clipe, fugeau spre dormitorul lui, iar el închise uşa şi o încuie în urma lor.

Ea cercetă în fugă încăperea. Era o cameră mare, masculină, pe măsura importanţei lui John, cu piese de mobilier masiv, cu draperii şi aşternuturi roşii, scaune şi covoare luxoase. Patul lui masiv domina centrul încăperii, cu un căpătâi sculptat, baldachin stacojiu şi cuverturi de catifea. Patul se afla pe un piedestal, cu două trepte deasupra podelei, şi era plasat cu faţa către fereastra largă, astfel încât ocupanţii lui să poată sta întinşi privind pajiştile întinse ale proprietăţii.

Deşi mai fusese în această încăpere o dată, când îi făcuse baia aceea fatidică, decorul nu o impresionase la fel de mult. La cât de agitată fusese în ziua aceea, abia dacă observase patul impozant sau culorile şi materialele senzuale. Acum, ţinând seama de ceea ce urma, camera părea de-a dreptul hedonistă.

Deodată, simţi nevoia acută de a atinge totul. Abia aştepta să-şi plimbe mâna pe puful acelui material preţios, să-şi dea jos ciorapii şi să-şi afunde picioarele în covoarele acelea scumpe.

Într-o parte a încăperii, era o masă încărcată cu gustări. Pâine, brânzeturi, produse de patiserie, prăjituri – îndeajuns de multe cât să hrănească o familie timp de o săptămână. Mai multe sticle de vin, precum şi o carafă de coniac erau disponibile întru desfătare.

Fusese atât de convins de capitularea ei!

Convins că avea să cedeze, deja îi desfăcuse panglica bonetei şi o aruncase deoparte, îi scosese agrafele din păr, pentru ca părul greu şi lung să i se reverse pe spate.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el, luându-i ambele mâini şi aplecându-se să-i fure un sărut.

— Mie nu mi-a fost dor de tine, spuse ea ţâfnoasă.

— Mincinoaso!

Râse şi îşi încolăci braţele în jurul ei, ridicând-o şi

învârtind-o până o făcu să ameţească, iar ea nu-şi putea aminti niciun moment care să fi fost la fel de frumos precum acesta. Nimic nu era la fel de sublim cum i se părea că erau acele momente când atenţia lui John Clayton era îndreptată exclusiv asupra ei.

Cum avea să se descurce după plecarea lui?

— Poate că mi-a fost puţin dor, recunoscu ea în vreme ce el o lăsa jos.

— Îţi jur, Em, mă scoţi din minţi.

— Eu? Cum?

— Nu credeam că vii. Ai idee cât de cât timp stau la pândă la uşa din spate şi trag cu ochiul afară?

— Nu. De cât timp?

— Nu-i treaba ta, fir-ar al naibii! Cam de-atâta timp.

Ea dădu să-l certe pentru limbajul folosit, când el o opri.

— Ştiu, ştiu. Să nu vorbesc urât.

— Mulţumesc.

— Te înţeleg cumplit de bine.

Cât de îngrozitor de adevărat.

— Da, mă înţelegi. Spune-mi ce urmăreşti de m-ai târât aici, în dormitorul tău. De parcă ea nu bănuia nimic. Nu pot rămâne.

— Bineînţeles că poţi. Nimeni nu ştie că suntem clici. Servitorii cred că am plecat în urmă cu o oră, iar prezenţa ta nu e necesară la tine acasă. Ne-am strecurat.

— Ca să ce?

Nu era sigură de ce făcea pe proasta. Prin pantaloni, îi simţea mădularul tare, atingându-i abdomenul.

Putea face asta? Cum să nu poată?

— Vreau să fac dragoste cu tine, Emma. Toată după-amiaza. Toată seara. Toată noaptea, dacă sunt în stare. Râse din nou, ridicând-o şi ducând-o în pat, după care o lăsă jos astfel încât să stea în genunchi cu faţa spre el. Spune da! Va fi atât de frumos.

Avea să fie frumos. Cum putea să reziste?

Zâmbindu-i cu ochii aceia albaştri minunaţi, cu gropiţa în obraz, era întruchiparea păcatului, un magnet al viciilor şi al fărădelegilor care îi stârnea instinctele animalice.

„Mă voi preface că este noaptea nunţii”, îşi zise ea.

Acum, că se încurcase cu John, trebuia să accepte adevărul: nu avea să se căsătorească niciodată. După ce se îndrăgostise de el, nu se mai putea lega de altul.

De ce să nu se dea bătută? Putea să afle ce înseamnă să fii femeie, soţie, şi ar rămâne cu amintiri de neuitat şi după ce el pleca la Londra. De ce să nu profite de ocazie?

— Şi eu vreau să fac dragoste cu tine, recunoscu ea curajoasă.

Merita să cedeze numai ca să-i vadă reacţia.

O rostogoli pe pat şi se urcă deasupra ei, aşa încât trupul lui o apăsa pe saltea de la umeri până la degetele de la picioare. Zonele ei cele mai sensibile erau unite cu ale lui, sânii ei lipiţi de pieptul lui, vintrele ei lipite de falusul lui, iar ea era încântată că cedase. Precum o pisică leneşă, se întinse, tachinând cu fiecare mişcare subtilă pe care o făcea, ştiind ce avea să urmeze.

— Am aşteptat o eternitate această clipă, spuse el, iar ea consimţi. Părea că tot ce trăiseră până atunci nu fuseseră decât scurte opriri în drumul către acest moment. Ca şi cum ei nu făcuseră decât să existe până când îi adusese în această ipostază.

— Vreau să nu ne grăbim, spuse ea, astfel încât mai târziu să-mi amintesc fiecare detaliu.

— Voi face tot posibilul, dar nu pot să promit. Dacă nu-ţi dai jos hainele în următoarele când secunde, nu ştiu de ce sunt în stare.

Ea zâmbi larg, ca o făptură netoată. Cum să nu fie fermecată de acest derbedeu obraznic?

— De ce zâmbeşti? întrebă el, cu un zâmbet ce îl egala pe al ei.

— Pentru că mă fad fericită.

— Bun, atunci.

O privi cu tandreţe, iar privirea lui o făcu să-şi dorească multe lucruri care depăşeau lumea ei, aşa că înăbuşi acel val tulburător de dorinţă, hotărâtă să se concentreze pe prezent şi pe nimic altceva. După ce întâlnirea se va termina, iar ea se va întoarce la coliba ei amărâtă, aveau să apară destule prilejuri de învinuiri şi regrete.

Apropierea deveni mai intensă. Era atât de frumos, că i se părea dureros să-l privească, iar ea nu-şi făcea iluzii: dacă ar fi fost vorba despre altcineva, nu s-ar fi culcat cu el. Niciun alt bărbat n-ar fi putut să o atragă atât de mult sau atât de uşor.

Făcea acest lucru pentru el. Pentru că îl iubea. Pentru că voia ca el să fie mulţumit.

El îi şopti în ureche:

— Va dura toată noaptea.

— Ştiu, şopti ea la rându-i.

— Nu te teme.

— Nu mă tem.

Cu blândeţe, însă destul de imperios, o sărută, iar ea îl îmbrăţişă atât de strâns, că se putea pierde în acea îmbrăţişare. Voia să fie asaltată de o pasiune imposibil de controlat, atât de copleşită de ceea ce avea de gând să facă încât nici prudenţa, nici decenţa să nu o poată convinge să dea înapoi.

El o sărută mai profund, iar limbile li se contopiră.

Pornind în jos, mâinile lui îi mângâiau sânii, frământând sfârcurile moi prin rochie, ciupindu-le şi jucându-se cu ele. Îşi desfăcu picioarele, trecându-i tălpile pe după picioarele lui. Fusta era ridicată în jurul taliei, formând o pernă în care el putea apăsa, în timp ce mişcările şoldurilor se armonizau cu ritmul limbii.

Încet, îi descheie corsajul, şi, cu fiecare bridă

desfăcută, nerăbdarea ei creştea.

Într-un final, îl deschise în faţă şi trase mânecile în jos, dând la iveală cămăşuţa subţire şi uzată. O trase şi pe aceea în jos, dezgolindu-i sânii. Încremenit, îi cercetă sânii cu ardoare.

— Ţi-am spus vreodată că îţi ador sânii?

Emma roşi, nefiind obişnuită cu tachinarea lui cu tentă sexuală.

— Da.

— Sunt atât de frumoşi. Ai fost făcută pentru mine, Emma.

Zăbovi asupra decolteului ei, sărutând-o, înnebunind-o în timp ce îi strângea sfârcurile. Tocmai când era pe punctul de a izbucni din cauza tachinării, el îi supse un sfârc. Fără pic de milă, se concentră asupra lui până când se întări, după care trecu la celălalt, sugându-l până când ea se crispă şi începu să implore îndurare.

Era de nestăvilit, arzând toată, însă pentru prima oară nu îi păsă. Avea de gând să se lase cuprinsă de acea dorinţă arzătoare. Nu avea să se reţină de la nimic.

Degetele lui agile îşi reluară mişcarea, împingând ce mai rămăsese din veşmintele ei în jos, peste talie şi şolduri.

O săruta şi o mângâia, şoptind dezmierdări care o încurajau să se afunde în imoralitate.

În cele din urmă, veşmintele ajunseră la picioarele ei, iar ea rămase doar în ciorapi şi pantofi. El se ridică pentru a-i privi trupul dezgolit. Ea se simţea stânjenită şi voia să se ascundă, aşa că îi venea să ia o pătură sau să-şi acopere sânii şi zona intimă cu mâinile, dar se forţă să se supună privirii lui.

El începu cu degetele de la picioare, mergând agale în sus, către gambe, cercetându-i părul pubian, după care vârî două degete înăuntru. Degetul lui mare îi atingea sexul, iar ea se arcui, dornică să ajungă la orgasm.

— Eşti atât de frumoasă, Emma. Se ridică deasupra ei,

în timp ce mâna lui obraznică o excita. Dumnezeule, aşa am să te călăresc!

— Termină ce ai început! se răsti ea. Trupul ei era acum într-o capcană din care nu mai putea ieşi. Nu mă lăsa să aştept.

— Trebuie. M-ai implorat să nu mă grăbesc. Îţi aminteşti?

Îi desfăcu buzele de jos, dezvelind miezul moale şi rozaliu, în timp ce o examina cu privirea.

— John! Nu se putea decide dacă voia ca el să se oprească sau să continue, dar nu mai putea suporta mult chinul.

Se aplecă, îndreptându-şi atenţia direct în zona în care ea îşi dorea să fie atinsă.

— Să vedem dacă te putem face să uiţi că eşti fiică de preot.

Cu numai câteva atingeri abile ale limbii, o aduse la limită – şi dincolo de ea. Ea izbucni năvalnic sub gura lui dornică. Încercă să scape de acel tumult, însă el o ţintui jos, pironind-o de saltea în vreme ce ea se înălţa.

Treptat, reveni pe pământ şi îl găsi chicotind, plimbându-se languros în sus, zăbovind asupra buricului, asupra sânilor şi asupra bărbiei. O sărută încet, cu senzualitate, iar ea îşi simţi propriul gust pe limba lui. Acesta era un stimulent înviorător care o îndemnă să-l atingă, să-l miroasă, să-i absoarbă esenţa.

El începu să-şi scoată cămaşa, căutând nasturii, iar ea preluă iniţiativa, dezgolindu-l rapid. Se răzgândise în privinţa ritmului. Pe neaşteptate, se grăbi să-l dezbrace, să-şi plimbe mâinile peste muşchii viguroşi, să simtă trupul lui de bărbat unit cu al ei.

Trase de cămaşă, smucind mânecile, după care coborî să-i găsească sfârcul. Îl linse puţin, iar el deveni din ce în ce mai încordat cu fiecare atingere a limbii ei.

Ea îi masă spatele, umerii, după care coborî,

mângâindu-l prin pantaloni, până ce el nu mai putu să reziste. Se ridică uşor, ca ea să-i tragă pantalonii peste şolduri, pe coapse în jos. Într-o învălmăşeală de materiale, pantofi şi ciorapi, se luptară şi se încălecară până ce rămaseră amândoi goi.

El o acoperi, de data asta fără a mai fi despărţiţi de haine, şi se potriviră de minune. Părul aspru de pe pieptul lui şi de pe picioare se freca şi îi gâdila pielea delicată. Energia care ţâşnea de obicei între ei era vie, vibrantă, iar el era extrem de dezorientat de forţa acesteia.

— Simţi? Doamne, Emma, este de nedescris.

— Da.

Era în delir, extaziată, iar el zâmbi ştrengăreşte şi îşi arcui şoldurile, lăsând-o să savureze alunecarea mădularului lui peste abdomenul ei. Proeminenţa era tare, o entitate care pulsa şi cerea să se îndestuleze, iar el nu trebuia decât să se mişte un pic ca să o penetreze.

Dându-şi seama de acest lucru, curajul ei dispăru, iar Emma fu nevoită să amâne inevitabilul, chiar dacă pentru numai câteva minute.

Îl rostogoli pe spate şi îl sărută pe abdomen. Fără pantaloni care să-i stea în cale, putea acum să-l savureze pe deplin. Era tare, erect, cu mădularul înălţându-se ţanţoş, iar ea îşi trecu nasul prin părul lui pubian, pătrunzând până când ajunse la vârful din care curgea lichid, după care îl primi în gură. O răsplăti inspirând rapid, în timp ce abdomenul i se încordă.

Femeile normale, virtuoase ar fi considerat această faptă îngrozitoare, însă ea se desfătă în această decadenţă, în abandon. Plăcerea resimţită de ea era un semn clar al firii ei desfrânate, al felului în care se abătuse de la cele drepte.

El îi dădu voie să se delecteze, dar nu se mai putea abţine mult. Trupul lui era încordat, iar respiraţia – chinuită şi înteţită.

Se apropia de final, când, în mod surprinzător, el se răsuci, dând-o la o parte, astfel că acum erau amândoi întinşi, iar ea stătea din nou pe spate.

Când observă expresia ei nedumerită, simţi nevoia să explice:

— Vreau ca prima oară să fie între picioarele tale.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că el avea să caute să urmeze calea firească, aşa că nu avea de gând să născocească vreo scuză ca să amâne orgasmul, însă avea emoţii.

— Promite-mi ceva.

— Draga mea Emma – o sărută în mijlocul palmei –, am să-ţi ofer tot ce îmi stă în puteri.

— Vreau să-mi juri că te vei retrage la final. Că nu te vei revărsa în mine.

El se încruntă.

— Te temi să nu rămâi însărcinată?

— Normal că mă tem.

Îl plesni peste fundul gol, iar el râse, după care îşi reveni.

— Nu pot avea copii, Emma.

— De ce crezi că nu poţi avea copii?

— Niciodată nu s-a întâmplat. Niciodată în atâţia ani.

Dacă era adevărat, iar ticălosul acesta afemeiat nu avea nici un copil, Emma bănuia că lipsa copiilor avea mai mult de-a face cu alegerea femeilor decât cu vreo problemă a lui. Foarte probabil, iubitele lui nu voiau copii şi folosiseră metode de prevenire a sarcinii.

Emma auzise zvonuri despre substanţe şi fierturi distribuite de frizeri, de spiţeri şi de alţii care jurau că erau un panaceu, însă, chiar dacă ar fi fost de folos, nu erau la îndemâna femeilor din lumea ei. Din experienţa ei, când o femeie făcea sex, nouă luni mai târziu se trezea cu un copil.

— Promite-mi, repetă ea cu fervoare, fără a şti cum avea să reacţioneze dacă răspunsul lui avea să fie negativ.

Ar avea oare curajul de a-l respinge? Ridicând din umeri, el zâmbi leneş.

— De parcă ţi-aş putea refuza ceva.

El o luă de unde rămăsese şi o sărută iar, şi în câteva minute se aflau din nou pe culmile pasiunii.

Degetele lui pricepute se plimbau lent peste abdomenul ei, cu fiecare centimetru aducându-l tot mai aproape. Nu-l putea opri, nu putea da înapoi, nu putea schimba direcţia în care mergeau.

El îşi trecu o mână prin cârlionţii ei, asigurându-se că era alunecoasă şi umedă, deşi nu era nicio îndoială în această privinţă, după care o apucă de coapse şi îi depărtă picioarele, în timp ce mădularul lui atinse locul potrivit, ca şi cum ar fi cunoscut perfect zona şi nu ar fi avut nevoie de îndrumare.

Când el o mângâie cu vârful, ea hotărî, deşi era în zadar în acel moment, că era prea mare pentru a se potrivi şi simţi cum o străbate un val de panică.

Imediat, el simţi tulburarea ei.

— Nu te teme, frumoasa mea mică. Relaxează-te şi lasă-mă să te fac a mea.

Dintr-o mişcare agilă şi rapidă, ajunse înăuntrul ei. Împunsătura prudentă fu blândă, eficientă şi nu duru atât de tare precum îşi imaginase ea. Cu toate acestea, deflorarea o ardea şi o înţepa. Lacrimi de durere i se strânseră în ochi, dar şi din cauza importanţei momentului şi a ceea ce reprezenta acesta.

Deşi era excitat, John nu era prost, şi îşi dădu seama de ceea ce era evident. Îngheţă, trupul îi împietri, fruntea îi fu brăzdată de o încruntătură, după care se smuci deoparte. Dovada păcatului pe care îl comiseseră – sângele ei de fecioară – îi mânjise falusul.

De parcă tocmai şi-ar fi dat seama că ea avea sifilis, sări din pat. Cu mâinile în şolduri, se uita aspru către ea.

— Explică.

— Ce anume doreşti să ştii?

— La dracu', eşti virgină!

— Eram.

Nu înţelegea de ce era aşa supărat. Era un mare desfrânat, aşa că probabil avea zilnic câte o virgină la dispoziţie. Ce mai conta una în plus?

— *Credeam* că facem dragoste.

— Exact! Întinse mâna să-şi ia pantalonii şi îi trase pe el, grăbindu-se să se acopere. Ce se întâmplă? Ai vreo rudă de sex masculin care să dea buzna peste noi şi să ne găsească?

— N-am pe nimeni, spuse ea încet, însă el nu ascultă. N-am pe nimeni pe lumea asta.

— Păi, nu o să te ajute cu nimic. Mă auzi? Continuă să vorbească, străduindu-se să-şi îmbrace cămaşa. Dacă ăsta este cumva un soi de… de… *complot* ca să mă obligi să te iau de soţie, n-o să funcţioneze. Au existat oameni mult mai vicleni decât tine care au încercat să mă oblige să acţionez într-un anumit fel şi încă nu au reuşit!

Dobitocul chiar îşi imagina că fusese atras într-o capcană. Cum putea să-i pună la îndoială motivele? Idiotul de el! Nu înţelegea că ea se afla acolo pentru că îl iubea?

Virginitatea ei fusese un dar! Cum îndrăznea să-l desconsidere?

— De parcă aş putea să te păcălesc! Coborî şi ea din pat şi îşi înşfăcă rochia, trăgând-o peste cap, după care merse către el până ajunseră faţă în faţă, iar ea îl împunse mânioasă cu degetul în piept. Crezi că eşti o partidă grozavă, nu-i aşa? Ha! Nu m-aş mărita cu tine nici dacă m-ai implora!

— Atunci, ce făceai? O virgină se dăruieşte în felul ăsta cuiva cu un singur motiv: căsătoria! Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu ţi-ai găsit persoana potrivită!

— Cu siguranţă nu am găsit-o!

— Eşti atât de netoată încât să crezi că m-aş culca cu

tine şi apoi te-aş lua de soţie?

— Ticălos îngâmfat ce eşti! spuse ea clocotind de furie.

Jenată şi nerăbdătoare să scape, se grăbi să-şi ia pantofii şi ciorapii, pregătită să rişte să iasă pe jumătate îmbrăcată, numai să ştie că pleca de acolo.

Fugi către uşă, însă, înainte să apuce să iasă, el o prinse din spate, cu braţul încolăcit peste talia ei. Forţându-se să scape din strânsoare, lovi cu picioarele şi cu pumnii, însă el o ţinea extrem de strâns.

— Dă-mi drumul!

— Nu. Se străduia să o ţină în ciuda faptului că era extrem de mânioasă. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău. Nu am vorbit serios când am spus ceea ce-am spus.

— Ba da, ai vorbit serios. Ia-ţi mâinile de pe mine!

— Emma! Încetează! îi ceru el cu blândeţe, în timp ce îi prinse braţele care îl loveau.

Cererea lui îi anihilă orice împotrivire. Se înmuie şi se prăbuşi în braţele lui.

— Îmi pare rău, repetă el.

— A fost un dar! Un dar pentru tine! Îl lovi o ultimă oară. Te urăsc!

— Nu, nu mă urăşti.

— Ba da! Te urăsc foarte mult!

Începu să străbată camera, târând-o după el precum un sac de cărbuni, fără să-i dea drumul, căci ştia că, dacă o făcea, ea avea să fugă numaidecât. O aruncă pe pat – exact unde ea *nu* voia să fie – şi o ţintui acolo înainte să apuce să scape.

— Ştii, Em, dacă nu aş fi fost un mare amator de băutură, din cauza ta sigur m-aş apuca.

Chicoti, ceea ce o enervă atât de mult că, dacă ar fi avut un pistol, l-ar fi împuşcat fix în centrul inimii lui negre!

— Dă-te jos de pe mine. Cum el nu se clinti, ea adăugă: Te rog!

— Uită-te la mine!

— Nu.

Nu mai putea fi furioasă. Impresia greşită pe care şi-o făcuse despre ea se datora comportamentului ei lasciv. Dacă el îşi închipuia că era o târfă, singura persoană vinovată de acest lucru era ea şi nu putea să-l condamne că îşi făcuse o impresie extrem de proastă despre ea. Era obosită, epuizată, copleşită şi tristă şi voia să meargă acasă şi să nu se mai întoarcă.

El o îmbrăţişă strâns, împiedicând-o astfel să scape.

— Sunt convinsă că prietenii şi vecinii tăi au răspândit multe zvonuri urâte despre caracterul meu…

— Şi le-am crezut absolut pe toate! exclamă ea arţăgoasă.

— Presupun că am meritat-o. Îi atinse fundul. Am standardele mele, Em. Nu am mai făcut dragoste cu o virgină până acum.

— Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că nu te pricepi prea bine la asta.

— Am meritat-o şi pe asta. Râse, după care îi atinse bărbia, pentru ca ea să-l privească în ochi. De ce? întrebă el, uimit. Nu merit. De ce ai făcut-o?

— Pentru că am vrut să fii tu primul. Pentru că te iubesc.

Această explicaţie simplă era departe de a exprima tot ce simţea ea, iar el încuviinţă, acceptându-i declaraţia de dragoste, însă nu răspunse la fel.

Nu că Emma s-ar fi aşteptat la o declaraţie nemaipomenită de dragoste, însă acum, că se umilise complet, ar fi fost frumos să primească una.

— Ştii că nu mă pot căsători cu tine, nu?

Ce bărbat imbecil!

— Am zis eu că vreau asta?

— Nu, nu ai spus, şi cred că o s-o iau razna. Eşti singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată – cu

excepţia fratelui meu – care nu vrea ceva de la mine. O cerceta atent, părând tânăr, sfios, neliniştit. Mă ierţi?

Ea fu surprinsă de întrebare. Ţinând seama de statutul lui, probabil că nu fusese niciodată nevoit să ceară scuze cuiva, iar faptul că acum făcuse asta era un semn că se ataşase totuşi de ea.

Era aşa o prostuţă!

— Da, bădăranule.

O sărută cu tandreţe, iar ea lăsă garda jos complet.

— Vreau să încerc din nou asta, zise el tandru. Dă-mi voie să-ţi arăt cum poate fi cu adevărat!

„Fraieră, fraieră, fraieră ce eşti!” se mustră ea, însă îl ajută să-i tragă rochia în sus pe picioare, ridicându-şi şoldurile ca el să-i poată scoate rochia peste umeri.

Fără a mai rosti vreun cuvânt, o dezbrăcă şi o făcu să ardă de nerăbdare, gata să consimtă – încă o dată – la orice ar fi cerut el.

Dumnezeule, avea nevoie de mai multă stăpânire de sine! Nu avea deloc autocontrol. Nici măcar o brumă de demnitate nu îi mai rămânea.

Nu mai exista nicio barieră care să-i reziste, aşa că o penetră cu uşurinţă. Ea încă simţea durerea produsă de prima experienţă, aşa că tresări, însă trupul ei rănit se adaptă rapid. El îi luă mâinile şi i le întinse deasupra capului, cu degetele lor împreunate.

El zâmbi, şi zâmbi şi ea, îndrăgindu-l, bucurându-se de acel moment şi de persoana cu care îl împărtăşea. Era slabă, obsedată, lipsită de minte, bântuită de nevoia de el şi, fără alte gânduri sau impresii, îşi încolăci picioarele în jurul lui şi îl trase aproape.

Capitolul 14

Caroline hoinări fără scop prin holul întunecat, simţind sub tălpi răceala podelei lustruite. Deşi era miezul verii, era curent în acea locuinţă dezordonată, aşa că îşi strânse mai tare cordonul halatului.

Pentru că John fusese plecat toată ziua, făcând turul moşiei, îşi pierduse acele ore anoste hoinărind prin conacul singuratic, gândindu-se cum putuse să fie atât de necugetată încât să creadă că o vizită la Wakefield ar putea să le repare relaţia. Când, în sfârşit, el îşi făcuse apariţia pentru o cină întârziată, părea diferit, fericit şi mulţumit într-un mod pe care nu îl observase la el mai înainte. Spre dezamăgirea ei, îi trecuse prin minte că schimbările n-aveau nimic de-a face cu ea.

După masă, îndurase încă o *discuţie* neplăcută, şi după aceea nu mai avusese chef pentru vreo distracţie. Refuzase să se înjosească petrecând seara în salonul de la parter, socializând şi prefăcându-se ca totul era bine, aşa cum îi era obiceiul atunci când lucrurile mergeau anapoda. Deşi mama ei o tot sfătuise să nu-şi afişeze emoţiile, uneori o femeie trebuie pur şi simplu să reacţioneze!

John refuzase – şi vorbise serios. Cu toate că părinţii ei fuseseră o sursă constantă de protecţie, convingând-o să treacă peste respingerile lui, acum nu mai putea nega adevărul. Realitatea era greu de înghiţit, şi îi ura gustul amar, însă el fusese sincer şi hotărât, iar intenţiile îi fuseseră extrem de clare.

Nu avea să fie nicio nuntă. Niciodată.

Se simţea deprimată, părăsită, furioasă; putea foarte bine să explodeze din cauza amalgamului de sentimente suprimate pe care îl ţinea înăuntru. Nu mai putea fi îngăduitoare, ci clocotea de indignare.

Ca de obicei, în timpul discuţiei, ea îşi ţinuse gura şi suportase cu docilitate reproşurile lui blânde privind sosirea ei neaşteptată, acceptase cu supunere cererea lui ca ea să plece, însă după aceea, în refugiul oferit de dormitorul ei,

născoci zeci de riposte usturătoare.

Cât îşi dorea să îi fi spus ceea ce gândea cu adevărat! Ce n-ar fi dat să spună şi ea ce gândea! Măcar o dată! Dacă s-ar fi pornit împotriva ticălosului ăluia, nu s-ar mai fi oprit!

Fusese atât de sigură că sosirea ei urma să le schimbe relaţia, că avea să fie mândru de îndrăzneala ei, să o vadă într-o lumină nouă. Dar el o privise ca întotdeauna: o fată imatură, neserioasă şi iraţională, care avea nevoie de bărbaţi care să vegheze asupra ei permanent.

Ba chiar... dacă mai era întrebată o dată despre tatăl ei – unde se afla sau ce ar fi spus despre comportamentul ei, sau ce ar face dacă ar afla de călătoria ei –, era posibil să înceapă să urle.

Biblioteca lui John era la stânga ei, iar ea se apropie de uşă şi intră. Cineva fusese acolo mai devreme. Ultimii tăciuni ai focului licăreau în şemineu şi încălzeau încăperea la o temperatură plăcută. Înconjurată de strălucirea slabă a lumânării sale, se plimbă prin cameră, examinând tablourile şi cărţile de pe rafturi. Registrul moşiei era lăsat deschis pe birou, iar ea îşi plimbă degetele peste coloanele lungi de debite şi credite, întristată că reprezentau ceva ce nu avea să fie niciodată al ei.

Cum de ajunsese să depună atât de mult efort, vreme de atât de mulţi ani, totul de dragul lui John Clayton, fără să primească nimic în schimb?

Îi spusese mereu că nu avea să se căsătorească cu ea, însă ea nu voise să asculte, aşa că nu îi luase în seamă refuzurile –, dar nu fusese exclusiv greşeala ei. Şi alţii erau vinovaţi. Tatăl lui. Părinţii şi bunicii ei. Prietenii ei. Toată lumea fusese atât de convinsă că el avea să cedeze.

Pierduse şirul ocaziilor în care auzise oamenii spunând că pur şi simplu el îşi trăia tinereţea din plin. Că în mod inevitabil urma să se aşeze la casa lui şi să-şi îndeplinească datoria. Că trebuia să fie răbdătoare, înţelegătoare. Mai ales după ce tatăl lui murise, mama ei fusese extaziată,

convinsă că urma să fie asaltată în curând de planurile de căsătorie.

Fuseseră cu toţii atât de optimişti; fuseseră cu toţii atât de proşti. John avea să îşi îndeplinească responsabilităţile cândva, să se căsătorească şi să aibă un fiu, aşa cum se cerea. Numai că nu avea să facă nimic din toate astea cu ea.

Ea nu ştia ce căuta el la o soţie, însă evident că ea nu îndeplinea niciuna dintre cerinţe, iar acest lucru era atât de descurajator, încât nici nu se putea gândi la el. Întreaga ei identitate era bazată pe presupunerea că într-o bună zi avea să se căsătorească cu moştenitorul Clayton, aşa că se simţea de parcă i se tăiase craca de sub picioare.

Dacă ea nu urma să fie vicontesa Wakefield, cine avea să fie?

Ideea de a merge în Londra, de a-i înştiinţa pe părinţii ei, de a îndura sarcasmul şi ridicolul oamenilor era de nesuportat! Şi din moment ce n-avea nicio idee cum să reziste unui asemenea scandal, vulturii aveau s-o devoreze! Ea fusese fiica perfectă, apoi logodnica perfectă şi îşi petrecuse fiecare moment din viaţă afişând un comportament fără cusur, fără să enerveze pe nimeni, fără să provoace vreodată vâlvă, fără să facă vreodată pe cineva să ridice din sprâncene.

Odată cu respingerea lui, ce alte dezastre aveau să se abată asupra ei? Şi cum putea să le supravieţuiască?

Nu avea habar cum putea trece peste un scandal, cum putea trăi cu dezaprobarea şi discreditarea celor din jur. Era oare posibil să mori din cauza umilinţei?

Dacă ea reuşea cumva să reziste catastrofei, era totuşi destul de sigură că mama ei n-avea să poată. Femeia mai în vârstă şi retrasă cu siguranţă ar fi murit de apoplexie de îndată ce un zvon s-ar fi răspândit de la un om la altul.

Cufundându-se în fotoliul din spatele biroului masiv, îşi sprijini capul în mâini. Cum ajunsese în această postură

demnă de milă? Ce avea să facă mai departe? Ce urma să se întâmple cu ea?

Se auziră paşi pe coridor, apropiindu-se de bibliotecă, şi ea se panică. În ultimele două ore umblase de colo-colo. Nu mai era nimeni treaz! Dacă şi-ar fi dat seama că nu era aşa, nu ar fi coborât la parter.

Cine putea fi? Dacă era John? Dacă el urma să intre în bibliotecă, avea să fie absolut distrusă!

Nu putea fi văzută în timp ce era atât de răvăşită! Îndreptându-şi spatele, trase de câteva ori aer în piept, relaxându-şi muşchii feţei într-un zâmbet calm, imperturbabil. Părul îi era desfăcut şi nu avea ce să-i facă, aşa cum nu putea să facă nimic în privinţa faptului că era îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte subţire şi un halat, aşa că se decise să nu se concentreze pe ceea ce nu putea îndrepta.

Ridicându-se, se strădui să pară cât putea de liniştită, chiar în clipa când intră Ian Clayton. Panica i se transformă în groază, apoi în agitaţie, după care deveni furie. Cum îndrăznea el să îi întrerupă meditaţia chinuită?! Se pricepea de minune să distrugă tot!

Într-o mână avea o lumânare şi în cealaltă o farfurie cu mâncare, iar ei îi trecu atunci prin minte că, de fapt, încăperea nu fusese niciodată goală. Se pare că el lucra la registrul moşiei şi plecase până la bucătărie pentru o mică gustare.

Ce nenoroc o atrăsese acolo chiar când ieşise el? Trebuia să scape!

Era complet îmbrăcat, un detaliu care o irita în zadar, deşi îşi dăduse jos vestonul şi lavaliera. Nasturii cămăşii erau desfăcuţi, iar mânecile îi erau suflecate. I se vedea o parte din piept şi din antebraţe, care erau acoperite de păr negru, la fel de întunecat ca părul de pe cap. Plenitudinea trupului masculin o distrăgea, însă refuză să îi acorde vreun pic de atenţie, ţinându-şi ochii aţintiţi într-ai lui cu rigiditate.

— Scuză-mă, spuse ea dispreţuitoare, nu mi-am dat seama că era cineva aici.

— Măi, măi… e chiar regina gheţurilor, replică el. Ce te aduce pe aici la ora asta târzie? Vrei să sperii pe cineva de moarte cu manierele tale exemplare?

Se săturase de el; nu mai putea suporta niciun alt bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Toată viaţa încercase să nu-i deranjeze, să-i mulţumească – şi ce rezolvase cu asta? Nimic, absolut nimic! Murea de nerăbdare să izbucnească. Să spună ce avea nevoie să spună. Să facă orice faptă nepoliticoasă care îi trecea prin minte.

— Mai taci, Ian! rosti ea scurt. Sunt atât de sătulă de gura ta! Şi de atitudinea ta!

— Măi să fie! Domnişoara are caracter, spuse el cercetând-o curios. Şi se vede.

— Du-te naibii!

Poftim! I-o spusese! Şi nu murise nimeni! Cât de uimitor! Cât de înviorător! Cât de eliberator!

— Eşti un… un… bastard!

— Ei hai, hai, n-o insulta pe mama.

Se apropie prudent, de parcă îi era teamă să nu-l muşte. Având în vedere cât de furioasă părea, era înţelept să se întrebe ce avea să facă. Dintr-odată se simţea capabilă de orice comportament grosolan.

În timp ce îl privea aspru de partea cealaltă a mesei de stejar, el puse deoparte farfuria şi lumânarea, iar ea observă furioasă că ticălosul râdea de ea. Chiar n-o lua nimeni în serios?

— N-am de gând să stau aici şi să fiu jignită de cineva ca tine.

Plecă furtunos către uşă, însă el întinse mâna şi o prinse de încheietură înainte să se poată furişa. Nu o strânse tare sau ameninţător, însă gestul intim o opri de îndată. În lumea ei, contactul fizic era atât de rar, încât simţea adesea că trăia într-un balon. Căldura mâinii lui,

arzând-o prin lenjeria de noapte, era şocantă şi minunată.

El se apropie, iar acum erau unul lângă altul, lipiţi de sus până jos. Avusese de gând să îl privească aspru, însă privirile li se intersectară, şi se simţea fascinată de cât de albaştri erau ochii lui.

Forţa ciudată şi inexplicabilă pe care o genera radia în jur, învăluind-o. Aerul din jurul lor vibra de o activitate invizibilă, de parcă apropierea lor scotea scântei.

El se încruntă şi o cercetă, cu o mie de sentimente jucându-i pe faţa chipeşă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el într-un târziu.

Vocea îi sună atât de blândă şi de grijulie, încât ea se simţi cu desăvârşire copleşită. Îi venea să plângă, dar se abţinu.

— Nimic, spuse ea din reflex.

— Nu minţi, Caro.

Îi folosise numele de alint, însă nu-l certă.

— Ce te face să crezi că mint?

— Eşti ca o carte deschisă. Mâna îi alunecă în jos, ca să îşi poată întrepătrunde degetele cu ale ei. Spune-mi ce s-a întâmplat.

El se rezemă de birou, dar nu îi dădu drumul. Nici ea nu încercă să se desprindă. Contactul era fascinant, fermecător. Cu pielea goală lipită de pielea lui goală, nişte senzaţii minunate se iscau!

Atmosfera devenea mai relaxată, genul de relaxare care conduce la confesiunea unor secrete, împărtăşirea grijilor, deşi nu-şi putea da seama de ce s-ar întâmpla asta. Poate pentru că erau singuri, sau poate din cauza liniştii din cameră, sau pentru că erau doar ea şi acest bărbat pe care îl ştia de ani buni, dar pe care totuşi nu îl cunoştea deloc.

Trăgând-o uşor, el o ademeni mai aproape, între coapsele lui, iar intimitatea aceasta o lăsă fără aer.

— Spune-mi, repetă el. E vorba despre John? Te-a rănit?

Vehemenţa cu care o întrebase acest lucru o sperie, şi rămase cu impresia că, dacă i-ar fi cerut-o, Ian ar fi fost salvatorul ei. Cât de splendid era să vadă un bărbat atât de viril indignat în numele ei. Păcat că nu avea ce onoare să îi apere!

— N-o să se însoare cu mine, nu-i aşa?

Ghicise şi singură răspunsul, însă avea nevoie să spună cu voce tare ceea ce era interzis.

Cercetând-o, Ian se chinui să fie sincer fără să o amărască şi mai mult. În cele din urmă, adevărul se dovedi mai important – şi nu exista un mod plăcut de a i-l spune.

— Nu, n-o s-o facă.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate, spuse ea încuviinţând graţios din cap, preţuindu-i candoarea precum un dar. Le-am permis altora să mă convingă că pur şi simplu nu era pregătit să se aşeze la casa lui, dar oricum n-ar fi făcut-o, nu-i aşa? Oricât de mult aş fi aşteptat?

— Nu.

Adevărul o mai învioră puţin, dar, ah, cât de mult o durea.

— Deci ai vorbit cu el despre mine?

— De câteva ori, spuse el cu blândeţe.

— Ştii… Se opri, detestând faptul că trebuia să se umilească întrebând, dar trebuia să înţeleagă, aşa că încercă din nou: Ţi-a spus de ce simte că sunt atât de nepotrivită?

— Oh, Caro, asta crezi? Că e ceva greşit la tine?

— Ce altceva aş putea să cred?

Ian îşi lăsă mâinile pe talia ei în timp ce degetele i se afundau uşor în spate, şi o îndemnă mai aproape, încât partea ei din faţă îi atingea trunchiul. Sânii îi erau lipiţi de pieptul lui şi, în mod ciudat, sfârcurile i se întăriseră ca nişte muguri încordaţi care se vedeau prin cămaşa de noapte – şi el îi simţea! —, făcând-o dureros de conştientă de feminitatea ei. De fiecare dată când el se mişca, ea se

freca de el şi simţea mici fiori î care o săgetau prin sâni şi mai jos, făcându-i abdomenul să se încleşteze şi vintrele s-o doară.

Zona intimă îi era lipită cu a lui. Îl atingea – acolo! —, şi trupul gemea din cauza dorinţei de a se apropia, aducând o mulţime de confuzii anatomice care o făcuseră să se foiască şi să se îngrijoreze din cauza moravurilor şi a principiilor. Deşi ştia că era indecent să se afle într-o postură atât de imorală, nu-i venea în minte niciun motiv pentru care să plece de acolo.

Buzele lui erau la câţiva centimetri de ale ei, iar inima ei bătea frenetic. Era sigură că avea să o sărute şi era pregătită să-l lase, plină de entuziasm. Nu mai fusese niciodată sărutată, deşi avusese dintotdeauna fantezii despre cum ar putea fi.

În această noapte îngrozitoare în care toată viaţa i se prăbuşea în jur, dacă Ian Clayton era dispus să o sărute, n-avea de gând să-l descurajeze.

Şi totuşi, o dezamăgi crunt – fiind un gentleman exact atunci când şi-ar fi dorit ea să nu fie! Nu urma să aibă parte de niciun sărut!

— Nu te învinui pentru decizia lui John, spuse el blând. N-a avut nimic de-a face cu tine.

— Dar trebuie să fi avut!

— Caro, n-ar trebui să ai regrete. John nu putea să vadă pasiunea ta pentru el. Ai fi fost atât de nefericită!

El era conştient de pasiunea ce ardea înăbuşit în adâncul ei! Cât de palpitant că putea s-o vadă! Fusese nevoie să înăbuşe atât de des flăcările, încât abia mai pâlpâiau acum.

— Mi-e atât de ruşine şi mă simt ca o proastă. Cum mă voi întoarce în Londra?

— Eşti puternică. N-ai destulă încredere în tine.

— Parcă aud deja comentariile meschine. O să fie îngrozitor. Cum o să pot îndura umilinţa?

Lăcrimă şi nu încercă să ascundă asta. Ian părea atât de înţelegător, un adevărat confident căruia putea să îi împărtăşească cele mai mari temeri, şi nu vedea niciun motiv să mai ascundă amărăciunea pe care o simţea.

Nu-şi deplânsese niciodată soarta, fiindcă trăise într-un mediu steril şi pustiit atât de mult timp, încât era complet izolată de orice lucru care ar fi putut s-o supere. Manifestarea emoţiilor era culmea indecenţei. Plânsul ar fi putut să-i facă nasul să se înroşească, obrajii să i se păteze, aşa că lamentarea trebuia imediat suprimată.

— Plângi cât simţi nevoia, dragă, murmură el, cuibărind-o la pieptul său. O să te simţi mai bine după.

Faptul că el o îndemnă să jelească deschise porţile durerii, şi Caroline lăsă lacrimile să curgă. Jeli tot. Pierderea fratelui mai mare al lui John, pierderea lui John. Faptul că avea douăzeci şi patru de ani şi era nemăritată. Jeli pentru că nu fusese niciodată îndrăgostită şi pentru că nu avusese niciodată şansa să fie iubită de bărbatul visurilor ei.

În tot acest timp, el o ţinu în braţe, mâinile lui mari plimbându-i-se în sus şi în jos pe spate, în timp ce îi şoptea dezmierdări în scoţiană, limba lui nativă. Ea le lăsă să îi aline inima frântă şi sufletul îndurerat şi să îi fie un balsam mângâitor.

În timp, melancolia se estompă, şi, simultan, îmbrăţişarea se transformă, devenind ceva mai mult, ceva arzător şi impetuos. Începu încet, cu un sărut pe ureche, pe păr, dar continuă până când ajunse la buze, iar ea nu făcu nimic să-l întârzie sau să-l împiedice.

Primul ei sărut fu o atingere dulce a buzelor ei cu ale lui şi fu atât de încântător, atât de preţios, încât nu putea decât să se întrebe de ce nu făcuse asta mai devreme.

Lucrurile se încinseră în timp ce sărutul devenea mai stăruitor, iar Ian o prinse de ceafă şi îşi plecă uşor capul. Limba lui se juca cu ea, pătrunzând pentru o clipă, şi ea înţelegea perfect ce căuta el, aşa că îl primea înăuntru.

În mod surprinzător, ea se pricepea să sărute chiar bine. Înţelesese rapid ce se aştepta din partea ei, cum să participe şi cum să se bucure cât mai mult de moment.

Îşi strecură braţele în jurul taliei lui, îmbrăţişându-l la fel de puternic cum o făcea şi el. Degetele îi explorau trupul, trecând peste oase şi muşchi, învăţându-i formele şi dimensiunile. Sânii şi zona intimă îi erau într-o postură chiar mai sugestivă, şi putea să îi simtă mădularul, aşa cum auzise de la prietenele măritate.

Îl excitase! Cât de minunat! Cât de satisfăcător! Măcar un bărbat din această casă nenorocită să o găsească ispititoare.

El murmură în timp ce buzele lui le cuprinseră din nou pe ale ei, iar el părea chinuit de durere.

— Doamne, de atât de mult timp îmi doresc să fac asta cu tine.

— De mult timp? întrebă ea înghiţind în sec, uimită.

Îmbrăţişarea se intensifică. Ian o prinse cu mâinile de spate şi de fund. Mişcarea era nebunească şi îi trezea toate simţurile. O trase mai aproape de coapsele lui, încordându-le într-un ritm necunoscut pe care îl adoptă şi ea. Îmbinarea trupească o făcea să se încordeze şi să se întindă, având nevoie de mai multă stimulare şi neprimind niciodată de-ajuns.

Încurajat de implicarea ei, Ian murmură un geamăt de plăcere care o fulgeră şi îi trezi la viaţă instinctele feminine. Dintr-odată, voia de la el lucruri pe care nu ştia să le numească. Ardea de dorinţă şi, în mod ciudat, îşi dorea să-l sărute peste tot.

Deşi raţiunea îi zicea că trebuia să se oprească, fizic se simţea de parcă ajunsese în locul căruia îi aparţinea, că fusese dintotdeauna pregătită pentru ca el să se poarte cu ea în acest mod imoral. Orice gesturi depravate pe care le-ar face cu ea ar fi exact ce trebuia pentru a-i elibera tensiunea ce o îndemna spre astfel de fapte nechibzuite.

Dacă presiunea nu putea fi domolită, risca să explodeze!

Îi mângâia sânii! Mâna îi lunecă în cămaşa de noapte şi îi cuprinse un sân, modelându-l şi mângâindu-l, iar apoi degetele îi ajunseră la unul din sfârcuri, ciupindu-l în mod chinuitor şi seducător. Răspunsul ei fii imediat: se simţea de parcă fusese străbătută de un fulger.

Cum putea oare să supravieţuiască unui asemenea freamăt? N-avea cum să fie sănătos! O reacţie atât de extraordinară trebuia să fie periculoasă!

— Ian! Opreşte-te!

Din spatele ei, din pragul uşii, John vorbi poruncitor, dar dură câteva secunde ca realitatea să o pătrundă suficient încât să-şi dea seama că el intrase în bibliotecă şi văzuse totul.

— Ian! mârâi el din nou.

Severitatea lui o străfulgera, şi, cu un ţipăt, se smulse de lângă Ian şi sări deoparte. Odată cu pierderea bruscă a siguranţei oferite de braţele lui, se dezechilibra şi se strădui să îşi recapete echilibrul.

— La dracu'! spuse Ian iritat, apoi murmură un epitet pe care ea nu-l mai auzise niciodată.

Nu ştia ce însemna, însă, având în vedere tonul pe care îl spusese, era sigură că reprezenta întru totul şi starea ei de spirit.

N-ar fi fost mai ruşinată nici dacă tatăl ei ar fi intrat în cameră în timpul acelei scene înfierbântate. Obrajii îi erau de un roşu aprins, inima îi bătea de să-i sară din piept şi se chinuia din răsputeri să-şi recapete calmul.

Ian îi ţinea palma pe spate, susţinând-o şi alinând-o, şi ea făcu câţiva paşi împleticiţi mai departe, punând o distanţă între ei. Acum, că fuseseră descoperiţi, nu voia să fie văzută împreună cu el în acest mod dizgraţios.

Ce putea John să creadă? Nu-i de mirare că nu o voia! Cine ar fi vrut-o? Cu doar câteva ore în urmă îşi afirmase părerea faţă de căsătorie, iar primul ei act ca femeie fără

obligaţii fusese să se poarte cu fratele lui ca o uşuratică, ca o muiere de rând!

— Ce naiba faci? întrebă John aspru.

Tresări la auzul tonului său brutal şi îşi dădu repede seama că îl certa pe Ian, nu pe ea.

— Ce ţi s-a părut că făceam? răspunse Ian insolent, ridicându-se nepăsător de pe birou de parcă n-ar fi avut absolut nicio grijă. O sărutam pe Caroline.

În cameră plutea o ameninţare înfiorătoare. Dacă ar fi avut pistoale, ar fi fost scoase şi îndreptate către celălalt. Şi toate astea din cauza ei!

Ea nu mai văzuse niciodată această latură a vreunuia din ei. De fapt, nici nu era conştientă că se certau vreodată. Ei nu erau niciodată în dezacord, şi gândul că purtarea ei necuvenită ar fi adus neînţelegerea între ei reprezenta o ruşine în plus.

— Caro, lasă-ne singuri.

John dădu ordinul, şi, deşi îşi dorea teribil de mult să fugă de privirea lui, atitudinea lui superioară o făcu să-şi iasă din fire.

— Ai renunţat la dreptul de a-mi da ordine, spuse ea, curajoasă pentru prima dată.

— Poate că aşa e, admise el fără să-şi ia ochii de la Ian, dar eşti un musafir în casa mea, iar tatăl tău nu e aici. În absenţa lui, eu sunt responsabil de integritatea ta.

O privi scurt, iar furia lui o scutură din străfunduri.

— Pleacă! insistă el, iar ea se furişă departe, ca un iepure timid.

— Caro! Stai! o rugă Ian, însă ea nu ezită şi nu se întoarse.

Era îngrozită, ruşinată de faptul că se pervertise într-un mod atât de josnic, şi nici nu se putea gândi la cum era posibil s-o privească el acum. Cu drag? Cu regret? Doamne… cu milă?

Pentru un moment fericit şi trecător, renunţase la

apărarea ei adânc înrădăcinată, la inhibiţiile ei, îşi lăsase latura sălbatică să-şi ia zborul, dar se prăbuşise înapoi la pământ la scurt timp după aceea – exact cum o avertizase mama ei că avea să se întâmple dacă dădea ascultare înclinaţiilor ei sordide.

Ce o apucase?

Putea da vina pe noaptea aceea. Pe umbre şi pe camera izolată. Pe bărbatul elegant şi chipeş.

O nebunie temporară, doar atât fusese. N-ar fi putut să fie mai mult.

Controlându-se acum, ieşi în grabă şi se îndreptă rapid către siguranţa camerei ei. Prea zăpăcită să doarmă, îşi făcu bagajele, încât să fie gata de plecare în zori.

*

Ian rămase ţintuit locului, ascultând paşii din ce în ce mai îndepărtaţi ai lui Caro, după care îl cercetă pe John pe măsură ce acesta se apropia.

Nu ştia ce fel de explicaţie urma să ofere sau de ce s-ar simţi obligat să dea o explicaţie de orice fel. Mai ales lui John, care nu se dăduse niciodată în lături de la o distracţie îndoielnică, însă, din licărul de furie din privirea fratelui său, îşi putea da seama că depăşise o limită pe care nici măcar John – în starea lui blazată – nu o putea tolera.

Urma o confruntare întârziată, însă nu avea chef de aşa ceva. Existau mai multe motive pentru care să se certe cu John, iar acestea nu fuseseră niciodată abordate, însă faptul că încă se simţea excitat îl făcea incapabil de a purta o discuţie. Îl dureau testiculele, pulsul îi bubuia, iar simţurile îi erau copleşite.

Aşa cum bănuise, Caro era o femeie pasională, ale cărei atribute senzuale fuseseră reprimate pentru atât de mult timp, că nici nu ştia că ele existau. Dacă John nu ar fi dat buzna, Ian nu putea spune ce ar fi urmat. Ar fi

dezvirginat-o? Ar fi sedus-o pe masă fără să se gândească la consecinţe?

În prezenţa ei, fusese dintotdeauna nevoit să-şi înăbuşe atracţia de nestăpânit, periculoasă, căreia nu-i putea da curs. I se părea că era un înger din rai. Admirată, venerată, dar de neatins. Şi acum avusese în sfârşit ocazia să se distreze cu ea! Cum ar fi putut rata o asemenea ocazie?

Experienţa îi confirmase o dată pentru totdeauna îngrijorarea privind moralitatea lui îndoielnică. Dacă era capabil să abuzeze astfel de Caro, atunci nu exista nicio îndoială că era un bastard, aşa cum era considerat, şi, astfel, perfect nedemn de un om atât de bun. De ce petrecea atât de mult timp încercând să demonstreze altceva?

Ţâfnos, istovit, trupul lui îşi declara nemulţumirea produsă de lipsa alinării. Gândurile lui erau acum confuze, şi nu se putea baza pe perspicacitatea cu care răspundea de obicei.

John înaintă către el şi aproape că-l atinse.

— Să nu mai pui mâna pe ea.

— Altfel ce?

— Altfel va trebui să-mi dai mie socoteală.

— Dumnezeule, tremur.

Avea să fie aceasta ocazia perfectă pentru a se lua la pumni? Mai avuseseră ei şi alte conflicte, însă de regulă unul din ei se retrăgea înainte de a nu se mai putea stăpâni.

— Ia mai du-te naibii!

— De ce eşti atât de supărat? Tu n-o vrei, îi reproşă el. De ce-ţi pasă dacă o vrea altcineva?

— Poate că n-o vreau, dar nu este pentru tine. Adăugă, fără milă: Este prea bună pentru tine.

Nu exista critică mai aspră pe care să i-o poată arunca în faţă John. Amândoi ştiau asta, iar faptul că

trântise această remarcă arăta cât de înflăcăraţi erau. Erau prea înfierbântaţi ca să poată discuta raţional, şi, cu toate acestea, Ian era un bărbat mândru, iar mândria lui îl îndemna adesea să se vâre în tot soiul de probleme. Nu avea de gând să dea îndărăt.

— Deci ce spui tu, John? Că sunt suficient de bun pentru ca amanta ta netrebnică să se strecoare în patul meu şi să mi-o sugă în toiul nopţii – se îndreptase pentru a deveni mai înalt, întâlnind privirea mânioasă a fratelui său dar sunt prea nedemn ca să o sărut pe fosta ta logodnică cea drăguţă?

John îl pocni atât de tare, că aproape căzu. Se poticni într-o parte, iar măsuţa ornamentală căzu şi se făcu ţăndări. Ian se agăţă de birou, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Doamne… îmi pare rău.

John se căi imediat şi întinse mâna către Ian ca să-l sprijine, însă Ian îl împinse înapoi.

— Cară-te!

Se uitară urât unul la celălalt, în vreme ce John îşi masa încheieturile care îl dureau, iar Ian îşi ştergea sângele care curgea dintr-o tăietură a buzei, după care John se mută în spatele biroului, pentru a pune mai multă distanţă între ei.

— Îmi pare rău, spuse el din nou. Nu ştiu ce mi-a venit.

— Eşti un idiot. Dintotdeauna ai fost.

Urmă o tăcere apăsătoare, iar dacă unul din ei ar fi început să vorbească, probabil ar fi rostit amândoi reproşuri jignitoare pe care nu voiau să le spună de fapt. Sau poate că problema era că orice ar fi spus ar fi fost exact ce aveau de gând să spună, însă în trecut astfel de acuzaţii fuseseră cu înţelepciune înfrânate.

— Nu cred despre tine niciun dintre lucrurile pe care le-am spus, zise John. Nici nu le-am crezut vreodată.

— Păstrează-ţi confesiunile pentru prietenii tăi de calitate.

John oftă şi îşi frecă mâna învineţită. Supărat şi uluit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, spuse:

— Este o nebunie să continui cu Caro, Ian. Părinţii ei nu ar permite una ca asta nici într-o mie de ani. Îţi dai şi tu seama de asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles că-mi dau seama, răspunse tăios Ian, dar asta nu înseamnă că nu o doresc.

— De ce nu ai avut încredere în mine să-mi spui?

— Nu te privea pe tine.

Nici nu-şi amintea de câte ori se prefăcuse că nu vedea sau se arătase nepăsător, ignorând felul în care se purta John cu ea şi reasigurându-se că nu era treaba lui,

Caroline fusese ca un ghimpe în inimă pentru el, iar el se chinuise să nu ia în seamă faptul că era fascinat de ea. Reuşise chiar să se convingă că era atras de ea pentru simplul fapt că era a lui John, un simbol perfect al nedreptăţilor din lume.

Epuizat, John se aşează şi, în acest răstimp, cercetă biroul. Printre lucrurile amestecate, Ian uitase ce făcea înainte să intre Caroline. Registrul proprietăţii era deschis pe masă, şi nu ar fi trebuit să se întâmple acest lucru. Registrele fuseseră puse deoparte după-amiază, încuiate în sertar, şi, teoretic, John era singurul care avea cheia.

Jurnalul lui Ian, în care copiase tot felul de cifre, stătea lângă înregistrările contabile, cu scrisul lui de mână cel ilizibil imposibil de ignorat. Paginile care conţineau notiţele lui se vedeau şi ele, un teanc acuzator de dovezi pentru care nu exista nicio justificare validă.

John citi cu atenţie hârtiile, în timp ce încerca să interpreteze ceea ce vedea, iar Ian îşi adună forţele. Această confruntare aştepta de o eternitate, iar el era surprins că nu se întâmplase mai devreme. Numai dezinteresul notoriu al lui John pentru chestiunile financiare

şi prezenţa tatălui lor fuseseră elementele care împiedicaseră scandalul.

— Explică-mi, îi ceru el.

Ian ridică din umeri, înghiţind un val de remuşcări, nevrând să se umilească sau să-şi ceară scuze.

— Am verificat bilanţurile. Mi-am calculat şi partea.

— Care parte?

— Din ce mi-a promis tata pentru că am grijă de tine.

— De cât timp se întâmplă asta?

— De când am venit pentru prima oară în Londra.

Doisprezece ani. Doisprezece ani de înşelăciuni şi duplicitate, de minciuni, urzeli şi înţelegeri cu tatăl lui în detrimentul lui John.

— De ce?

John era extrem de rănit, însă Ian îşi făcu curaj şi refuză să simtă vreun pic de milă. Fratele lui primise atât de mult, însă nu aprecia cât de norocos era.

— Pentru că tata mi-a cerut asta. Şi a fost un avantaj financiar enorm.

— Cât, mai exact?

— Zece la sută din profit pentru fiecare dintre proprietăţile deţinute de tine pe care tata le administra în locul tău.

— Zece la sută pentru ce?

— Pentru că am avut grijă de tine. Pentru că am dat raportul.

John fu uluit.

— Ai fost plătit să vorbeşti cu el despre treburile mele personale?

— Fiecare detaliu pe care l-am considerat demn de atenţia lui.

— De-asta ne-am întâlnit în Londra.

— Mda.

— Întâlnirea nu a fost o coincidenţă. John începea să pună lucrurile cap la cap. Ai complotat împotriva mea. Cu

tata.

— Da. A trimis după mine după ce tu te-ai mutat singur. Nu avea încredere în tine şi voia să-l ajut.

— Avea şi un sfârşit acordul dintre tine şi el? Sau ai primit permisiunea de a fura de la mine la nesfârşit?

Ian nu văzuse acest lucru ca pe un furt; muncise pentru fiecare ban din averea lui.

— Nu a existat o durată determinată, deşi aveam autoritatea de a pune capăt aranjamentului nostru dacă îl puteam convinge că te-ai schimbat.

— Vai, câtă încredere în aptitudinile tale!

Asta dădea de înţeles că tatăl lor nu avea niciun pic de încredere în John.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

— Pun pariu că aşa a fost.

Deşi John se lupta din răsputeri să-şi ascundă reacţia, şocul lui fu atât de zguduitor, că genunchii i se înmuiară, iar el se prăbuşi pe scaun, privind absent la cifrele acuzatoare.

— Vreau să pleci dimineaţă.

— Asta şi voiam.

— Când mă întorc la Londra, vreau să dispari din casa de la oraş.

— Cum doreşti.

Chinuit şi îndurerat, John se frecă la ochi cu o mână.

— Hoţia ta a luat sfârşit. Vei preda toate cheile, după care nu vreau să mai aud de tine vreodată. Îi voi spune avocatului meu să te contacteze pentru a negocia o înţelegere financiară corespunzătoare.

— Bagă-ţi banii undeva, spuse Ian grosolan, întorcându-se să plece. N-am nevoie de sprijin de la tezaurul Wakefield. Am deja destui bani în bancă.

Ieşi, refuzând să-şi piardă timpul şi să discute din nou despre situaţia aceasta ruşinoasă.

În ultima clipă, John spuse încet şi cu durere în glas:

— Am crezut că-mi eşti prieten.

— Niciodată nu am fost prietenul tău.
Şi plecă fără să privească înapoi.

Capitolul 15

Ian se plimbă pe holul care ducea către anticameră. Soarele de vară abia colorase orizontul când se trezise să plece către Londra. Mâncase puţină brânză şi pâine în bucătărie, înşeuă un cal şi se pregătea să iasă pe uşă.

Nu-i mai rămânea decât să plece, dar nu se putu mobiliza să facă acei paşi decisivi. Atâtea lucruri rămăseseră neterminate – cu Caroline şi cu John –, şi avea impresia că, odată plecat, nu avea să îi mai vadă nici pe ea, nici pe el.

Se opri la bibliotecă şi merse la biroul lui John, pe care aşeză un săculeţ în care se aflau cheile pe care i le dăduse Douglas Clayton, tatăl lor. Cheile de la birouri, uşi, cheile de la registre. O colecţie întreagă.

Se gândi să scrie un mesaj în care să-şi ceară scuze sau să se justifice, poate un simplu rămas-bun, dar nu se putu gândi la nicio formulare care să nu pară egoistă sau lacomă. Ieşi din cameră, refuzând să se mai gândească la modurile în care îl trădase pe fratele lui.

Nu era prea sigur de ce anume consimţise să devină complicele lui Douglas. În mare, nu-l suferise pe tiran. Când Douglas venise pentru prima oară la el cu ideea de a-l spiona pe John, se simţise enervat şi jignit, deşi în secret fusese flatat că ticălosul acela afemeiat avusese nevoie de el.

Deşi i-ar fi plăcut să dea vina pe vârsta sa fragedă şi pe naivitate pentru ceea ce făcuse, erau nişte pretexte patetice. La douăzeci de ani, fusese fără experienţă, sărac şi uşor de influenţat, dar care era scuza lui pentru că nu

schimbase nimic la douăzeci şi cinci de ani? Sau la treizeci?

Putea să găsească vreun motiv legitim pentru comportamentul lui? El şi John aveau urcuşuri şi coborâşuri, certuri şi neînţelegeri. John putea fi foarte dificil, problematic, dar nici Ian nu era vreun sfânt. Se înţeleseseră grozav în mare parte, iar perioadele de conflicte erau scurte şi uitate numaidecât.

John era singurul lui frate. De ce crezuse Ian că merita să piardă prietenia şi stima lui pentru nişte bani?

John nu avea pe nimeni în care să se încreadă. Fusese înşelat şi amăgit de prea multe ori. De tatăl lor şi de aproape toţi ceilalţi. Nu ierta păcatele altora şi n-avea să ierte vreodată asta. Relaţia lor luase sfârşit. Pentru totdeauna.

Ian rostise nişte cuvinte urâte pe care le credea şi nu prea, pe care le regreta, dar nu prea mult. Foarte des, mândria şi invidia puneau stăpânire pe el. Gelozia îl îndemna să facă lucruri pe care nu intenţionase să le facă, să-i rănească pe cei pe care îi iubea.

Oftă. Ce pierdere era aceasta. Rivalitatea lor de fraţi. Pizma şi resentimentele lui. Prin trădarea lui, ajunsese să fie un om foarte bogat, însă nu avea nicio satisfacţie din această avuţie. Ce mulţumire exista în faptul că era bogat, dacă îşi făcuse averea prin metode atât de necinstite? Nu se putea bucura din plin de beneficiile care erau obţinute pe seama naivităţii lui John.

În foaier, îmbrăcă haina şi pălăria, aranjat pentru a ieşi în aerul rece din zori, când se auziră paşi pe scări. Neliniştit, privi în sus, gândindu-se că era John, care se răzgândise pe timpul nopţii interminabile şi decisese că n-ar trebui să se despartă în astfel de condiţii.

Spre mirarea lui, nu era John, ci Caroline.

Pentru o clipă numai, ea se opri, iar el putu citi pe chipul ei frumos nenumărate emoţii. Bucurie, jenă, mirare, duşmănie. Din cauza loviturii pe care o primise de la John,

obrazul şi fruntea i se umflaseră şi se învineţiseră, şi, când ea observă rana lui, ochii ei se măriră de groază, după care îşi mască orice sentiment cu prudenţă, retrăgându-se în spatele zidului obişnuit de plictiseală şi dispreţ.

Coborî ca şi cum ar fi plutit, împreună cu servitoarea care o urma. Purtau pelerine, pălării şi mănuşi, iar ea era în mod limpede pregătită să călătorească fără să-i spună vreun cuvânt de rămas-bun lui John sau măcar lui Ian, ceea ce era de înţeles, în mod cât de poate de clar, dezastrul din seara anterioară nu fusese cel mai bun moment al fraţilor Clayton, iar el îşi dorise să îndrepte lucrurile cu ea, însă nu găsise nicio soluţie posibilă.

După ce îşi făcuse griji în privinţa situaţiei ei, se strecurase spre camera ei, neştiind ce spera să se întâmple. Din fericire, găsise uşa încuiată, aşa că nu intrase şi încă încerca să-şi dea seama de ce făcuse acest efort. Incidentul din bibliotecă fusese îngrozitor. Nu sărutul lor îndelung, ci felul în care se sfârşise, cu John asistând la înflăcărarea lor şi cu faptul că o mustrase de parcă ar fi fost un copil, plus umilirea pentru că fusese surprinsă în acea situaţie.

Ian voia să îndrepte lucrurile, dar nu avea nicio idee cum ar putea să facă acest lucru. Nu avea de gând să-i ceară scuze pentru că o sărutase, deşi era convins că ea aştepta asta de la el. Întâlnirea fusese minunată, ceea ce se întâmplase fusese uluitor, iar ea nu greşise cu nimic.

Când ea ajunse la ultima treaptă, el zise cu ezitare:

— Lady Caroline.

— Domnule Clayton.

Era trufaşă, plină de dispreţ.

Cum putea să se poarte de parcă ar fi fost străini? Cu câteva ore în urmă, îşi ţinuse mâna pe sânul ei! Simţi dintr-odată o furie nebună, încât fu nevoit să-şi stăpânească impulsul de a o scutura zdravăn.

Ca şi cum el ar fi fost invizibil, ea trecu ţanţoşă pe

lângă el, etalându-şi postura, rangul, iar el o apucă de încheietură, gest care o reţinu imediat pe loc.

— N-ai putea să îţi iei la revedere?

— De ce consideri că trebuie ca eu să-ţi spun la revedere ţie?

— Iertare, Excelenţă.

Ea se panică, temându-se că el ar putea face de faţă cu menajera ei vreo aluzie la întâlnirea lor şi astfel indiscreţia ei ar ajunge la urechile tatălui său.

— Din moment ce abia ne cunoaştem, domnule Clayton, pentru ce să te iert?

Oftă din nou, detestând-o. Detestându-se pe sine.

— Pentru nimic, Lady C. Absolut nimic.

— Ei bine, în acest caz…

Se întoarse, desprinzându-şi mâna dintr-a lui.

— Pleci la Londra?

— Da, deşi nu înţeleg de ce planurile mele te privesc pe dumneata.

— Merg şi eu. Doreşti să te însoţesc?

— Serios! De parcă am nevoie de un însoţitor masculin! Am douăzeci şi patru de ani; pot să-mi port şi singură de grijă.

Merse ţanţoş la uşă, în vreme ce menajera se grăbi să-i deschidă, iar el o privi, umplându-se de venin în timp ce bolborosi în şoaptă:

— Căţea nesuferită!

Nu intenţionase ca ea să audă acea replică, dar auzi. Ca şi cum ar fi fost străfulgerată de lipsa lui de respect, se opri. Spatele îi era drept ca bradul şi trupul ei tremura de mânie, în timp ce el se gândea că bădărănia lui ar putea primi drept răspuns o replică usturătoare – însă se înşelă.

Înăbuşindu-şi furia şi rămânând demnă, ea continuă să meargă fără să se întoarcă.

Timp de câteva minute, el rămase locului, până când trăsura ei se auzi în depărtare, după care ieşi, se urcă pe

cal şi porni la drum, nerăbdător să o ajungă din urmă şi să galopeze pe lângă ea fără să se sinchisească de starea ei de spirit.

Cu o smucitură rapidă din frâie, merse la trap pe drumul întortocheat către câmp şi satul de dincolo de acesta.

Înainte de ultima curbă a drumului, se opri şi privi către conac.

Soarele răsărea din spatele casei, pe cerul portocaliu care făcea zidurile să strălucească de parcă ar fi luat foc. Se bucură de privelişte, apreciind-o, evaluând-o, şi, în timp ce făcea acest lucru, observă ceva mişcându-se în dreptul unei ferestre de sus.

Mijind ochii, încercă să-şi dea seama cine era, dar nu reuşi.

Îşi dori cu disperare să fie John cel de la fereastră, aşa că îi făcu semn cu mâna – în caz că era chiar John. Apoi, galopă încet, trecând pe lângă trăsura lui Caroline şi se grăbi către Londra şi către orice avea să îl aştepte mai departe.

*

Georgina se relaxă pe scaunul ei, în centrul lojei Wakefield de la teatru, cu lornionul lipit de ochi în timp ce spiona mulţimea bogată, plină de bijuterii.

Se întreţinea cu admiratorii săi asemenea unei regine, salutând deopotrivă prieteni şi duşmani în timpul pauzei, şi, din atitudinea ei, nimeni nu şi-ar fi dat seama că era neliniştită în privinţa relaţiei ei cu John. Pentru că lumea ei era plină de oameni viciaţi, răuvoitori – cu mulţi dintre aceştia se purtase ea însăşi urât –, nu-şi împărtăşise secretul. Era o ceată adevărată care s-ar fi bucurat de prăbuşirea ei.

De o lună, îşi pierdea vremea acasă, fără informaţii

noi, motiv pentru care era frustrată şi simţea că o lua razna.

Biletul ei anonim către Caroline Foster funcţionase de minune. Aşa cum anticipase Georgina, netoata de femeie dăduse fuga după John. El urma să fie probabil dezgustat de gestul ei, dar avea s-o găzduiască din politeţe şi să îndure multe zile plictisitoare în care să-i facă pe plac, ceea ce era exact ce-şi dorise Georgina. Fiecare ceas petrecut alături de Lady Caroline urma să fie unul departe de şleampăta care îi sucise minţile.

Cu toate acestea, Georgina era iritată. De când plecase Lady Caroline, Georgina nu aflase nicio veste despre cum se desfăşura vizita. Înainte să plece de la moşia de la ţară, mituise trei servitoare de la conac, iar Rutherford fusese dintotdeauna sursa ei de încredere, dar nu reuşise să scoată nimic de la ei.

Îi scrisese lui John câteva scrisori măgulitoare, prosteşti, doar ca să nu uite de existenţa ei, însă el nu-i răspunsese. Nu că se aşteptase ca el să-i răspundă, dar le expediase oricum, nerăbdătoare să-l facă să-şi amintească de faptul că avea alte responsabilităţi.

Ce se întâmpla la Wakefield? Întrebarea – şi sumedenia de răspunsuri posibile, oribile – o ţinuseră trează multe nopţi.

Loja contelui de Derby se afla faţă în faţă cu a ei, iar ea fu dezamăgită că nemernicul cel pompos nu era acolo. Dacă ar fi fost, s-ar fi holbat pe deasupra nasului său nesuferit la ea. Derby protestase spunând că nu se făcea ca John să se afişeze în public cu Georgina, aşa că Georginei îi plăcea să fie enervant de vizibilă.

Derby spusese răspicat că logodnica lui, Caroline, n-ar trebui să fie dezonorată de prezenţa Georginei în viaţa lui Wakefield, însă Caroline era atât de tâmpă, că nici măcar nu ştia cine era Georgina. Dacă se uita prin sala teatrului şi observa o femeie în loja lui John, era în stare să se întrebe

mirată cine era acea femeie.

Privi mai de aproape. Până atunci, loja lui Derby fusese goală, însă perdeaua foşni deodată şi un grup de femei se revărsă înăuntru. Inima Georginei se opri în loc pentru o clipă. Lady Caroline era în mijlocul grupului, căci revenise în Londra fără ca Georgina să fi fost informată!

Fierbea de nervi. Ticălosul de Rutherford n-avea să mai vadă un bănuţ! Cum îndrăznise să n-o avertizeze în privinţa acestei întâmplări odioase?!

Privind-o ţintă, evaluă eleganţa femeii mai tinere, expresia ei calmă, mina cât se poate de naturală.

Cum putea suporta un bărbat să se însoare cu o asemenea sclivisită, o întruchipare exagerată a virtuţii? Mai ales cineva ca Wakefield. Însăşi noţiunea de căsătorie dintre cei doi era caraghioasă.

Ura ei era atât de intensă, că Lady Caroline putea probabil să simtă cum răutatea se revărsa în toată sala. Ce făcea o proastă ca ea la Londra? Nu putea să-l mai ţină ocupat pe Wakefield câteva zile? Ce se întâmpla?

În clipa în care Georgina o îndemnase pe tânără să călătorească la proprietatea Wakefield, se rugase ca vreo fărâmă de intuiţie feminină reprimată să iasă la suprafaţă, iar Caroline să recunoască primejdia pe care o reprezenta fiica vicarului. Din câte se părea, Caroline era atât de obtuză, că nu putea să-şi dea seama de un pericol nici măcar atunci când acesta se afla clar înaintea ochilor ei.

Chiar în acel moment, prietena Georginei, Portia, se întoarse de la o mică bârfă. Se grăbi să se aşeze pe scaunul de lângă Georgina şi, peste poate de bucuroasă, rosti cu entuziasm:

— N-o să-ţi vină să crezi ce-am auzit!

— Ce?

— Ghici ce familie importantă a răspândit vestea că fiica lor cea mare refuză să accepte o cerere în căsătorie de la vicontele de Wakefield?

Georgina abia se putu abţine să nu sară în picioare, mormăind ceva incoerent, extrem de preocupată de această veste. Îşi reprimă însă orice reacţie, îşi întipări pe chip la zâmbetul calculat şi şopti blând:

— Serios?

— Da.

— Când s-a făcut acest anunţ?

— Acum o oră. Umblă zvonul că s-a izolat pentru vreo două săptămâni pentru a se gândi la viitor. Portia zâmbi răutăcios. În mod evident, după o perioadă de gândire, s-a hotărât că Wakefield nu este soţul potrivit pentru ea.

— Este destul de clar că i-a luat ceva timp să-şi dea seama de asta, spuse Georgina tăios, arătând mai mult interes decât intenţiona.

Ceilalţi din loja ei şi din lojele din jurul ei o cercetau cu atenţie pentru a-şi dea seama dacă era adevărat ce se spunea despre despărţirea celor doi.

— Ştiai? întrebă Portia.

— Bineînţeles, minţi ea. A zis asta în urmă cu câteva săptămâni.

— Şi-ai tăcut mâlc, afurisită ce eşti!

Georgina ridică dintr-o sprânceană, prefăcându-se că ştie mai multe decât ştia de fapt. Păşea pe un teritoriu alunecos, conştientă de faptul că John s-ar înfuria dacă ar afla că discutase despre el, dar nu-şi putea permite ca alţii să creadă că ea fusese prinsă cu garda jos.

Portia sporovăia, trântind mai multe remarci usturătoare la adresa lui Lady Caroline – că era o fraieră care avea să rămână nemăritată şi ce avea să facă acum familia ei cu ea –, dar Georgina abia dacă asculta.

Avea nevoie cât mai repede de o gură de aer proaspăt, de linişte şi de calm, pentru a putea analiza în intimitate proporţiile dezastrului, şi puţin mai lipsea să sară de pe scaun şi să dea buzna afară, ceea ce nu putea face. Impasibilă, îşi desfăcu evantaiul şi îl folosi pentru a-şi răcori

chipul înfierbântat, în timp ce încerca să-şi domolească puţin gândurile.

— Ce-ai mai aflat despre nunta lui Lord Belmont? întrebă ea, schimbând subiectul cu abilitate către un alt subiect preferat de-ale Portiei.

Portia începu o nouă tiradă, iar Georgina se prefăcu a o urmări până când i se păru prudent să plece fără să dea impresia celor din jur că era supărată. Mai zăbovi până ce începu cel de-al treilea act şi, şoptindu-i ceva Portiei, ieşi cu un aer solemn, îndreptându-se către toaleta pentru femei.

Din fericire pentru ea, aceasta era goală.

Stătu în picioare în faţa oglinzii, verificându-şi coafura, adăugându-şi puţină culoare în obraji. În strălucirea slabă a lămpii, părea să aibă douăzeci de ani, însă, pe măsură ce se apleca, ridurile pe care se chinuia din răsputeri să le ascundă deveneau vizibile.

Rotindu-se într-o parte, îşi studie profilul. Sânii erau încă fermi şi rotunzi, însă nu mai era mult până când aveau să se lase.

Cu fiecare an care se scurgea, situaţia ei devenea din ce în ce mai dificilă. Nu mai era o femeie tânără şi frumoasă, cum căutau conţii şi viconţii. În alte domenii, maturitatea era un avantaj, dar nu şi în cazul ei. Vârsta era un inamic care trebuia cucerit.

Nu avea nici pe departe stabilitate financiară. Avea nevoie de timp pentru a obţine asta. Manipulându-şi cu pricepere îndemânările şi cultivând cu dibăcie tendinţele şi obiceiurile lui John, sperase să rămână agăţată de el până pe la vârsta de patruzeci de ani sau chiar până mai târziu.

Dacă se descotorosea de ea acum, ce avea să facă?

Înainte să-l aibă pe John ca protector, nu fusese nevoie să-şi facă griji în privinţa găsirii unui alt binefăcător. Când pleca unul, de obicei apărea altul, dar exista riscul real ca nimeni să nu o mai vrea dacă o părăsea John. Îmbătrânea, iar această perspectivă era prea greu de

suportat.

Trebuia să-l atragă acasă! Trebuia să-l aducă înapoi pe un teritoriu familiar, aşa încât să se ţină departe de tentaţii. Odată ce-l prindea în Londra, el avea să-şi amintească de iscusinţa ei de a-l face fericit şi de motivul pentru care o alesese pe ea în defavoarea altora. Formau un cuplu reuşit, şi nimeni nu-l înţelegea atât de bine cum îl înţelegea ea. Investise mult în relaţia lor şi nu voia să-l piardă din cauza intrigilor perfide ale unei ţărăncuţe.

Dispunea de atât de puţine opţiuni, însă trebuia să găsească o metodă prin care să-l atragă. Se plictisea uşor, era distras la fel de uşor, aşa că era dificil să aibă mereu la dispoziţie un amestec potrivit de vicii şi amuzament.

Ce strategie putea să-l incite îndeajuns de mult încât să revină în oraş?

Răspunsul veni imediat. Sora ei! Da! Avea să o roage pe sora ei, Gwenda, să-i facă o vizită! De ce nu se gândise la asta mai înainte?

Gwenda era dornică de orice scuză pentru a ieşi din rutina ei monotonă de la ţară şi de a scăpa de porcul libidinos şi bătrân cu care se căsătorise. În plus, era îndrăgostită de Wakefield şi nerăbdătoare să accepte orice propunere care îl includea pe el.

Ei trei avuseseră o întâlnire, aproape decadentă, în timpul căreia duseseră lipsa de moralitate la un nou nivel. Între ea şi Gwenda era o diferenţă de un an, şi semănau de parcă ar fi fost gemene, iar John avusese relaţii cu ele de mai multe ori, relaţii care îi alimentaseră fanteziile sexuale.

În urma acelei întâlniri depravate, fusese extrem de recunoscător, iar ea fusese foarte bine recompensată, însă de atunci nu mai organizase nimic de acest gen.

Simţindu-se mai sigură pe ea decât se simţise în ultimele săptămâni, se întoarse în lojă. Nu avea să plece în timp ce Lady Caroline era acolo, aşa că trebuia să îndure şi să rămână la spectacol, însă, cum avea să se ivească

ocazia, intenţiona să plece repede acasă şi să plănuiască invitaţia cea indecentă.

Luna se arătase deja pe cer, aşa că avea să poată trimite un mesager fără întârziere. Până în zori, invitaţia ei avea să fie deja pe drum şi pe cale să-i fie înmânată lui Wakefield.

*

Emma se împletici din cauza oboselii, în timp ce se strecură în dormitorul lui John. Trecuseră şapte zile de când fuseseră ultima oară împreună, timp în care ea îngrijise mai mulţi copii bolnavi de o gripă care nu mai trecea şi care făcea ravagii în sat, ajutase la naşterea a doi copii şi stătuse la căpătâiul unui muribund. După decesul acestuia, îi ajutase familia cu pregătirile pentru înmormântare. Pentru că Harold nu avea experienţă când venea vorba despre durerea pierderii cuiva drag, nu fusese deloc de ajutor, iar ea se văzuse nevoită să preia iniţiativa şi să le ajute pe rudele îndoliate să treacă peste calvarul dureros.

Era sleită, slăbită din cauza oboselii, iar rezervele ei obişnuite de energie secaseră, aşa că nu voia decât să se trântească pe pat şi să doarmă o săptămână. Dar servitoarea lui John fusese pe-acolo şi avusese grijă de Jane şi de mama ei şi lăsase mesaj că vicontele o aştepta pe Emma la conac.

Ajutorul femeii fusese o binecuvântare în acea perioadă aglomerată, permiţându-i Emmei să-şi vadă de îndatoriri, câştigând astfel nişte bani în plus. John trimitea şi mâncare, aşa că rezerva lor săracă de provizii creştea încet-încet. Situaţia lor se îmbunătăţea, iar prietenia cu el se materializa în câştiguri infinite.

După ce ieşise din casă, târându-şi trupul ostenit prin pădure şi în sus pe deal, îşi spuse că fusese de acord să meargă la el doar pentru că voia să-i mulţumească

personal pentru generozitate, însă, deşi îşi dorea să-şi exprime recunoştinţa, nu se putea minţi singură: se ducea pentru că voia să-l vadă. Nu acţiona doar din motive nobile.

În timpul nopţilor petrecute singură, în vreme ce stătea trează şi muncea din greu, îi fusese dor de ticălos, şi petrecuse orele solitare gândindu-se la el, întrebându-se unde era, ce făcea şi dacă şi lui îi era dor de ea. Visase la clipa în care avea să poată face din nou o vizită. Extrem de iritată, îşi dădea seama că dorea să se întindă lângă el, să adoarmă şi să de odihnească în vreme ce el o strângea în braţe.

Ataşamentul ei faţă de el era imprudent şi chiar primejdios, iar tandreţea ei – ridicolă şi absurdă, dar nu putea schimba acest lucru. Îl iubea *şi* îl plăcea, chiar dacă nu exista nicio explicaţie pentru acest lucru. Era nepoliticos, tiranic, extrem de răsfăţat, un destrăbălat imoral, care avea câte o femeie în spatele fiecărei uşi. Însă, aşa cum dovedise în repetate rânduri, putea fi şi blând, atent, binevoitor, şi între ei existau o afecţiune şi un magnetism fizic care nu puteau fi ignorate.

Motivul pentru care era atrasă de el era o enigmă fără răspuns. Cum de-i permisese să ajungă să însemne atât de mult era un mister greu de descifrat. Putea să jure că era prea isteaţă pentru a se vârî într-o indiscreţie ridicolă, însă făcuse exact acest lucru, iar acum era implicată mult prea mult pentru a se putea considera în siguranţă.

Risca să treacă printr-o mare suferinţă, iar singura ei alegere era acum să numere zilele rămase până la acel moment groaznic în care el avea să plece la Londra.

Intră pe furiş în camera lui. Stătea la o masă lângă fereastră, cu mai multe registre împrăştiate înaintea lui, de parcă ar fi fost cufundat în scris. Îmbrăcat lejer cu nişte pantaloni largi, nu avea nici haină, nici lavalieră, cu mânecile suflecate şi nasturii cămăşii desfăcuţi.

— Ei bine, spuse el zâmbind. Este chiar Sfânta din

Wakefield. Ce onoare să mă pot bucura de prezenţa dumneavoastră!

Ea se simţi uşor iritată de tachinarea lui.

— Bună.

El se îndepărtă de birou şi bătu uşurel cu mâna pe unul din picioarele lui, în semn că voia ca ea să se aşeze, iar ea se apropie rapid şi cu bucurie se aşeză în poala lui.

— Există vreun sacrificiu pe care nu eşti dispusă să-l faci? Vreo sarcină pe care nu vrei s-o preiei?

— Oamenii au nevoie de mine.

— Aşa este. O sărută pe frunte, apoi pe buze. Eram aproape convins că nu te mai întorci.

— Am fost atât de obosită.

— Aşa am auzit şi eu. O sărută din nou, fără să se grăbească, bucurându-se de moment, făcând-o să simtă fluturi în stomac. Nu-mi place că munceşti atât de mult.

— Nu mă deranjează.

Ceea ce nu era în întregime adevărat. Simţea că era de datoria ei să-i servească pe alţii – aşa era ea –, dar nu s-ar fi plâns dacă programul ei nu ar fi fost atât de haotic, dacă uneori ar fi avut dreptul să-i refuze pe cei care-i băteau la uşă.

— Te vei bucura să afli că şi eu am fost destul de ocupat, în timp ce ai fost tu plecată.

— Cu ce anume?

— Am revizuit registrele contabile. Am pus la cale o strategie de a readuce proprietatea pe linia de plutire. După cum ai sugerat şi tu, am anulat chiriile micilor arendaşi pentru anul acesta şi pentru următorul.

— Eroul meu.

— Nici eu nu-ţi acord ţie vreun merit. Mă prefac că am făcut totul singur.

— Ştiam eu că, dincolo de înfăţişarea ta dură, se ascunde un suflet nobil.

— Hmm, mormăi el, incapabil să răspundă, iar ea îşi

lipi faţa de umărul lui, ascunzându-şi zâmbetul. Nu se simţea prea confortabil cu recent descoperitele tendinţe filantropice şi nu prea ştia să primească un compliment. Se fâstâci ca reacţie la aprobarea ei privind faptele lui caritabile. Şi mai este ceva, spuse el. Ţi-am confiscat casa.

— Ce-ai făcut?

Ea sări ca arsă. Ce aveau să facă? Unde să se ducă?

— Calmează-te, o linişti el. Veţi rămâne acolo până când cealaltă locuinţă, mai bună, va fi disponibilă. După aceea, vă veţi muta.

— Nu poţi face asta.

— Ba pot şi asta am să şi fac!

— Dar nu-mi permit să plătesc mai mult ca acum!

— Drept mulţumire pentru devotamentul tău continuu faţă de comunitate, ai fost scutită de chirie.

— Cine a fost informat de acest lucru?

— Administratorul şi eu.

— Dar dacă află ceilalţi? Ce-o să spună?

— Vor spune că meriţi.

Zâmbi îngâmfat, iar ea se încovoie, simţindu-se înfrântă. Era prea obosită ca să riposteze. Prea obosită să lupte. Mai târziu, după ce-şi va fi recăpătat forţele, urma să se enerveze din cauza atitudinii lui dominatoare şi avea să poată ţine piept generozităţii lui nejustificate, însă pentru moment nu se simţea în stare de nimic.

Căscă total lipsită de graţie, simţind cum pleoapele îi cad grele.

— Vino! O ridică şi o duse către pat, iar ea scoase un râset gutural.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă el zâmbind.

El voia să se urce în pat şi să îşi facă de cap. *Ea* voia să se urce în pat şi să doarmă o veşnicie. Erau ca uleiul şi apa, niciodată nu aveau aceleaşi gânduri, niciodată nu se puneau de acord. Cum îl găsise tocmai pe el?

— Tu vrei să facem dragoste. Eu vreau să dorm.

— Ştiu.

În mod surprinzător, el o conduse pe lângă pat, în camera lui. O baie fusese pregătită în cada lui luxoasă, iar apa fierbinte era tentantă. Focul licărea în alămar. Prosoape moi erau împăturite şi puse pe un scăunel. Lumânarea ardea, iar un pahar de vin fusese deja turnat.

— M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să faci o baie.

Emma se uită la cadă de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Când se bucurase ea ultima oară de o baie adevărată? Lacrimile i se adunară în ochi, epuizarea spunându-şi cuvântul.

— Este încă fierbinte, remarcă ea în mod prostesc. Erai convins că am să vin acum.

— Te-am urmărit. Când mi s-a spus că ai plecat, în final am cerut să înceapă pregătirile.

— O, John, mormăi ea. Nici că te-ai fi putut gândi la ceva mai drăguţ.

— Dacă aş fi ştiut că este atât de uşor să te conving să îmi spui John, aş fi pregătit o baie pentru tine zilnic. Chicoti, aplecându-se să o sărute pe buze. După ce termini, am să-ţi fac un masaj, după care poţi dormi cât de mult pofteşti. Câteva lacrimi începură să-i curgă pe obraji, iar el le şterse. Dă-mi voie să te ajut cu rochia.

Începu cu nasturii, iar ea se ridică, cu braţele în lateral. O dezbrăcă tot aşa cum ar fi dezbrăcat un copil, gest care ei îi păru atât de drăguţ! Trăgând de timp, zăbovi la mâneci, noduri şi şnururi. Pe măsură ce fiecare piesă era scoasă, el o sărută şi o mângâie, o strânse la piept şi o umplu de sărutări.

Progresând de jos în sus, îi scoase pantofii, desfăcându-i jartierele şi rulându-i ciorapii. În cele din urmă, rămase doar în cămăşuţă, iar el se lăsă în genunchi înaintea ei, frecându-se cu nasul de abdomenul ei, culcuşindu-se la pieptul ei. Părul lui blond se frecă de sânii ei, iar ea îşi trecu degetele prin el, cuprinsă de extaz.

El îi smuci cămăşuţă în sus şi i-o trase peste cap, iar ea rămase dezbrăcată, însă nu păru tulburată. Goliciunea ei părea ceva perfect firesc, şi, în mod ciudat, îşi imagină trupul ca aparţinându-i lui, ca şi cum fusese creată numai pentru delectarea şi desfătarea lui.

— În cadă cu tine. Ţinând-o de mână, o susţinu când ea intră în cadă şi se cufundă în apă. Vrei să te spăl pe cap? întrebă el în vreme ce ea stătea întinsă. Vrei să-l las pe spate?

— Nu. Ar dura o veşnicie să se usuce.

— Apleacă-te pe spate, atunci. O îndemnă să se relaxeze. Am să te pieptăn.

Trase un scăunel şi îi scoase clema din păr, iar părul ei se revărsă peste marginea căzii, în timp ce el o pieptăna uşor şi sistematic. Mişcarea regulată era liniştitoare şi, deşi încercă să rămână trează, pentru a se concentra pe fiecare moment încântător al întâlnirii lor nemaipomenite, simţi că începe să moţăie.

— Să nu adormi în cadă, somnorilă. Aşează peria pe măsuţă şi o sărută pe obraz. Ai să te îneci.

Râse în timp ce luă o cârpă, o săpuni şi îi masă umerii şi braţele. O ridică apoi în genunchi, în vreme ce apa i se lovea de coapse, iar el îi ştergea părţile intime, sânii. Atingerea lui era plăcută, liniştitoare, însă îi trezea şi simţurile, căci o gâdila pe tot corpul.

O aplecă pentru ca ea să se poată dăţi, iar Emma zâmbi când îi veni în minte o amintire.

— De ce zâmbeşti aşa? întrebă el.

— Îţi aminteşti de prima mea vizită aici? Ca să faci *tu* baie?

— Cum aş putea să uit?

— Am fi făcut dragoste dacă amanta ta n-ar fi dat buzna peste noi?

Referirea la amanta lui din Londra tulbură puţin momentul intim, dar el îşi reveni rapid.

— Eu aşa plănuisem. Sunt complet imoral, zise el cu un zâmbet neastâmpărat.

— Da, eşti.

Deodată, Emma simţi dorinţa de a discuta despre ibovnica lui. Nu vorbiseră niciodată despre acea femeie, însă Emma era extrem de curioasă în legătură cu ce avea să facă John când pleca de la Wakefield.

Dacă, după ce se despărţea de ea, pleca la Londra şi îşi relua obiceiurile desfrânate – fără vreo pauză între –, ce spunea acest lucru despre ei? Despre caracterul lor? Despre moralitatea lor? Despre starea primejdioasă a sufletelor lor nemuritoare?

Letargia începu să-şi facă simţită prezenţa, făcând-o să spună lucruri la care nu s-ar fi gândit dacă prudenţa ei ar fi funcţionat în limite normale.

— Amanta ta este nerăbdătoare să te întorci?

— Emma… o certă el.

Nu o putea privi, iar ea nu putea să-şi dea seama de ce. Era jenat din cauza felului în care se purtase cu femeia aceea desfrânată? Era deranjat că Emma deschisese subiectul? Era furios din cauza îndrăznelii ei? Sau poate o combinaţie între toate trei?

— Vei continua să te vezi cu ea după ce te însori?

Antebraţele lui se legănau pe marginea căzii, iar el şovăia, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Ceea ce am făcut în viaţa intimă n-ar trebui să o privească pe soţia mea.

— Dar pe Lady Caroline n-ar deranja-o relaţia ta? Nu cred că vrei să o răneşti înadins.

— Eu şi Caroline nu suntem logodiţi! izbucni el. I-am spus destul de clar că nu există nicio şansă pentru relaţia noastră şi a plecat acasă.

— Dar te vei căsători cândva. Oricare va fi soţia ta n-ar…

— Em! o întrerupse el pe neaşteptate. N-am de gând

să discut asta cu tine.

Îşi plimba degetele prin apă şi părea stânjenit, de parcă ea *scosese* la iveală aspecte ale personalităţii lui pe care nu voia să le confrunte.

Ea îl privi cu mai multă atenţie şi îl văzu abătut, tulburat, de parcă ar fi purtat pe umeri greutatea întregii lumi. Fiind extrem de obosită, nu-i observase suferinţa şi nu-i plăcea să-l vadă aşa chinuit, demoralizat sau deznădăjduit.

— Dacă ai fi soţul meu şi aş afla că ai o amantă – îşi plimbă degetele prin părul lui, încercând să-l facă să zâmbească din nou –, aş ucide-o. După aceea, te-aş ucide şi pe tine. Lent. Să suferi.

— Probabil aşa ai face.

Ochii lui albaştri frumoşi îi întâlniră pe ai ei. Era atât de chipeş, atât de drag. Atât de singur.

— Meriţi să lupte cineva pentru tine, Wakefield.

— Crezi?

Puse întrebarea de parcă acest lucru nu-i trecuse prin minte.

— Absolut.

O sărută apăsat, după care se retrase.

— Se răceşte apa. Haide, ieşi de aici până nu răceşti.

O ajută să iasă, după care luă un prosop mare şi o şterse. Era încă dezbrăcată când o conduse în dormitor şi o întinse pe pat, aşa că acum stătea întinsă în mijlocul saltelei imense şi ispititoare.

De pe o măsuţă de toaletă luă o sticlă de ulei parfumat, după care se sui în pat după ea.

— Întoarce-te pe burtă.

Ea se conformă imediat, punându-şi bărbia pe antebraţe, în vreme ce el o încălecă peste fundul gol.

Picură puţin ulei – fusese încălzit! — şi îl întinse pe pielea ei, după care îi frământă muşchii obosiţi. Mâinile lui puternice şi ferme îi apăsau tare carnea, şi pentru un

moment ea avu impresia că era în rai.

Nici în cele mai frumoase visuri ale ei nu-şi imaginase că un bărbat ar putea face un lucru atât de minunat unei femei.

Începând de la vârfurile degetelor de la mâini, după care trecând spre vârfurile degetelor de la picioare, cercetând-o, sârguincios, zăbovind adesea peste zone mai indecente. Fiecare por i se deschisese; simţea o extenuare fizică şi o dorinţă sexuală, îndestulare amestecată cu o poftă disperată ca trupul lui lucios şi alunecos să se frece de al ei.

— Dă-ţi hainele jos, porunci ea, prea obosită pentru a-l mai dezbrăca.

— Nu încă. Se roti pe o parte. Întoarce-te pe spate.

O întoarse, după care pomi de jos, frecând uleiul pe picioare în sus, către coapse, către burta şi sânii ei. Şoldurile ei răspunseră, iar el se aşeză pe centru, între picioarele ei, ca ea să-i simtă mădularul, lăsând-o să se înconvoaie ca să mai elibereze din tensiunea acumulată.

Cu mâinile pe sfârcurile ei, se aplecă şi trecu prin cârlionţii ei, atingând-o cu limba. Cu câteva mişcări abile, simţi că ea ajunse la orgasm – şi fusese uşor să o aducă în acel punct după tot ce se întâmplase până atunci.

Rămase lipit de ea în timp ce trupul ei se încorda scuturat de spasme. Freamătul încetă, iar el se ridică, sărutând-o, lăsând-o să-şi simtă propriul gust de pe buzele lui.

Zâmbi arogant, mândru că era atât de priceput la a o aduce într-un asemenea punct.

— Bădăranule, mormăi ea bucuroasă.

— Eşti atât de frumoasă. O întoarse cu spatele către el, acoperindu-se amândoi cu o pătură. Odihneşte-te acum, şopti el, în vreme ce braţele lui o cuprinseră.

— Te iubesc, John, mormăi ea, adormind repede.

Ochii i se închiseră, respiraţia i se îngreună şi începu

să viseze. De undeva din depărtare, printre multe imagini difuze, i se păru că-l aude răspunzând:

— Şi eu te iubesc, Em.

Adormi.

Capitolul 16

John se odihnea într-un fotoliu de lângă fereastră, veghind asupra Emmei. Dimineaţa se transformase în după-amiază, apoi în seară, însă ea continua să doarmă.

Nu-şi pierduse niciodată timpul cu o concubină în alt scop decât pentru desfătări trupeşti şi cu siguranţă că nu primise pe vreuna în patul său şi nici nu-şi dorise ca vreuna să zăbovească prea mult. Experienţele lui cu sexul frumos erau mai degrabă repezite şi neglijente, expeditive, ritmul şi durata depinzând de nivelul lui de excitare şi de nerăbdarea cu care aştepta finalul.

Emma era diferită. Din ziua în care o relaţie fizică între ei începuse să pară inevitabilă, îl chinuise o dorinţă nebună de a face dragoste cu ea în camera lui.

Naiva de ea avusese mult mai multă încredere în el decât ar fi fost înţelept, dormind adânc, ştiind că nimic rău nu i se putea întâmpla în prezenţa lui. Se afla în mijlocul saltelei, cu părul ei şaten şi frumos răsfirat pe perne, şi John se vedea nevoit să accepte că patul nu avea să îi mai aparţină pe deplin niciodată. De acum înainte, de fiecare dată când urma să-l vadă, avea să şi-o închipuie pe ea acolo.

Suspinând, se simţea părăsit şi singur, întrebându-se ce făcea, agăţându-se de această ultimă întâlnire cu ea, însă nu vru să caute prea mult un răspuns.

Şi nu-şi putea explica nici de ce era încă la Wakefield. Inspecţia lui se terminase, registrele erau completate,

soluţiile fuseseră aplicate. Administratorul era un om competent, care putea să ducă la bun sfârşit toate procedurile pe care John le pusese în mişcare.

Într-o lume logică, John ar fi plecat odată cu Ian, ar fi mers cu fratele său în Londra, s-ar fi relaxat şi şi-ar fi adunat forţele, apoi ar fi călătorit – cu Ian – la moşiile Clayton din Yorkshire pentru a le inspecta, aşa cum plănuiseră.

Cum de mersese totul atât de prost?

După acea noapte îngrozitoare în care dăduse peste Ian în timp ce o săruta pe Caro, încercase să-şi dea seama de ce se enervase atât de rău, de ce izbucnise şi se dăduse în spectacol, făcându-i pe toţi cei implicaţi să se simtă ruşinaţi.

Deşi nu avea nicio legătură romantică cu Caro şi, prin urmare, nu fusese înşelat sau trădat, fusese totuşi furios pe Ian. Fratele lui ştia care era locul lui şi care al lui Caro şi era conştient de motivele pentru care ea nu-i putea aparţine, aşa că ce anume încerca el de fapt să facă?

Ian avea multe defecte, însă îşi reprima instinctele primare. N-ar fi compromis intenţionat o femeie de rangul lui Caro, conştient de faptul că n-ar fi putut să-şi îndrepte greşeala. Nu i s-ar fi permis să se însoare cu ea, iar purtarea lui necugetată nu ar fi făcut decât să conducă spre dezastru.

Cât îşi dorea să se poată întoarce în trecut şi să schimbe momentul intrării în bibliotecă, astfel încât sosirea lui să fi fost mai puţin umilitoare pentru toţi, dar cu Ian era al naibii de greu să ştii cum să procedezi. Deşi se prefăcea indiferent faţă de statutul lui John, existase dintotdeauna o tensiune în relaţia lor, întărită de faptul că amândoi ştiau că tot ce deţinea John ar fi putut să-i aparţină lui Ian. Discutau rar despre asta, însă era un soi de barieră între ei, puternică şi reală.

Oare încercarea lui Ian de a o seduce pe Caro fusese

mânată de gelozie? O vedea oare Ian ca pe un alt bun de-al lui John care ar fi trebuit să-i aparţină? Sau era ceva mai profund? Existase oare o afecţiune ascunsă între ei, de care John nu era conştient?

Ei bine, n-avea să afle niciodată. Comportamentul său grosolan îi garantase faptul că nu avea să mai fie niciodată primit de Caro, că ea nu avea să-i mai vorbească şi nu avea să mai vină la niciun eveniment la care ar fi fost posibil să participe şi el.

Cât despre Ian…

John suferea, gândindu-se cu disperare la altercaţia lor. Avea atât de puţini prieteni adevăraţi, şi crezuse sincer că Ian era unul dintre ei. Apariţia oportună a fratelui său la Londra, întâlnirea lor întâmplătoare şi camaraderia lor tot mai strânsă păruseră să se fi născut din afecţiune şi respect.

Nu-i trecuse prin minte că Ian pur şi simplu lucra pentru tatăl lor, că relaţia lor era bazată pe o minciună. Având în vedere cât de necurate erau motivaţiile lui Ian, nu-şi putea da seama cum de se înţeleseseră atât de bine. Omul acela era o minune. Un asemenea talent într-ale prefăcătoriei i-ar fi asigurat o carieră în actorie!

Îl plăcuse oare fratele său câtuşi de puţin? Sau banii fuseseră tot ce contase dintotdeauna? Ian păruse adesea nemulţumit, dar să afle că leacul pentru supărarea lui era să spioneze şi să trădeze… An după an! Mai ales când îl criticaseră adesea amândoi pe tatăl lor!

John nu-şi putea da seama ce însemna totul, însă simţea o durere în suflet şi nu-şi închipuia cum puteau să treacă peste prăpastia ce îi despărţea acum. Nu faptul că Ian sustrăsese sume mari de bani îl deranja. Nu avea nicio problemă dacă Ian dobândea o parte din averea familiei. Erau doar ei doi pe lume, singurele progenituri recunoscute de tatăl lor. John avea atât de multe şi era bucuros să îşi împartă avuţia cu cineva. Mult mai dureroase erau

necinstea fratelui lui şi faptul că fusese înşelat.

Frauda lipsită de compasiune a lui Ian îl făcea pe John să-şi dea seama că nu-l cunoscuse deloc. Persoana pe care o credea fratele său nu exista de fapt.

Şi cât de dureroasă era pierderea!

Suferinţa provocată de conflictul dintre ei îl ţinuse la Wakefield mult mai mult timp decât intenţionase. Fiind într-o stare emoţională extrem de proastă, simţise nevoia de-a o avea lângă el pe Emma, însă, în timp ce el tânjea după ea, întristat şi aşteptând-o melancolic şi nerăbdător, ea hoinărise prin vecini, ocupată cu fapte de o bunătate remarcabilă, având grijă din proprie iniţiativă de sătenii cu probleme din simplul motiv că ea considera că era de datoria ei.

Iniţial, când o trimisese pe servitoare acasă la ea, se aşteptase ca Emma să i se alăture de îndată şi fusese extrem de iritat de răspunsul ei cum că era prea ocupată. Nimeni nu-l refuza, iar reacţia lui iniţială fusese să-şi facă bagajele şi să plece la Londra.

La naiba cu ea!

Însă ideea de a merge acasă nu-l atrăgea. Urma să aibă loc un scandal din pricina despărţirii lui definitive de Caro şi trebuia să îndure zvonurile şi bănuielile, tachinările, întrebările şi poate chiar şi replicile furioase din partea rudelor ei de sex masculin. Nu putea să suporte deocamdată nimic din toate astea şi voia să aştepte ca acest scandal să se mai atenueze odată cu trecerea timpului.

În plus, Ian părăsise probabil locuinţa din oraş, şi, fără prezenţa lui acolo, casa ar fi părut pustie şi neplăcută.

Georgina era singura constantă, singurul aspect al vieţii lui din Londra care rămânea neschimbat, însă nu încăpea îndoială că nu îi era prietenă. Ajunsese într-o situaţie cu adevărat tristă dacă ea reprezenta singurul lucru care îl atrăgea înapoi în oraş.

Întinse mâna şi frunzări scrisorile primite de dimineaţă, găsind scrisoarea pe care i-o trimisese ea şi citind-o din nou. Sora ei venise în vizită, şi erau nerăbdătoare să-l vadă.

Deşi ea nu era prea explicită, el înţelesese că invitaţia ei fusese una indecentă, în speranţa că astfel îl putea ispiti să vină degrabă în oraş, însă, în mod surprinzător, tactica ei nu i se păru ademenitoare, cum ar fi fost cu o lună sau două în urmă. Ideea de a lua parte la destrăbălări prosteşti îşi pierduse farmecul. Având-o pe Emma drept iubită, se bucurase de intimitatea emoţională a întâlnirilor lor şi, deşi propunerile erotice ale Georginei şi ale surorii ei erau tentante, nu avea de gând să dea curs invitaţiei.

Georgina era deosebit de pricepută la a-l distra, a se ocupa de dorinţele şi de toanele lui, la a se adapta la dispoziţiile lui excentrice.

Deşi era cunoscută ca fiind o mare ticăloasă cu cei care i se împotriveau, nu fusese niciodată nevoit să vadă această latură a ei. Ea înţelegea lipsa lui de răbdare când venea vorba despre conflicte şi tensiuni, aşa că atunci când erau împreună, nu se plângea şi nu pomenea despre problemele ei. Atenţia lui fusese un dar care îi îmbunătăţise semnificativ nivelul de trai, şi depunea mari eforturi să îl mulţumească.

Era amanta perfectă, şi orice bărbat raţional ar fi galopat – fix în acest moment – pe drumul către Londra, însă el rămăsese la Wakefield, disperat să o mai vadă pe Emma încă o dată. De-a lungul ultimelor câteva zile, îl plătise pe ajutorul de grăjdar să o urmărească prin împrejurimi în timp ce îşi îndeplinea misiunea generoasă şi neplătită, aşa că primea raporturi detaliate despre unde fusese şi ce făcuse.

Femeia era un fenomen continuu. Un exemplu de compasiune. O sursă de empatie fără sfârşit.

Şi el era furios pe ea! Pentru că oferea atât de multe

unora care nu o apreciau sau care nu o recompensau îndeajuns pentru eforturile şi munca ei. Nu-i de mirare că era epuizată! Cum putea o persoană normală să facă faţă unui asemenea ritm? Era nebună să muncească atât de mult, de parcă putea să repare tot ce era greşit în lume – de una singură.

Dacă nu ar fi ţinut la ea atât de mult, poate că i-ar fi plesnit un pic fundul acela frumos. S-ar putea s-o facă oricum! După ce avea să se trezească. Avea nevoie să-i bage cineva minţile în cap.

Privi din nou către pat, încântat că se putea bucura de momentele astea în timp ce ea se odihnea. Era atât de fericit că o avea cu el, că nu trebuia să fie singur în timp ce se pregătea mental pentru plecare. Îşi făcuse planuri să plece de dimineaţă, însă ideea nu-l încânta deloc.

Iniţial, considerase venirea la Wakefield ca fiind încă o corvoadă inevitabilă, însă Emma îi schimbase această părere, îi insuflase respectul pentru moşie şi pentru oamenii care depindeau de prosperitatea financiară a acestui loc. Pentru prima oară de când murise fratele lui mai mare, când greutăţi pe care nu le dorise fuseseră aruncate pe umerii săi, văzuse că îi putea ajuta pe alţii, că, în ciuda a aceea ce susţinuseră sus şi tare tatăl său şi mulţi alţii, se putea descurca onorabil cu administrarea acestor proprietăţi extinse.

Se simţea puternic, stăpân pe sine, mândru de dne era şi de ce putea realiza în cele din urmă ca deţinător al acestui vechi titlu, şi îi datora acest nou izvor de încredere Emmei. Avea să-i fie extrem de dor de ea, şi i-ar fi plăcut să o ia cu el, să o stabilească în Londra, însă ştia că ea nu ar accepta să meargă, tot aşa cum ştia că el nu avea să îi ceară asta.

Din păcate, ar fi fost atât de departe de mediul ei natural, încât ar fi fost devorată de oamenii din lumea lui. Sau, şi mai probabil, ar fi murit de plictiseală. Nu era genul

care să trândăvească în vreun apartament elegant pe care i l-ar fi cumpărat el. Ar fi vrut să vindece, să îngrijească, să ajute, în timp ce el ar fi insistat să fie mereu disponibilă, singurul ei scop fiind să îl slujească.

Nu erau niciodată în armonie, nu mergeau niciodată în aceeaşi direcţie. Nu se întrevedea niciun viitor comun pentru ei, nu era garantată nicio legătură permanentă, însă nu putea face paşii necesari pentru a o părăsi. Era atât de grozavă, atât de diferită de orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată…

Când adormise, îi şoptise că îl iubea – şi era un lucru deosebit să fii iubit de Emma. În mod bizar, şi el o iubea şi îi şoptise acest lucru, ceea ce era mare lucru.

Ea îi dăruise atât de multe, îi deschisese mintea în faţa atâtor posibilităţi, îi transformase caracterul. Şi totuşi, el nu îi oferise nimic la schimb, pentru că nu avea nimic din ceea ce preţuia ea.

Era atât de norocos că o întâlnise, însă cum putea un bărbat să aline o femeie atât de nepretenţioasă?

Dintr-odată se simţi copleşit de dorinţa de a fi aproape de ea. Voia să o îmbrăţişeze, să îi vorbească, să facă dragoste cu ea. Trupul îi era îndurerat, protestând vehement la încercarea lui de a-i oferi plăcere fără să obţină acelaşi lucru la rândul lui.

Avea nevoie să fie înăuntrul ei, să se afunde în făptura ei dulce, să se dezmierde cu delicateţea ei, aşa că îşi dădu jos cămaşa, pantalonii şi celelalte veşminte până când rămase gol. Mădularul se întărise obraznic şi greoi, pulsând de nerăbdare, iar el îl cuprinse în palmă, atingându-se pentru a mai elibera din tensiunea bruscă.

Apropiindu-se încet de pat, se aşeză lângă ea şi se furişă sub pătura cu care era acoperită. Era caldă şi parfumată după baie, şi o cuprinse, trupul lui unindu-se cu al ei complet.

Se mişcă tulburată, trezindu-se încet. Ochii i se

mişcară, dar nu îi deschise şi îşi ridică mâinile deasupra capului, încordându-şi gambele şi degetele de la picioare. El îi prinse cu mâna un sân, luându-i sfârcul între degete şi făcând-o să toarcă precum o pisică mulţumită.

— Eşti prea bun cu mine, spuse ea.

— Cineva trebuie să fie. De ce nu eu?

Urcându-se deasupra ei, îi strânse ambele sfârcuri, mulţumit de felul în care se întăreau. Buzele îi lunecară deasupra unui sân, sărutându-l şi sugându-l, iar ea îl cuprinse de gât, îmbrăţişându-l, îndemnându-l să continue.

Ardea de dorinţă şi avusese de gând să se satisfacă printr-o uniune rapidă, dar acum savura prea mult sărutarea sânului ei. Mişcându-se mult prea încet, se bucura de detaliile care o deosebeau de altele.

Celălalt sân al ei îşi cerea dreptul, aşa că John se mută la el, încet, savurând, şi, când în sfârşit termină de depus săruturi pe sânii ei, când în sfârşit îi sărută buzele, o cuprinse într-o îmbrăţişare tandră. Nu se putea sătura de ea. Afecţiunea ei era o mângâiere dulce, un dar preţuit, şi nu suporta gândul că aveau să se despartă.

Buzele li se despărţiră, şi ea păru să îi simtă nefericirea. Căuta răspunsuri, încercând să-şi dea seama care era sursa supărării lui evidente.

— Ce s-a întâmplat, John?

— M-am certat cu fratele meu, spuse el, uimit de această destăinuire. Nu-şi împărtăşea niciodată treburile personale şi cu atât mai puţin vorbea despre Ian – lucru care îi enerva pe bârfitorii din Londra.

— Din ce cauză?

— Din toate cauzele.

— Trebuie să fi fost o ceartă pe cinste, atunci, spuse ea râzând.

— Da, aşa a fost.

— De la ce a pornit?

— L-am surprins cu Caro, în mijlocul nopţii. Se

sărutau.

La auzul numelui logodnicei sale, ea se încordă şi întrebă cu prudenţă:

— Erai gelos?

— Nu, doar supărat.

— De ce?

— Din cauza comportamentului său. Nu e egalul ei.

În timp ce îi oferea această explicaţie idioată, se simţea ruşinat. Ce părere proastă putea să aibă despre fratele lui! Ian era un bărbat admirabil, însă John fusese îndoctrinat întreaga viaţă cu regulile societăţii privind rangul oamenilor şi nu putea trece peste asta, nici măcar în cazul fratelui său, pe care îl preţuise dintotdeauna.

— Noi, *oamenii de rând,* suntem foarte enervanţi, rosti ea sarcastică, făcându-l să se simtă meschin şi rău. Nu stăm la locul nostru atunci când înălţimile voastre ne-o cer.

— Nu ştiu ce încerca el să dovedească.

— Eşti atât de snob, spuse ea râzând din nou. Poate că pur şi simplu se plac. Te-ai gândit la asta?

— Da, dar n-ar fi cu putinţă o relaţie între ei.

— Şi? Unii oameni nu se pot abţine. Chiar dacă ceea ce fac e nepotrivit, adăugă ea încet.

Se referea la propria lor relaţie complexă, însă nu era la fel ca în cazul lui Ian şi al lui Caro. Nu-i aşa? Era el suficient de prost încât să susţină că, deoarece Caro era fiica unui conte, virginitatea ei era mai importantă decât a Emmei? Gândul era nebunesc.

— Şi fura de la mine, spuse el schimbând subiectul conversaţiei într-unul pentru care îşi putea susţine revolta cu mai multă convingere.

— Eşti sigur?

— A recunoscut-o.

— Nu părea genul care ar face-o.

— Nu, nu părea. Am spus nişte lucruri oribile, zise el roşind.

— Sunt sigură că o să…

— L-am lovit, o întrerupse el, simţind nevoia de a mărturisi.

Ticăloşia a ceea ce făcuse îl mânca de viu.

— Oh, John, şopti ea. Cât de groaznic!

— Mă îndoiesc că mă va ierta.

— Sigur o s-o facă.

— Mă urăşte.

— Nu te urăşte. Ţine prea mult la tine. Mi-am dat seama, spuse ea punându-şi o mână în dreptul inimii lui, părând în mod ciudat să-l mângâie acolo unde îl durea. Deşi, dacă vreţi să vă împăcaţi, o să depindă de tine. Chiar dacă el a fost cel care a greşit, va trebui să-i ceri iertare.

— Urăsc să-mi cer iertare. Niciodată n-o fac.

— Asta pentru că ţi-e atât de greu să treci peste mândrie.

El râse, apreciind sinceritatea ei, faptul că putea să îi expună defectele fără să le facă să sune atât de dezastruoase.

— Eşti ca un balsam pentru egoul meu.

— Cineva trebuie să-ţi aducă aminte că eşti om, spuse ea sărutându-l încet. O să fie totul bine, o să vezi.

O privi în ochi, iubind-o, preţuind-o, şi căută puterea de a i-o mărturisi, însă nu-i mai spusese niciodată nimănui asta şi, deşi se considera un bărbat curajos, nu avea puterea să i-o spună nici ei.

Şi, în fond, la ce ar fi folosit o asemenea declaraţie?

Cuvântul „iubire”, atunci când este spus unei femei – mai ales uneia cu o istorie şi cu o fire ca ale Emmei –, este un fel de jurământ al devotamentului, o promisiune a fidelităţii şi a credinţei, trăsături pe care el nu le poseda şi nu avea nicio idee cum să le pună în aplicare.

Nu credea în fidelitate, nu întâlnise o femeie care să îl facă să se gândească la monogamie şi dedicaţie, deşi Emma cu siguranţă îl făcuse să se întrebe dacă o astfel de

viaţă era posibilă.

Când avea să se căsătorească, urma să o facă din motive întemeiate: mai multă avere, alianţe, statut. Nobila lui soţie avea să îi înţeleagă înclinaţiile, să îi ignore obiceiurile proaste în schimbul poziţiei oferite de mariajul lor. Dragostea n-avea să joace niciun rol.

Emma ar fi fost o soţie cu aşteptări ridicate, care ar fi cerut fidelitate şi loialitate, lucruri pe care el ştia că nu le putea oferi. N-ar fi putut să-şi ţină promisiunea.

Era mai bine să tacă.

Luându-i mâna, o sărută, apoi îşi întrepătrunseră degetele.

— Plec la Londra.

— Când?

El înghiţi în sec, abia mai putând să vorbească. Când venise la Wakefield, nu intenţionase să rămână atât de mult. Atunci de ce era atât de dureros să discute despre plecarea lui?

— În zori.

— Aşa curând, spuse ea încruntată.

— Trebuie să plec. Ar fi trebuit să plec acum câteva zile.

— N-o să te mai văd niciodată, zise ea şi zâmbi şovăitor.

— Nu, nu cred că o vei face.

El simţi un zgomot straniu în coşul pieptului şi avu apoi o senzaţie ciudată, de parcă inima i se frângea. Ştiuse că urma să îl încerce o senzaţie trecătoare de pierdere, însă până să dea glas planurilor sale, nu înţelesese cu adevărat cât de dureroasă urma să fie despărţirea lor. Cât de mult avea să-l afecteze.

Când îşi imaginase plecarea, se gândise cât de dureros urma să fie pentru ea, dar el era cel îndurerat. Se simţea de parcă fusese despicat în mici bucăţi, ca şi cum avea să abandoneze jumătate din el plecând la Londra fără

ea.

Cât de bizar. Femeile roiau în jurul lui, şi nu era într-atât de imprudent încât să se ataşeze. Era atras fizic de Emma, însă refuzase să analizeze situaţia mai mult de-atât.

Din pricina rupturii de Ian, era deosebit de zăpăcit. Odată ajuns în Londra, totul avea să revină la normal, el avea să se adune şi să îşi alunge din minte imaginea obsedantă a Emmei. Faptul că o avea în preajmă îl zăpăcea, însă timpul şi distanţa aveau să vindece fascinaţia lui.

Totuşi, ar fi fost ceva mai mulţumit dacă ea ar fi arătat măcar un strop de îngrijorare ca reacţie la spusele lui. Se pregătise pentru o demonstraţie de isterie feminină, însă Emmei nu-i curse nici măcar o lacrimă, şi calmul ei era extrem de descurajant. Sau poate că – îi sugeră o voce tainică – nu era îndurerată.

Fără niciun avertisment, dăduse buzna în viaţa ei, îi perturbase existenţa orânduită. Poate că se bucura de plecarea lui.

N-ar fi fost exact ce merita? O întorsătură ironică! Singura dată când se apropiase de o femeie, iar ea era uşurată să-l vadă plecând!

— O să-ţi fie dor de mine? întrebă el lipsit de aroganţa obişnuită, cu un tremur în voce.

— Da, ticălosule. În fiecare secundă din zi.

— A fost minunat să te cunosc, spuse el fără să îndrăznească mai mult. Mă bucur atât de mult.

— Şi eu.

Deşi el n-avea de gând să-şi mărturisească sentimentele ascunse, sperase ca ea să o facă, însă ea părea amuţită, chiar acum când el îşi dorea cu disperare să o audă bălmăjind întruna.

— Vreau să rămâi peste noapte.

— John, îl dojeni ea, nu pot.

Prima lui reacţie la auzul acestui răspuns fu una de

furie! Era atât de sătul ca ea să-i refuze toate dorinţele! Acesta era ultima lor întâlnire. Ar fi murit dacă i-ar fi făcut pe plac? Nu putea să fie şi ea ascultătoare? Măcar o dată?

Însă la fel de repede pe cât îi venise gândul egoist în minte, îl şi alungă. Era vorba despre Emma. Devotamentul ei pentru familie era un element esenţial al personalităţii ei, şi n-avea să se schimbe niciodată. N-ar fi vrut să o schimbe! Când avea să fie din nou în casa lui goală din oraş, ducând acea viaţă desfrânată şi plictisitoare, voia să aibă amintiri plăcute cu imaginea ei de la Wakefield, ocupată, împlinită, încăpăţânată şi hotărâtă.

— Atunci stai cât poţi de mult.

— Aşa o să fac.

— Vreau să facem dragoste iar şi iar. Vreau să îţi aminteşti mai apoi cum a fost, spuse el, luându-se prin surprindere.

— Şi eu vreau asta.

O sărută tandru, apoi cu din ce în ce mai multă patimă, bucurându-se de fericirea care emana din ea. În acea stare de disperare, era nerăbdător să se întipărească în sufletul ei.

Aveau să se unească aşa cum nu mai făcuse cu nimeni altcineva, avea să o penetreze atât de adânc şi cu asemenea ardoare, încât o parte din el avea să rămână în ea şi după ce vor fi terminat. La final, voia să fie transformat pentru totdeauna.

Agitat, nesigur, era ca un mire în noaptea nunţii sale. Acest moment remarcabil şi fericit trebuia să fie o fundaţie solidă ce avea să-i ofere amintiri care să-i ajungă pentru tot restul vieţii.

— Oriunde ai merge, Emma, spuse el înflăcărat, ai fost mai întâi a mea. Nu uita niciodată asta!

— Cum aş putea s-o fac?

— Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult însemni pentru mine.

— Ştiu deja.

Ea zâmbi şi îşi desfăcu braţele, iar el se simţea de parcă fusese întâmpinat cu drag acasă.

Capitolul 17

Pleca! Chiar pleca!

Emma potoli valul de tristeţe care o înghiţea. De la bun început, ştiu că vizita lui avea să nu dureze la nesfârşit şi acceptase faptul că relaţia lor era una temporară, dar acel moment venise fără vreo avertizare!

Era prea greu de suportat, însă, chiar şi aşa, nu voia să cadă pradă melancoliei, nu voia ca nefericirea să le strice ultima întâlnire.

John o făcuse să se simtă specială şi apreciată, ca şi cum ar fi avut un soţ drag, care nu fusese niciodată al ei. Împărtăşise *o* mică parte din existenţa lui îmbelşugată, iar ea se agăţase de relaţia lor cu o hotărâre şi un entuziasm rare.

Dar se sfârşise.

Avea să se întoarcă la Londra, la viciile şi uşurătatea lui, iar ea nu-şi făcea iluzii. Pentru el, ea constituise o metodă convenabilă de a scăpa de plictiseală şi de tristeţe, însă fusese puţin mai mult de-atât.

Odată instalat în oraş şi odată ce revenea la arsenalul lui de distracţii josnice, avea să uite de ea numaidecât. Ea urma să devină doar o altă femeie anonimă care trecuse prin viaţa lui şi care era automat catalogată ca o aventură din trecutul lui regretabil.

Singura diferenţă dintre ea şi celelalte era că ea fusese suficient de proastă cât să se îndrăgostească de libertinul enervant şi atrăgător. Nu-şi putea explica de ce.

Nimic din relaţia lor nu avea sens – nici atracţia fizică,

nici prietenia lor ciudată –, dar era o relaţie puternică şi de nestăpânit, pe care ea o voia împlinită, veselă şi deosebită, astfel încât el să-şi amintească de această relaţie cu mare drag.

Şi el evalua importanţa a ceea ce se întâmpla între ei. Aerul solemn era evident în acţiunile şi-n purtarea lui. Voia cu nerăbdare să o sărute, şi existau o seriozitate aparte şi o tenacitate în felul în care o atingea. Căutau amândoi să-şi întipărească bine totul în minte pentru o analiză ulterioară.

Mâinile stăteau pe sânii ei, mângâindu-i sfârcurile, frământându-le, după care îşi lipi gura de unul din ele. Sfârcul mistuit era extrem de excitat, şi ea începu să se agite. El îşi frecă nasul de celălalt sfârc, tachinându-l şi lingându-l, până ce ea nu se mai putu stăpâni, iar el continuă, către abdomen, către buric şi mai jos.

Trecând peste pubisul ei, o gâdilă şi îi linse abdomenul, în timp ce cu degetele îi mângâia zona intimă. Era umedă, iar ea îşi desfăcu picioarele, lăsându-i cale liberă. El devenise extrem de nerăbdător, cercetând şi atingând, aducând-o într-un hău sălbatic, însă, când să sară peste margine, el schimbă direcţia.

O sărută pe interiorul coapsei, după care în sus către abdomen, cercetându-i corpul în detaliu până când ea nu mai putu suporta.

Când buzele li se uniră din nou, ea prinse ocazia şi se rostogoli astfel încât să stea ea deasupra, să aibă şansa să exploreze şi să-l excite. Începu şi ea să îi dezmierde trupul, mângâindu-i pieptul, jucându-se cu sfârcurile lui, până când îl aduse într-o stare de frenezie, cu răsuflarea înteţită şi pulsul accelerat.

Mădularul lui era tare, insistent, iar ea făcu întocmai ce voia el, luându-l în mână şi în gură. Era o manevră care începuse să-i placă, pe care o exersase cu o uitare de sine totală, aşa că descoperise diverse tehnici prin care să-l zăpăcească de tot.

Cu o energie sporită, se jucă, mângâindu-i penisul, testiculele, în timp ce limba ei îi stimula vârful excitat. Se frecă şi se jucă până când fluidul începu să curgă, iar şoldurile lui se încordară. Când nu mai putea să reziste, îi permitea să intre, să împingă şi să se mişte, pregătindu-se pentru un final înflăcărat, însă, aşa cum făcuse şi el, se retrăgea înainte de punctul culminant.

Trasând o dâră pătimaşă în sus, se lăsă deasupra lui.

— Vulpoaico! O apucă de fund şi îi desfăcu picioarele. Te vreau atât de mult!

— Bine!

— Ai să mă omori cu gura aia!

— Ce mod fericit de a părăsi acest pământ.

— Da, de acord, ce mod fericit, într-adevăr.

Cu o mişcare rapidă, el se roti, aşa încât ea se afla din nou dedesubt. Ajunsese la un punct critic; el era încordat, tensionat, cu pieptul greu apăsând-o şi presând-o de saltea.

— Trebuie să intru, spuse. Acum! Nu mai pot aştepta!

Îi desfăcu picioarele şi se poziţionă, iar ea se pregăti ca el să o penetreze cu forţă, însă el o tachină, intrând numai puţin, atingând-o cu vârful cât să o ispitească.

— Spune-mi cât de mult mă vrei, zise el.

— Te vreau, te vreau.

Se avântă înainte, pătrunzând mai mult, lărgind-o, producându-i durere şi fiori.

— Spune-mi că sunt singurul care te va avea vreodată!

Nu-şi putea da seama de ce ar conta acest lucru sau de ce avea nevoie ca ea să-i confirme ataşamentul faţă de el, însă ei nu-i fu greu să-l reasigure.

După ce-l cunoscuse, nu putea să-şi imagineze că avea să existe vreodată alt bărbat în patul ei. John era marea iubire a vieţii ei, şi nu mai era loc de altcineva după aceea.

— Mereu ai fost tu, John. Vei fi singurul.

Când auzi această mărturisire, ochii îi scânteiară cu o incandescenţă ciudată, şi se afundă în ea, dintr-o singură mişcare, după care pomi în căutarea împlinirii. Impunând un ritm brutal, o penetră iar şi iar, cu şoldurile mişcându-se asemenea unor pistoane ale unui mecanism uriaş. Transpiraţia îi curgea pe frunte, iar muşchii îi erau încordaţi şi rigizi.

Îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui, unindu-le în spatele lui, şi se bucură de această exaltare. Ridicându-se, întinse mâna între ei, mângâind-o cu un deget, în timp ce continua într-un ritm sălbatic.

— Spune-mi pe nume, porunci el.

— John…

— Spune-o din nou.

Degetul lui era de neoprit, de nestăpânit, iar ea se arcui:

— John!

— Nu închide ochii! Uită-te la mine!

Fu imediat cuprinsă de orgasm, se cutremură şi ţipă. El reţinu strigătul ei de plăcere, înghiţind sunetul, deşi continuă să o atingă.

Când îşi reveni, el era deasupra ei, cu palmele de-o parte şi de alta, şi o privea cu o intensitate care o speria. Părea că voia ceva de la ea sau că era pe punctul de a spune ceva profund care să o şocheze şi să o surprindă, însă acest moment trecu în vreme ce dorinţa izbucni din nou, iar el acceleră ritmul.

Forţa cu care se mişca era palpitantă, înspăimântătoare, şi trecuse dincolo de realitate şi de raţiune, într-un tărâm în care numai senzaţia conta. Frenezia lui o împinsese pe pat până ce dădu cu capul de căpătâi, dar ea se străduia să se ţină tare în faţa asaltului.

Apucând-o de fund, o ridică astfel încât coapsele ei să se apropie şi se împinse în ea cu tot mai multă forţă. Aproape că ajunsese la orgasm. Valul izbucni – ea îl putu

simţi –, şi Emma se opri, anticipând retragerea lui, apoi sămânţa lui stropindu-i abdomenul ei.

Însă nu se întâmplă aşa.

O înhăţă, fără să-i lase vreo şansă să scape sau să se retragă, şi, cu un geamăt de pasiune şi disperare, se goli înăuntrul ei, iar pântecele ei se umplu de sămânţa lui. Era ceva ireal, terifiant, nu semăna cu nimic din ce mai trăise vreodată.

Falusul lui pulsa cu fiecare eliberare de lichid şi, deşi trupul ei îl primea ca pe ceva normal, psihic era alarmată şi înspăimântată.

Îi promisese să fie prudent! Îi dăduse cuvântul! Ca o idioată, crezuse promisiunile lui, consimţise la acest act sexual. Nu înţelegea consecinţele? N-avea nici cea mai vagă idee cât rău putea să-i facă?

Cum de crezuse că el chiar avea să se oprească? Îl cunoştea, îi intuise înclinaţiile, precum şi opinia lui arogantă faţă de clasele de jos. Da, promisese să aibă grijă, dar, când plăcerea lui avea era în balanţă cu reputaţia ei în sat, el nu îşi refuzase o plăcere.

De ce i-ar păsa lui? Oricum pleca dimineaţă. Dacă o lăsa în încurcătură, el n-avea să fie prin preajmă să vadă rezultatul.

Ce o apucase să o ia pe această cale primejdioasă? Se considera deşteaptă, credea că avea discernământ, şi cu toate acestea se purtase exact ca o netoată care lasă un flăcău viril să-i ridice fustele după o conversaţie siropoasă şi câteva complimente false.

Ce avea să facă acum?

Trupul lui se cutremură şi se lăsă pe ea, greutatea lui strivind-o cum nu se mai întâmplase până atunci. Deodată, păru să o sufoce, cu mărimea, poziţia şi atitudinea lui.

— Dă-te de pe mine! porunci ea furioasă, dar el nu se mişcă, iar ea începu să-l lovească. Lasă-mă să mă ridic!

El se lăsă pe spate, dar încă avea erecţie, aşa că nu

se urni, ci doar căută să o privească, fără a înţelege de ce era agitată.

— Ce s-a întâmplat?

Era cu adevărat nedumerit.

— Ţi-ai dat drumul în mine!

— O…

— Ai jurat că n-ai s-o faci!

— Iartă-mă. Eram atât de excitat, nu m-am putut abţine.

— Eşti copil? Îl împinse de umeri, în zadar. Eşti un adult în toată firea! Nu te poţi controla deloc?

El inhală şi expiră încet.

— Ţi-e frică.

— Bineînţeles că mi-e frică. Sunt absolut îngrozită!

— De ce anume?

— Că o să rămân gravidă, netotule!

— Nu poţi rămâne însărcinată după o singură scăpare!

— Cine ţi-a spus prostia asta?

— Toată lumea ştie că e adevărat, replică el.

— Ai idee câţi copii concepuţi după o singură scăpare am moşit eu?

Zâmbi uşor ezitant.

— Dar, Em, eu nu pot avea copii.

— Şi dacă o să fie ăsta primul?

— Nu-ţi face griji, nu e.

— Dacă te înşeli şi în câteva săptămâni aflu că sunt gravidă, ce-ai să faci în privinţa asta?

Iată. Chiar acum. O provocare. O insultă la adresa lui. Datorită titlului său, era omnipotent şi putea face orice mârşăvie cuiva de rangul ei, fără să i se întâmple nimic.

Oare onoarea l-ar obliga să o ia de soţie? Sau, şi mai probabil, s-ar gândi el că orice prejudiciu adus ei era atât de neînsemnat, că nici nu merita despăgubire?

În mod lamentabil, şi mult prea devreme, află

răspunsul lui într-un mod brutal.

— Ce te-ai aştepta să fac?

— Nimic. Îşi stăpâni un val de disperare. Absolut nimic.

Se răsuci cu spatele la ea, cu erecţia care scădea alunecând din ea, şi, în clipa în care se eliberă, ea se lăsă pe marginea patului şi se ridică. Îşi frecă mâna în cercuri pe spatele ei. Pentru o clipă, Emma îi dădu voie, bucurându-se de atingerea pielii lui calde, după care se îndreptă de spate şi se ridică, plecând spre camera în care făcuse baie mai devreme. Hainele erau strânse într-un teanc ordonat pe măsuţă.

— Em! În mod limpede exasperat, strigă după ea, iar apoi merse către locul în care ea se îmbrăca repede. Văzând ce voia să facă, se simţi jignit şi întrebă: Ce faci?

— Mă duc acasă.

— Dar mai avem câteva ore. Nu-i nevoie.

Pentru un bărbat atât de inteligent ca el, putea fi tare obtuz uneori!

— Nu mai pot sta acum!

— De ce nu? Se apropie şi îşi puse o mână pe talia ei. Am spus că-mi pare rău. Nu te înfuria.

— O, John…

Scoase un oftat greu. El nu avea prea multă experienţă în a-şi cere scuze, aşa că nu-şi dădea seama că nu era de-ajuns să admită că avea remuşcări. O strânse la piept şi drept justificare spuse:

— Te doream atât de mult, Emma.

— Dar asta nu îndreaptă lucrurile.

— Dar a fost minunat, nu-i aşa? Îi duse degetul sub bărbie, forţând-o să se uite la el. Nu poţi rămâne supărată.

Se ruga de ea, implorând-o să-l ierte, dar de data aceasta nu avea s-o facă. Se dădu la o parte, îşi luă cămăşuţa şi o aruncă pe ea.

— Îţi poţi imagina măcar ce se va alege de mine dacă

rămân gravidă?

— Nu eşti gravidă.

— Încetează cu asta! ţipă ea. Mă jigneşti!

Căzu pe un scaun şi întrebă încet:

— Cum ar fi?

— Păi, ar trebui să mă mărit. Rapid. Îşi apucă rochia şi o trase pe ea. Fie ar trebui să cedez avansurilor altui bărbat, după care să mint şi să spun că este al lui, fie ar trebui să fiu cinstită şi să mărturisesc situaţia mea şi să mă rog să mă ia de soţie.

— Să nu faci niciodată asta. N-aş putea suporta să mi te imaginez cu altcineva.

Cât de arogant era din partea lui să insiste ca ea să treacă peste o hotărâre pur şi simplu pentru că nu-i plăcea lui! Îşi muşcă limba ca să nu dea drumul unor replici usturătoare.

— Bine, atunci. Se aşeză pe un scăunel şi îşi puse ciorapii şi pantofii, ţinându-se astfel ocupată pentru a-şi stăpâni mânia. Aş fi o mamă necăsătorită, ceea ce înseamnă – în cel mai bun caz! — că aş fi o proscrisă. Aş fi izgonită din comunitate, forţată să mă mut cu tot cu mama mea invalidă şi cu sora mai mică. Fără bani şi fără vreun loc în care să mă pot duce.

— Şi în cel mai rău caz?

— Poate că mă vor ucide cu pietre. Sau cu smoală şi pene.

— Nu suntem în Evul Mediu, remarcă el batjocoritor. Nu fi melodramatică!

— Sunt foarte serioasă.

Se ridică, nerăbdătoare să iasă fără să spună măcar la revedere, însă el nu-i dădu voie să treacă. O apucă de mână, trăgând-o în poala lui, iar ea nu se mai împotrivi, căci ştia că până la urmă avea să fie cum voia el. Aşa era mereu.

— N-aş permite nimănui să te rănească, spuse el

serios.

— Păi, oricum n-ai fi aici să împiedici ca asta să se întâmple, nu-i aşa?

Ea privea drept înainte, fără ca măcar să se uite la el, iar el îşi frecă nasul de bărbia ei şi îi sărută ceafa.

Lăsând-o mută de mirare, sugeră:

— Vino în Londra cu mine.

— Poftim?

— M-ai auzit. Vino cu mine.

— În calitate de…?

Întrebarea ei îl zăpăci peste măsură, după care urmă o pauză lungă şi dureroasă. Abia după aceea răspunse:

— În calitate de amanta mea. Ce credeai?

— Normal, mormăi ea şovăind. Aş fi amanta ta.

— Te-aş instala într-o casă mare; n-ai duce niciodată lipsă de nimic.

— Şi amanta ta de-acum? Te-ai despărţi de ea sau ar trebui să te împărţim?

— M-aş despărţi de ea.

Dar nu părea entuziasmat de această idee şi nici nu era gata să facă un asemenea pas.

— Şi mama şi sora mea?

— Aş aranja şi pentru ele.

— N-ar putea să locuiască şi ele cu mine?

— Păi, mă gândeam să te păstrez numai pentru mine.

Întrebările ei îl buimăceau atât de tare încât nu putea exprima ce dorea, dar uimirea lui pălea prin comparaţie cu frivolitatea propunerii pe care i-o făcuse Emmei.

— Şi dacă rămân gravidă? Ce se întâmplă?

— Aş… aş…

— Sunt sigură că vrei să spui că m-ai întreţine pentru tot restul vieţii, că ai contribui la educaţia copilului, ca el să te cunoască şi să te iubească, şi că l-ai îndruma şi l-ai îngriji cum ar face orice tată.

— Exact, mormăi el, sunând de parcă s-ar fi înecat la

auzul unei asemenea perspective, iar lipsa lui de sinceritate o răni şi o scoase din sărite.

— Încetează! Te rog! Se ridică şi merse cu paşi apăsaţi pe lângă el. Te faci de ruşine!

— Emma, calmează-te. Putem să ne înţelegem.

— Nu, John, nu putem.

Îl privi, iar inima i se frânse. Era atât de chipeş şi de robust, dar totodată atât de disperat şi de deznădăjduit. Îi plăcuse să se uite la el la nesfârşit, să-l privească şi să-l cerceteze. El o fermeca, intrigat şi torturat. O fascina cum nimeni nu mai reuşise înainte, şi, în vreme ce stătea acolo pe scaunul lui scump, iar obiectele din cameră subliniau importanţa lui, părea atât de singur, atât de rătăcit şi de părăsit, un bărbat bogat, desfrânat, fără prieteni sau familie pe care să se poată baza într-un moment de răscruce.

Ea putea pleca, ştiind că mama şi sora ei o aşteptau. Poate că erau sărace, dar se aveau una pe alta. Casa lor mică, dărăpănată, răsuna de discuţii însufleţite, de camaraderie şi de tandreţe. Îşi petrecea zilele cu oameni care o iubeau, care o apreciau.

John nu avea pe nimeni. Nu exista nimeni pe lume – poate cu excepţia lui Ian Clayton – căruia să-i pese vreun pic de el.

Avea să revină în Londra, la jocurile, la târfele lui şi la faptele lui decadente, după care…? Cât de trist că viaţa lui era atât de lipsită de scop! Că i se dăduse atât de mult, dar că văzuse darurile ca pe nişte poveri. Putea face atât de multe lucruri, existau atâtea modalităţi în care i-ar putea ajuta pe alţii dacă ar fi mai deschis faţă de aceste posibilităţi.

Deşi îşi dorea să-i spună aceste lucruri, să-l îmbrăţişeze şi să-l aline, să-i explice diversele moduri prin care putea să găsească mulţumire, ea nu zise nimic, refuzând să fie cea care să umple acest gol. El îşi crease obstacole, îşi făcuse o imagine de nemernic şi neisprăvit şi

se bucura din plin de această reputaţie.

Era un adult, cu resursele necesare pentru a-şi schimba soarta oricând ar dori.

Ea era pe cale să-şi ia adio de la el; după care nu avea să-l mai vadă vreodată, nu avea să mai audă vreodată de el, dar în următoarele luni înspăimântătoare, nici nu intenţiona să se îngrijoreze privind soarta lui. Avea şi ea problemele ei. Probleme reale, care trebuiau rezolvate şi care o copleşeau. Prin comparaţie, necazurile lui păreau neînsemnate, iar ea nu-şi permitea să se lase influenţată de suferinţa lui.

Nu putea rezolva totul pentru toată lumea.

— Trebuie să plec.

Făcu încă un pas către uşă şi către libertatea care o aştepta pe coridor.

— Emma, repetă el, supărat. Merse către ea, luându-i mâinile amândouă într-ale lui. Nu aşa. Nu când eşti atât de supărată.

— Trebuie să plec acum.

— Vino mâine! Am să-mi întârzii plecarea, şi vom vorbi despre asta.

— Nu-mi vine în minte niciun cuvânt care ar mai trebui spus.

Voia doar ca scena aceea chinuitoare să se termine, însă hotărârea ei şi incapacitatea lui de a o convinge îl scoteau din sărite.

— Am zăbovit aici timp de aproape o săptămână doar ca să te mai văd o ultimă dată, se plânse el, enervat, dar tu nu vrei decât să ne certăm.

— Nu mă cert. Plec.

— Te-ai agitat atât pentru o posibilitate extrem de firavă şi eşti furioasă pe mine pentru că nu-ţi pot da răspunsuri imediate la întrebări complicate.

— Nu aştept nimic de la tine. Niciodată n-am aşteptat.

— Aşa spui tu! Flutură un deget mânios pe sub nasul

ei. Ce vrei de fapt de la mine?

— Nimic!

— Mincinoaso, o mustră el. Mă implori cu ochii aia căprui frumoşi ai tăi! Ce să fac? Sugerezi că nu-mi pasă de tine. Că nu aş avea grijă de tine dacă ai rămas gravidă. Că nu am onoare sau integritate. Credeam că ai mai multă încredere în mine!

— Ce anume din ce-ai spus în ultimele minute mă poate face să cred că m-ai ajuta dacă aş fi într-o încurcătură?

— Mă pui să iau decizii importante pentru viitor, să-ţi fac promisiuni pe care nu ştiu dacă le-aş putea ţine. Când nu-ţi pot oferi o soluţie imediată pentru o situaţie care nu există, eşti furioasă şi spui că nu vreau! Te porţi exagerat! Desfăcu braţele în lateral, mânios. Ai vrea să mă prosternez în faţa ta? Să te implor să ne căsătorim? Aşa să fie, atunci! Căzând deodată în genunchi, îi apucă mâna într-a lui, strângând-o tare, şi spuse deodată: Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Sarcastică, în zeflemea, propunerea era plină de ranchiună şi de amărăciune, iar mânia lui o copleşi.

Orice altă femeie probabil n-ar fi luat în seamă mânia lui, ar fi leşinat de bucurie, dar ea înţelese că îl adusese în pragul nebuniei, însă nu se putu gândi la o pedeapsă mai aspră sau la o posibilitate mai dezastruoasă decât să se mărite cu John Clayton.

— Nu, niciodată n-aş face asta, zise ea calm.

Trăgându-se deoparte, el se cutremură de parcă ar fi primit o lovitură pentru care ea fu extrem de derutată. Propunerea lui nu fusese făcută din suflet, şi ar fi trebuit să fie extaziat de refuzul ei.

Era un bărbat rafinat, un burlac convins şi un destrăbălat cu gusturi exorbitante, exotice, care nu s-ar fi legat niciodată de o femeie atât de modestă şi de simplă cum era ea. Atunci de ce părea năucit?

Apoi, la fel de rapid cum apăruse reacţia lui vehementă, el o şi mască, afişând un dispreţ plictisit care îi ascundea trăsăturile de aristocrat. Zâmbi afectat de parcă ar fi anticipat exact acea reacţie, după care plecă agale către dormitorul principal, aşezându-se într-un fotoliu de lângă fereastră.

Tulburată de această schimbare, Emma se simţi mâhnită la gândul că aceste remarci dureroase aveau să fie ultimele pe care şi le vor fi zis unul celuilalt.

Încet, îşi aranjă îmbrăcămintea, zăbovind pentru a se calma, după care se duse în dormitor. El era cufundat în hârtii şi o ignoră complet. Ea îl observă, conştientă că nu avea să mai aibă ocazia de a face asta.

În cele din urmă, el ridică privirea către ea şi se arătă surprins, de parcă ar fi uitat că era acolo. Privirile lor se întâlniră, şi o sumedenie de sentimente se citeau pe chipurile lor, sentimente care însă nu puteau fi exprimate.

— Mulţumesc, murmură ea.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai dat ocazia să petrec un timp cu tine. Voi preţui aceste amintiri.

Făcu o pauză lungă, dar el nu zise nimic. Resemnată, devastată, se îndepărtă, când el îi răspunse:

— Îmi pare rău dacă am creat o situaţie neplăcută. N-am vrut asta. Dacă eşti gravidă, scrie-mi.

— Nu-ţi voi scrie.

— De ce? întrebă el agitat. Ştii că te-aş ajuta!

— Da, sunt convinsă că m-ai ajuta – îl privi peste umăr –, dar apoi aş suferi necontenit ştiind că eu şi copilul meu nu suntem decât o cheltuială lunară pe care o plăteşti pentru a-ţi acoperi una dintre multele greşeli.

John oftă, cu greutatea întregii lumi pe umeri, agonia din privirea lui fiind de nesuportat.

— N-ar fi aşa.

— Exact aşa ar fi. Nemaifiind în stare să rostească

alte vorbe răutăcioase, se duse către uşă, privi pe culoar şi, uşurată că nu era nimeni, ieşi din cameră.

— Să te ia naiba! strigă el către silueta ei care se îndepărta. Să-mi scrii! Anunţă-mă!

— Da, da, am să te anunţ! încuviinţă ea, dorindu-şi să plece cât mai repede, şi fugi fără să privească înapoi.

Capitolul 18

John privea absent în timp ce trecea în trăsură pe străzile Londrei, însă nu avea energia necesară pentru a admira peisajul. Ziua de august era înmiresmată, peluzele din cartierul Mayfair fiind tunse impecabil, iar florile în toată splendoarea lor, însă el abia dacă observă. Trase perdeaua şi se rezemă de spătarul banchetei.

În câteva minute, avea să ajungă la casa din oraş, fapt care-l chinuise pe durata întregii călătorii, şi îşi înăbuşi senzaţia de groază. Nu avea de ce să regrete întoarcerea în Londra. Nici nu avea să continue să se pedepsească pentru ce se întâmplase cu Emma. Era prea târziu pentru a-şi îndrepta comportamentul năvalnic.

Era prea importantă pentru ca el să-i fi pus în pericol reputaţia, să o fi rănit sau să fi abuzat de ea câtuşi de puţin, aşa că nu înţelegea de ce continuase şi ejaculase în ea.

Cu o desconsiderație catastrofală față de ea şi de el, continuase, după ce îi jurase că nu avea să o facă. Singura explicaţie raţională la care se putea gândi – şi cât de nepotrivită! — era că fusese deranjat din cauza despărţirii iminente dintre ei, dându-şi seama că avea să fie un lucru dureros şi detestând că nu putea să schimbe rezultatul într-unul satisfăcător. Când în sfârşit făcuseră dragoste, fusese atât de minunat să fie înăuntrul ei, că se comportase ca un

ticălos.

Avea dreptate să-l acuze că se comportase ca un băiat fără experienţă, continuând impulsiv, fără să se gândească la consecinţe, însă o parte din el se bucurase că făcuse asta. Sperase prosteşte că avea să rămână însărcinată. Şi o marcase ca fiind a lui, lăsând-o poate însărcinată. Era un instinct sălbatic, primar, şi nu-şi putea imagina de unde izvorâse.

Deşi crezuse dintotdeauna că nu putea avea copii, Emma era îndreptăţită să se simtă alarmată. O pusese în primejdie şi se pusese şi pe el, iar când avusese de înfruntat mânia ei, nu făcuse nimic care să sugereze că avea să se revanşeze.

Singura lui sugestie privind îndreptarea greşelii fusese să o facă amanta lui! Pe Emma! Pe care o considera unică, prea bună. Cum putuse să o insulte în asemenea hal? Când discutase despre această posibilitate cu ea, fusese supărat, obosit şi nu gândea limpede, dar toate acestea erau scuze jalnice.

Nu voise să-i devină amantă. Şi cu siguranţă nu-şi dorise să o ia de soţie! Avea să fie un soţ jalnic, şi nu-şi dorea să împovăreze o femeie atât de minunată prin prezenţa lui detestabilă pentru tot restul vieţii.

Aşadar, ce voise ea? Ce anticipase el? Ce rezultat spera să obţină?

O mie de întrebări îi treceau prin minte. Dacă o lăsase gravidă? Dacă – fix în acel moment – ea era însărcinată cu fiul lui? Ce-avea să facă ea? Ce-avea să facă el? Cum putea să îndrepte lucrurile? Gândurile frenetice îl ameţeau repetând necontenit un posibil dezastru, aşa că el le îndepărtă.

Cu siguranţă nu avea să se gândească la un dezastru! De când ea plecase din dormitor mânioasă, el fierbea şi se frământa. Pe durata călătoriei de la Wakefield, fusese însoţit de remuşcări şi de regrete, de parcă ar fi avut mai

multe greutăţi atârnate de gât care-l lăsau fără aer.

Se bucura de revenirea acasă! Nici n-avea să pretindă că nu era aşa.

Deşi nu se reuşise, măcar încercase să repare gafa. Se oferise să o ia de soţie, un avantaj de care orice femeie singură din Anglia s-ar fi agăţat numaidecât, însă ea îl refuzase. Da, se înfuriase şi fusese derutat când îi făcuse propunerea, dar făcuse totuşi oferta, iar ea îl refuzase cu dispreţ.

Înţelesese, precum înţelesese şi el, că *nu* era bărbatul potrivit pentru ea.

Relaţia lor se sfârşise. Nu fusese decât o aventură, o iubire ispititoare frumoasă şi distractivă, o metodă delicioasă de a scăpa de monotonie cât timp stătuse la ţară, dar nimic mai mult de-atât.

Se terminase! De tot! Gata!

O voce lăuntrică îi amintea cât de mult o plăcea, cât de mult îi îndrăgise compania şi îi preţuise opiniile, dar nu avea de ce s-o asculte. Îşi putea stăpâni deznădejdea! Scăpase de plictiseala şi de oboseala care îl conduseseră în braţele ei. Întreaga Londră era, din nou, la dispoziţia lui întru delectare, şi era hotărât să se bucure de fiecare distracţie desfrânată, păcătoasă pe care o putea găsi.

Începând chiar de-acum!

Înainte de finalul săptămânii, Emma Fitzgerald nu avea să fie decât o amintire neplăcută. Peste câteva luni, dacă începea din nou să umble după femei, nici nu avea să-şi mai amintească de ea, nici de zâmbetul ei sau de frumoşii ei ochi căprui.

Avea să dispară complet din amintirile lui. Şi ce bine că scăpa de ea!

Trăsura se opri în faţa casei, iar el zăbovi în vreme ce vizitiul aşează treapta şi se pregăti să deschidă portiera. Coborî, uitându-se la casa lui impunătoare şi goală. Rutherford plecase înaintea lui, aşa că servitorii aşteptau

probabil să-i facă voia, însă nu se grăbi să intre.

Zăbovind, privi cum erau descărcate bagajele, apoi, nemaiavând ce sa facă, înaintă către uşă. Exact atunci, Rutherford îl salută cu o plecăciune slugarnică.

Se plimbă prin foaier, privind în jur. Ştiind că detesta linguşitorii, Rutherford se asigurase că personalul rămânea nevăzut, aşa că păreau a fi doar ei doi în toată casa.

— Stăpânul Ian a eliberat locuinţa? întrebă el impasibil.

— Da, domnule. Lucrurile lui nu mai erau când m-am întors.

John oftă.

— A lăsat vreun bilet? Sau vreo informaţie privind locul unde va sta?

— Nu, domnule.

Slujitorul încercă să pară indiferent, deşi era ros de curiozitate. Fiecare bârfitor din oraş ar fi dat orice să afle detalii, dar nimeni nu avea cum să scoată ceva de la John.

Să speculeze până nu mai pot!

Privi pereţii, mobila scumpă de pe coridorul lung şi se gândi să urce, poate să facă o baie şi să ceară să i se aducă cina, însă holul către dormitorul lui ducea şi către camerele lui Ian şi nu suporta să treacă pe lângă ele şi să vadă că lucrurile fratelui său nu mai erau acolo.

Simţind brusc nevoia de a rămâne singur, se învârti şi ieşi, strigând către vizitiul care voia să ducă trăsura şi îi ceru acestuia să aştepte.

— Pregăteşte-te de un alt drum, Rutherford, spuse el. Peste o zi sau două aş vrea să plec să fac turul proprietăţilor din Yorkshire. Vreau să mă ocup de moştenirea mea şi să revin acasă înainte să treacă toamna.

— Cum doriţi, domnule Wakefield.

— Deocamdată merg acasă la Georgina.

Stăpânirea de sine a lui Rutherford cedă, şi bărbatul făcu o grimasă, însă îşi reveni rapid, mascând neplăcerea

cu eficacitate. Deveni atent, sperând ca angajatorul lui să nu fi observat.

John se apropie de el, îl cercetă, gândindu-se că ar putea să-l îmboldească pe Rutherford să-i dea un răspuns. Dacă omul era suficient de deranjat cât să se trădeze, John voia să ştie de ce.

— Ai vreo problemă cu faptul că o vizitez pe domnişoara Howard?

— Nu, domnule, zise şi înghiţi în sec. Deloc, dar dacă…

Nu-şi putu sfârşi întrebarea, aşa că John continuă:

— Dacă… ce?

— Dacă primim veşti de la domnişoara Fitzgerald? Ce să-i spun?

Aşadar… Rutherford se gândea la Emma? John îşi imaginase că fuseseră discreţi, însă nu toate secretele puteau fi păstrate. Îşi ţinuse Rutherford suspiciunile pentru el sau – mai probabil – le împărtăşise în stânga şi în dreapta? Ei bine, John nu avea să alimenteze zvonuri aiurea sau presupuneri deplasate.

— Te referi la fata vicarului, de la Wakefield? Se prefăcea că nu o cunoaşte sau că nu avea nicio legătură cu ea şi – era convins – îşi semnă intrarea în iad făcând asta. De ce naiba m-ar căuta pe mine fătuca aia?

Dezgustul şi dezamăgirea lui Rutherford erau evidente. Îl cercetă cu severitate pe angajatorul său, după care mormăi:

— Fără niciun motiv, presupun.

— Aşa mă gândesc şi eu, mârâi John.

Curajos, Rutherford adăugă:

— Începuse să-mi placă atitudinea ei îndrăzneaţă, domnule.

Simulând nepăsarea, John ridică din umeri şi insistă:

— N-am petrecut cu ea suficient de mult timp cât să-mi dau seama de asta.

Îşi feri privirea, neputând suporta condamnarea ostentativă a lui Rutherford, şi plecă rapid către trăsură, în care urcă fără să-şi ia rămas-bun. Vizitiul lui obosit porni la drum, şi, în scurt timp, ajunse în faţa casei Georginei.

Deşi era bine-venit la orice oră, încercase să fie politicos şi-şi anunţase întotdeauna vizita. Acum ea nu ştia că el era în oraş, aşa că gestul lui era nepoliticos, dar nu-l interesa. Se simţea îngrozitor şi murea de nerăbdare să facă ceva neglijent, ceva nesăbuit, să se destrăbălеze până uita de el, până ce sufletul şi mintea lui aveau să se liniştească. Măcar de-şi găsea liniştea!

Uşa era încuiată, şi nu ciocăni, ci folosi cheia pentru a intra. Nu era niciun servitor prin preajmă, însă recunoscu râsul Georginei, ce răzbea până la el din camera de zi. Din moment ce nu-l aştepta, îşi dădu seama ce era cu voioşia asta în mijlocul căreia nimerise.

Urcă scările către salonul dezordonat şi către cele două femei care se aflau în el.

Georgina şi sora ei, Gwenda, erau tolănite pe canapele, în rochii aprins colorate, cu părul desfăcut şi picioarele goale. Rochia Georginei era strânsă pe corp, însă cea a surorii ei era mai largă, şi avea unul din sâni expus şi o coapsă sprijinită pe pernele canapelei.

În mod limpede, se delectau cu obiceiurile lor obraznice: băutură şi ţigări. O pipă exotică stătea lângă o carafă cu coniac, iar aerul din încăpere era îmbibat de fum şi mirosea greu a opiu.

Era o scenă depravată, sordidă, genul de scenă pe care o întâmpina de obicei cu mult entuziasm; însă de data aceasta nu simţi nicio bucurie. De fapt, era chiar revoltat, dar îşi stăpâni sila, încercând să nu simtă nicio emoţie faţă de ceea ce avea să facă.

— Bună, Georgina.

Se rezemă de tocul uşii, cu braţele încrucişate pe piept.

— Wakefield!

Sări de pe canapea, dar mişcarea rapidă o dezechilibra, aşa că se prinse de canapea pentru a se ţine pe picioare.

Groaza provocată de apariţia lui neanunţată fu evidentă. În mod clar, nu avea niciun chef să-l distreze, dar afişă un zâmbet amabil şi se prefăcu încântată.

— Cât mă bucur să te văd. Când ai ajuns acasă?

— Chiar acum. Păşi în cameră de parcă era stăpânul casei – ceea ce şi era – şi, în mod iraţional, fu puţin dezamăgit de întâmpinarea ei lipsită de sinceritate. O asemănare cu Emma îi veni dintr-odată în minte. Fusese dintotdeauna veselă, însufleţită şi chiar fericită când era cu el, iar el alungă acea imagine enervantă.

Georgina era plătită – şi încă foarte bine – să se ocupe de el. Sentimentele nu intraseră vreodată în calcul, iar el n-ar fi vrut niciodată ca ea să se prefacă ataşată de el. Se purta ca un tont stângaci.

Cu un gest graţios, ea îl invită pe canapea.

— Îţi aminteşti de sora mea, Gwenda?

— Desigur.

— Lord Wakefield, rosti Gwenda, şi una din mâinile ei alunecă pe talie, desfăcându-şi centura, în vreme ce faldurile rochiei ei se mişcau, lăsând să i se vadă goliciunea.

Moderne, senzuale, ispititoare, formau un cuplu frumos, îndrăzneţ, aventuros, gata de orice distracţie, însă, în mod bizar, el nu simţi nici cea mai slabă dorinţă. Pentru un scurt moment, fusese tentat să plece, să le lase în rutina lor depravată şi să se lipsească de desfătarea trupească, dar, de îndată ce gândul acesta absurd se contură, pufni în râs.

De ce să se abţină? Nu avea obligaţii faţă de nicio femeie, nu era reţinut de nicio constrângere. În patruzeci şi opt de ore, avea să plece către Yorkshire. Înainte de asta,

era nerăbdător să se delecteze cu activităţile lui preferate – şi nu se simţi deloc vinovat din cauza acestei decizii.

— Vrei ceva de băut? întrebă Georgina, alungând liniştea ciudată care se aşternuse între ei.

— Aş vrea, da.

Luă un pahar, îl umplu cu whisky şi i-l întinse lui. Degetele lor se atinseră, iar el observă că nu simţi nimic ca urmare a contactului.

Se concentră din nou asupra băuturii şi înghiţi o gură, cum făcea de obicei, dar, pentru că abia de mai pusese băutură în gură de când o cunoscuse pe Emma, îşi pierduse rezistenţa, iar lichidul îi arse gâtul. Ochii îi lăcrimară şi aproape că se făcu de râs tuşind şi scuipând.

Adunându-şi repede puterile, se adresă Georginei:

— Am avut o călătorie tare obositoare. Aş vrea să fac o baie, urmată de un masaj şi să de cină. Sunt lihnit.

— Sigur, John.

Între timp, ea îşi recăpătase stăpânirea de sine şi sări de parcă nimic nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să-i satisfacă orice capriciu.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe buze într-un fel care îl enervă, după care ieşi pentru a-i chema pe servitori.

După ce plecă, Gwenda bătu uşor cu mâna în canapea, afişând un zâmbet natural care promitea multe episoade de extaz erotic.

— Nu ne-am mai văzut de o grămadă de timp, Lord Wakefield.

— Da, aşa este, admise el, apoi traversă încăperea şi se aşeză.

*

Georgina zăbovea la masa unde lua micul dejun, sorbind ciocolata caldă şi contemplând plicul sigilat aflat dinaintea ei. Nu se grăbea să-l deschidă. Orice mesaj

conţinea acel plic era primejdios şi putea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna.

Părea ceva primejdios – simţea asta cu toată fiinţa ei o presimţire feminină că aveau să fie veşti proaste.

Scrisoarea era de la domeniul Wakefield şi fără îndoială avea să explice ce se întâmplase cu John. Înainte ca el să plece la Yorkshire, vizita lui scurtă fusese descurajantă. Stătuse îmbufnat, evident tulburat de o dilemă importantă, şi nu voise – sau poate nu putuse – să petreacă din cauza acelei îngrijorări.

Nimic din ce încercase ea nu reuşise să-i alunge tristeţea şi mare parte din pasiunea lui pentru vicii şi depravare dispăruse, ceea ce era o descoperire îngrozitoare pentru cineva ca ea.

Dacă avea să continue cu această stare şi renunţa complet la tendinţele lui de a-şi trăi viaţa la maximum, ce avea să se întâmple cu ea?

Era necesar să ia măsuri drastice. Trebuia să fie hotărâtă, dar, în acelaşi timp, nu greşea cu nimic dacă începea să investigheze în particular şi discret alte oportunităţi financiare – doar pentru eventualitatea în care eforturile ei dădeau greş şi aranjamentul cu John lua sfârşit.

Ridică plicul şi-l examină, verificând greutatea şi dimensiunea acestuia în palmă. Fusese destul de uşor să-l însuşească din corespondenţa zilnică a lui John. Servitorul care îl furase era un jucător împătimit care avea întotdeauna nevoie de bani, ceea ce Georgina îi oferea bucuroasă în schimbul unor servicii.

O femeie nu putea avea niciodată prea mulţi prieteni în locurile potrivite!

Nu era convinsă ce anume o făcuse să caute o scrisoare, dar acum, că sosise corespondenţa, se bucura nespus că avusese o asemenea intuiţie.

Sătulă să stea în suspans şi să tot amâne inevitabilul, vârî degetul mare sub sigiliu şi îl ridică uşor, cu grijă. Dacă

nu era ceea anticipase ea, avea să-l resigileze şi să-l strecoare în cutia poştală a lui John, fără ca nimeni să-şi dea seama că plicul lipsise pentru o vreme de la locul lui.

Cu un calm imperturbabil, parcurse textul, cu buzele curbate a dezgust, în timp ce inima îi bătea la gândul că dezastrul era iminent.

În documentul îngrijit, scris de o femeie, stătea scris:

Dragul meu John, regret că mă văd nevoită să-ţi scriu aceste veşti teribile, dar, când ne-am despărţit, mi-ai spus să te contactez dacă se întâmplă ceva…

Când termină de citit pagina, clătină din cap dezgustată.

— Fată proastă, tare proastă! bombăni ea în încăperea tăcută.

Împături din nou hârtia şi lovi marginea acesteia de lemnul mesei, fierbând, speculând, gândindu-se la ce avea să se întâmple dacă John afla vestea – şi ce urma să se întâmple dacă nu o afla.

Ce să facă el cu *aceste* veşti?

În cele din urmă, hotărî că nu exista decât o soluţie. Gândul că el ar putea sări să o ajute pe destrăbălată aia i se părea greu de suportat.

Epistola trebuia distrusă.

Dacă avea să afle ulterior că fluşturatica scrisese pentru a-l informa despre situaţia ei, avea să fie prea târziu pentru ca el să intervină, şi nimeni nu avea să se întrebe vreodată cum de se pierduse scrisoarea de la ea.

Serviciile poştale nu erau deloc de încredere.

O lumânare stătea aprinsă pe bufet. O smulse şi ţinu colţul scrisorii deasupra flăcării. Odată ce foaia deveni prea fierbinte, îi dădu drumul pe farfurie, iar acesta se prefăcu în scrum, după care se duse până la vatră şi aruncă bucăţile rămase în foc.

În vreme ce ultima dovadă dispărea, ea folosi un şerveţel să se şteargă pe degete, înlăturând orice semn că umblase cu mâinile în scrum, după care urcă la etaj pentru runda de după-amiază de socializare.

*

Emma rătăci pe holul casei parohiale şi cercetă detaliile casei în care se născuse şi în care crescuse. Pentru că locul acesta era acum reşedinţa unui burlac, multe lucruri erau diferite faţă de cum fuseseră pe vremea când locuinţa era folosită de familia Fitzgerald, însă ambianţa familiară o liniştea.

„Pot face asta!” îşi spuse în sinea ei. „Pot!”

Trecuseră zece săptămâni de la teribilul incident din dormitorul lui John, când se iubiseră atât de tandru şi se luptaseră atât de încrâncenat. De la acea întâlnire desfrânată, se întrebase adesea cum de doi oameni care împărtăşiseră momente atât de intime ajunseseră la un punct atât de urât în relaţia lor.

Îl ura! Îl iubea! Şi simţea cu intensitate fiecare schimbare tumultuoasă de senzaţii.

Cum putea pasiunea pentru el să o aducă într-un asemenea hal?

Umilită, degradată, înnebunită, se duse până la bibliotecă, unde menajera spusese că Harold era în final gata să o primească. O lăsase să aştepte aproape o oră, după care pierduse vremea uitându-se la ceas, numărând cât de greu se scurgeau minutele.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o asemenea strâmtoare, Emma ar fi refuzat să-i facă jocul. Încerca să îi demonstreze ceva sau să o înveţe o lecţie, dar ea nu-şi dădea seama care era intenţia lui. Era însă într-o stare jalnică, motiv pentru care aşteptase.

Deşi nu ştia sigur ce anume se întâmplase între timp,

era evident că el nu mai părea dornic să o ia de soţie. Ideea că el s-ar fi putut răzgândi o făcu să se înfioare.

Dacă nu mai era interesat, ce avea să facă ea? Ce opţiuni avea?

Mai demult, fusese un vizitator frecvent al ei, dar în ultima vreme îl văzuse doar foarte rar. Nu îi mai propunea să meargă la picnic sau la plimbări cu trăsura, nu o vizita să o întrebe de sănătate. La biserică, ea şi Jane îl salutau după slujbă, dar el era rece şi rezervat, şi din atitudinea lui faţă de ea, se cunoştea că ceva se schimbase radical.

Emma se temea că îl enervase, deşi nu-şi putea da seama cum anume. Putea fi foarte plicticos, tipicar, deşi ea încercase întotdeauna să fie politicoasă. Şi totuşi, ceva îl îndepărtase.

Reuniunea din sat, unde enoriaşii sărbătoreau recolta la final de septembrie, se ţinuse cu o săptămână înainte, iar ea fusese sigură că el avea să o invite să-l însoţească, însă el nu o făcuse, şi pentru ea era un semn rău având în vedere circumstanţele.

Fiind tot mai îngrijorată, se apropie de bibliotecă.

Uşa era deschisă, dar ciocăni oricum, răceala dintre ei făcând-o să se simtă incomod din cauză că dăduse buzna. Nemulţumită, observă că el stătea la biroul care-i aparţinuse tatălui ei, cufundat în hârtii, şi că nu ridică privirea atunci când ea intră.

Îi era dor de tatăl ei, de existenţa ei din acele vremuri, de modul cum se desfăşura viaţa ei pe vremea când nici nu-şi dădea seama cum treceau zilele, când nu existau surprize la care să se aştepte, nici catastrofe, nici suferinţă sau mâhniri. Niciun John Clayton care să facă prăpăd în viaţa ei.

Tatăl ei fusese un bărbat plin de compasiune, care îşi petrecuse toată viaţa ajutându-i pe cei mai puţin norocoşi.

Cât de enervant că lui Harold i se dăduse voie să fie succesorul tatălui ei! Era furioasă în mod inexplicabil, dar îşi

reţinu orice comentarii, ca să nu trădeze sentimente cărora nu îndrăznea să le dea glas.

— la loc.

Era enervat, ca şi cum vizita ei era o pierdere de vreme.

Fiind ocupat cu sortarea şi aranjarea documentelor, el o ignoră, înfuriind-o cu lipsa lui de politeţe, dar Emma se stăpâni. Având în vedere starea curentă şi dificilă a relaţiei lor, nu putea să arate nici cea mai mică urmă de iritare.

După o îndelungă cugetare privind condiţia ei, se hotărâse să-l caute pe Harold pentru a-i cere ajutorul. Îi scrisese vicontelui de Wakefield cel preamărit, însă acesta nu se sinchisise să-i răspundă, şi nu mai era nimeni la care să poată apela. Cu siguranţă, nu putea apela la mama ei. Chiar dacă aceasta ar fi fost în toate minţile, nu fusese niciodată o femeie puternică şi nu ar fi putut face faţă unor asemenea veşti. Iar Jane era mult prea tânără.

Emma nu avea nicio confidentă de încredere şi, deşi se înţelegea bine cu multe dintre femei, nu putea discuta cu ele situaţia ei.

O asemenea veste ar fi circulat imediat prin vecini, iar Emma avea nevoie de discreţie absolută.

Deşi se chinuise, nu găsise nicio alternativă. Nu mai cunoştea niciun alt gentleman care ar fi putut să o ajute. Numai pe Harold. La început, el fusese îndrăgostit lulea, aproape obsedat de ideea de a se căsători cu ea. Acest tip de afinitate nu avea cum să înceteze peste noapte. Probabil că încă o simpatiza.

Se ruga să-şi găsească vorbele potrivite pentru a-i prezenta situaţia – fără să se umilească!

— Ce s-a întâmplat? întrebă el deodată.

Aruncă deoparte hârtiile şi se răsuci în scaun, cu degetele strânse pe piept – în privire i se citea un soi de venin care o sperie, care era absurd.

Acesta era Harold! Anost, plictisitor, mătăhălos,

Harold cel de încredere.

Pentru o clipă, şovăi, după care reveni:

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— În calitate de…? Preot?

— Da, dar speram să-ţi vorbesc şi ca unui prieten.

Zâmbi nesigură, dar el nu-i arătă în schimb nici urmă de amabilitate.

— Închide uşa, spuse el şi făcu semn cu capul către uşă.

Ridicându-se, se duse şi o închise. Îi simţi privirea tăioasă în ceafă, dar reveni pe scaun, cu fruntea sus, deşi mâinile îi tremurau, iar ea şi le vârî sub fustă.

— Am o mărturisire de făcut şi…

— Poftim? strigă el, întrerupând-o. Nu te aud.

— Ei bine… ai vrut să te căsătoreşti cu mine vreme de câteva luni – o privea cu atâta răutate, că nu era sigură că avea s-o lase să-i mărturisească tot adevărul, aşa că se grăbi – şi te-am tot amânat. Mărturisesc că am fost nepoliticoasă, dar în ultima vreme mă întrebam dacă… dacă… ai vrea…

Deşi îşi imaginase această conversaţie de nenumărate ori, realitatea nu semăna deloc cu ce avusese ea în gând. Nu putea exprima ceea ce dorea. Ruşinea era prea mare, iar povara ei o se părea de neconceput.

De fapt, ea abia dacă îl cunoştea pe Harold şi fusese ridicol să-şi închipuie că putea să-l roage să o protejeze de batjocura celorlalţi, că putea să-i anuleze păcatele în ochii comunităţii. Era pur şi simplu disperată, iar neliniştea nu o ajuta prea mult.

Nu putea face asta. Nu lui. Nimănui.

O, ce n-ar fi dat să-l poată strânge de gât pe John Clayton! Dacă ar putea să-şi încolăcească mâinile în jurul gâtului lui pentru zece secunde amărâte, n-ar fi regretat ziua aceea!

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin.

Dădu să se ridice, dar vocea lui ascuţită o opri.

— Stai jos! porunci el, bătând darabana furios pe masă. Poţi să-mi spui orice. În definitiv, suntem *logodiţi.*

Fără îndoială că se prefăcea îngrijorat pentru ea, iar cuvântul „logodiţi” avea în el atâta ranchiună şi dispreţ, că ea se trase la distanţă de el, dând să plece, fiind însă îngrijorată pentru că nu ştia cum putea să o facă. Şi-apoi, gândurile ei erau atât de agitate, panica ei atât de mare, că nu putu să ia o decizie care să-i salveze viaţa.

Alunecă pe scaun şi nu putu rosti un cuvânt, nu putu să explice de ce se afla în biblioteca lui. Lacrimile stăteau să-i curgă. Devenea din ce în ce mai sensibilă şi cel mai mic lucru o făcea să plângă, în plus, era extrem de obosită. Din cauza muncii grele. Din cauza chinului, şi a trudei, şi a disperării.

— Dă-mi voie să ghicesc, o mustră el. Eşti într-o situaţie grea şi ai nevoie de mine ca să ieşi din ea.

— Aşa credeam, dar m-am înşelat. Nu-ţi pot cere aşa ceva.

— De ce nu, dragă Emma? Sunt logodnicul tău! În curând voi fi soţul tău! Ce s-a putut întâmpla atât de îngrozitor încât să nu poţi împărtăşi cu mine?

Felul jignitor în care vorbea, atitudinea şi ostilitatea lui erau atât de nepotrivite omului pe care-l ştia ea, că nu-şi putea da seama ce anume îl făcuse să devină atât de duşmănos. Ocolind masa, se aşează în faţa ei. Nu era extrem de înalt, dar ea stătea jos, aşa că el o intimida cu prezenţa.

— Ai venit, cumva, aici ca să-mi spui că eşti gravidă? Cu alt bărbat?

Emma se cutremură.

— De unde ştii?

Răutatea lui căpătă proporţii.

— Deci este adevărat!

— Da.

Îşi privi pântecele, conştientă că privirea lui licărea

îndreptată către abdomenul ei, către sânii ei, şi el o evaluă într-un mod cât se poate de libidinos şi de dispreţuitor. Cercetarea fu atât de meticuloasă, că Emma se simţi ca şi cum ar fi fost dezbrăcată în faţa lui şi se chinuia să reziste impulsului de a-şi acoperi trupul cu mâinile, ca el să nu o mai privească în asemenea fel.

— Ţi-a plăcut să îţi faci de cap cu vicontele tău cel drag, Emma?

Dumnezeule! Ştia despre John! Cum putea şti?

— N-am vrut să…

— Gura! Se aplecă, apropiindu-şi faţa de a ei, forţând-o să-l privească. Te-ai făcut de ruşine! Şi pe mine m-ai făcut de ruşine! Ai idee cât de dezgustat sunt de ceea ce-ai făcut?

— Nici nu pot…

— Voiam să te iau de nevastă! Să te cinstesc şi să te respect! Mi-a păsat de tine. Am avut grijă de tine. Tot ce aşteptam în schimb era să fii virgină când ne căsătoream. Am cerut prea mult?

— Nu.

— În schimb, eşti pângărită, spurcată, însărcinată! Îndrăzneşti să vii să mă implori să te iau de nevastă! Să cresc alt copil de parcă ar fi al meu!

Înainte ca ea să-şi dea seama de intenţia lui, el se îndreptă şi o plesni cât de tare putu. Emma se clătină, încercând să scape de mânia lui.

— Târfă!

Clocotea. O plesni din nou, aruncând-o de pe scaun direct pe podea.

— O, Doamne! O, Doamne! gemu ea iar şi iar, ţinându-se de obrazul lovit.

— Şi cum a fost, Emma, să ţi-o tragi cu nobilul tău drag? I-ai supt-o? L-ai lăsat să ţi-o tragă în fund? Fiecare remarcă a lui era ca o lovitură sălbatică. Cât de departe aveai să mergi înjosindu-te doar ca să-i atragi atenţia?

Târându-se în genunchi, Emma se chinui să-şi recapete echilibrul ca să poată pleca, dar era atât de uluită, că nu putu să reacţioneze. Muşchii ei nu ascultau nici cea mai elementară comandă.

Nimeni n-o mai lovise vreodată, şi era complet bulversată de purtarea lui necivilizată, îngrozită de brutalitatea care putea urma. Încercă să se târască, însă el o înşfacă de gât, stând deasupra ei şi scuturând-o.

— Povestea ta este jalnică! Atât de obscenă! Fiica inocentă a vicarului, sedusă de marele lord! O strânse de gât, zgâlţâind-o şi făcând-o să plângă. Cum a reuşit să te atragă? Cu bani? Cu podoabe? Cât de puţin timp a trecut înainte să te facă să-ţi desfaci picioarele?

— Nimic, spuse ea. Nu mi-a oferit nimic.

— Trebuie să-ţi fi promis ceva. Ce anume? Dragoste eternă? Devotament total? Ca şi cum atingerea ei îl făcea să se revolte, îi dădu drumul şi se îndepărtă, dar nu înainte de a o lovi în coaste atât de tare, că i se tăie respiraţia. Ei bine, vezi acum cât de mult valorează promisiunile lui, nu-i aşa? Unde este acum, Emma? Unde este stimabilul tău lord acum, după ce te-a adus în situaţia asta patetică?

Cu furia dezlănţuită, se îndepărtă de ea, ca şi cum nu mai avea de gând să facă şi alte gesturi violente, iar panica ei se domoli. Nu credea că avea să o lovească din nou, dar nu putea fi sigură. Derutată, dezorientată, se chirci pe covor. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Harold avea dreptate: Cum putuse John să-i facă asta – cum putea orice bărbat care avea conştiinţă să facă una ca asta? —, să provoace acest dezastru după care să plece nestingherit?

Nici nu-i scrisese vreo scrisoare ca să o întrebe de sănătate. Nu-şi trimisese niciodată vreun servitor pentru a vedea ce mai făcea. Casa mai bună pe care i-o promisese – pe care ea spusese că nu o voia – nu se concretizase niciodată.

Plecase în Londra şi uitase de ea.

În ultima lui zi la Wakefield, insistase să fie înştiinţat dacă rămăsese gravidă, aşa că, odată ce bănuielile îi fuseseră confirmate, îl anunţase, dar nu primise niciun răspuns la scrisoare. Dacă îi mai rămăsese vreun pic de afecţiune pentru ea, n-ar fi trebuit să răspundă? Chiar dacă ar fi făcut-o numai cu scopul de a-i trimite ceva bani…

Harold fusese singura ei speranţă – chiar dacă slabă şi îndepărtată. Ce avea să se întâmple cu ea? Cu mama şi cu sora ei? Nu suporta să se gândească la asta!

Umilită, ruşinată, nu ştia de când stătea acolo, cu Harold privind-o din cealaltă parte a camerei, însă vocea lui o scoase brusc din reverie.

— Termină cu bocetele şi ridică-te. M-am săturat de tine.

Slăbită şi abia ţinându-se pe picioare, se ajută de braţul fotoliului pentru a se sălta în picioare. Arăta groaznic, cu nasul roşu şi ud din pricina plânsului, cu obrazul umflat şi pulsând din cauza loviturilor primite. Părul îi era ciufulit, iar câteva agrafe i se împrăştiaseră, aşa că se aplecă să le ia.

— Voi anunţa căsătoria duminică, spuse el deodată, dar nu putem amâna patru săptămâni întregi. Vom aştepta puţin, iar nunta se va ţine în două săptămâni începând de azi.

Nu-i venea să creadă că el era convins că ea avea să se mărite cu el după ceea ce tocmai se întâmplase.

— N-am s-o fac, nu.

— Ba ai s-o faci!

Se aplecă deasupra ei, speriind-o din nou.

— Şi dacă refuz?

— Voi pune bărbaţii din sat să te târască până la biserică şi să te lege şi să-ţi pună căluş, după care te voi acuza de preacurvie. După care vei fi izgonită. Doar cu hainele de pe tine.

— Vecinii nu mi-ar face niciodată una ca asta! protestă ea, deşi nu era atât de încrezătoare precum pretinse.

Cine putea şti cum avea să reacţioneze lumea?

— Pentru o persoană care pretinde a avea habar despre condiţia umană, chiar nu înţelegi oamenii. Râse perfid. Se vor bucura să te vadă defăimată, se vor bucura nespus să vadă că o persoană atât de pioasă şi de cinstită ca tine a păcătuit în asemenea hal. Mai ales cu un bărbat ca Wakefield. Este urât de toată lumea.

Acest lucru nu era neapărat adevărat, nu după ce-l convinsese să anuleze evacuările şi să amâne chiriile, dar de aceste avantaje se bucuraseră numai câţiva dintre cei nevoiaşi. Care era opinia generală? Familia Clayton era adesea învinuită de diverse nenorociri, dintre care unele se petreceau din vina lor, unele nu. Exista un grup de instigatori plini de resentimente şi de rea-voinţă. Aveau acele suflete nemulţumite să-i urmeze ordinele lui Harold doar ca să se răzbune pe John?

Ura lui Harold era evidentă, iar ea se simţi datoare să întrebe:

— Dacă mă urăşti atât de mult, de ce ai vrea să te însori cu mine?

— Beneficiile vor fi mai numeroase decât pierderile.

O trase aproape, lipind-o de el, astfel că Emma îi simţi mădularul erect! Era tare ca un bolovan! Oricât de scârbos părea, el fusese excitat de ceartă, fusese aţâţat de ură.

Se chinui să se elibereze, să mărească distanţa dintre ei, însă el o ţinea prea strâns şi se lipise de coapsa ei, ca ea să-i simtă erecţia, în mod jignitor, îi mângâie sânul, jucându-se cu el, frământându-l, ciupind-o ca să o doară.

— Îmi imaginez că se vor petrece o mulţime de scene deocheate în dormitorul nostru. Se aplecă să o lingă şi să-i muşte lobul urechii. Vor fi avantaje în a fi căsătorit cu o târfă.

— Ticălosule! urlă ea, tremurând de dezgust, iar el o ciupi şi mai tare de sfârc.

— Desigur, fapta mea bună nu o include şi pe dementa de maică-ta. Voi lua legătura cu azilele de nebuni, ca să găsesc un loc pentru ea, dar Jane va locui cu noi. O sărută pe gât, umplând-o de salivă, făcându-i scârbă. Acum, că ştiu ce târfă e sora ei, datoria mea de bun creştin mă obligă să mă ocup de educaţia micuţei. Trebuie să o feresc de influenţa ta nefastă.

— Nici într-o mie de ani.

Râse din nou.

— Vei avea un acoperiş deasupra capului, iar reputaţia ta va rămâne intactă. În schimbul bunăvoinţei mele, vei face tot ce spun. În fiecare noapte, Emma. Îţi sugerez să te pregăteşti.

Adunându-şi toate forţele, ea îl împinse la o parte, dar îşi dădu seama că reuşise să scape numai pentru că o eliberase el. Era mult mai puternic decât ea; dacă ar fi vrut să o bruscheze în continuare, ar fi făcut-o cu uşurinţă.

— Eşti nebun! strigă ea înfiorată şi îngrozită.

— O să fie aşa cum spun eu, o avertiză. Pregăteşte-te!

Emma se îndepărtă, grăbită să iasă în hol, şi ieşi în aerul curat, proaspăt şi în lumina soarelui, dorindu-şi să scape de chinul şi de nebunia lui, după care fugi până acasă fără să se mai oprească.

Capitolul 19

Din loja sa de la balconul teatrului, John privi în jur şi suspină adânc.

În cele două luni în care lipsise din Londra, nu se schimbase nimic, şi înnebunea de plictiseală. Piesa era ca de obicei mediocră, cu aceiaşi oameni anosti, iar după

spectacol veneau aceleaşi preocupări jalnice.

Dacă altădată ar fi fost plin de energie şi nerăbdător să înceapă noaptea lungă presărată cu nenumăratele distracţii, acum nu-şi putea găsi nici măcar o urmă de entuziasm. Îşi pierduse răbdarea cu personajele lipsite de esenţă care se prefăceau a-i fi prieteni şi pentru modul superficial de a-şi petrece timpul, deşi poate că în realitate nu-şi *pierduse* interesul pentru distracţii uşuratice. Bănuia că de fapt acesta nu existase niciodată.

În mod uimitor, începea să înţeleagă că o mare parte din decadenţa pe care o acceptase era de fapt dezgustătoare pentru el. Avusese o misiune iresponsabilă, lungă de cincisprezece ani, de a-şi scoate din minţi tatăl, de a împlini fiecare dintre aşteptările scăzute ale bărbatului bătrân şi dificil, având multe obiceiuri viciate şi dedându-se celor ştia că aveau să-l înfurie pe bărbat.

Când fusese tânăr, i se păruse fascinant şi incitant să-şi testeze limitele şi să încalce toate regulile, însă comportamentul pe care-l adoptase din ură şi mânie devenise în timp un mod de viaţă. Nu-şi putea explica cum şi de ce îşi permisese să fie atras într-o asemenea existenţă depravată, însă nu putea să mai ducă o existenţă atât de jalnică.

Poate că în sfârşit se maturizase. Sau poate că petrecerea unei lungi perioade la ţară cu enervanta şi neobrăzata fiică de vicar îl forţase să se privească mai cu atenţie – cum fusese, încotro se îndrepta, ce îşi dorea de la viitor.

Pe parcursul relaţiei lor scurte, ea îi sancţionase şi îi corectase excesele şi necumpătarea, îl îndemnase să se perfecţioneze, şi, deşi crezuse că o ignorase folosindu-se de obişnuita lui abilitate de a ignora ce nu voia să audă, ceva se schimbase în el.

Transformarea începuse după ce el revenise în Londra de la Wakefield. Singur, indispus, iritat şi nemulţumit, le

vizitase pe Georgina şi pe sora ei, intenţionând să se delecteze cu plăcerile indecente pe care acestea i le-ar fi oferit, înainte să plece pentru o vreme la Yorkshire. Fusese pregătit să se afunde în viciu, să ia parte la orice perversiune pe care ar fi născocit-o Georgina, dar constatase că nu fusese capabil să ducă lucrurile până la capăt.

Stătuse puţin, mai luase ceva de băut, avusese o conversaţie scurtă şi deocheată cu Gwenda, dar undeva între discuţii şi declaraţia lui Georgina cum că baia era pregătită pentru el, entuziasmul îi pierise. Atracţia pe care o găsea adesea la un asemenea comportament sordid dispăruse şi, uimindu-le atât pe femei, cât şi pe sine, îşi terminase de băut whisky-ul şi plecase fără să-şi fi desfăcut măcar un buton de la manşetă.

În săptămâna anterioară se întorsese discret în Londra, însă nu o anunţase pe Georgina – nici pe oricine altcineva. În cele şapte zile, rămăsese sechestrat în casa sa din oraş, meditând asupra şederii sale la Wakefield şi asupra drumului la Yorkshire.

Fusese singur de-a lungul călătoriei, cu mult prea multe ocazii să se gândească şi să fiarbă la foc mocnit, şi începuse să aibă o nouă perspectivă. Asupra sa. Asupra lumii.

În cele din urmă, apatia fusese cea care îl îndemnase să meargă la teatru, însă, în timp ce se uita în jur la aristocraţii bogaţi şi leneşi din aceeaşi pătură socială ca el, niciuna dintre pasiunile lui anterioare şi niciunul dintre foştii săi camarazi nu îl atrăgeau câtuşi de puţin.

La sosirea lui, câţiva dintre prietenii săi apropiaţi i se alăturaseră, şi se aşteptau să chefuiască împreună cu ei după spectacol. Ar fi mers la jocuri de noroc şi să bea, apoi la prostituate, însă John detesta ideea de a ieşi în oraş. Distracţiile lor obişnuite păreau atât de superficiale.

Zâmbi, amintindu-şi de Emma Fitzgerald. Ce-ar fi

gândit ea dacă l-ar fi văzut acum?

După perioada de început petrecută la Wakefield şi după ce ea îi gonise însoţitorii, John nu mai jucase zaruri sau jocuri de cărţi. Gustase din băutură doar cu rarele ocazii când trecuse pe la Georgina şi acum chiar îi plăcea să fie treaz. Îşi petrecuse un deceniu într-o permanentă stare de beţie şi uitase cum e să ai mintea limpede, să cobori din pat în fiecare dimineaţă, în formă şi alert.

Cât despre conduita lui sexuală…

Ei bine, părea să lase în urmă notorietatea sa de libertin promiscuu. Potenţiale concubine îi ieşeau mai mereu în cale, însă, în mod neobişnuit, el nu simţea imboldul de-a răspunde farmecelor lor. La reşedinţa Yorkshire întâlnise o văduvă deosebit de atrăgătoare care făcuse mai mult decât doar să sugereze discret că ar vrea să aibă o aventură, însă insinuările ei seducătoare nu îi măriseră pulsul – şi cu atât mai puţin vreo parte a corpului.

După ce o avusese pe Emma drept iubită, nimeni altcineva nu se putea compara, şi se gândea acum serios dacă nu cumva îi era destinat să rămână celibatar pentru tot restul vieţii.

Împreună cu ea avusese cu adevărat parte de fericire şi de pasiune şi nu putea găsi energia necesară de a se culca cu altcineva doar în scopul eliberării tensiunii fizice. Simplele plăceri carnale păreau atât de lipsite de scop. Dacă avea de gând să depună atât de mult efort, îşi dorea mai mult decât simpla satisfacţie trupească.

Voia râsete, spontaneitate, euforie, prietenie.

Altfel de ce s-ar mai obosi?

Zâmbind din nou, îşi aminti de Emma şi de cum intrase furtunos în biblioteca lui de la moşia Wakefield. Scandalizată, ţanţoşă, hotărâtă, fusese cu adevărat o privelişte demnă de admirat! Îl ademenise şi îl fermecase aşa cum nici nu visase vreodată că ar fi posibil.

Se gândea adesea la ea, şi era mult mai mult decât o

amintire întâmplătoare. Întotdeauna mintea îi fugea la ea, întrebându-se cum se mai descurca şi dacă – din întâmplare – devenea şi ea uneori nostalgică din cauza lui, deşi probabil că gândurile care-l implicau pe el erau pline de mânie şi de furie.

Obsesia lui pentru ea era ridicolă şi inutilă, însă nu se putea controla. Se gândea neîncetat la ea, la soarta ei, în asemenea măsură încât ridicase peniţa de câteva zeci de ori, gata să-i scrie s-o întrebe de sănătate, însă fusese prea laş să înşire cuvintele pe hârtie. Probabil că ar fi fost atât de furioasă, încât ar fi făcut bucăţi orice scrisoare fără s-o citească mai întâi.

Desigur, nici ea nu îi scrisese, deşi el fusese atât de sigur că avea să o facă. Primul lucru pe care îl făcuse când se întorsese din Londra fusese să scotocească prin scrisori, căutând-o pe a ei, şi fusese uimit să descopere că nu primise nici măcar una. Dacă ea ar fi făcut primul pas în a reface legătura dintre ei, gestul acesta i-ar fi oferit lui curajul necesar să răspundă, însă Emma n-o făcuse – şi nu o putea învinui pentru asta.

Cu siguranţă că amintirile ei despre timpul petrecut împreună cu el erau extrem de diferite de ale lui. Îi oferise oare măcar o fărâmă de fericire? Existase oare măcar un moment în care să nu fi fost poruncitor sau despotic? Îl mustrase periodic că era plin de sine, orgolios, prea încrezut, şi John se îndoia că distanţa dintre ei îmblânzise acele amintiri vagi ale ei.

Cât de mult îşi dorea să poată schimba trecutul!

Acea ultimă după-amiază odioasă fusese îngrozitoare, cu toate că el plănuise să fie minunată, şi pusese în umbră tot ce se întâmplase între ei. Întâlnirea lor finală ar fi trebuit să fie minunată, şi nu era corect ca acea confruntare să întunece toată bucuria de până atunci.

Ea era încă la Wakefield, ştia asta, pentru că administratorul moşiei făcuse o referire la ea într-o

propoziţie concisă dintr-un raport. Nu pomenise însă decât că aştepta ca o locuinţă potrivită să devină disponibilă şi că spera să reuşească să mute familia Fitzgerald înainte de sosirea iernii.

Din moment ce era singura informaţie pe care John o avea despre ea de când plecase, recitise acel pasaj de mii de ori, căutând în mod ilogic orice semnificaţie ascunsă care ar fi putut sta în spatele acelui comentariu obscur.

Cu siguranţă că ea l-ar fi contactat dacă ar fi avut nevoie de el! Dacă situaţia i s-ar fi înrăutăţit, l-ar fi anunţat, nu-i aşa?

Chiar în timp ce această întrebare absurdă îi răsări în minte, el o alungă. Nu i-ar fi cerut niciodată ajutorul. Trebuia să accepte realitatea! Nu voise niciodată nimic de la el, şi, dacă el ar ceda şi i-ar oferi prosteşte ajutorul, ea l-ar refuza.

Era un bărbat mândru şi n-avea de gând să o implore să-l lase s-o întreţină. Trebuia să o uite, să meargă mai departe, însă problema era că nu avea nicio direcţie în care să se îndrepte.

Scoţând încă un oftat lung, se ridică şi îşi ocoli însoţitorii, ieşind din lojă înspre coridor. Lumea avea să presupună că ieşise să bea ceva sau să fumeze şi că avea să se întoarcă în scurt timp. Aveau să treacă minute bune până să-şi dea seama că el plecase pe furiş.

Îşi luă haina şi pălăria şi ieşi agale în seara răcoroasă de toamnă. Ploua fin, iar aerul era înviorător după ce petrecuse atât timp în aerul închis din teatru, şi rămase un timp în uşă, gândindu-se dacă să meargă pe jos o vreme, înainte să îşi cheme trăsura.

Distras, se răsuci pentru a pleca, fără să fie atent, şi se lovi de o doamnă cu mantie. În timp ce o prinse de braţ pentru a-şi cere scuze şi pentru a o echilibra, mantia îi alunecă de pe cap, şi se trezi faţă în faţă cu Caroline. Era surprins să o vadă, înţelegând că – după ce începuseră să

se răspândească zvonurile privind ruperea logodnei lor – îşi luase o vacanţă lungă în Italia.

— Bună, Caro, spuse el cu afecţiune. Ce mai faci?

— Nu te priveşte ce mai fac, Wakefield, zise ea retrăgându-şi brusc mâna.

Nu merita o astfel de reacţie plină de animozitate şi nu pricepea de ce era în continuare mânioasă.

— Nu fi supărată.

Ea nu-i răspunse, ci privi în lungul străzii către escorta care venea încet din spate, şi el simţi nevoia să adauge:

— Nu ne-am fi potrivit niciodată. Despărţirea noastră a fost pentru binele amândurora.

— Absolut! aprobă ea rapid. Sunt atât de uşurată să nu-mi mai bat capul cu risipa şi extravaganţele tale. Şi cu târfele tale depravate!

Era suficient de impertinentă încât să pomenească despre ibovnicele lui! Avea limba atât de dezlegată, încât el se întrebă dacă nu cumva ea băuse un pic prea mult vin.

— Îmi pare rău dacă unele dintre faptele mele te-au jenat.

— Nu, nu-ţi pare rău. Umilirea mea îţi aducea satisfacţie.

— N-am vrut să…

— Cine e amanta ta acum? îl întrerupse ea. Încă eşti înhăitat cu îngrozitoarea de Georgina Howard?

— Caro!

— Sau ai cumpărat o locuinţă pentru micuţa ta prietenă din Wakefield?

— *Prietena* mea din Wakefield? repetă el, sunând ca un idiot.

— Nu nega, John Clayton, spuse ea clocotind. Unul dintre dragii tăi amici londonezi a fost suficient de amabil încât să-mi scrie despre ea vara trecută.

— Ai primit o scrisoare despre mine? zise el neîncrezător şi, la aprobarea ei concisă, întrebă: Ce scria?

— Oh, lucruri obişnuite.

Lucruri *obişnuite!*

— Cum fiica şleampătă a preotului îţi captase interesul şi cum aveai să mă faci de râs din nou. De aceea m-am grăbit să vin la ţară. Mi-am imaginat că te pot opri – proasta de mine, spuse ea privindu-l din cap până în picioare. Mi-e milă de femeia care o să sfârşească măritată cu tine, Wakefield. Sincer, mi-e milă. Mă bucur atât de mult că nu voi fi eu aceea!

Măi să fie! Era mânioasă rău, iar el nu-i putea domoli răbufnirea, dar îşi dorea un strop de cordialitate.

— Ai mai auzit ceva de Ian? întrebă el politicos, convins că putea să ducă conversaţia către un subiect mai puţin conflictual decât lipsa lui de integritate.

Nu mai avusese nicio altă discuţie cu fratele său. În timpul în care John fusese în Yorkshire, nu primise niciun mesaj la casa din oraş. Rutherford lansase câteva întrebări printre ceilalţi majordomi, însă nu descoperiseră unde se afla.

— De ce aş fi fost contactată de acel animal respingător?

— Credeam că eraţi… eraţi…

Ce erau, mai exact? N-ar fi putut să descrie ce anume văzuse în bibliotecă în acea noapte.

— Fratele tău nu înseamnă nimic pentru mine, spuse ea. E un bădăran insuportabil, din clasa de jos, care se năpusteşte asupra unor femei neştiutoare, şi cu siguranţă nu e genul cu care mi-aş petrece eu timpul.

Înălţă capul şi îi aruncă o privire fratelui ei, Adam, care îl zărise pe John şi se apropia grăbit de ei.

— Salut, Adam, spuse John străduindu-se să pară amabil în ciuda împrejurărilor.

— Dispari, Wakefield! zise Adam în timp ce o apucă pe Caro de braţ şi o trase înăuntru.

Întristat şi tulburat, John rămase acolo mult timp după

ce ei se îndepărtaseră.

O cunoştea pe Caro de când era fetiţă, însă nu ştia cu adevărat prea multe despre ea. Fusese vizibil atrasă de Ian, tot aşa cum Ian fusese atras de ea. Acum, că era ascunsă în sânul familiei sale, avea nevoie să-şi justifice păcatul desfrânat punând lipsa ei de judecată pe seama firii lui Ian.

Cât de trist că trebuia să-şi justifice purtarea – acel singur moment când se lăsase în voia pasiunii – transformând-o într-o amintire dureroasă.

Renunţă la ideea de a merge pe jos şi îi ceru unui uşier să-i cheme trăsura. În timp ce se închidea în compartimentul trăsurii, prin minte îi treceau tot felul de întrebări: Cine i-ar fi spus lui Caroline despre pasiunea lui pentru Emma? Cine ar fi fost atât de răuvoitor?

Oamenii o iubeau pe Caro; era prea blândă şi prea liniştită pentru a-şi face duşmani. Cine nu o plăcea? Cine ar fi vrut să-i facă rău? Şi cine ar fi cunoscut suficient de multe lucruri despre ceea ce făcea el la Wakefield?

Doar Ian şi Georgina. Ian nu i-ar fi făcut niciodată ceva atât de îngrozitor lui Caro. Nici vreunei alte femei. Ceea ce însemna că rămânea doar Georgina. Dar de ce? Ce urmărise?

Ajunseră la el acasă, însă, în loc să coboare, îi ceru birjarului să meargă la locuinţa Georginei, şi ajunseră de îndată pe strada ei liniştită. Aruncă o privire afară, mulţumit să vadă o lumânare arzând în dormitorul ei de la etaj. Pe drumul până acolo îi fusese teamă să nu cumva să fi fost plecată. Din moment ce voia să poarte o scurtă discuţie cu ea, nu îi surâdea ideea de a umbla după ea.

Îi ceru vizitiului să aştepte, trecu repede de poartă şi ciocăni la uşă. Era târziu, aşa că n-avea de gând să dea buzna neanunţat. Mai bătu de două ori, până când se auziră nişte paşi. Majordomul răspunse şi, văzând cine era în prag, ridică din sprâncene de uimire.

— Lord Wakefield! Nu ne aşteptam să veniţi!

— Trebuie să vorbesc cu Georgina. Să înţeleg că e trează şi că mă poate primi?

— Păi, da… adică ea e… eu… spuse el agitat, aruncând o privire în susul scărilor.

— Vom discuta în salon. Imediat, adaugă el, văzând că omul nu părea să se mişte.

— Da, domnule. O să-i spun.

Plecă, dar mergea enervant de încet.

— Mă grăbesc. O să urc eu.

— Dar Lord Wakefield… este… De ce nu-mi permiteţi să… Aş putea…

John deja urca, iar servitorul mergea agitat pe lângă el, vorbind incoerent. Când îşi dădu seama că nu-l putea opri pe John, începu să ţipe:

— Domnişoara Georgina! Lord Wakefield este *aici!* Urcă pe scări. *Acum!* M-am gândit că aţi vrea să *ştiţi!*

John nu-l băgă în seamă, simţindu-se dintr-odată nerăbdător să aibă acea discuţie cu ea. În trăsură nu fusese complet sigur de ce urma să spună, însă gândurile i se orânduiseră treptat: era sătul de Georgina. Nu mai era aceeaşi persoană care fusese la început şi nu mai avea loc în viaţa lui.

În timp ce urca, majordomul mergea agitat în spatele lui, şi John îşi aminti de ultima sa vizită aici, când fusese la un pas de desfrâu cu ea şi cu sora ei. Numai gândul la ce ar fi putut face îi dădu fiori – încă un semn care arăta cât de mult se schimbase.

Uşa era întredeschisă, aşa că el o împinse până la capăt… ca s-o vadă pe Georgina goală, în plin act sexual. Ea se panică, ridicându-se din pat şi încercând haotic să-şi îmbrace halatul. Romeo al ei – un bărbat pe care John nu-l recunoştea – se bulucea către celălalt capăt al saltelei, încercând să-şi găsească pantalonii.

Era îndesat, chelios, burtos şi cu o erecţie care pierea rapid.

— John! spuse Georgina tremurând, zăpăcită, îndreptându-se către cealaltă parte a patului pentru a-i bloca priveliştea oferită de celălalt bărbat. Ce faci aici?

— Te-aş putea întreba şi eu acelaşi lucru.

— Nu ştiam că te-ai întors.

— Evident.

— Nu e ceea ce pare, zise ea foindu-se, trăgând de cordonul halatului.

— Serios? spuse el râzând. Priveliştea era deosebit de amuzantă, şi se distra de minune că ajunsese într-un asemenea moment. Mie mi se pare că te-ai cam distrat cu acest flăcău bine făcut.

Îi privi pe bărbat, încercând să pară meschin, deşi nici că se putea să-i pese mai puţin.

— Cum vă cheamă, domnule?

— Lord Wakefield, spuse bărbatul înghiţind în sec, nu vă puneam coarne. N-aş face niciodată asta! Vă rog nu mă provocaţi la duel! M-aţi omorî! Sunt groaznic când vine vorba despre pistoale, şi eu…

John îşi dădu ochii peste cap. De parcă s-ar fi duelat pentru Georgina…

— Ieşi! ordonă el. Bărbatul reuşise să-şi îmbrace pantalonii, însă nimic altceva, aşa că John îi strânse de pe jos haina şi încălţămintea şi i le trânti în braţe. Poftim! Pleacă!

Bărbatul fugi cât îl ţinură picioarele, şi rămăseseră amândoi nemişcaţi, ascultând, în timp ce majordomul îl conduse în josul scărilor şi îl dădu afară pe uşă. Georgina se apropie rapid şi îl mângâie pe piept ademenitor.

— Pot să-ţi explic.

— Nu-i nevoie.

— M-am simţit atât de singură fără tine. Am fost îndurerată şi lipsită de putere, zi de zi, şi am…

— Încetează! spuse el, dându-i mâna la o parte.

— Nu fi supărat, John, îl rugă ea, confundându-i starea

de spirit.

— Nu sunt.

— N-am mai avut niciodată un amant. Niciodată în toţi anii de când suntem împreună. Jur că el e primul!

— Ei, asta dacă excludem acea ocazie când ai încercat să i-o sugi lui Ian la Wakefield, dar, din moment ce te-a refuzat, bănuiesc că nu se pune.

Ea se zbârli amintindu-şi de Ian – probabil fusese absolut sigură că nu avea să o refuze dar îşi mască iute mânia. Întorcându-se cu o expresie şireată, încercă să-şi dea seama cum putea să iasă cât mai bine din acest dezastru.

— O să mă revanşez, şopti ea seducător. Eşti pe drumuri de o veşnicie. Eşti epuizat. Lasă-mă să te destind.

Făcu un pas înainte, şi el se albi la faţă, înecându-se cu mirosul transpiraţiei ei, al parfumului rânced, al miresmei sexului ce plutea în jurul ei.

— Nu sunt obosit. Sunt în Londra de o săptămână.

— O săptămână! exclamă ea, clocotind. Dar nimeni…

Ea bombăni o înjurătură, dându-şi seama că aproape recunoscuse un adevăr periculos, aşa că el îi completă replica:

— Dar nimeni nu te-a informat?

Încercând să pară calmă, se apropie de o masă şi îşi turnă un pahar de coniac. Deşi încerca din răsputeri să pară stăpână pe sine, tremurul degetelor îi trăda agitaţia.

— De ce aş avea oameni care să mă informeze despre sosirile şi plecările tale?

— Asta mă întreb şi eu.

Îl privi precaută, încercând să găsească rapid cel mai bun răspuns.

— De parcă aş avea nevoie să te spionez, remarcă ea batjocoritoare. Sunt mai apropiată de tine ca oricine altcineva. Dacă am nevoie să ştiu unde vei fi sau ce vei face, e de-ajuns să te întreb.

— Deci nu şi-ai băga nasul în treburile mele?

— Cu siguranţă că nu. Cine a sugerat că aş face asta? Spune-mi, ca să îi pot arunca în faţă că e un mincinos!

— N-ar fi trebuit să îi scrii lui Lady Caroline vara trecută, spuse el trecând direct la adevăr, iar icnetul ei o dădu de gol. Comportamentul tău a întrecut orice limită, şi nu-mi pot da seama de ce ai făcut-o. Ce încercai să rezolvi prin asta?

După întrebarea lui, ea renunţă la orice prefăcătorie şi ridică din umeri, presupunând în mod greşit că o doză de adevăr îi putea fi de folos.

— Speram că o să meargă de-ndată la Wakefield şi o s-o gonească pe acea lipitoare evlavioasă de care erai tu îndrăgostit, zise ea dând dintr-o singură mişcare coniacul pe gât. Dar prăpădita aia proastă nici măcar de atât n-a fost în stare.

— Sperai să o gonească pe domnişoara Fitzgerald?

Ideea că Georgina era geloasă pe Emma era atât de nebunească, încât i se părea de-a dreptul caraghioasă, şi poate că ar fi râs în hohote din cauza asta dacă n-ar fi fost atât de iritat.

— O prostie din partea mea, ştiu, dar asta e, zise ea respingându-i întrebarea cu o fluturare a mâinii, de parcă îi fuseseră iertate păcatele pentru simplul motiv că le mărturisise.

Scorpia era o minune. Când venea vorba despre uneltiri. Manevre. Intrigi şi născociri. Dar să unelteasc㠎mpotriva lui Caro? Şi a Emmei?

— Mă bucur că am venit aici în seara asta, spuse el.

— Şi eu mă bucur, scumpule, izbucni ea, considerând că situaţia fusese îndreptată. A trecut prea mult timp de la ultima ta vizită.

— Nu suficient de mult timp, ripostă el, făcând-o să se încrunte şi să-şi strice altfel trăsăturile impecabile. Mă bucur că am fost martor la tertipurile tale, pentru că asta

îmi face decizia mult mai uşoară.

— Ce decizie?

— S-a terminat între noi.

— Nu! strigă ea ţâşnind spre el şi apucându-l de braţ. Nu poţi vorbi serios. Nu şi dacă însemnăm atât de mult unul pentru celălalt.

— Nu ai *însemnat* niciodată nimic pentru mine. Şi nici eu pentru tine.

— Greşeşti. Am făcut totul pentru tine! Doar ca să fii fericit! Te iubesc! Te... Te...

Iubirea era ceva atât de nepotrivit felului ei de a fi, încât abia putea pronunţa acel cuvânt, şi John era dezgustat că-l spusese tocmai acum. Această intrigă patetică nu făcu decât să îi accentueze convingerea de-a scăpa de ea.

— Secretarul meu o să te contacteze cu un acord financiar care să te ajute până când îţi poţi aranja să ai o altă locuinţă. Şi o să-ţi las trei luni la dispoziţie să eliberezi casa, dar să nu întârzii. Vreau să pleci de îndată ce trec cele trei luni.

Rămasă fără glas, îl privi aspru, apoi îşi transformă amărăciunea în vorbe:

— Ticălosule! După tot ce am făcut pentru tine! După tot ce-am îndurat!

— Ai fost bine plătită pentru preacurvia ta, remarcă el grosolan, aşa că nu încerca să mă simt vinovat. N-o să meargă.

— O să mă răzbun pentru asta, ameninţă ea amarnic, ca o netoată.

— Nu, n-o vei face.

— Îţi ştiu toate secretele, vei fi ruinat.

Înfuriat că îndrăznea să-l ameninţe, se apropie de ea şi o prinse de gât. Aplică suficientă presiune încât s-o lase temporar fără aer, făcând-o să îl zgârie disperată, însă el era prea puternic.

— Îţi mulţumesc pentru serviciile tale, aşa că n-o să îmi expun punctul de vedere cât timp îţi cauţi un alt protector. Însă, spuse el scuturând-o violent şi aruncând-o spre pat, dacă aflu vreodată că ai vorbit despre mine, despre fratele meu sau despre orice altă femeie din viaţa mea cu oricine altcineva, dacă răspândeşti chiar şi o singură poveste, o să am grijă eu însumi să nu existe nici măcar un bărbat în tot regatul care să te vrea.

— Ticăloşiile, repetă ea.

— Nu mă provoca, Georgina. N-o să-ţi placă rezultatul, îţi garantez.

Se depărtă rapid, ca nu cumva să o ia la bătaie de furios ce era. La uşă aruncă o privire către ea. Părea mai bătrână, cu pielea de obicei netedă şi lucioasă acum plină de riduri şi îmbătrânită, cu expresia obosită şi frântă.

— Nu vreau să mai aud vreodată de tine, îi porunci el. Pleacă măcar cu mândria intactă.

Privirile li se întâlniră ca într-o luptă aprigă, apoi ea se întoarse pe spate şi studie tavanul. Scoase un chicot sinistru şi neliniştitor, însă John nu avea nimic de spus, aşa că se roti iute şi coborî scările grăbit.

— Deja m-am răzbunat, strigă ea în urma lui. O să afli curând ce am făcut. Dar o să fie prea târziu… prea târziu…

Chicotul bizar îl urmă o vreme, însă John nu îi băgă în seamă prostiile îndrugate şi simţi un val de euforie ca urmare a despărţirii de ea. Sentimentul de libertate era de nedescris.

Un sclav al obişnuinţei, ura neînţelegerea şi conflictul, aşa că le evita ca pe ciumă. Accepta anumite situaţii mult mai mult decât era cazul pur şi simplu pentru că nu suporta prea uşor schimbările. Faptul că reuşise să se debaraseze de ea era încă un lucru pe care îl putea pune pe seama Emmei.

Prin linguşirile ei neîncetate, îl transformase într-un alt bărbat. Cât de deprimant era că nimeni nu observase acele

schimbări!

Se urcă în trăsură, îi făcu un semn vizitiului şi porniră la drum.

Ce noapte! Când în sfârşit ajunse acasă, fu pentru prima oară când nu simţi regretul de a fi ajuns; avea să se bucure de singurătate. Dar, în timp ce urcă iute treptele de la intrare, Rutherford însuşi deschise uşa. Era trecut de miezul nopţii, aşa că promptitudinea lui era stranie.

— Aveţi un vizitator, domnule. În bibliotecă.

Emma! În sfârşit trecuse peste mândria ei! Avea nevoie de el! Cât de magnific!

Îşi suprimă noul val de entuziasm, abţinându-se cu greu să nu dea fuga pe hol, ca un băieţel extaziat.

— La ora asta? întrebă el, prefăcându-se nepăsător.

— E vorba despre fratele dumneavoastră, domnule.

— Ian? bălmăji el.

După tot ce se întâmplase în seara aceasta, nu şi-ar fi imaginat şi o asemenea întorsătură de situaţie.

Ian este aici! Vrea să-şi repare greşelile? Are veşti proaste?

După disputa lor de la Wakefield, îi fusese teribil de dor de Ian şi se îngrijorase neîncetat întrebându-se unde era şi ce mai făcea. John regreta separarea lor, îi părea rău de fiecare detaliu răutăcios al certei lor reprobabile şi îşi dorea ca relaţia lor să devină din nou armonioasă.

— A sosit după ce aţi plecat la teatru, clarifică Rutherford. I-am spus unde sunteţi, însă nu a dorit să meargă să vă găsească. A spus că va aştepta să vă întoarceţi – se opri, părând neliniştit –, şi i-am spus că nu e nicio problemă dacă rămâne.

— Desigur, Rutherford, spuse John. Ian e mereu bine-venit aici. Acum, îţi mulţumesc că ai aşteptat, dar poţi merge la culcare.

— Dacă sunteţi sigur…

— Sunt sigur.

Rutherford încuviinţă aprobator din cap şi plecă, lăsându-l pe John singur în hol. Rămase pe loc în timp ce servitorul său se îndepărtă, apoi trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru orice avea să urmeze şi încercând să nu fie prea optimist. Având în vedere ultima întrevedere, orice primire ar fi fost acum posibilă. Se ruga pentru un sfârşit amiabil, însă dacă întâlnirea lor avea să se termine prost, nu voia să fie prea dezamăgit.

Merse până la bibliotecă şi intră. Ian stătea lângă foc. Nerăbdător şi posac, adoptase o postură rigidă, cu mâinile împreunate la spate, cu degetele întrepătrunse. Deşi era încruntat, zâmbetul lui John se întinse până la urechi. Era al naibii de fericit să-şi vadă fratele şi nu se putea preface.

În ciuda neînţelegerilor lor, puteau să-şi rezolve problemele. Era convins de asta.

— Ian!

— Wakefield, spuse el fără să trădeze nicio emoţie.

— Am fost teribil de îngrijorat pentru tine. Ce-ai mai făcut?

— Asta nu e o vizită de curtoazie.

— Ian, ce naiba?!

Era uimit şi rănit de atitudinea lui Ian, însă n-avea să înceapă discuţia cu o ceartă.

— Mă bucur atât de mult să te văd. Sper că ai venit acasă pentru totdeauna.

— Aici nu e *acasă* pentru mine. N-a fost niciodată, adăugă el tăios.

Zâmbetul lui John dispăru, şi suspină. Împăcarea avea să fie mai dificilă decât crezuse. Traversă camera, încercând cu disperare să vindece rănile relaţiei lor.

— Atunci de ce-ai venit?

— Am veşti din Wakefield.

„De la Wakefield? S-a întâmplat ceva cu Emma!” Se crispă, gata să se confrunte cu o catastrofă.

— Ce s-a întâmplat?

— Emma Fitzgerald e însărcinată, spuse el apropiindu-se amenințător, până când ajunseră față în față. Pentru a masca dizgrația în care-ai aruncat-o, e pe cale să se mărite cu Harold Martin, vicarul acela detestabil și turnător, care a fost desemnat după moartea tatălui ei.

— Emma e însărcinată? spuse el, simțind cum i se înmoaie picioarele.

Nu putea să accepte vestea, și oscilă o vreme extaz și groază. Lăsase o femeie însărcinată! Pe Emma! Cât de fantastic! Cât de înfiorător!

De ce nu îi scrisese? Nu știa că ar fi ajutat-o? Chiar avea atât de puțină încredere în el?

— Din moment ce nu te-ai deranjat să vorbești cu părintele Martin, spuse Ian dojenitor, n-ai nicio idee în ce situație teribilă se află domnișoara Fitzgerald, și nu îi pot permite să treacă prin asta.

— Când e nunta? întrebă el, punând singura întrebare care părea să conteze.

— Peste patru zile.

— Atât de curând?

— Domnișoara Fitzgerald nu are nicio rudă bărbătească rămasă care să acționeze în interesul ei, așa că voi fi eu protectorul ei.

— Nu are nevoie de un protector, îl contrazise John. O iubesc, mereu am iubit-o. Acum, că m-ai informat de problema ei, o voi ajuta.

— Lasă-mă să fiu sigur că pricepi, spuse Ian neîncrezător, măsurându-l din priviri. Ai două săptămâni să te îngrijești de situația ei. O să îți asumi răspunderea, altfel o să ai de-a face cu mine.

— Ce îmi ceri mai exact? Să o iau de soție?

— Da.

— Și dacă n-o voi face? Ne vom duela în zori? adăugă el, pe un ton de glumă.

— Exact.

Mâna lui Ian zvâcni. Avea în mână o mănuşă de călărie, şi pielea acesteia pocni când izbi obrazul lui John. Capul i se răsuci într-o parte în timp ce îşi simţea inima frântă.

Ar fi fost Ian capabil de o faptă atât de ticăloasă? Ar putea îndrepta o armă către singurul său frate? Cu intenţia de a-l răni sau de a-l omorî?

John n-ar fi putut. Indiferent ce-ar fi făcut Ian.

— Ian, nu fi ridicol. N-aş putea niciodată să…

— Dă un anunţ de nuntă în *Times,* îl întrerupse Ian. O să mă uit după el. Dacă nu-l voi vedea în următoarele două săptămâni, ar fi bine să-ţi alegi urmaşii.

Pocni din călcâie, un gest necivilizat de rămas-bun, şi apoi îl ocoli pe John de parcă l-ar fi găsit respingător.

— Ian… aşteaptă! imploră John, însă acesta nu se opri, ieşind din cameră fără să fie condus.

John se întoarse şi privi lung la flăcările din şemineu, apoi merse la birou şi se aşeză pe scaun.

Îl urma oare un mare ghinion? Lucra oare sub o influenţă malefică? Cum de atrăsese el atâta nefericire şi suferinţă într-o singură seară?

Obosit, năucit, înfrânt şi confuz, se rezemă de spătarul înalt şi privi către foc. Evident, era nevoie de mai mult decât de o conversaţie scurtă sau de câteva insistenţe ca să repare relaţia lui cu Ian. Poate că nu avea să reuşească niciodată, şi ar trebui să se obişnuiască cu gândul că îl pierduse pentru totdeauna.

Dar Emma?

Era pe cale să se căsătorească. Putea să o oprească? Voia să facă asta? Ea îşi dorea ca el să facă asta? Dacă ar fi mers degrabă la Wakefield, l-ar fi criticat pentru prostiile lui romantice? Dacă decidea să oprească nunta, avea suficient timp să intervină? Şi cum ar fi mai bine să procedeze? Era el gata să meargă în sat, să dea buzna în biserică şi să o ia de acolo în toiul ceremoniei, ca vreun cavaler nebun din

alte epoci?

Ideea aceasta îl făcea să zâmbească larg.

Doamne, dar cât blestema ziua în care o cunoscuse pe fătuca aia enervantă!

— Emma Fitzgerald, vin, şopti el camerei goale. Eşti pregătită?

Capitolul 20

Jane Fitzgerald auzi pe potecă tropot de cai. Trăgeau o trăsură sau o căruţă, dar ea era prea speriată să se uite afară ca să vadă cine venea.

Emma era plecată, şi, cum aflase că urma să se mărite cu vicarul Martin, Jane era îngrozită că bărbatul sosise în absenţa Emmei. Dacă plănuia să mute mobila? Ce putea ea să facă?

Nu voia să fie singură cu el. Nici aici la colibă şi cu siguranţă nici în casa parohială. Deşi nu recunoscuse asta de faţă cu Emma, bărbatul o speria. Nu putea înţelege de ce. El nu spusese şi nu făcuse niciodată nimic nepoliticos, dar, după cum o privea şi îi vorbea, Jane nu suporta gândul că avea să locuiască împreună cu el.

Când Emma pomenise prima oară despre posibilitatea unei căsătorii cu domnul Martin, Jane o ascultase politicos, dar se speriase. Nu putea înţelege de ce Emma ar lua o decizie atât de drastică.

Supravieţuiau admirabil – având în vedere circumstanţele. Situaţia lor ar fi putut fi mult mai gravă. Nu mureau de foame. Coliba lor era confortabilă şi curată şi nu aveau nevoie de vicarul Martin.

Emma nu observa caracterul lui straniu? Nu simţea… aerul ciudat pe care îl emana?

Dacă vicontele nu s-ar fi lepădat de ele! Jane fusese

atât de convinsă că el ţinea la Emma. Fusese martora iubirii lor, şi încă suferea din pricina abandonului lui.

Cum putuse să le lase la mila vicarului Martin?

Vizitatorul ei descălecă şi, în câteva secunde, oricine ar fi fost, ciocăni la uşă. Agitată şi speriată, Jane privi spre mama ei, care se legăna liniştită în balansoarul ei, nederanjată de intruziune.

Vizitatorul ciocăni din nou. Un foc mocnea în vatră, iar fumul se înălţa pe coş, aşa că nu se putea preface că nu era nimeni acasă, în cele din urmă, Jane strigă:

— Un minut.

Întredeschise uşa, iar briza răcoroasă a toamnei o învălui. Soarele strălucitor al după-amiezii pătrunse în colibă. Jane clipi şi clipi din nou, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Cu siguranţă avea în faţă o fantomă! O nălucire!

— Bună ziua, domnişoară Jane, spuse vicontele Wakefield. Bărbatul zâmbea, părul lui blond licărind în lumina puternică a soarelui. Îţi mai aminteşti de mine?

— Vicontele Wakefield?

— În persoană. Făcu o piruetă ca să o convingă că era real. Aş fi onorat, domnişoară Jane, dacă mi-ai spune John.

— Aşa voi face.

— Unde este sora ta?

— Este plecată la o naştere.

— Deci… nu va veni în următoarele ore. Sau poate zile.

— Da.

— Bun, şopti el misterios.

— Te rog, intră.

Deodată, Jane se simţi bine, cum nu se mai simţise de foarte mult timp, şi deschise larg uşa. El intră, privind-o în tăcere pe mama lor, apoi îşi trase un scaun la masă, ca şi cum ar fi stat întotdeauna acolo. Jane închise uşa în urma lui, dar privi afară în curte, unde erau câteva căruţe goale,

cu vizitiii aşteptând răbdători.

— Ai vrea nişte ceai? îl întrebă ea, aşezându-se lângă el. Avem puţin, dar mi-ar face plăcere să îl împart cu dumneata.

— Nu este nevoie, draga mea, dar îţi mulţumesc. Vicontele se aplecă înainte, cu braţele încrucişate, iar felul în care o privi o făcu pe Jane să se simtă specială şi importantă. Permite-mi să te întreb ceva.

— Desigur.

— Ce părere ai despre vicarul Martin?

— Nu îl plac deloc.

— De ce?

— Este rău cu Emma.

— Cum este rău cu ea?

— Este foarte morocănos şi o ceartă mereu, îi spune că ar trebui să fie diferită, deşi eu cred că este foarte bine aşa cum este. Se aplecă şi ea şi şopti: Şi se poartă groaznic cu mama.

— Ţi-ar plăcea ca Emma să se mărite cu el?

— Deloc. Mărturisindu-şi cu voce tare reţinerile, Jane se simţi uşurată. Nu o vei lăsa să facă asta, nu-i aşa?

— Nu, dar Emma este teribil de încăpăţânată. Va trebui să lucrăm împreună dacă vrem să o împiedicăm.

— Ajut cum pot, se oferi Jane încântată. Ce trebuie să facem?

John îi dezvălui planul lui, iar, când termină, Jane zâmbi, fiind de acord că era o idee grozavă.

— Dar mama? întrebă ea. Este uşor confuză, şi va fi greu să o convingem să plece de aici.

— Mă ocup eu de mama voastră. Nu va mai trebui să îţi faci griji pentru ea. Vicontele se ridică. Vrei să mă prezinţi mamei tale?

Întinse mâna spre ea, iar Jane i-o strânse, bucurându-se de sentimentul de siguranţă pe care îl simţea în preajma lui.

— Desigur. Îl conduse lângă scaunul mamei lor. Mamă, spuse ea blând, acesta este prietenul meu, John Clayton.

Mama lor se încruntă, meditând asupra numelui.

— Clayton? Clayton? Sunteţi rudă cu vicontele Wakefield?

— Da, doamnă, răspunse el politicos. Vă invită la conac pentru cină.

— Cât de minunat, spuse femeia. Au trecut secole de când n-am mai fost acolo. Edward ne va însoţi?

John părea confuz, dar Jane îl lămuri:

— Edward a fost tatăl meu. Jane roşi, ruşinată că vicontele era martor la amnezia mamei ei. Uneori, uită că tata a… ei bine…

— Da, doamnă Fitzgerald, minţi el cu bunăvoinţă. Edward m-a trimis după dumneavoastră. Vă aşteaptă la conac.

— Minunat.

Femeia se ridică, iar John o ajută, în timp ce Jane luă hainele şi pălăriile lor, apoi vicontele le însoţi afară, în briza răcoroasă, ţinând-o pe femeie de braţ, ca să nu se împiedice sau să îşi piardă echilibrul.

În capătul rândului de căruţe era o trăsură elegantă. Vizitiul îi aştepta, iar John o urcă pe mama ei, apoi dădu să o ajute pe Jane. În ultima secundă, fata se răsuci şi îl îmbrăţişă, îngropându-şi chipul în haina lui aspră, de lână.

— Ştiam că vei veni după noi! îngăimă ea. Ştiam! M-am rugat în fiecare noapte! Mă bucur atât de mult că eşti aici!

— Şi eu. John o îmbrăţişă la rândul lui şi o sărută pe păr. O să mă ocup de tot, Jane. Nu îţi face griji.

— Nu îmi mai fac, recunoscu ea.

Bărbatul o urcă în trăsură, îi înveli picioarele cu o pătură, apoi dădu instrucţiuni vizitiului, care mână calul. Trăsura porni atât de repede, încât lui Jane îi sări stomacul

până-n gât, iar ea râse şi se prinse bine. Înaintea să ia curba, Jane privi în urma ei, peste umăr, aruncând o ultimă privirii colibei unde trăise cu teamă zi de zi.

Bărbaţii aduşi de viconte se sfătuia cu acesta. Veniseră cu topoare şi ciocane, iar el arătă spre cocioaba dărăpănată.

— Haideţi să terminăm cu ea, le porunci el. Ne grăbim.

Un zâmbet îi lumină chipul fetei, iar Jane se întoarse, refuzând să mai privească înapoi.

*

Emma îşi târâia picioarele pe drumul anost ce ducea spre coliba lor, forţându-se să continue. Vântul tomnatic era răcoros, iar mantia ei ponosită o proteja cu greu împotriva lui. Frigul îi înţepa degetele de la mâini şi de la picioare.

Ridică privirea spre cerul de un albastru uimitor, la norii furioşi ce îl străbăteau. Pământul era acoperit de frunze arămii şi galbene, iar ramurile copacilor erau golaşe. În aer se înălţa fumul, mirosurile anotimpului fiind acum evidente, căci recolta se încheiase, iar vecinii îşi ardeau gunoaiele.

Iarna avea să se abată în curând asupra lor.

„Şi apoi?” răsună o voce în capul ei, dar Emma refuză să se gândească la multiplele răspunsuri dezastruoase.

Naşterea la care asistase mersese relativ uşor, travaliul nu durase foarte mult, iar durerea fusese nesemnificativă. Când se pregătea să plece, tatăl copilului îi strecurase o bucată de pâine şi nişte cartofi în geantă, aşa că cel puţin avea ce mânca la cină, dar, după deciziile dureroase pe care fusese nevoită să le ia recent, noţiunea de masă caldă era o consolare îndepărtată.

Cât ura să meargă acasă! Trebuia să îndure vorbăraia fără sens şi sănătatea incertă a mamei sale, plus

interogatoriile lui Jane. Jane o bătea la cap neîncetat, vrând să ştie de ce voia să le lege de Harold. Biata fată era atât de optimistă! Emma nu avea cum să-i explice păcatele hidoase pe care le puteau comite adulţii sau să-şi mărturisească disperarea.

Ce putea ea să facă?

Soluţia evidentă era să îl contacteze din nou pe John Clayton, ceea ce nu avea de gând să mai facă vreodată. Se înjosise o dată, dar nu primise răspuns la scrisoarea ei demnă de milă.

Dacă i-ar fi răspuns, dacă l-ar fi trimis pe administratorul moşiei la colibă, dacă ar fi arătat cel mai mic interes, Emma nu ar fi fost acum aşa: temătoare, pierdută, disperată, derutată.

Când îşi amintea ultima lor conversaţie, când el o rugase să îl caute dacă era însărcinată, vedea roşu în faţa ochilor. Cât de sincer fusese! Când de serios! Ce actor talentat!

O făcuse să ajungă la măsuri disperate, o lăsase fără opţiuni, încercase în zadar să îşi rezolve problema, căci totul era distrus. Nu se putea mărita cu Harold! Totuşi, dacă îl refuza, ce avea să se aleagă de ele?

Harold se năpustise asupra ei, răspândind zvonul cum că urma să fie o nuntă grăbită, în timpul ceremoniilor de duminică. Când ea trecea prin sat, vecinii bârfeau cu privire la motivele unei nunţi grăbite.

Nimeni nu fusese atât de impertinent încât să o întrebe de ce se grăbeau atât de tare, aşa că ea nu avu ocazia să nege bârfele, şi nu avea de gând să aducă singură subiectul în discuţie.

Speculaţiile o copleşeau, iar Emma se simţea captivă, încolţită. Dacă nu se mărita cu el, următoarea bârfă avea să fie că Harold se oferise politicos să o salveze de un scandal, dar ea fusese prea încăpăţânată să accepte. Harold urma să apară ca un erou, iar ea avea să devină destrăbălată

satului.

După ce îşi dăduse seama de personalitatea lui periculoasă, pe care o ascundea fără ruşine de congregaţie, Emma nu se îndoia că el nu ar fi ezitat să o ameninţe. Deşi nu fusese niciodată martora unei acuzaţii publice de preacurvie, auzise despre îngrozitoarele spectacole.

Nu erau prea departe vremurile în care femeile erau arse pe rug pentru acuzaţii mai puţin grave, iar ea nu putea suporta să se gândească la ce soartă i-ar putea pregăti bărbaţii satului. Sau femeile. Ele puteau fi cele mai rele.

Nu credea că ar supravieţui umilinţei de a fi târâtă în biserica unde tatăl ei făcuse atât de mult bine şi fusese atât de apreciat. Harold avea să facă tot felul de comentarii răutăcioase, instigatoare, descriind legătura ei cu John Clayton. Emma ar fi nevoită să îngenuncheze, legată de mâini şi de picioare, să se înjosească în faţa mulţimii în timp ce Harold îi expunea păcatele.

Existau şanse să fie biciuită, poate bătută cu pietre sau să primească alt tratament de acest gen. Din cauza tratamentului dur, copilul iubit din pântecele ei ar putea avea de suferit.

Dacă era ucisă sau grav rănită, ce avea să se întâmple cu Jane şi cu mama ei? Din moment ce ar fi rudele unei proscrise, nimeni nu ar fi suficient de curajos cât să le ia în grijă.

Înaintând cufundată în gânduri, nu îşi dădu seama de calul care se apropia până nu ajunse lângă ea. Animalul fornăi şi lovi cu copita în praf când călăreţul îl struni. Prea cufundată în nefericirea ei pentru a-şi face griji în privinţa celui care îi bloca drumul, Emma nu ridică privirea.

— Bună, Emma, spuse călăreţul.

Uimită, Emma se opri, cercetând pământul. Acel ton seducător putea fi al unul singur bărbat!

Nu avea să îl privească! Nu, categoric nu!

Ca şi cum ar fi fost invizibil, îl ocoli şi îşi văzu de drum,

ţinând ochii în jos, dar îi putea simţi privirea – intensă, fierbinte – pe spate. După câţiva paşi, el întoarse calul şi pomi după ea.

— Nu ţi-ar plăcea o plimbare? întrebă el.

Precaută, se uită încruntată la creatura uriaşă pe care el o încălecase cu atâta graţie.

Nu i-ar plăcea o plimbare? Nu ar fi minunat – pentru câteva minute – ca altcineva să care povara?

Printre dinţii încleştaţi, răspunse:

— Pleacă!

Era atât de furioasă pe el! Îi pricinuise atât de multă tristeţe şi durere, încât îşi dorea să îşi înfigă degetele în gâtul lui şi să strângă până îl vedea dându-şi ultima suflare.

Dacă exista o parte mică din ea – o parte minusculă, infimă – care se bucura totuşi că el în sfârşit venise după ea, Emma o ignoră. Era un ticălos prea mare ca să fi venit chiar când ea avea cea mai mare nevoie de el. Trebuia să fie o întâlnire întâmplătoare. Un accident.

Foarte probabil, el ajunsese la conac de câteva ore şi deja se plictisise. Probabil voia să mai scape de plictiseală ademenind-o la o tăvăleală în iarbă.

Dacă Emma ar fi avut un pistol, l-ar fi împuşcat direct în inima lui neagră!

Continuă să meargă. El ţinu pasul cu ea şi nu se arătă deranjat de faptul că ea îl ignora. În cele din urmă, descălecă, mergând cu nonşalanţă lângă ea, ca şi cum nu ar fi avut nicio grijă. Şi nu avea.

— Pari obosită, spuse el.

— Da, *viconte* Wakefield, sunt obosită. Aşa se simte în general cineva după ce munceşte ca un câine.

— De ce nu vrei să te urci tu călare şi să merg eu pe jos? Wakefield era dezarmant de curtenitor. Te ajut.

— Nu urc pe bestia aia.

Emma mări pasul, iar el se grăbi să o prindă din urmă.

— De ce nu îţi plac caii?

— Îmi plac caii.

— Nu ai învăţat niciodată să călăreşti?

— Sigur că am învăţat! Emma fu indignată la auzul insultei – orice fată educată ştia să călărească. Să ştii că nu am fost întotdeauna săraci!

— Atunci, de ce nu urci? Ţi-ar prinde bine să te odihneşti.

Revoltată şi furioasă, Emma se întoarse spre el cu mâinile în şolduri. Ticălosul îi zâmbea! Zâmbea!

— Am căzut cândva, bine? Când aveam doisprezece ani, mi-am rupt mâna.

— Şi nu ai mai încercat de atunci?

— Nu, Excelenţă. Acum, dacă mă scuzi…

Îi întoarse spatele şi plecă, nesuportând să fie atât de aproape de el. Era atât de chipeş. Uitase cât de frumos era cât fusese plecat, şi să îl vadă acum – prea frumos, prea minunat, prea luminos, prea… prea… de toate! — era mai mult decât putea suporta.

Furia ei crescu pe măsură ce el se apropia din nou.

— Emma, pari furioasă pe mine.

— Furioasă? Pe tine? Se încruntă. Ar trebui să îmi pese de tine ca să fiu furioasă.

El râse. Râse de furia ei! Deodată, Emma îşi închipui cum cei mai calmi oameni puteau fi motivaţi uneori să ucidă. În acel moment, o crimă odioasă părea o idee strălucită.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el din senin.

Emma încremeni, refuzând să se lase impresionată de acea declaraţie.

— Dacă te afli aici pentru că speri să ne tăvălim puţin prin iarbă, de dragul vremurilor trecute, mai gândeşte-te!

Brusc, Emma se opri, şi la fel făcu şi el. Calul, luat prin surprindere, se lovi de el.

— Urmează să mă mărit duminică, spuse ea furioasă, aşa că poţi să fugi înapoi la Londra, la târfele tale, la

ibovnicele tale şi la logodnicele care nu sunt de fapt logodite cu tine. Nu îmi mai ţine calea pe viitor. Rămas-bun, Lord Wakefield!

Coliba era după cotitură, iar Emma goni spre ea, dorindu-şi să se închidă înăuntru, unde putea să plângă şi să îşi oblojească rănile, departe de ochii lui.

— Emma! o strigă el.

Ea se întoarse, dând din mâini, şi îşi închipui că arăta probabil ca o nebună, cutreierând pădurea şi urlând din toţi rărunchii.

— Ce trebuie să fac ca să pleci? strigă Emma. Te rog, spune-mi, ca să o fac de îndată! Nu eşti dorit aici!

El ridică din umeri şi râse.

— Îmi pare rău, dar nu plec.

Ce voia să spună? Nu pleca atunci? Nu pleca pentru câteva zile? Pentru totdeauna?

Emma era prea tulburată ca să descifreze ghicitori!

— Este nevoie de mine acasă, spuse ea, reluându-şi înaintarea, dorindu-şi cu disperare ca el să renunţe şi să plece, să înceteze tortura pe care i-o pricinuia simpla lui prezenţă.

— De fapt, spuse el blând, voiam să vorbesc cu tine despre colibă înainte să ajungi. De aceea am ieşit în întâmpinarea ta.

Cuvintele lui erau de rău augur, ameninţătoare, iar Emmei i se păru că fumul pe care îl simţise de la distanţă devenise mai puternic acum, iar mirosul de lemn arzând o umplu de groază.

Înnebunită, porni spre el, studiindu-l, căutând un indiciu cu privire la ultima lui intrigă, dar era expert în a-şi masca planurile şi emoţiile. Nu putea citi nimic pe chipul lui.

— Ce-ai mai făcut de data asta?

— A fost pentru binele tău, zise el mândru.

În ciuda oboselii, Emma alergă cât de repede putu spre capătul cărării. Cu inima bătând să îi iasă din piept, se

grăbi spre luminişul unde fusese odată casa ei – care însă dispăruse. Tot ce mai rămăseseră din ea erau resturi ale coşului de fum din piatră şi un morman mocnit de lemne arse. Mare parte din ea se transformase în cenuşă, dar câteva flăcări încă ardeau. Apoi observă un baros pe care cineva îl lăsase rezemat de un copac.

Focul nu fusese întâmplător. El aşteptase ca ea să plece, apoi incendiase în mod intenţionat coliba.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, el se apropie, cizmele lui scumpe strivind frunzele căzute, calul lui impresionant venind semeţ în urma sa.

— Unde este Jane? strigă ea. Unde este mama mea?

— Sunt la mine.

— La *tine?*

— Da.

— Unde sunt lucrurile noastre? Le-ai distrus?

— Nu. Am confiscat tot ce ai.

Tiran arogant!

— Dar de ce? Nu aveam mai nimic. Ce-ai putea face cu ele?

— Ei bine, domnişoară Fitzgerald, îmi datorezi o sumă destul de mare pentru chirie.

Chirie? Avea tupeul să pomenească despre chiria?

— Dar ai anulat chiria! Pentru toată lumea!

— Nu pentru tine. Tu ai cerut să nu o fac, ai uitat? Nu ai vrut tratament special.

Glumea? Îşi bătea joc de ea? Emma se încruntă la el, dar privirea lui era impenetrabilă.

— Şi vei scoate la licitaţie colecţia noastră patetică de lucruri drept compensaţie?

— Doar dacă nu te poţi gândi la o altă cale de a mă răsplăti pentru toate problemele.

— Ce *probleme* ţi-am cauzat noi? pufni ea. Nu aş fi permis unui… unui *câine* să locuiască în coliba aia, darămite familiei unei femei nevoiaşe. Ce povară

reprezenta pentru tine prezenţa noastră aici?

— Sunt un om de afaceri, Emma, spuse el pe un ton enervant. Sunt dispus să uit de chirie dacă tu faci ca timpul ăsta să merite – ca să spun aşa. Ce-ai putea să faci – ceva care să fie pe placul meu?

Mai avuseseră discuţia asta o dată. În ziua în care se cunoscuseră. Cum îndrăznea să îi ceară favoruri?! După toată nenorocirea pe care i-o pricinuise! După toate prin câte o făcuse să treacă! După felul în care o privea – ca şi cum el ar fi fost o pisică, iar ea un canar era evident că el credea că ea avea să cedeze.

Câtă insolenţă! Emma era atât de nervoasă, încât credea că avea să explodeze.

— Ai îndrăzneala să presupui – merse spre el, pregătită să ucidă – că aş ceda acestei propuneri îngrozitoare pentru a doua oară?

— Da. Arogant, Wakefield îşi împreună mâinile la spate. La mine este tot ce ai tu mai drag, tot ce preţuieşti. Cum altfel le-ai putea recupera?

— Aşa te distrezi tu? Călătoreşti de la o casă la alta, băgându-te cu de-a sila pe gâtul chiriaşelor tale nebănuitoare?

— Am făcut-o doar cu tine, spuse el, rânjind, ceea ce o enervă la culme pe Emma. Tu pari să scoţi ce e mai rău din mine.

Erau unul lângă altul acum, iar Emma privi în ochii lui albaştri, urându-l şi iubindu-l.

Cât de uşor ar fi să spună da. Să-i cadă în braţe şi să îl lase să o ducă la conac. Se putea desfăta în lux, putea lua cina şi putea face baie, odihnindu-se până avea să îşi revină.

În ultima vreme, muncise mai mult ca niciodată, încercând să câştige un ban şi provizii în plus pentru cămara lor. Bebeluşul şi programul încărcat îi sporeau oboseala. Era epuizată, speriată, într-o stare psihică nu

foarte bună şi ghinioanele şi nenorocirile păreau a se ţine lanţ.

La conac ar fi răsfăţată, iar repaosul i-ar fi fost de folos. Ar mânca mai variat, ar mai lua puţin în greutate, ceea ce ar fi minunat pentru copilaş, iar Harold nu ar mai putea să o umilească în biserică dacă Wakefield îi oferea protecţia lui, aşa că era tentată să accepte.

Dar apoi… Apoi ce urma să se întâmple?

John avea să se întoarcă la Londra, iar ea avea să fie din nou dată uitării. Lăsată cu inima frântă şi cu iluziile spulberate, situaţia ei cu Harold avea să se agraveze, şi ar ajunge de unde plecase.

Ca o neghioabă îndrăgostită, îl privi, iar faptul că ţinea privirea în sus o făcu să ameţească. Sarcina ei fusese în mare parte lipsită de probleme, cu greţuri slabe dimineaţa şi crize rare de ameţeală. În plus, nu îşi amintea când mâncase ultima oară.

Totul se învârtea în jurul ei. Emma îşi pierdu echilibrul şi, deodată, el era acolo, strângând-o la pieptul lui. Era minunat să fie în braţele lui, şi trase adânc aer în piept, inhalându-i mirosul, căldura. Avea intenţia să se retragă din îmbrăţişare şi să reziste fără sprijinul lui, dar avea să mai zăbovească aşa un minut sau două. Dacă se mişca acum, avea să cadă în fund pe pământ.

— Eşti bine? o întrebă Wakefield.

Soarta ei era mai sumbră ca oricând, aşa că nu avea să mai fie vreodată *bine,* dar îl minţi:

— Da, sunt bine.

Plin de afecţiune, el îi cuprinse capul în palme.

— Este ceva ce ai vrea să îmi spui?

Emma îl privi speriată. Oare făcea aluzie la sarcina ei? La ce altceva s-ar fi putut referi?

Deja îl informase pe ticălos – nu o ajutase cu nimic – şi nu avea de gând să se înjosească repetându-i. Mai degrabă ar muri pe străzi decât să îi ceară ajutorul! Mai degrabă ar

muri de foame, ar îngheţa într-un troian de zăpadă, s-ar vinde ca sclavă!

Dacă avea ceva să îi *spună?* O, da! O mie de insulte îi stăteau pe vârful limbii, dar, înainte să le reverse asupra lui, ameţeala i se înteţi şi stomacul i se întoarse pe dos.

Şi leşină.

*

Harold stătea întins pe spate, cu un braţ peste ochi, sudoarea curgându-i pe piept în timp ce se lupta să îşi liniştească pulsul asurzitor. Târfa care îi oferise uimitoarea partidă ieşise puţin din încăpere, lăsându-l un moment să îşi revină înainte de runda a doua.

Datorită schimbărilor ce urmau în viaţa lui, orgasmul fusese uimitor. Era capabil să-şi închipuie fantezii atât de delicioase! Adesea, se concentra asupra Emmei, gândindu-se cum urma să o aibă sub controlul şi stăpânirea lui. În universitate, Adrian îl învăţase numeroase metode prin care îşi putea exercita supremaţia asupra femeii.

Îi plăcea ca târfele să se ocupe de el în timp ce îşi închipuia că era cu Emma, că o lega de pat şi că ea îl implora.

Femeia avea să afle cine era stăpânul ei!

Destul de des, îşi închipuia că şi dulcea Jane îi oferea plăcere. Jane, cu caracterul ei inocent şi cu trupşorul de copil. Cât de minunat ar fi să o aibă sub acoperişul lui, să depindă de el! Avea multe tehnici la dispoziţie prin care să o înveţe să fie recunoscătoare şi supusă.

Uşa se deschise, iar el zâmbi răutăcios. Matroana cumpărase o nouă virgină, şi, din moment ce el era un client atât de valoros, o păstrase numai pentru el.

Ca să fie primul care să o aibă, fusese nevoit să plătească un preţ exorbitant, dar costul avea să merite. Avea să îşi imagineze că era Jane Fitzgerald şi avea să

exerseze cu ea, până când într-un final avea să se întâmple şi cu micuţa Jane.

Mădularul îi deveni erect. Când matroana îi spusese că o putea avea pe tânără, îşi făcuse întâi hatârul cu o târfă mai bătrână, ca să îşi mai potolească dorinţa arzătoare.

Îndestulat acum, putea lua lucrurile încet, putea să o facă să strige şi să îl implore să fie blând. Dar nu avea pic de milă – după cum urma să descopere Emma. Ea avea să îşi spună jurămintele în biserică, se asigurase el de asta. Şi mai târziu…

Ah, mai târziu… Noaptea nunţii lor avea să fie sublimă.

— Tu, de-acolo! Fătucă! strigă el aspru, plănuind să o supună de la bun început. Vino aici!

O voce masculină, plină de sarcasm, îi răspunse:

— Cred că mă confunzi.

Vicarul încremeni, încruntându-se. Oare aţipise? Visa?

Nu… glasul era real şi venea dinspre uşă. Alarmat, se răsuci pe o parte şi îşi înghiţi nodul din gât, erecţia lui reducându-se la un ciot lamentabil, pe care-l acoperi iute cu mâinile.

— Lord Wakefield! spuse el palid. Vă pot explica.

— Sunt convins că poţi, dar ştii ce?

— Ce?

— Nu îmi pasă, nu vreau să îţi aflu motivele. De fapt, nu îmi pasă deloc de tine, zise dezgustat.

Wakefield veni mai aproape de el. Cu Harold întins în pat, nobilul îl domina categoric. Vicarul se simţea vulnerabil, lipsit de apărare, aşa că sări în picioare, dar noua poziţie nu îi îmbunătăţi situaţia. Din moment ce era gol-puşcă, era greu să se arate prea trufaş.

Fu cuprins de ruşine, dar şi de o furie arzătoare. Cine era Wakefield să dea buzna şi să facă pe moralistul? Aristocratul era un libertin desfrânat, pentru care niciun act sexual nu era prea depravat.

— Ascultă aici, Wakefield, zbieră el, umflându-se în pene, dar nereuşind să sune intimidant. Nu trebuie să ascult…

— Pervers nenorocit! clocoti vicontele. Cât de tinere îţi plac? Nouă ani? Zece? Sunt doar fete? Sau şi băieţi?

Panicat, vicarul încercă să găsească scuze şi să nege.

Una era să fii prins într-un bordel – un burlac nu putea fi învinovăţit pentru compania feminină pe care o căuta! Chiar şi un om al clerului avea pofte trupeşti. Dar nu îşi putea justifica predilecţia aberantă pentru copii.

Negarea părea să fie alegerea prudentă.

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

— Tacă-ţi fleanca, mârâi Wakefield. Am avut o discuţie lungă cu matroana.

Harold era îngrozit până în măduva oaselor. Ce îndrăznise să îi mărturisească târfa aia bătrână? Dacă îi spusese despre pasiunea lui pentru…?

Dumnezeule, nici nu se putea gândi la asta!

Nu, nu se putea să îi fi spus! Ce-ar fi putut el să îi răspundă? Ce putea să facă?

— Wakefield, încercă el să îl linguşească, nu putem să vorbim despre asta?

— Nu.

— Dar înţelegi că un bărbat are… *nevoi.*

— Crede-mă, vicarule, niciun *bărbat* dintre cunoştinţele mele nu are genul ăsta de *nevoi.*

Un gând brusc îl străfulgera: Ce căuta Wakefield la bordel? Nu putea fi o vizită întâmplătoare! Probabil venise cu acelaşi scop ca Harold! Măgar ipocrit!

— Dumneata, *domnule,* de ce eşti aici? Folosi tonul de reproş pe care vorbea din amvon. Mă critici pe mine, când eşti pe cale să faci acelaşi lucru! Îţi sugerez să scapi de propriile vicii înainte de a te lua de ale altuia.

Wakefield râse, un râset ameninţător şi răutăcios, care îi trimise vicarului fiori pe şira spinării.

— Presupui că m-aş coborî într-atât încât să îmi caut desfătarea în locul ăsta?

— De ce altfel ar vizita un bărbat acest bordel?

— De ce, într-adevăr?

Wakefield păşi mai aproape. Părea uriaş. Înalt. Lat în umeri. Musculos. Tremurând de indignare.

Complet îmbrăcat!

Harold dădu înapoi, dar tăblia patului îi blocă retragerea. Nerăbdător, îşi privi hainele, care erau aşezate pe un scaun. Şi-ar fi dat braţul drept ca să ajungă la ele, dar Wakefield era un zid de netrecut, împiedicându-i evadarea.

— Nu este cinstit, încercă el să se scuze, să critici un om pentru aceleaşi tendinţe ca ale tale.

— Spre deosebire de tine, eu nu sunt aici pentru sex.

— Atunci, de ce?

— Doar ca să te anunţ că nu mai este nevoie de tine la parohia Wakefield.

— Nu!

— Nu este nevoie nici să te întorci la casa parohială. Chiar în timp ce vorbim, bunurile îţi sunt împachetate şi duse de acolo.

— Nu poţi face asta!

— Deja am făcut-o.

Nu îşi putea pierde slujba! Aşteptase ani de zile să pună mâna pe ea! Dacă era dat afară, cum avea să îşi mai câştige pâinea? Garderoba lui elegantă şi trăsura aveau să-i fie confiscate. Ar fi nevoit să renunţe la Emma, şi apoi, fiind din nou sărac, nu ar mai putea convinge nicio femeiuşcă să îl ia de soţ.

Câtă ruşine! Dumnezeule! Nimeni nu fusese vreodată destituit din postul de vicar! Avea să cadă în dizgraţie, să fie umilit, să ajungă de râsul lumii.

Cum avea să îi explice una ca asta tatălui său? Ce putea să îi spună mamei sale?

— Îi voi scrie episcopului! Arhiepiscopului! Voi

protesta! Voi face apel! Voi... voi...

Doar un prost ar crede că putea schimba ceea ce se întâmplase. Wakefield era prea puternic şi prea influent. Avea să obţină ce voia.

Furia îl copleşi, şi începu să îi reproşeze cu ostilitate, lucru deloc înţelept:

— Cine eşti tu să mă pedepseşti pe mine? Cu reputaţia ta, nu eşti în măsură să judeci!

— Bine punctat. Wakefield încuviinţă din cap. Dar, din moment ce amantele mele sunt adulte, nu trebuie să mă furişez noaptea.

— Şi Emma Fitzgerald? Aventura ta cu ea nu a fost prea făţişă, nu-i aşa?

Când aduse vorba despre Emma, primi o reacţie uluitoare din partea aristocratului, fapt ce îl puse pe gânduri. Deci... vicontele avea un punct slab, nu-i aşa? Mai bine să îl exploateze.

— I-am *tras-o,* să ştii, inventă Harold. De *câteva* ori. Nu a mai fost cine ştie ce partidă după ce şi-a depărtat picioarele pentru tine, dar eu...

Wakefield îl lovi atât de tare, încât îl trimise în capătul camerei. Se prăbuşi peste măsuţa de toaletă, sticluţele de pe ea căzând pe podea când el încercă să se ridice. Sângele îi curgea din nas, prelingându-i-se pe piept.

— Nasul meu! Nasul meu! gemu el. Mi-ai spart nasul!

— Ridică-te, nenorocitule!

Gâfâind, văicărindu-se, vicarul se ridică în genunchi, iar Wakefield îl lovi iar şi iar, aruncându-l din nou la podea. Îl lovi apoi cu piciorul în vintre, făcându-l să se ghemuiască şi să urle.

În timp ce ticălosul se zvârcolea de durere, Wakefield se aplecă deasupra lui, înşfăcându-l de gât şi scuturându-l.

— Dacă îi mai rosteşti vreodată numele, dacă pur şi simplu te gândeşti la ea, te omor. Acum, m-am săturat de tine. Ieşi!

Wakefield îl ridică de-un braţ şi de un picior şi îl azvârli pe hol, unde se lovi de perete cu o bufnitură înfundată.

Clienţii şi târfele din camerele vecine trăgeau cu ochiul de după fiecare uşă, nerăbdători să afle sursa gălăgiei. Scările erau la capătul holului, iar el era dezbrăcat, plin de sânge, cu nasul şi faţa umflată şi zvâcnind.

— Pleacă! urlă Wakefield, repezindu-se spre el. Dispari, vicarule Martin!

Când Wakefield îi menţionă numele şi poziţia, se auzi un icnet colectiv de uimire, apoi şuşoteli, urmate de râsete asurzitoare, care îl înfuriară şi îl scandalizară. Făceau glume pe seama organelor lui genitale ofilite, a feţei lui distruse.

— Hainele mele! imploră el. Te rog!

Întinse mâna spre el. Aristocratul nebun nu avea de gând să îl alunge dezbrăcat, nu-i aşa?

Wakefield îl plesni peste mâna întinsă, iar Harold, îngrozit, se împletici, alergând spre scări şi prăbuşindu-se peste ele.

Furios de-a dreptul, Wakefield se grăbi după el, înghiotindu-l şi împingându-l ca să scape mai repede de el. Harold ateriză în salonul principal, unde oaspeţii beau şi petreceau cu târfele.

Când el se rostogoli în încăpere, urmă o tăcere uimită şi profundă, apoi începură cu toţii să râdă.

Se împletici spre uşa din faţă, deschisă de un individ mătăhălos, iar Harold ieşi în noaptea rece, cu râsetele răutăcioase răsunând în urma lui.

Wakefield îl urmă pe verandă, apoi în curte, la fel de furios şi de periculos. Harold o luă la fugă, pietrele zgâriindu-i picioarele goale, dar el de-abia simţea. Înainte de-a se afunda în pădure, se opri şi privi peste umăr, dar Wakefield era încă acolo, luminat de razele lunii.

— Pleacă, ticălos dezgustător! urlă el. Să nu te mai prind vreodată în calea mea!

Wakefield azvârli ceva înspre el – Harold îl văzu prin întuneric. Era o piatră mare şi, în mod surprinzător, vicontele ţintea excelent. Piatra îl lovi pe Harold în capul pieptului, trântindu-l la pământ. Wakefield aruncă încă una, apoi încă una, fiecare găsindu-şi ţinta cu o precizie uimitoare şi dureroasă.

Înfrigurat, gol şi singur, Harold ţipă, se ridică şi dispăru între copaci.

Capitolul 21

Emma se foi în pat, iar John o privi să vadă dacă se trezea, în sfârşit. Trebuia să îşi revină la un moment dat. O persoană nu putea să doarmă o eternitate.

Când leşinase, îl speriase de moarte, şi o dusese degrabă la conac în braţe, convins că era pe moarte. Era palidă ca o fantomă şi slabă ca o scândură, şi nu se trezise pe drum, deşi calul o zgâlţâise pe cărarea din pădure, nici când o urcase la etaj sau o rugase pe menajeră să o dezbrace şi să o învelească.

Făcuse mare vâlvă când intrase în casă. Forfota începuse când servitorii lui o recunoscuseră pe Emma şi când observaseră că el o ducea direct în dormitorul său. Servitorii săi erau conservatori din fire şi nu erau prea mulţumiţi că el o punea pe domnişoara Fitzgerald într-o situaţie compromiţătoare.

Ca să scape de gura lor, fu nevoit să le ofere rapid nişte explicaţii. Doar declaraţia lui insistentă şi convingătoare cum că plănuia să se căsătorească cu ea de îndată ce vicarul din parohia vecină putea veni în Wakefield împiedică o revoltă serioasă. Fusese nevoit să le arate verighetele pe care le cumpărase din Londra, ca să îl creadă.

Inelele strălucitoare din aur liniştiseră spiritele şi oferiseră suficiente garanţii pentru intenţiile sale, aşa că îl lăsaseră să îşi vadă de drum, deşi se îmbulziseră pe coridor, pregătiţi să dea buzna dacă Emma avea nevoie de ajutorul lor.

La început, fusese îngrozit că o boală teribilă pusese stăpânire pe ea. Disperat şi îngrijorat, îi spusese asta cameristei, dar ea râsese şi îl asigurase că Emma era pur şi simplu epuizată din cauza ritmului înnebunitor în care muncise de când plecase el.

Apoi, îi mărturisise că Emma purta un copil în pântece, dar femeia nu fusese şocată. Circulau zvonuri cu privire la starea Emmei şi la motivele nunţii ei cu vicarul Martin, dar numele lui John nu fusese nicio clipă legat de scandal. Odată adevărul scos la iveală, oamenii ardeau de nerăbdare să răspândească vestea, aşa că el le permisese să plece, dar nu înainte să capete o muştruluială zdravănă pentru starea delicată a Emmei.

John nu înţelesese că sarcina putea epuiza o femeie sau că munca în exces era un lucru rău pentru mamă şi copil. De fapt, nu ştia foarte multe despre sarcină, evitându-i până atunci cu grijă pe cei care erau mai familişti de fel, dar acum, că aflase toate detaliile, îi venea s-o strângă de gât pe Emma.

Ce credea ea, cum putea să fie atât de nepăsătoare faţă de sănătatea ei?

Camerista îl certase, spunându-i că Emma avea nevoie de odihnă prelungită, de o dietă bogată şi de răsfăţ pentru restul lunilor de sarcină. Se încruntase la el de parcă l-ar fi provocat sau i-ar fi pus în cârcă o povară uriaşă, pe care nu şi-o asumase până atunci.

Ca şi cum ar fi fost o povară pentru el să o răsfeţe pe Emma! Când colo, de-abia aştepta să înceapă!

Mergând pe vârfuri lângă pat, o privi, aşa cum o făcuse în ultimele ore. Îi plăcea să o studieze, delectându-

se cu pielea ei fină, cu felul în care pieptul i se ridica în timp ce respira. Uneori, ea mormăia ceva, fruntea încreţindu-i-se de griji. O dată îi rostise numele – cel puţin sunase ca numele lui –, şi el fu încântat că, după atâta timp, încă apărea în somnul ei.

Când era trează, se putea preface că nu îi păsa, că era furioasă, dar, când dormea şi era vulnerabilă, îl striga.

John încercă să se consoleze cu acest fapt.

Deşi făcuse greşeli şi se comportase iraţional şi nedrept, fusese din cauză că era nebun după ea. Sentimentele lui profunde pentru ea îl făcuseră să spună lucruri pe care nu le credea, şi nu se gândise niciodată la consecinţe.

Nu era foarte priceput la a-şi cere scuze sau la a-şi repara greşelile, aşa că acum ajunsese într-o situaţie de care era străin. Ea nu era prea îngăduitoare cu cei care greşeau, aşa că trebuia să fie precaut. Stricase atât de mult lucrurile, încât nu se putea aştepta să fie uşor să îşi răscumpere greşelile.

Foindu-se, Emma se întoarse pe spate şi îşi duse un braţ lângă cap. Părul ei ondulat era răspândit seducător pe pernă. Era atât de frumoasă, atât de uimitoare, iar dacă el juca aşa cum trebuia ultima sa carte, avea să fie a lui pentru totdeauna – trucul fiind să o facă să accepte fără prea multe proteste.

Trecuse o eternitate de când o ţinuse în braţe, de când se culcase cu ea. Din ziua în care plecase la Londra, nu îşi putuse scoate din minte faptul că îi era teribil de dor de ea. Fără ca el să-şi dea măcar seama, Emma devenise partea mai bună din el.

Se băgase pe sub pielea lui, dar Wakefield habar nu avea cum de reuşise. Era de-a dreptul fermecat, iar ceea ce simţea pentru ea îl făcuse să se poarte straniu şi total greşit. De-a lungul anilor, se gândise cu stoicism că în cele din urmă avea să fie nevoit să se însoare, dar tot amânase,

refuzând să se îndrepte către ceea ce credea că avea să fie un coşmar.

Cât de minunat şi de revigorant era să afle – într-un final – că nu era deloc atât de greu.

Simţi o durere în piept, ca şi cum inima îi exploda de bucurie. Atinse locul cu pricina, zâmbind, gândindu-se la cât de norocos era.

Devenind deodată nerăbdător să fie gol lângă ea, îşi scoase hainele.

O mai făcuse o dată înainte, o spălase şi o pusese în pat, apoi se strecurase lângă ea. În acea după-amiază fatidică, făcuse gafă după gafă.

Vărsându-şi sămânţa înăuntrul ei, îşi încălcase promisiunea. Apoi, spre ruşinea lui, lăsase obrăznicia şi aroganţa să pună stăpânire pe limba lui ascuţită. Ea fusese speriată şi alarmată, iar el fusese prea mândru şi arogant ca să îi ofere promisiunile pe care ea avea nevoie să le audă.

Mândria îl făcuse să o abandoneze şi să o lase să îşi poarte singură de grijă, să se chinuiască dincolo de limitele omeneşti. În căutarea ei disperată după ajutor, el o împinsese în braţele lui Harold Martin. Dacă Ian nu i-ar fi spus despre dezastrul care stătea să se întâmple, John nu ar fi ajuns la timp să împiedice catastrofa.

Se cutremură la gândul a ceea ce i-ar fi făcut el în cele din urmă – şi mamei, şi surorii ei.

Deşi focul mocnea în cămin, flăcările se stinseseră, temperatura scăzuse, iar el se cutremură din pricina podelei reci de sub picioare. Ridică pătura şi se strecură sub ea, întinzându-se cu grijă, ca să nu o sperie.

Patul era un cocon cald, iar el îşi vârî un braţ pe sub umărul ei şi-l puse pe celălalt pe talia ei, trecându-şi uşor un picior peste şoldul ei. Închise ochii, lăsând senzaţiile neîndestulate să se bucure se atingerea şi de mirosul ei. Fericirea îi gonea prin vene.

Fără să ezite, Emma se ghemui lângă el şi, deşi John îşi închipuise că întâlnirea avea să fie decentă, mădularul lui începu să ceară atenţie.

Nu mai făcuse sex de luni bune, din acel moment decisiv în care făcuse dragoste cu Emma, iar corpul lui îi tot aducea aminte de lipsa aceasta. Nesupunerea propriului trup ar fi trebuit să-l stânjenească, dar John nu putea fi prea aspru cu el. Emma îl excitase la culme de fiecare dată, şi nu fu surprins să descopere că nimic nu se schimbase.

O dorea cu disperare şi nu îşi închipuia cum s-ar putea schimba acest lucru în următorii cincizeci sau şaizeci de ani. O imagine caraghioasă îi apăru în minte – el însuşi la bătrâneţe, alergând-o prin dormitorul lor, excitat, neostenit, încă tânjind după satisfacţia pe care o obţinea doar în compania ei.

Mişcându-şi şoldurile, se desfătă cu senzaţia minunată dată de faptul că-şi simţea mădularul lipit de abdomenul ei fin. Mai împinse uşor o dată, doar pentru că savura acea senzaţie, iar ea îşi arcui şoldurile şi le întâlni pe ale lui, corpul ei fiind la fel de pregătit şi de dornic ca al lui.

Nerăbdătoare, ea îi acceptă prezenţa, zâmbind şi torcând, primind neaşteptata conexiune ca şi cum ar fi fost în toiul unui vis erotic, iar el îşi juca în mod adecvat rolul. Apoi, brusc, Emma încremeni, muşchii încordându-i-se şi fruntea încruntându-i-se.

Timpul păru să se oprească în loc, răsuflarea îi deveni sacadată, apoi Emma deschise brusc ochii. Urmă un moment de dezorientare, în care nu înţelegea unde se afla sau cu cine era, apoi realitatea o izbi.

— Tu! strigă ea, ca şi cum John ar fi fost un câine care nu avea voie în casă.

— Bună, draga mea Emma.

John o sărută pe gură, dar ea se retrase de lângă el şi se sprijini în coate. Privi în jur, disperată să îşi dea seama unde era şi îi luă câteva clipe până să priceapă că era în

dormitorul lui.

— De cât timp dorm? îl întrebă ea printre dinţii încleştaţi.

— De şaisprezece ore, plus sau minus câteva minute.

John se întinse şi înfăşură o şuviţă din părul ei pe degetul său.

— Cum de am ajuns în patul tău?

— Ai leşinat şi te-am adus acasă.

— Vai, mulţumesc foarte mult, spuse ea furioasă, dar asta *nu* este casa mea! Cum îndrăzneşti să pretinzi aşa ceva?

— Ţi-am spus vreodată cât de dulce eşti când eşti furioasă?

— Ooo… trebuie să plec de aici!

Dădu păturile la o parte, iar aerul rece îi învălui pe amândoi, făcând-o să privească în jos şi să observe că era dezbrăcată.

— Sunt goală!

— Aşa cum îmi placi.

Grăbită, Emma trase de aşternuturi, încercând să se protejeze de privirea lui pofticioasă, însă fără succes. El o adora goală şi nu avea de gând să îşi ferească privirea sau să se comporte ca un gentleman în faţa crizei ei neaşteptate de modestie feciorelnică.

Dacă era după el, nu ar mai fi lăsat-o să se îmbrace niciodată.

— Cum am ajuns dezbrăcată?

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnişoară Fitzgerald.

John minţi fără pic de efort, lăsând-o să creadă că el o dezbrăcase şi că se bucurase de fiecare moment indecent, decadent.

— Tu… tu… Limba ei puritană nu putea rosti o insultă adecvată care să îl descrie. Unde îmi sunt hainele?

— Le-am ars.

Distrugerea ţinutei banale fusese o izbucnire de moment, iar John era mai mult decât încântat că avusese curajul să scape de tot, având astfel parte de încă un avantaj: Emma nu putea fugi dezbrăcată. Pentru moment, o sechestrase, şi era goală. Când hainele pe care le comandase pentru ea urmau să sosească, avea să o observe transformată într-o domniţă elegantă.

Cât urma să mai trăiască, John nu avea de gând să îi permită vreodată să mai poarte negru, gri sau maroniu.

— Mi-ai *ars* hainele?

— Pe toate.

Indignată, Emma îl privi ca şi cum ar fi fost o insectă dezgustătoare, pe care ar fi vrut să o strivească.

— Şi eu ce fac acum? Întinsă în patul din dormitorul tău, ca o concubină dintr-un harem, satisfăcându-ţi capriciile şi poftele trupeşti?

— Exact.

— Îmi porunceşti să fac asta?

— Nu. Aş prefera să îţi dai acordul nesilită de nimeni.

— Şi dacă refuz?

— Nu poţi.

— Atunci, sunt prizonieră?

— Nu *chiar* prizonieră.

Emma se enerva mai tare cu fiecare secundă care trecea, iar John se abţinea să nu râdă, întrebându-se cât mai avea să dureze până reuşea să o facă să izbucnească.

— Nu uita, continuă el. Încă mai ai datorii de plătit.

— Datorii!

— Îţi aminteşti de chiria neplătită, nu-i aşa?

— Dintre toate lucrurile tiranice, cumplite, viclene…

— Te iubesc.

Gata! O spusese cu voce tare, pentru prima oară în viaţa lui, şi era teribil de mândru de sine.

— Ei bine, eu te urăsc! spuse ea printre dinţii încleştaţi.

John râse. După variatele modalităţi în care se descotorosise de ibovnicele lui din ultimii zece ani, cât de amuzant şi de potrivit i se părea acum că singura lui declaraţie de dragoste era categoric refuzată!

— Ba nu mă urăşti, spuse el blând.

— Ba da! insistă Emma. Chiar te urăsc!

Cu o mişcare rapidă, John o cuprinse de talie şi o trase lângă el, ajungând deasupra ei. O ţintui de pat, atingându-şi coapsele de ale ei, iar erecţia i se strecură între picioarele Emmei, zvâcnind cu o dorinţă arzătoare.

Ajunsă la capătul puterilor, Emma nu se opuse şi nu încercă să scape, părând înfrântă după ce se luptase îndelung şi aprig. Voinţa de revoltă o părăsise. Corpul îi era neputincios, braţele lipsite de vlagă, iar John fu devastat să vadă lacrimi în ochii ei.

— Nu face asta, îl imploră ea. Te rog! Nu aş suporta să mai trec încă o dată prin asta!

— Şi prin ce crezi, draga mea Emma, că vei fi forţată să treci?

— O să mă linguşeşti ca să mă convingi să mă culc cu tine. Pentru o zi. O săptămână. Mereu cedez! Emma îşi înghiţi nodul din gât. Apoi, după ce o s-o fac, tu te vei întoarce la Londra.

Emma presupunea că el se juca cu ea. Că asta era o vizită temporară! Cât de minunat avea să fie să îi demonstreze opusul!

— Nu plec nicăieri.

— Nu te cred.

Ce încăpăţânată! Era nevoie de măsuri disperate, şi, ca nu cumva să îşi piardă curajul, John spuse:

— Vrei să te măriţi cu mine?

— Încetează! Mă doare când te porţi aşa! Când mă flatezi cu complimente pe care nu le crezi! Când…

John o sărută, întrerupând-o. Pentru o secundă, ea se împotrivi, apoi oftă şi se lăsă în voia sărutului.

— Mărită-te cu mine, repetă el când buzele li se despărţiră.

— Nu!

El îşi puse mâna pe stomacul ei şi o masă în cercuri lente, imaginându-şi copilaşul care era adăpostit acolo.

— Este ceva ce ar trebui să îmi spui?

Gândindu-se că el îi descoperise secretul, furia îi înceţoşă privirea.

— Dar ţi-am spus!

— Când?

— De îndată ce am bănuit. Ţi-am trimis o scrisoare.

John se încordă, mijind ochii. După întâlnirea lui dezastruoasă cu Georgina, când se despărţiseră, se întrebase la ce se referise ameninţarea ei şi dacă ar fi putut avea legătură cu Emma. Făcuse aluzie la o scrisoare? O furase cumva?

Dacă da, existau multe metode prin care el putea afla, la fel de multe ca acelea prin care se putea răzbuna.

Fosta lui amantă avea să deteste ziua în care îl întâlnise.

— Mi-ai scris?

— Da, dar nu mi-ai răspuns niciodată. Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar el i le şterse. Nu ai venit după mine.

— Şi ai crezut că nu îmi pasă?

— Da. Am fost singură. În tot timpul ăsta.

Emma începu să plângă amarnic, iar el o strânse la piept, îmbrăţişând-o şi mângâind-o pe spate. Îl durea teribil că ea crezuse că nu se putea baza pe el, dar, în definitiv, el îşi petrecuse aproape toată viaţa ducând indiferenţa la rang de artă. Ce altceva ar fi putut crede Emma?

— Şşşttt, o alină el, s-a terminat. Totul va fi bine. Sunt aici acum.

— Mi-a fost atât de frică.

Era mare lucru că Emma cea dârză îşi recunoştea teama, iar el zâmbi, sărutând-o pe păr, pe obraji.

— Nu am primit scrisoarea ta, Em. Jur.

— Atunci, cum de-ai ştiut?

— Ian a aflat cumva de situaţia ta. Mi-a spus, şi eu am venit de îndată.

— Mi-era teamă că va trebui să mă mărit cu altcineva, şi nu aş fi suportat una ca asta. Am fost atât de confuză şi atât de… speriată de…

— Nu îţi face griji în privinţa lui Harold Martin, o întrerupse el, uimind-o. Nu te va mai deranja vreodată.

— Dar ştie despre noi şi m-a ameninţat că…

John îşi temperă furia, căci nu voia ca Emma să-şi dea seama că vicarul îndrăznise să-l provoace. Nu se putu abţine să nu se gândească la metodele la care apelase ticălosul ca să o bage în sperieţi, dar chiar nu voia să afle mai multe. Dacă ea îi povestea totul, John se temea că avea să fie tentat să îl vâneze şi să îl ucidă.

— Eu şi domnul Martin am avut o discuţie serioasă, spuse el cât de calm putu, şi a hotărât că nu acestea sunt slujba şi locul potrivite pentru el. A plecat.

— Eşti sigur?

— Da.

Emma se înfioră, simţindu-se uşurată, părând să înţeleagă că el şi Martin avuseseră mai mult decât o discuţie politicoasă, dar nu insistă asupra chestiunii, ceea ce pe John îl bucură. Nu ar fi vrut să o sperie, spunându-i unde îl găsise pe ticălosul dezgustător sau ce făcea acolo.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

John privi în ochii ei de un cafeniu divin, fericit să se afle în sfârşit alături de ea. Copleşit de această fericire, de iubirea lui pentru ea, spuse uimit:

— Sunt pe cale să devin tată.

— Da, eşti, recunoscu Emma.

— Deci ar trebui să devin şi soţ. John o ţintui de pat. Domnişoară Fitzgerald, ţi-am făcut o propunere, iar

răspunsul tău nu a fost cel potrivit. Nu accept un alt răspuns în afară de da.

— Vorbeşti serios…

— Da, la naiba, sunt serios! spuse el iritat. Femeia asta îi făcea mândria praf! Crezi că nu aveam altceva mai bun de făcut decât să mă fâţâi prin provincie, cerând în căsătorie femei nerecunoscătoare?

— Ce beneficii aş putea avea dacă mă mărit cu tine?

— Emma! exclamă el exasperat. Ce spui de un acoperiş deasupra capului? Mâncare în cămară? Haine, stabilitate şi siguranţă?

— Toate bune şi frumoase, începu ea, înnebunindu-l, dar cum rămâne cu…

El era un bărbat orgolios, iar ea îi punea răbdarea la încercare. Nu putea accepta defăimarea intenţiilor şi a integrităţii lui. Enervat, o întrebă:

— Ai idee câte femei din lumea asta ar vrea să fie în locul tău?

— Asta mă îngrijorează. Că nu ştiu cu câte femei va trebui să…

— Cu niciuna. S-au dus. Pentru totdeauna.

— Şi ibovnica ta?

— M-am despărţit de ea când am plecat din Londra.

— Şi cum rămâne cu băutura? Şi cu jocurile de noroc?

— Gata cu ele!

Emma îl privi suspicioasă, nevenindu-i să creadă.

— Adevărat?

— Ai avut un efect extraordinar asupra caracterului meu. Băutura şi jocurile mă plictiseau de moarte. Cât despre alte femei… niciuna nu îmi poate stârni poftele, zise el şi pufni.

— De ce?

— Pentru că nu ca tine.

— Te aştepţi să cred asemenea prostii?

John deveni serios. Aceasta putea fi singura lui şansă

de a-i arăta cât de mult o preţuia. O sărută din nou şi fu fericit când ea i se alătură în îmbrăţişarea euforică.

— Cât priveşte partea cu soţul, nu sunt cine ştie ce partidă.

— Nu, nu eşti.

— Dar te voi preţui mereu, voi avea grijă de tine şi promit să te iubesc pentru tot restul zilelor mele. Până la ultima suflare.

— O, John.

— Spune da, Em. Mărită-te cu mine.

— Sunt o proastă, mormăi Emma.

Rămase tăcută şi gânditoare vreme ce păru o eternitate, iar John se panică, căci, pentru prima dată, nu îi putea descifra expresia. Tăcerea continuă la nesfârşit, în timp ce ea se străduia să ajungă la o concluzie. Într-un final, întrebă:

— Am locui aici, la moşia Wakefield?

John de-abia se abţinu să nu ridice pumnii triumfător.

— În cea mai mare parte a anului.

— Ai avea grijă de mama şi de sora mea?

— Ca şi cum ar fi ale mele.

— Vei fi un tată devotat pentru copiii mei?

— Sper să avem vreo zece.

— Dacă te mai „rătăceşti” vreodată, eşti de acord cu castrarea?

— Te târguieşti teribil, domnişoară Fitzgerald, dar pentru tine aş fi de acord chiar şi cu asta, zise John râzând.

— Vorbesc serios, John. Dacă rosteşti jurămintele, mă voi aştepta şi să le onorezi. Aş fi distrusă dacă ai căuta o alta după mine.

— Ştiu asta. Nu aş face-o niciodată.

Privindu-l, căută vreun semn de ezitare, dar nu găsi niciunul şi, în cele din urmă, acceptă că propunerea lui era sinceră.

Emma suspină, cedând.

— Da. Mă mărit cu tine.

Nu ar fi existat altă alegere. Nicio altă concluzie nu ar fi fost potrivită sau satisfăcătoare. John nu îşi putea explica de ce pierduse atâta vreme. De obicei, nu era greu de urnit, şi puse asta pe seama narcisismului şi a firii lui dictatoriale, dar acum era uşurat că îi venise mintea la cap înainte să fie prea târziu.

Dacă ar fi pierdut-o din cauza prostiei lui, nu ştia ce s-ar fi ales de el. Cum ar fi putut să meargă mai departe fără ea?

— Când? Mâine?

— Păi, mi-ar plăcea să am puţin timp la dispoziţie pentru aranjamentele necesare. Nici măcar nu am haine pentru o asemenea ocazie. Emma îl mustră din privire. Cineva pare să mi le fi ars pe toate.

— Atunci, o săptămână. Nu pot aştepta mai mult.

— O lună.

— Două săptămâni, spuse el grăbit, şi asta este ultima ofertă.

— Bine, viconte Wakefield, fu ea de acord.

— Este atât de bine când faci ceea ce ţi se spune.

— Nu te obişnui cu asta.

El râse zgomotos. Nu urma să mai aibă parte de vreun moment monoton după căsătoria cu ea!

Era sătul de chinul prin care fusese nevoit să treacă pentru a o câştiga. Despărţirea lor i se păruse deprimantă, iar John era pregătit să experimenteze câteva dintre beneficiile unui om aproape însurat.

— Acum… despre datoriile alea pe care trebuie să le plăteşti…

— Datorii! Ce îndrăzneală!

Emma încercă să fugă din pat, dar el o opri. Din moment ce nu putea scăpa, Emma îl lovi cu pumnii, dar, din poziţia aceea, nicio lovitură nu îşi atinse cu precizie ţinta.

John se aplecă să o mângâie, şi, în clipă când o atinse

în zona intimă, împotrivirea ei încetă. Emma ridică privirea spre el, dorinţa licărindu-i în ochi, iar apoi încuviinţă din cap, în semn de capitulare. John o sărută blând, apoi se strecură între coapsele ei.

— Unde rămăsesem? o întrebă el, zâmbind larg.

— Nu ne puteam pune de acord în legătură cu modul în care ar trebui să îţi înapoiez banii pe care ţi-i datorez.

— A, da. Am decis că favorurile sexuale ţi-ar mai micşora din datorii, dar nu am dezbătut termenii înţelegerii.

— Nu am fost de acord cu aşa ceva, spuse ea, părând sfioasă. Nu mă voi lăsa intimidată.

— Bine, atunci. Voi stabili condiţiile fără vreun comentariu din partea ta. John se prefăcu gânditor, apoi îi porunci: Vei avea grijă de mine sub orice formă îţi voi cere, cât de des îţi voi cere, de acum şi până la nuntă.

— Nu pot suporta ca apucăturile tale aristocratice să iasă la iveală.

— Ştiu. Asta iubesc la tine.

— Bădăran despotic, mormăi ea.

— Gândeşte-te cât de mult te vei distra aducându-mă pe calea cea bună.

— Da, toată munca mea de-o viaţă va da roade.

— Da.

Dar la asta se pricepea Emma cel mai bine: să îndrepte lucrurile, să ofere sprijin, să sară în ajutor. Ce bărbat norocos era!

Un zâmbet viclean lumină chipul Emmei.

— Deci, *Lord* Wakefield, cu ce ai vrea să încep? Ce doreşti? Răspunsul era atât de simplu. De banal. De esenţial.

— Pe tine. Doar pe tine.

Sfârşit